NEW YORK TIMES BESTSELLER

ONIX

Seria LUX • Cartea a doua

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

ONIX

Seria LUX • Cartea a doua

Traducere din limba engleză de
Claudia Roxana Olteanu

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Simona Bănică
Ilustraţie şi design copertă: Liz Pelletier

Bucureşti, 2015.

ISBN 978-606-8623-81-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARMENTROUT, JENNIFER.
Onix / Jennifer L. Armentrout; trad.: Claudia Roxana Olteanu.
Bucureşti: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8623-81-8

I. Olteanu, Claudia Roxana (trad.)

821.111 (73)-31 = 135.1

Dedicată iubitorilor de carte şi bloggerilor de carte, mai mici şi mai mari

Capitolul 1

Au trecut zece secunde din momentul în care Daemon Black s-a aşezat pe scaun şi până m-a împuns în omoplat cu pixul lui special. Zece secunde lungi. M-am întors spre el şi am inspirat parfumul acela unic, vegetal, care era doar al lui.

Daemon şi-a retras mâna şi a început să se bată uşor peste buze cu capacul albastru al pixului. Peste buzele alea pe care le ştiam aşa de bine.

— Bună dimineaţa, Kitten.

M-am străduit să-l privesc în ochi. Verde strălucitor, ca frunzele celui mai proaspăt trandafir.

— Bună dimineaţa, Daemon.

A înclinat uşor capul, iar şuviţele negre de păr i-au alunecat pe frunte.

— Nu uita că în seara asta avem program.

— Da, ştiu. De-abia aştept, am zis eu, sec.

Daemon s-a aplecat spre mine, iar puloverul lui închis la culoare s-a întins pe umerii largi. Şi-a aplecat banca spre a mea. Le-am auzit pe prietenele mele, Lesa şi Carissa, icnind uşor şi ştiam că toată clasa e cu ochii pe noi. Un colţ al gurii lui era uşor ridicat, ca şi cum ar fi râs în sinea lui.

Tăcerea devenea prea grea.

— Ce?

— Trebuie să ne ocupăm de urma ta, a spus el încet, ca să nu mai audă şi alţii.

Slavă Domnului. N-aş fi vrut să fiu pusă în situaţia de a da explicaţii maselor despre ce urmă e vorba. *A, ştii, e doar un reziduu extraterestru, care se prinde de oameni şi îi face să lumineze ca nişte pomi de Crăciun, devenind astfel un far călăuzitor pentru o rasă malefică de extratereștri. Vrei şi tu puţină?*

Da-da.

Mi-am luat şi eu pixul, gândindu-mă serios să-l împung şi eu.

— Da, măcar atâta lucru ştiam şi eu.

— Şi am o idee tare simpatică despre cum am putea face asta.

Ştiam deja care e ideea lui „simpatică”. Eu. El. Giugiuleală. Am zâmbit, iar privirea lui verde a devenit fierbinte.

— Îţi place ideea? a murmurat, cu ochii la buzele mele. Corpul meu vibra de o cantitate nesănătoasă de tulburare şi a trebuit să-mi amintesc că senzaţiile astea neaşteptate sunt cauzate de bizarele lui farmece extraterestre, nu de mine, personal. Din clipa în care Daemon mă vindecase, după lupta aceea cu arumul, eram conectaţi, iar dacă pentru el asta era suficient ca să se arunce cu capul înainte într-o relaţie, pentru mine nu era.

Era ceva *artificial.*

Eu voiam ceea ce avuseseră părinţii mei. Iubire eternă. Puternică. Adevărată. O legătură extraterestră sonată nu era nimic pentru mine.

— Nu în viaţa asta, băieţaş.

— Rezistenţa ta e inutilă, Kitten.

— Şi farmecul tău, la fel.

— O să vedem.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am întors la banca mea. Daemon era exact ca un copil, dar de multe ori îţi venea să-l omori, ceea ce anula partea aia copilăroasă. Nu mereu, e adevărat.

Bătrânul nostru profesor de trigonometrie a intrat în clasă şi a început să-şi aranjeze un vraf de hârtii, în aşteptarea clopoţelului.

Daemon m-a împuns cu pixul în spate. Din nou.

Mi-am încleştat pumnii, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să-l ignor. Dar ştiam că nu ar ajuta la nimic. Ar continua să mă împungă. M-am întors şi m-am uitat la el enervată.

— *Ce mai e*, Daemon?

A avut o mişcare rapidă, ca de cobră. Cu un zâmbet care mi-a provocat tot felul de chestii ciudate în stomac, şi-a trecut repede degetele peste obrazul meu şi mi-a luat din păr o mică scamă.

M-am uitat la el fix.

— După ore…

Zâmbetul lui pervers îmi stârnea tot felul de idei nebuneşti, dar n-aveam de gând să-i mai fac jocul. Mi-am dat ochii peste cap şi i-am întors spatele. O să rezist în faţa hormonilor… şi a felului în care mă atingea el la coarda sensibilă, aşa cum nimeni nu reuşea.

Toată dimineaţa am avut o durere uşoară la ochiul stâng, lucru de care îl învinovăţeam exclusiv pe Daemon.

Pe la prânz, mă simţeam de parcă mă pocnise cineva în cap. Îmi venea s-o iau la fugă din cauza zgomotului continuu din cantină şi a mirosului amestecat de dezinfectant şi mâncare arsă.

— Ai de gând să mănânci asta?

Dee Black a arătat cu mâna spre brânza proaspătă şi ananasul care stăteau în farfuria mea neatinse.

Am scuturat din cap şi am împins tava spre ea, iar stomacul meu s-a răscolit când am văzut-o mâncând.

— Tu ai fi în stare să mănânci cât o întreagă echipă de fotbal.

Lesa se uita la Dee cu o invidie neascunsă în ochii ei negri. Nici nu puteam s-o învinovăţesc. O văzusem la un moment dat pe Dee mâncând un pachet întreg de biscuiţi Oreo *dintr-o suflare.*

— Cum reuşeşti să faci asta?

Dee şi-a ridicat umerii delicaţi.

— Presupun că am metabolismul rapid.

— Ce-aţi mai făcut în weekendul ăsta, fetelor? a întrebat Carissa, ştergându-şi încruntată paharul cu mâneca bluzei. Eu am completat formulare de aplicaţie pentru facultăţi.

— Eu m-am giugiulit cu Chad tot weekendul, a zâmbit Lesa.

Apoi fetele s-au uitat spre mine şi Dee, aşteptând să spunem şi noi ce am făcut. Cred că nu era cazul să le

povestesc cum am omorât un extraterestru psihotic şi am fost cât pe ce să mor în proces.

— Am stat să ne uităm la nişte filme tâmpite, a răspuns Dee, zâmbindu-mi uşor, şi şi-a dat după ureche o buclă rebelă. A fost destul de plictisitor.

Lesa a râs.

— Voi sunteţi mereu plictisitoare, fetelor.

Am început să zâmbesc, dar am simţit brusc o gâdilătură caldă în ceafă. Discuţia de la masă s-a oprit şi câteva secunde mai târziu, Daemon se trântea pe scaunul din stânga. În faţa mea a apărut un pahar de plastic cu smoothie de căpşuni – preferatul meu. Eram mai mult decât şocată să primesc ceva în dar de la Daemon, cu atât mai mult ceva care chiar îmi plăcea. Degetele noastre s-au atins puţin atunci când am întins mâna după pahar, iar pe piele am simţit imediat un curent electric.

Am luat paharul şi am băut o înghiţitură. Delicios. Poate o să-mi facă bine la stomac. Şi poate aş putea să mă obişnuiesc cu noul Daemon, cel-care-oferă-cadouri. Îmi plăcea mult mai mult decât Daemon în varianta jigodie.

— Mulţumesc.

A zâmbit drept răspuns.

— Dar băuturile noastre unde sunt? a glumit Lesa.

Daemon a râs.

— Sunt angajat doar de o singură persoană.

Mi-am tras scaunul mai departe de el, cu obrajii în flăcări.

— Nu te-am angajat eu cu nimic.

El s-a aplecat spre mine, acoperind distanţa pe care eu o pusesem între noi.

— Nu încă.

— Hei, Daemon, sunt şi eu aici, s-a încruntat Dee. Mă faci să-mi pierd pofta de mâncare.

— Ca şi cum s-ar putea întâmpla asta vreodată, a ripostat Lesa, dându-şi ochii peste cap.

Daemon a scos un sandvici imens din geantă. Numai el era în stare să plece de la a patra oră ca să-şi cumpere mâncare şi să nu fie pedepsit pentru asta. Era pur şi

simplu… *special.* Toate fetele de la masă, în afară de soră-sa, erau cu ochii pe el. Chiar şi unii băieţi.

I-a oferit soră-sii un biscuit cu ovăz.

— Nu aveam nişte planuri de făcut? a întrebat Carissa, cu două pete strălucitoare colorându-i obrajii.

— Ba da, i-a zâmbit Dee Lesei. Planuri mari.

Mi-am trecut mâna peste fruntea umedă de transpiraţie.

— Ce planuri?

— Am vorbit cu Dee la engleză să dăm o petrecere în week-endul următor, a sărit Carissa, nerăbdătoare. O petrecere aşa…

— Uriaşă, a zis Lesa.

— Intimă, a corectat-o Carissa, privind-o pe prietena ei cu ochii îngustaţi. Ceva cu numai câţiva invitaţi.

Dee a încuviinţat din cap, iar ochii ei de un verde intens străluceau de încântare.

— Părinţii noştri sunt în oraş vinerea viitoare, aşa că pică la fix.

M-am uitat spre Daemon. El mi-a făcut cu ochiul. Inima mea tâmpită a pierdut ritmul.

— Ce mişto că te lasă părinţii să dai o petrecere acasă, a spus Carissa. Ai mei ar face infarct numai dacă aş aduce vorba de aşa ceva.

Dee a ridicat dintr-un umăr şi s-a uitat în altă parte.

— Părinţii noştri sunt destul de ca lumea.

M-am străduit să-mi iau o expresie indiferentă, fiindcă am simţit un junghi în piept. Credeam sincer că Dee şi-ar fi dorit mai mult decât orice în lumea asta ca părinţii ei să fie în viaţă. Şi poate că Daemon îşi dorea şi el acelaşi lucru. Dacă ei ar fi trăit, n-ar mai fi fost atâtea responsabilităţi pe umerii lui.

După ce petrecuserăm atâta timp împreună, ajunsesem să cred că acest comportament urât al lui era cauzat de prea mult stres. Şi mai era şi moartea fratelui geamăn…

Petrecerea proiectată a devenit singurul subiect al discuţiilor din pauza de masă. Se nimerise destul de bine, fiindcă şi ziua mea era sâmbăta viitoare. Dar eram sigură că până vineri, toată şcoala va vorbi despre asta. Într-un

oraş în care culmea distracţiei era să bei vineri seara pe un câmp de porumb, o asemenea petrecere nu avea cum să rămână „intimă”. Oare Dee îşi dădea seama de asta?

— N-ai nimic împotrivă? l-am întrebat eu în şoaptă pe Daemon.

El a ridicat din umeri.

— Crezi că aş putea s-o împiedic cumva?

Ştiam că ar fi putut, dacă voia neapărat, ceea ce însemna că nu-l deranjează.

— Un biscuit? m-a întrebat el, întinzându-mi biscuitul plin de fulgi de ciocolată.

Cu riscul de a-mi supăra stomacul, nu puteam să refuz aşa ceva.

— Da.

Colţurile gurii i s-au întins într-un zâmbet, apoi s-a aplecat spre mine la doar câţiva centimetri.

— Vino şi ia-l.

Vino şi...? Daemon a luat biscuitul şi l-a prins cu buzele alea pline, bune de sărutat.

Doamne, ce ţi-e cu copiii ăştia extratereștri...

Rămăsesem cu gura căscată. Mai multe fete de la masă scoteau nişte sunete care mă făceau să mă întreb dacă nu se topiseră cumva sub masă, dar nu mă simţeam în stare să verific ce se întâmplase cu ele.

Biscuitul ăla – buzele alea – erau chiar în faţa ochilor mei.

Am simţit că mi se înfierbântă obrajii. Simţeam toţi ochii îndreptaţi spre mine, iar Daemon... Doamne sfinte, Daemon îşi arcuise sprâncenele, provocator.

Dee a icnit.

— Cred că-mi vărs maţele.

Îmi venea să intru în pământ de ruşine. Cum se putuse gândi la aşa ceva? Să iau biscuitul din gura lui ca într-o scenă din *Doamna şi vagabondul* în variantă plus 18? La naiba, mi-ar fi plăcut, de ce să nu recunosc, şi nu-mi dădeam seama ce trebuia să cred despre mine.

— A expirat timpul, Kitten.

Mă uitam ţintă la el.

A rupt biscuitul şi mi-a întins bucata mai mare. Am luat-o repede, aproape hotărâtă să i-o arunc în faţă, dar… era un biscuit cu ciocolată. Aşa că l-am mâncat şi mi-a plăcut.

Am luat o gură de smoothie şi am simţit un fior pe spate, de parcă cineva se uita insistent la mine. Mi-am rotit privirea prin cantină, aşteptându-mă s-o văd pe fosta iubită extraterestră a lui Daemon aruncându-mi privirea ei celebră de scorpie, dar Ash Thompson stătea de vorbă cu un băiat. Hmm. Oare o fi fost un luxen? Nu erau prea mulţi de vârsta lor, dar mă îndoiam că Ash, cu orgoliul ei, i-ar fi putut zâmbi unui băiat obişnuit. Mi-am dezlipit privirea de la ei şi am început să scanez restul cantinei.

Domnul Garrison stătea în picioare lângă uşile duble de la bibliotecă, dar era cu ochii la o masă de măscărici care făceau desene complicate în piureul din farfurie. Nu am văzut pe nimeni care să se uite măcar într-o doară în direcţia noastră.

Am scuturat din cap, mă simţeam stupid că vedeam peste tot ciudăţenii. Nu cred că vreun arum ar fi pornit atacul în cantina şcolii. Poate eram bolnavă. Mi-au tremurat puţin mâinile când am dat să ating pandantivul pe care îl aveam la gât. Dar obsidianul era rece, liniştitor – o amuletă a siguranţei. Aşa că era cazul să nu mai fiu aşa speriată de bombe. Poate de-aia mă şi simţeam ameţită şi confuză.

Cu siguranţă n-avea nicio legătură cu tipul care stătea lângă mine.

*

La oficiul poştal mă aşteptau mai multe pachete, iar eu de-abia dacă m-am bucurat puţin. Erau acolo exemplare de lectură de la alţi bloggeri, care le trimiteau mai departe pentru recenzii. Iar eu eram, nu ştiu cum, indiferentă. Încă o dovadă că aveam boala vacii nebune.

Drumul spre casă a fost un chin. Mâinile îmi erau moi. Gândurile îmi erau răvăşite. Strângând la piept pachetele primite, am urcat treptele de la verandă, fără să mai iau în seamă furnicăturile pe care le simţeam în ceafă. Şi nu l-am

băgat în seamă nici pe băiatul de aproape doi metri care se rezema de balustradă.

— N-ai venit direct acasă de la şcoală.

În tonul lui se citea enervarea. Ca şi cum ar fi fost agentul meu, aiurit şi super-sexy, de la Serviciile Secrete, iar eu reuşisem să scap de sub supravegherea lui.

Mi-am scos cheile cu mâna liberă.

— După cum vezi, am fost la poştă.

Am împins uşa şi am trântit grămada de pachete pe masa din hol. El era în spatele meu, normal, nu avea nevoie de invitaţie ca să intre.

— Corespondenţa ta putea să mai aştepte.

Daemon a venit după mine la bucătărie.

— Ce-s astea? Numai cărţi?

Am luat cutia cu suc de portocale din frigider şi am oftat. Oamenii care nu iubeau cărţile nu aveau cum să înţeleagă pasiunea altora pentru ele.

— Da, sunt *numai* cărţi.

— Ştiu că acum e destul de puţin probabil să fie pe aici vreun arum, dar trebuie să fim prudenţi, mai ales că ai o urmă care i-ar aduce direct în faţa casei. Momentan, asta e mai important decât cărţile tale.

Ei, pe naiba, cărţile mele erau mai importante decât arumii. Mi-am turnat un pahar cu suc, prea obosită să mai intru în discuţii cu Daemon. Încă nu ajunseserăm să stăpânim arta conversaţiilor politicoase.

— Vrei să bei şi tu?

El a oftat.

— Da. Ai lapte?

Am arătat spre frigider.

— Serveşte-te.

— Tu m-ai întrebat dacă vreau să beau ceva. N-ar trebui să mă serveşti tu?

— Eu te-am întrebat dacă vrei suc, am replicat eu, punându-mi paharul pe masă. Tu ai vrut lapte. Şi vorbeşte mai încet. Mama doarme.

El şi-a turnat un pahar cu lapte, mormăind ceva. Cum stătea aşa lângă mine, am remarcat că purta nişte

pantaloni negri de sport, care îmi aminteau de ultima dată când venise acasă la mine îmbrăcat aşa. Atunci ne încinsesem ca lumea. Cearta noastră se transformase într-o partidă încinsă de pupăceală desprinsă direct din romanele alea siropoase pe care le citeam eu. Amintirea aia *încă* mă ţinea trează noaptea. Nu că aş fi recunoscut asta în faţa cuiva.

Fusese o atmosferă aşa de încinsă, încât nebuneala aia extraterestră a lui Daemon făcuse să explodeze aproape toate becurile din casă şi îmi prăjise laptopul. Chiar îmi era dor de laptopul şi de blogul meu. Mama îmi promisese că o să-mi ia altul de ziua mea. Mai erau două săptămâni până atunci…

Mă jucam cu paharul fără să mă uit la Daemon.

— Pot să te întreb ceva?

— Depinde, a zis el moale.

— Tu… simţi ceva când eşti în preajma mea?

— Altceva decât ce am simţit azi-dimineaţă când am văzut ce grozav îţi stătea cu blugii ăia?

— Daemon, am oftat eu, încercând să n-o iau în seamă pe fata din mine care urla M-A OBSERVAT! Vorbesc serios.

Degetele lui lungi descriau cercuri pe tăblia de lemn a mesei.

— Simt o căldură şi nişte furnicături în ceafă. La asta te refereai?

Am ridicat capul. Pe buzele lui era un zâmbet nesigur.

— Da, simţi şi tu asta?

— De fiecare dată când eşti aproape de mine.

— Nu te deranjează?

— Pe tine te deranjează?

Nu prea ştiam ce să-i răspund. Furnicăturile alea nu erau dureroase sau ceva de genul ăsta, erau numai ciudate. Mă deranja însă ceea ce însemnau ele – conexiunea aia nenorocită despre care nu ştiam mai nimic. Chiar şi inimile noastre băteau la fel.

— Ar putea să fie… un efect secundar al vindecării, a spus Daemon şi s-a uitat la mine pe deasupra paharului.

Pun pariu că tot sexy ar arăta şi dacă ar avea o mustaţă

de lapte.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

Nu chiar.

— De ce?

— Arăţi ca naiba.

Altă dată, un asemenea comentariu ar fi stârnit un război total, dar acum nu am făcut decât să-mi pun pe masă paharul pe jumătate gol.

— Cred că am răcit sau ceva.

Şi-a încruntat sprâncenele. Conceptul de boală îi era complet necunoscut lui Daemon. Luxenii nu se îmbolnăveau niciodată. Adică nici măcar o dată.

— Ce ai?

— Nu ştiu. Cred că am luat vreun microb extraterestru.

Daemon a pufnit în râs.

— Puţin probabil. Dar nu-mi permit să te am bolnavă. Trebuie să ieşim undeva şi să scăpăm de urma aia. Până atunci eşti…

— Dacă mai zici iar că sunt o slăbiciune pentru tine, să ştii că te bat.

Furia îmi alungase greaţa pe care o simţeam.

— Cred că am demonstrat deja că nu sunt, mai ales când l-am îndepărtat pe Baruck de casă, după care tot *eu* l-am şi omorât, am zis, chinuindu-mă să nu ridic vocea. Doar fiindcă sunt o fiinţă umană nu înseamnă automat că sunt şi slabă.

El s-a rezemat de spătarul scaunului, cu sprâncenele arcuite.

— Până una-alta, voiam să spun că eşti *în pericol.*

— Ah.

M-am îmbujorat toată. Ups.

— În fine, dar nu sunt slabă.

Acum stătea la masă, şi în secunda următoare era îngenuncheat la picioarele mele. Trebuia să ridice uşor capul ca să mă privească în faţă.

— Ştiu că nu eşti slabă. Ai demonstrat asta. Iar ce-ai făcut weekendul trecut, când te-ai folosit de puterile noastre, a fost grozav. Tot nu-mi dau seama cum s-a

întâmplat chestia aia, dar nu eşti slabă. Deloc.

Uf. Era greu să rămân la fel de hotărâtă că n-am să cad în capcana de a mă apropia de el, când el se purta aşa de… *frumos* şi când se uita la mine ca şi cum aş fi fost ultima bucăţică de ciocolată din lumea asta.

Ceea ce mi-a adus aminte de nenorocitul ăla de biscuit cu ciocolată pe care îl ţinuse în gură.

I-a tresărit uşor un colţ al gurii, de parcă ar fi ştiut la ce mă gândesc şi se străduia să nu zâmbească. Nu cu rânjetul ăla al lui, ci un zâmbet adevărat. Apoi brusc a fost în picioare, dominându-mă cu înălţimea lui.

— Acum aş vrea să-mi arăţi că nu eşti slabă. Mişcă-ţi fundul şi hai să scăpăm de urma aceea.

Am scos un geamăt.

— Daemon, chiar nu mă simt bine.

— Kat…

— Şi nu spun asta ca să te enervez pe tine, am adăugat. Îmi vine să vomit.

El şi-a încrucişat braţele musculoase, ceea ce a făcut să i se întindă peste piept tricoul *Under Armour.*

— Nu e deloc prudent să bântui peste tot când eşti luminoasă ca un far nenorocit. Atâta timp cât ai urma asta, nu poţi să faci chiar ce vrei. Şi unde vrei.

M-am ridicat de la masă, încercând să nu-mi iau în seamă stomacul tulburat.

— Mă duc să mă schimb.

S-a tras înapoi un pas, cu ochii mari de uimire.

— Cedezi tu aşa de uşor?

— Să cedez? Am râs fără veselie. Nu vreau decât să scap de tine.

Daemon a chicotit amuzat.

— N-ai decât să-ţi repeţi asta, Kitten.

— Şi tu n-ai decât să iei în continuare steroizii ăia pentru orgoliul tău.

Într-o clipă a fost fix în faţa mea, împiedicându-mă să ies. Apoi s-a aplecat spre mine, şi-a apropiat capul de faţa mea cu ochii plini de aluzii. M-am tras înapoi până când mâinile mele au găsit marginea mesei.

— Ce? am întrebat eu.

S-a aplecat spre mine iar, apucându-mă cu mâinile de şolduri. Îi simţeam respiraţia caldă pe obraz, apoi privirile ni s-au încrucişat. S-a apropiat puţin mai mult şi buzele lui mi-au atins bărbia. Am icnit sugrumat şi m-am clătinat înspre el.

O secundă mai târziu, Daemon s-a tras înapoi, pufnind cu aroganţă.

— Vezi… nu e niciun orgoliu. Du-te şi pregăteşte-te.

Fir-ar!

I-am arătat degetul mijlociu, am ieşit din bucătărie şi am urcat scările.

Îmi simţeam pielea scârbos de transpirată şi asta n-avea nicio legătură cu ce se întâmplase adineauri, totuşi mi-am pus nişte pantaloni şi o bluză groasă de trening. Să alerg era ultimul lucru pe care mi-l doream acum. Dar nu mă aşteptam ca lui Daemon să-i pese că nu mă simt bine.

Lui îi păsa doar de el şi de soră-sa.

Nu-i adevărat, mi-a şoptit o voce enervantă care se strecurase în capul meu. Dar poate că vocea avea dreptate. El mă vindecase atunci, când putea foarte bine să mă lase să mor acolo, şi apoi îi auzisem şi gândurile, îl auzisem cum mă implora să nu-l părăsesc.

Indiferent cum era, acum eu trebuia să trec peste senzaţia aia de vomă şi să mă duc să mă distrez alergând. Un fel de al şaselea simţ al meu îmi spunea că asta n-o să se termine prea bine.

Capitolul 2

Am rezistat douăzeci de minute.

Cu pământul ăla denivelat din pădure, cu vântul rece de noiembrie şi cu băiatul ăla de lângă mine, mi-era imposibil s-o fac. L-am lăsat la jumătatea drumului spre lac şi m-am grăbit înapoi spre casă. Damon a strigat după mine de vreo două ori, dar nu i-am răspuns. În clipa în care am intrat în baie, am început să vomit – vomă de-aia cu WC-ul strâns în braţe, în genunchi şi cu ochii plini de lacrimi. Mi-era aşa de rău, că am trezit-o pe mama.

Ea a dat buzna în baie şi mi-a ţinut părul la spate.

— De cât timp te simţi aşa de rău, scumpo? De câteva ore, toată ziua, sau ţi-a venit acum?

Mama – asistentă medicală din cap până-n picioare.

— Cam toată ziua mi-a fost rău, am gemut eu, cu fruntea rezemată de cadă.

A făcut încet *ţţţ* şi mi-a pus mâna pe obraz.

— Scumpo, dar tu arzi. A luat un prosop şi l-a băgat repede sub jetul de apă. Cred că ar trebui să sun la serviciu să spun că nu…

— Nu, mă simt bine.

Am luat prosopul din mâna ei şi mi l-am pus pe frunte. Răcoarea aia era grozavă.

— E doar o răceală. Şi deja mă simt mai bine.

Mama a stat cu mine până m-am ridicat şi am intrat să fac un duş. Mi-a luat absurd de mult timp să mă îmbrac într-o cămaşă de noapte. Camera se învârtea cu mine ca un carusel după ce m-am băgat sub pătură, şi am strâns tare din ochi şi am aşteptat să se întoarcă mama.

— Ţi-am adus telefonul şi puţină apă.

Le-a pus pe măsuţă şi s-a aşezat lângă mine.

— Deschide gura.

Am deschis un ochi şi am văzut termometrul pe care îl ţinea drept în faţa mea. Am deschis gura, docilă.

— În funcţie de ce temperatură ai, o să văd dacă trebuie să stau acasă, mi-a zis ea. Poate că e doar o răceală, dar…

— Mmm, am gemut eu.

Ea s-a uitat la mine cu un aer hotărât şi a aşteptat să bipăie chestia pe care mi-o băgase în gură.

— Treizeci şi opt cu trei. Vreau să iei asta.

A tăcut şi mi-a dat două pastile. Le-am înghiţit fără niciun comentariu.

— Temperatura nu e chiar aşa de mare, dar vreau să stai în pat şi să te odihneşti. Plec, dar o să te sun pe la zece să văd ce faci, bine?

Am dat din cap şi m-am culcuşit mai bine în pat. Nu voiam decât să dorm. Mama mi-a mai pus un prosop ud pe frunte. Am închis ochii, convinsă că aveam o infecţie cu zombi.

Creierul mi-era cuprins de o ceaţă ciudată. Am dormit dusă, nu m-am trezit decât o dată, când m-a sunat mama, apoi am adormit iar, până după miezul nopţii. Cămaşa de noapte era udă şi mi se lipea de pielea fierbinte. Am vrut să dau pătura la o parte, dar mi-am dat seama că era deja în partea cealaltă a camerei, peste biroul meu plin cu de toate.

M-am ridicat în picioare şi mi-am simţit fruntea acoperită cu broboane reci. Bătăile inimii, puternice şi neregulate, stârneau ecouri în capul meu. Mi se părea că sunt două bătăi într-una singură. Aveam senzaţia că pielea era întinsă la maximum peste muşchi, mă frigea şi mă înţepa. Stăteam în picioare şi camera se învârtea cu mine.

Era aşa de cald, de parcă ardeam pe dinăuntru. Aveam senzaţia că mi se topiseră maţele şi se transformaseră în ceva vâscos. Gândurile mele se ciocneau unul de altul, ca o garnitură nesfârşită de tren plină de absurd. Nu aveam altceva în minte decât că trebuie *să mă răcoresc.*

Am deschis larg uşa camerei şi holul parcă mă atrăgea în jos. Nu ştiam unde mă duc, dar m-am împleticit pe hol şi apoi pe scări, până jos. Uşa de la intrare mi se părea că e

poarta de evadare spre mai bine. Afară era frig. Deci afară mă voi răcori.

Dar nu mi se părea suficient.

Am stat acolo, pe verandă, cu cămaşa udă şi cu părul strâns, în vântul care bătea. Stelele străluceau puternic pe cerul întunecat de noapte. Mi-am lăsat privirea mai jos şi copacii care erau aliniaţi pe marginea drumului au început să-şi schimbe culoarea. Galben. Auriu. Roşu. Apoi au revenit la o nuanţă palidă, maronie.

Mi-am dat seama că visam.

Ameţită, am coborât de pe verandă. Simţeam pietrişul pocnind sub picioarele mele, dar am continuat să merg, ghidată de lumina lunii. Am simţit de mai multe ori că tot universul se întoarce cu fundul în sus, dar m-am chinuit să merg înainte.

Nu mi-a luat prea mult să ajung la lac. Sub lumina palidă a lunii, apa neagră ca onixul se încreţea uşor. Am mers înainte până când picioarele mi s-au afundat în mâlul de pe mal. Stăteam aşa acolo şi fierbinţeala mă înţepa. Mă ardea. Mă sufocam de căldură.

— Kat?

M-am întors încet. Mă uitam fix la apariţia aceea şi vântul sufla cu putere pe lângă mine. Lumina lunii îi arunca umbre pe faţă şi se reflecta în ochii mari şi luminoşi. Nu putea să fie adevărat.

— Ce faci aici, Kitten? m-a întrebat Daemon.

Părea afectuos. Daemon nu era niciodată afectuos. Era rapid şi câteodată greu de urmărit, dar nu era afectuos.

— Eu… trebuie să mă răcoresc.

A părut că înţelege ce vreau să spun.

— Să nu cumva să intri în lac.

M-am tras înapoi. Apa rece ca gheaţa mi-a udat gleznele, apoi genunchii.

— De ce?

— De ce?! A făcut un pas spre mine. Pentru că apa e prea rece. Kitten, nu mă face să vin după tine.

Capul îmi bubuia. Neuronii ăia din creierul meu precis se topeau. M-am băgat şi mai mult în apă. Răceala ei îmi

alina pielea încinsă. Îmi răcorea acum capul, luându-mi odată cu fierbinţeala şi respiraţia. Arsura se mai domolise, aproape dispăruse. Puteam să stau aşa, sub apă, o veşnicie. Poate chiar o să stau.

Am simţit că mă cuprind nişte braţe solide, puternice, care mă trag la suprafaţă. Aerul rece m-a izbit în faţă, dar plămânii mei parcă ardeau. Am înghiţit cu nesaţ aerul îngheţat, în speranţa că va stinge flăcările pe care le simţeam în mine. Daemon mă trăgea afară din apa aceea binefăcătoare aşa de repede, încât acum era în apă, iar în clipa următoare era în picioare pe mal.

— Ce Dumnezeu ai? m-a întrebat el, apucându-mă de umeri şi zgâlţâindu-mă uşor. Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu mai face aşa. L-am împins uşor, slăbită. Sunt aşa de încinsă.

Privirea lui intensă a coborât pe mine până jos.

— Da, văd că eşti încinsă. Cu cămaşa asta de noapte udă… e foarte eficient, Kitten, dar o partidă de înot noaptea, în noiembrie? E puţin cam deplasat, nu crezi?

Ce spunea el n-avea niciun sens. Răcoarea se dusese şi pielea mă ardea din nou. M-am desprins neîndemânatică din braţele lui şi m-am îndreptat iar spre lac.

Până să apuc să fac doi paşi, m-a prins iar în braţe şi m-a întors cu faţa spre el.

— Kat, nu poţi să intri acum în lac. E mult prea rece. O să te îmbolnăveşti. A dat la o parte o şuviţă de păr care mi se lipise de obraz. La dracu – o să te îmbolnăveşti şi mai tare. Arzi de-a binelea.

Ceva din cuvintele lui parcă risipise uşor ceaţa. M-am aplecat spre el, punându-mi obrazul pe pieptul lui. Mirosul lui era *minunat.* Mirosea a condimente şi a bărbat.

— Nu te vreau.

— Nu e chiar momentul potrivit să deschidem iar discuţia *asta.*

Era doar un vis. Am oftat şi i-am cuprins în braţe mijlocul ferm.

— Dar te vreau.

Braţele lui Daemon s-au strâns în jurul meu.

— Ştiu, Kitten. Nu păcăleşti pe nimeni. Hai.

După ce mi-a dat drumul, rămăsesem cu braţele atârnate inert pe lângă corp.

— Nu… nu mă simt bine.

— Kat, a spus şi a venit lângă mine. Mi-a apucat capul cu amândouă mâinile şi l-a ridicat spre el. Kat, uită-te la mine.

Nu mă uitam la el? Am simţit că-mi cedează picioarele. Şi pe urmă n-a mai fost nimic. Nici Daemon. Nici gânduri. Nici foc. Nici Katy.

*

Toate erau în ceaţă, incoerente. Mâini calde care îmi ţineau părul să nu-mi cadă pe faţă. Degete care îmi mângâiau obrajii. O voce joasă care îmi spunea ceva într-o limbă muzicală şi caldă. Ca un cântec, dar… mult mai frumos şi mai liniştitor. M-am scufundat cu totul în sunetul acela şi pentru scurtă vreme m-am pierdut în el.

Am auzit voci.

La un moment dat mi s-a părut că o aud pe Dee.

— Nu poţi. Asta n-o să facă decât să-i amplifice urma.

Simţeam cum cineva mă mişcă. Hainele ude erau scoase. Ceva cald şi moale mi-a lunecat pe piele. Am încercat să vorbesc cu vocile pe care le auzeam, sau poate chiar am vorbit. Nu eram prea sigură.

La un moment dat, m-au înfăşurat într-un nor şi m-au dus de acolo. Sub obraz simţeam o bătaie calmă de inimă, care mă adormea, după care vocile s-au estompat, iar mâinile reci au fost înlocuite de nişte mâini calde. A apărut o lumină puternică. Am auzit şi mai multe voci. *Mamă?* Mama părea îngrijorată. Vorbea cu… cineva. Cineva pe care nu l-am recunoscut. El avea mâinile alea reci. Apoi o înţepătură în mână, o durere surdă care radia până în vârful degetelor. Alte voci care şopteau, după care n-am mai auzit nimic.

Nu era nici zi şi nici noapte, ci ceva ciudat, între noapte şi zi, unde corpul meu ardea. Apoi se întorceau iar mâinile reci, trăgându-mi braţele de sub pătură. Pe mama n-am mai auzit-o, dar am simţit iar înţepătura pe piele. Arsura

mătura totul *în mine*, îmi alerga prin vene. Am suflat greu şi am vrut să mă ridic din pat, şi din gât mi-a ieşit un ţipăt sugrumat. Toate mă ardeau. Acum simţeam în mine un foc de zece ori mai puternic ca înainte şi ştiam că o să mor. Asta trebuia să fie…

Apoi a fost o răceală care îmi trecea prin vene, ca un vânt de iarnă. Se mişca repede, stingea flăcările şi lăsa în urmă o urmă de gheaţă.

Mâinile au ajuns la gâtul meu şi mi-au smucit ceva. Un lanţ… lănţişorul meu? Mâinile nu mai erau, dar am simţit obsidianul cum *zumzăie,* cum vibrează undeva, deasupra. Apoi am dormit mult, o eternitate, aşa mi s-a părut, şi nu eram sigură că o să mă mai trezesc vreodată.

*

Stătusem patru zile în spital şi eu nu îmi aminteam nimic. Doar că mă trezisem miercuri într-un pat incomod, cu ochii la tavanul alb şi mă simţeam bine. Ba chiar foarte bine. Mama fusese tot timpul lângă mine, şi am avut nevoie de o doză mare de cicăleală ca să pot pleca din spital după ce-mi petrecusem toată ziua de joi spunând oricui intra în salonul meu că vreau acasă. Fusese, evident, un episod violent de răceală, dar nu era nimic grav.

Acum mama se uita la mine cu ochii ei încercănaţi cum dădeam pe gât paharul de suc de portocale din frigider. Era în jeanşi şi un tricou subţire. Mi se părea ciudat să nu o văd în uniforma ei de infirmieră.

— Scumpo, eşti sigură că te simţi în stare să mergi la şcoală? Ai putea să stai acasă azi şi să te duci la şcoală de luni încolo, dacă vrei.

Am scuturat din cap. În cele trei zile în care lipsisem mă pricopsisem cu o tonă de teme nefăcute. Mi le adusese Dee aseară.

— Mă simt bine.

— Scumpo, ai fost internată în spital. Ar trebui s-o iei mai uşor.

Am spălat paharul.

— Sunt bine. Pe bune, n-am nimic.

— Ştiu că ţi se pare că te simţi bine. Mi-a aranjat puloverul pe care îl încheiasem greşit. Will – adică doctorul Michaels – ţi-a dat drumul acasă, dar pe mine m-ai speriat rău. Nu te-am văzut niciodată aşa de bolnavă. Nu vrei să-l sun să treacă puţin pe aici să te vadă înainte de a intra în tură?

Mai ciudat mi se părea că mama vorbise despre doctorul meu spunându-i pe numele mic, ceea ce însemna că relaţia lor devenise între timp serioasă, iar eu nu observasem asta. Mi-am luat rucsacul, apoi m-am oprit.

— Mamă?

— Da?

— Tu ai venit acasă luni, la miezul nopţii, nu? Înainte de a-ţi termina tura? Când a clătinat din cap că nu, m-am simţit şi mai tulburată. Şi cum am ajuns atunci la spital? am întrebat-o.

— Eşti sigură că te simţi bine? Mi-a pus mâna pe frunte. Nu mai ai febră, dar… Prietenul tău te-a adus la spital.

— Prietenul meu?

— Da, Daemon te-a adus. Deşi sunt curioasă cum a ştiut el că erai aşa de bolnavă la trei dimineaţa. Şi-a îngustat ochii: De fapt, sunt *foarte* curioasă.

Băga-mi-aş.

— Şi eu.

Capitolul 3

N-am fost în viaţa mea mai nerăbdătoare să ajung la trigonometrie. Cum naiba a ştiut Daemon că eram bolnavă? Visul ăla pe care l-am avut, cu lacul, nu putea să fie adevărat. Exclus. Dacă a fost… o să… nu ştiam ce aş face atunci, dar eram sigură că ar fi fost ceva care m-ar fi făcut să-mi ia foc obrajii.

Lesa a venit prima.

— Ieiii! Ai venit! Cum te simţi? Eşti mai bine?

— Da, sunt bine.

Eram cu ochii la uşă. Câteva clipe mai târziu, a intrat şi Carissa. M-a tras uşor de păr când a trecut pe lângă mine, zâmbind.

— Îmi pare bine că ţi-ai revenit. Am fost foarte îngrijorate. Mai ales când am venit la tine şi tu erai dusă cu pluta.

Mă întrebam ce oi fi făcut de faţă cu ele şi eu nu-mi aminteam nimic.

— Nici măcar nu ştiu dacă vreau să aflu.

Lesa a chicotit şi şi-a scos caietul.

— Mormăiai întruna. Şi strigai pe cineva.

O, nu!

— Serios?

Carissei i s-a făcut milă de mine şi şi-a coborât vocea.

— Îl strigai pe Daemon.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am gemut.

— O, Doamne.

Lesa a chicotit.

— Erai destul de simpatică.

Cu un minut înainte să se sune, am simţit căldura aceea mult prea bine cunoscută pe gât şi am ridicat capul. Daemon intra nonşalant în clasă. Fără carte, ca de obicei.

Avea un caiet, dar nu cred că a scris vreodată ceva în el. Începeam să cred că proful de mate era şi el extraterestru, fiindcă altfel nu pricep cum putea Daemon să scape stând în clasă fără să facă nimic.

A trecut pe lângă mine fără să-mi arunce măcar o privire.

M-am răsucit în scaun.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

S-a lăsat să alunece în bancă.

— OK.

— Între patru ochi, am şoptit eu.

S-a rezemat de scaun fără nicio expresie.

— Ne întâlnim la bibliotecă în pauza de masă. Acolo nu vine nimeni. Ştii tu, cu toate cărţile şi chestiile alea.

M-am strâmbat şi m-am întors la banca mea. După cinci secunde, poate, am simţit împunsătura aia de pix în spate. Am respirat adânc, m-am înarmat cu răbdare şi m-am întors la el. Daemon îşi aplecase banca în faţă. Acum eram la doar câţiva centimetri distanţă.

— Da?

A rânjit.

— Arăţi mult mai bine decât ultima dată când te-am văzut.

— Mersi, am mormăit eu.

Privirea lui s-a învârtit puţin în jurul meu şi ştiam ce face. Se uita la urmă.

— Vrei să ştii ceva?

Mi-am lăsat capul pe o parte, aşteptând.

— Nu mai străluceşti, a şoptit el.

De uimire, mi-a căzut falca. Luni luminam ca un glob de discotecă şi acum nu mai aveam nicio urmă?

— Adică, deloc?

A făcut semn din cap că nu.

Profesorul începuse lecţia, aşa că a trebuit să mă întorc la bancă, dar nu eram atentă la ce spunea. Mintea mea se blocase la ideea că nu mai străluceam. Ar fi trebuit să fiu – nu, *eram* în extaz, dar conexiunea aia era tot acolo. Speranţa mea că va dispărea odată cu urma se năruise.

După oră, le-am rugat pe fete să-i spună lui Dee că o să mai întârzii la masă. Fiindcă auziseră ceva din discuţie, Carissa pufnea mereu în râs, iar Lesa s-a apucat să fantazeze despre ce s-ar putea face în bibliotecă. Nici nu voiam să ştiu la ce se gândea. Nici nu voiam să mă gândesc. Dar acum mă gândeam, fiindcă puteam *chiar foarte bine* să mi-l imaginez pe Daemon făcând chestiile alea.

Orele de dimineaţă au trecut greu. La biologie, domnul Garrison s-a uitat la mine cu obişnuita lui privire bănuitoare, după ce a căscat ochii mari când m-a văzut. Era ca un fel de paznic neoficial al luxenilor care trăiau în afara coloniei. Versiunea mea ne-strălucitoare părea să-i atragă atenţia la fel de mult ca versiunea strălucitoare. Poate era mai degrabă din cauza faptului că nu era prea încântat că eu ştiu ce sunt ei de fapt.

Tocmai când se îndrepta spre proiector, s-a deschis uşa şi a intrat un băiat, cu un tricou vintage cu *Pac-Man,* care arăta demenţial. Clasa a început să murmure în timp ce băiatul s-a dus la domnul Garrison cu un bilet.

Era un elev nou, evident. Părul lui şaten era ciufulit artistic, ca şi cum ar fi fost atent aranjat să stea în felul ăla. Arăta şi bine, cu tenul bronzat şi un zâmbet sigur pe el.

— Se pare că avem un nou elev, a spus domnul Garrison, punând biletul pe catedră. Blake Saunders din…?

— California, a completat băiatul. Santa Monica.

S-au auzit imediat mai multe *ooo*-uri şi *aaa*-uri. Lesa şi-a îndreptat spatele. Ura. N-o să mai fiu eu „elevul cel nou”.

— Foarte bine, Blake din Santa Monica.

Domnul Garrison a scanat clasa cu privirea şi s-a oprit pe scaunul liber de lângă mine.

— Uite locul tău şi colega ta de laborator. Simte-te bine.

Am strâns puţin din ochi uitându-mă la domnul Garrison, fără să-mi dau seama dacă remarca „simte-te bine” era un fel de jignire voalată sau exprima speranţa lui secretă că băiatul ne-extraterestru îmi va distrage atenţia de la cel extraterestru.

Cu un aer absolut indiferent la privirile curioase aţintite asupra lui, Blake s-a aşezat lângă mine şi a zâmbit.

— Salut.

— Salut. Sunt Katy din Florida, am zâmbit şi eu. Cunoscută acum drept „fosta nouă elevă”.

— A, am înţeles.

Privirea lui s-a îndreptat spre domnul Garrison, care aducea proiectorul în mijlocul clasei.

— Oraş mic, oameni puţini, toată lumea se holbează – ceva de genul ăsta?

— Exact.

A râs uşor.

— Bine. Ajunsesem să cred că e ceva în neregulă cu mine.

Şi-a scos un caiet din geantă şi m-a atins pe braţ în mişcarea aceea. M-a trecut o undă de energie statică.

— Scuze.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

Blake mi-a mai aruncat repede un zâmbet şi apoi şi-a îndreptat ochii în faţă. Jucându-mă cu lănţişorul de la gât, i-am mai aruncat o privire băiatului cel nou. Ei, măcar de acum o să am ce să văd la bio. Asta nu-i rău.

*

Daemon nu era lângă uşile duble de la bibliotecă. Mi-am aşezat mai bine rucsacul pe umeri şi am intrat în sala cu miros de mucegai. Un bibliotecar tânăr a ridicat capul şi mi-a zâmbit, văzând că mă uit în toate părţile. Simţeam căldura aceea pe gât, dar nu îl vedeam. Cunoscându-l pe Daemon, m-am gândit că probabil stă ascuns pe undeva, ca să nu-l vadă nimeni pe Înălţimea Sa într-o bibliotecă. Am trecut pe lângă nişte boboci care mâncau la mese sau la calculator, şi m-am învârtit prin toată sala până l-am descoperit tocmai la secţiunea de Cultură est-europeană. Cu alte cuvinte, într-o zonă absolut nepopulată.

Stătea într-o nişă de lângă un calculator antic, cu mâinile vârâte în buzunarele blugilor uzaţi. O şuviţă lungă de păr îi acoperea fruntea, ajungând până la buzele lui

pline. Buzele alea s-au întins într-o jumătate de zâmbet.

— Începusem să mă întreb dacă o să mă găseşti vreodată.

Nu s-a mişcat deloc să pot intra în gaura aia minusculă de doi metri pe doi.

Mi-am sprijinit geanta de perete şi m-am suit cu fundul pe masa din faţa lui.

— Ţi-e jenă să te vadă cineva aici şi să creadă că eşti în stare să citeşti?

— Am o reputaţie de apărat.

— Şi ce reputaţie minunată mai e.

Şi-a întins picioarele până sub masa pe care stăteam eu.

— Deci despre ce voiai să vorbim – vocea lui s-a transformat într-o şoaptă joasă, sexy – între patru ochi?

Am simţit că mă trec fiorii – şi asta n-avea nimic de-a face cu temperatura.

— Nu ce sperai tu.

Daemon a rânjit senzual.

— OK.

Mi-am încleştat mâinile de marginea mesei.

— De unde ai ştiut tu în toiul nopţii că mi-e rău?

Daemon m-a fixat o clipă cu privirea.

— Nu-ţi aminteşti?

Ochii lui fantastici erau mult prea intenşi. Am lăsat privirea în jos… spre gura lui. O mişcare proastă. Am început să mă holbez la harta Europei din spatele lui. Era mai bine aşa.

— Nu. Nu chiar.

— Probabil din cauza febrei. Ardeai toată.

Mi-am întors brusc ochii spre el.

— M-ai atins?

— Da, te-am atins… şi n-aveai prea multe haine pe tine.

Rânjetul i se întinsese pe toată faţa.

— Şi erai udă fleaşcă… într-un tricou alb. Arătai mişto. Foarte mişto.

Mi-am simţit obrajii în flăcări.

— Lacul… n-a fost un vis?

Daemon a clătinat din cap.

— Doamne, deci chiar m-am dus să înot în lac?

S-a ridicat de pe scaun şi a făcut un pas în faţă, ajungând în acelaşi spaţiu în care respiram eu… asta dacă el chiar avea nevoie de respiraţie.

— Da, te-ai dus. Nu mă aşteptam să văd aşa ceva într-o seară de luni, dar nu mă plâng. Am văzut destul.

— Taci din gură, am şuierat eu.

— Nu te jena.

A întins mâna spre mine şi m-a apucat de mâneca puloverului. I-am dat mâna la o parte.

— Partea de sus o mai văzusem şi mai înainte, iar partea de jos n-am văzut-o prea bine…

Am sărit de pe masă cu palma în aer. N-am apucat decât să-l ating uşor, şi mi-a prins mâna. La naiba, ce reacţii rapide avea. Daemon m-a tras la pieptul lui şi s-a uitat în jos spre mine cu ochii scăpărând de o furie stăpânită.

— Nu lovi, Kitten. Nu-i frumos.

— Ce faci *tu* nu-i frumos.

Am încercat să mă îndepărtez de el, dar mă ţinea strâns de încheietura mâinii.

— Dă-mi drumul.

— Nu cred că pot să fac asta. Trebuie să mă protejez.

Dar mi-a dat drumul la mână.

— Nu, pe bune, de-aia te porţi aşa… de-aia eşti grosolan cu mine?

— Grosolan? a repetat şi s-a împins în mine până am ajuns cu spatele în peretele nişei. Asta nu-i grosolănie sau ce naiba spui tu.

Imagini cu mine rezemată de peretele casei şi cu Daemon sărutându-mă îmi pluteau în faţa ochilor ca nişte bomboane colorate. Simţeam furnicături în tot felul de locuri. Asta nu era deloc bine.

— Daemon, o să ne vadă cineva.

— Şi? Mi-a ridicat mâna delicat. Nimeni n-ar îndrăzni să-mi zică ceva.

Am respirat adânc. Îi simţeam parfumul în gură. Piepturile noastre se atingeau. Corpul meu spunea da. Katy spunea nu. *Nu* mă afecta asta. Nu mă afecta că eram

aşa de aproape unul de celălalt şi că mâna lui se strecurase pe sub mâneca puloverului. Nu era ceva *real.*

— Deci urma mea s-a şters, dar conexiunea asta idioată n-a dispărut?

— Nup.

Am clătinat capul, dezamăgită.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu.

Degetele lui se strecuraseră cu totul sub mâneca mea şi urcau uşor spre cot. Pielea lui zumzăia ca un curent electric. Nimic nu se compara cu asta.

— De ce mă tot atingi? l-am întrebat, enervată.

— Fiindcă îmi place.

Dumnezeule, şi mie îmi plăcea, deşi n-ar fi trebuit.

— Daemon...

— Să revenim la urmă. Ştii ce înseamnă asta.

— Că nu trebuie să-ţi mai văd faţa în afara şcolii?

A râs, şi râsul lui parcă mi-a pătruns prin tot corpul.

— Nu mai eşti în pericol.

Cumva, nu ştiu cum, mâna pe care o aveam liberă ajunsese pe pieptul lui. Inima îi bătea repede şi puternic. La fel şi a mea.

— Cred că partea cu nu-ţi-mai-văd-faţa e mai puţin importantă decât partea cu siguranţa.

— N-ai decât să crezi tu asta.

Mi-a atins părul cu bărbia, apoi a lăsat-o să alunece peste obrazul meu. M-am cutremurat. De pe pielea lui a trecut o scânteie pe pielea mea, zumzăind în aerul încărcat de electricitate din jur.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, dar ştim amândoi că e o minciună.

— Nu e o minciună.

Mi-am tras capul în spate. Răsuflarea lui se izbea fierbinte de buzele mele.

— Tot o să ne vedem, a murmurat el. Şi nu mai minţi. Ştiu ce-ţi place. Tu mi-ai spus că mă vrei.

Stai uşor!

— Când?

— La lac.

S-a aplecat spre mine, iar eu ar fi trebuit să mă feresc. Buzele lui s-au lipit de ale mele şi mi-a eliberat mâna.

— Ai spus că mă vrei.

Aveam ambele mâini pe pieptul lui. Se pare că acţionau independent de voinţa mea. Am încetat să mă mai consider responsabilă pentru ele.

— Aveam febră. Îmi pierdusem minţile.

— N-are importanţă, Kitten. Daemon m-a apucat de şolduri şi m-a aşezat pe marginea mesei cu o uşurinţă uimitoare. Eu ştiu mai bine.

Respiraţia mea era acum sacadată.

— Nu ştii nimic.

— Da-da. Să ştii că am fost îngrijorat, a admis el, venind între picioarele mele. Mă strigai întruna şi eu îţi răspundeam, dar parcă nu mă auzeai.

Despre ce vorbeam noi? Mâinile mele ajunseseră acum pe abdomenul lui. Muşchii se simţeau fermi pe sub pulover. L-am apucat de talie, desigur cu intenţia să-l împing. În loc de asta, l-am strâns şi l-am tras spre mine.

— Uau, cred că eram chiar dusă.

— M-ai… speriat.

Până să apuc să răspund sau măcar să realizez că boala mea îl speriase, buzele noastre s-au întâlnit. Creierul meu a încetat să mai funcţioneze, degetele mele îi strângeau puloverul şi… şi, Dumnezeule, sărutul lui era aşa de aprins, îmi strivea buzele, iar mâinile lui îmi strângeau mijlocul, trăgându-mă spre el.

Daemon săruta ca un om care tânjise multă vreme după apă, lung şi ameţitor. În mine se învolburau senzaţii amestecate. Nu voiam asta, fiindcă totul se datora doar conexiunii dintre noi. Îmi spuneam întruna asta, în timp ce mâinile mele alunecau pe pieptul lui şi îl apucau de gât. Când mâinile lui mi-au pătruns pe sub tricou, am simţit ca şi cum m-ar fi atins în profunzime, fiecare celulă din corpul meu s-a încălzit, umplând toate spaţiile întunecate din mine cu lumina din pielea lui.

Îl atingeam şi îl sărutam, şi era ca şi cum aş fi avut iar

febră. Eram în flăcări. Tot corpul meu ardea. Lumea din jurul meu ardea. Săreau scântei. Am gemut, cu gura lipită de a lui.

S-a auzit un POC! şi apoi PAC!

Mirosul de plastic ars a umplut încăperea. Ne-am despărţit, respirând greu. În spatele lui am văzut fâşii de fum care se ridicau din monitorul vechi. Doamne Dumnezeule, aşa o să se întâmple mereu când o să ne sărutăm?

Şi la urma urmei, ce dracu' făceam eu? Eram hotărâtă să nu mai permit să se întâmple vreodată aşa ceva, adică să nu-l mai sărut sau să-l ating vreodată pe Daemon. Felul în care se purtase cu mine prima oară încă mă mai durea. Durerea şi ruşinea încă mai erau în mine.

L-am împins. *Cu putere.* Daemon mi-a dat drumul, uitându-se la mine de parcă i-aş fi aruncat căţelul în faţa maşinii. M-am uitat într-o parte, m-am şters cu mâna la gură. Degeaba. El era peste tot în jurul meu, era *în* mine.

— Doamne nici măcar nu-mi *place* asta – să te sărut.

Daemon şi-a îndreptat spatele.

— Dă-mi voie să te contrazic. Cred că şi calculatorul ăsta spune altceva.

I-am aruncat o privire urâtă.

— Asta – asta nu se va mai întâmpla niciodată.

— Iar eu cred că nu e prima oară când spui asta, mi-a amintit Daemon. Când a văzut cum mă uit la el, a oftat. Kat, ţi-a plăcut la fel de mult pe cât mi-a plăcut şi mie. De ce minţi?

— Fiindcă nu e ceva real, am spus eu. Înainte nu mă doreai.

— Ba da…

— Să nu îndrăzneşti să spui că m-ai dorit, fiindcă te purtai cu mine de parcă aş fi fost Antihristul! Nu poţi să ştergi toate astea numai fiindcă între noi e o conexiune idioată… Am respirat adânc, fiindcă simţeam în piept o durere ascuţită, apoi am continuat: M-ai rănit atunci cu adevărat. Cred că nici măcar nu ţi-ai dat seama. M-ai umilit în faţa tuturor copiilor din cantină!

Daemon a întors capul şi şi-a trecut degetele prin păr. Un muşchi din obraz i-a tresărit nervos.

— Ştiu. Îmi pare rău de… de felul în care m-am purtat cu tine, Kat.

M-am uitat şocată la el. Daemon nu-şi cerea niciodată scuze. Adică niciodată. Poate el chiar… Am scuturat capul. Nu erau suficiente scuzele lui.

— Uite, chiar şi acum, suntem ascunşi bine în bibliotecă, de parcă vrei să nu ştie nimeni că ai greşit şi că te-ai purtat ca o javră în ziua aia. Iar eu ar trebui să trec peste toate astea?

Ochii i se lărgiseră.

— Kat…

— Nu spun că nu putem să rămânem prieteni, fiindcă vreau să fim prieteni. Chiar îmi placi foar… M-am întrerupt înainte să spun prea multe. Uite, zicem că nu s-a întâmplat nimic. O să mă gândesc că a fost gripa sau cine ştie ce zombi mi-a mâncat creierul.

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Ce?

— Nu vreau să fac asta cu tine. Mă pregăteam să plec, dar el mi-a prins braţul. M-am uitat urât la el: Daemon…

M-a privit în ochi.

— Eşti o mincinoasă groaznică. Vrei şi tu asta. La fel de mult ca şi mine.

Am deschis gura să spun ceva, dar n-am putut.

— Vrei asta la fel de mult pe cât vrei să ajungi la ABA în iarna asta.

Mi-a căzut falca pe podea.

— Tu nici măcar nu ştii ce e ABA!

— Întâlnirea de iarnă a Asociaţiei Bibliotecilor Americane, a răspuns el, zâmbind cu mândrie. Zi că nu erai obsedată de asta pe blogul tău înainte de a te îmbolnăvi. Sunt sigur că ai spus ceva de genul că ţi-ai da şi primul născut ca să ajungi acolo.

Mda, cred că am zis ceva de genul ăsta.

Ochii lui Daemon străluceau.

— În fine, să revenim la partea cu dorinţa ta.

Am scuturat din cap, încă uluită.

— Chiar mă vrei.

Am respirat adânc, încercând să-mi stăpânesc furia… şi amuzamentul.

— Eşti mult prea sigur pe tine.

— Suficient de sigur ca să fac şi un pariu.

— Nu cred că vorbeşti serios.

A zâmbit.

— Pun pariu că până la Revelion o să recunoşti că eşti la nebunie, până peste cap, irevocabil…

— Uau, vrei să-ţi mai dau şi eu nişte adverbe?

Obrajii îmi ardeau.

— Ce zici de irezistibil?

Mi-am dat ochii peste cap şi am mormăit:

— Sunt uimită să aflu că ştii ce e ăla un adverb.

— Nu mă mai întrerupe, Kitten. Să ne întoarcem la pariu – până la Revelion o să recunoşti că mă iubeşti, la nebunie, până peste cap, irevocabil şi *irezistibil.*

L-am privit uimită, înecându-mă de râs.

— Şi că mă visezi.

Mi-a lăsat mâna şi şi-a încrucişat braţele la piept, cu o sprânceană ridicată.

— Pun pariu că o să recunoşti asta. Poate o să-mi arăţi chiar şi un caiet în care numele meu e încadrat de inimioare…

— Doamne, ce prostii spui…

Daemon mi-a făcut cu ochiul.

— Atunci, am stabilit pariul.

M-am întors, mi-am luat geanta şi am plecat în viteză printre rafturi, lăsându-l pe Daemon acolo, ca să nu fac ceva nebunesc. Cum ar fi să las bunul-simţ la o parte şi să dau fuga la el şi să-l iau în braţe, prefăcându-mă că tot ce a zis şi a făcut în lunile de până acum nu au lăsat o rană adâncă în inima mea. Fiindcă asta ar însemna că mă prefac, nu?

Nu am încetinit pasul până n-am ajuns în faţa dulapului meu, care era în cealaltă parte a clădirii. Mi-am băgat mâna în rucsac şi mi-am scos dosarul cu rahaturi artistice.

Ce zi tâmpită am avut. Am fost pe dinafară la mai toate orele, m-am pupat cu Daemon *şi* am mai stricat un calculator. Pe bune. Mai bine stăteam acasă.

Am întins mâna spre mânerul dulapului. Până să ajung la el, uşa dulapului s-a dat de perete. Am icnit de surpriză, am sărit în spate şi dosarul meu cu schiţe a căzut pe jos.

Doamne Dumnezeule, ce-a fost asta?

Era imposibil… Inima mea bătea la limita infarctului.

Daemon? El avea puterea să manipuleze obiecte. Să deschidă uşa de la un dulap ar fi fost pentru el floare la ureche, având în vedere că putea să smulgă copaci din rădăcină. M-am uitat în jur, printre cei câţiva copii care erau pe hol, dar ştiam deja că nu e acolo. Nu avusesem senzaţia aia pe care mi-o dădea sinistra legătură extraterestră cu el. M-am tras mai departe de dulap.

— Hei, uită-te pe unde mergi, am auzit o voce glumeaţă. Am tras o gură bună de aer, m-am întors repede şi l-am văzut pe Simon Curtis lângă mine, cu un rucsac jerpelit în mâna lui cărnoasă.

— Scuze, am hârâit eu, cu ochii la dulap.

Oare văzuse şi el ce s-a întâmplat? M-am aplecat să-mi adun schiţele, dar el mi-a luat-o înainte. A fost fantastic de stânjenitor să adunăm hârtiile străduindu-ne să nu ne atingem.

Simon mi-a înmânat un teanc de desene stupide cu flori. Nu am deloc talent la desen.

— Poftim.

— Mersi.

M-am ridicat, mi-am îndesat dosarul în dulap, gata s-o iau la picior.

— Stai niţel. M-a prins de braţ. Voiam să stau de vorbă cu tine. M-am uitat ostentativ la mâna lui. Avea cinci secunde până la momentul în care pantoful meu ascuţit avea să-l lovească între picioare.

Se pare că şi-a dat seama de asta, fiindcă mi-a dat drumul la mână şi a roşit.

— Voiam doar să-mi cer iertare pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia la bal. Eram beat şi… fac numai prostii când

sunt beat.

M-am uitat urât la el.

— Atunci poate că ar trebui să nu mai bei.

— Da, cred că aşa ar trebui.

Şi-a trecut mâna prin părul proaspăt tuns. O rază de lumină s-a reflectat în albastrul şi auriul de la ceasul care era prins la încheietura lui groasă. Pe brăţară era gravat ceva, dar nu-mi dădeam seama ce scrie.

— În fine, chiar n-am vrut să…

— Hei, Simon, ce faci?

Billy Crump, un băiat din echipa de fotbal cu ochii mici ca nişte mărgeluţe, a venit lângă Simon, s-a uitat spre mine, părând să nu remarce altceva în afară de sânii mei. După el venea haita turbată a coechipierilor. Billy a zâmbit, evaluându-mă din ochi.

— Hei… Ce-avem noi aici?

Simon a deschis gura, dar un alt tip i-a luat-o înainte.

— Dă-mi voie să ghicesc. Asta iar vrea să ajungă la suspensorul tău?

Tipii din gaşcă au început să râdă şi să-şi dea coate.

Am clipit iritată spre Simon.

— Poftim?

Obrajii lui Simon erau roşii ca focul când Billy a făcut un pas spre mine şi mi-a pus mâna pe umăr. Mirosul ăla de parfum aproape m-a doborât.

— Uite ce e, păpuşă, Simon nu e interesat de persoana ta.

Unul dintre tipi a început să râdă.

— Aşa cum spune mama mea mereu, de ce să cumperi vaca dacă laptele e gratis?

Un val de furie urca încet în mine. Ce dracu’ le spusese Simon idioţilor ăstora? M-am tras de sub mâna lui Billy.

— Laptele ăsta nu e gratis şi nici măcar n-a fost vreodată de vânzare.

— Noi am auzit altceva.

Billy l-a împins uşor cu pumnul pe Simon, care era roşu ca racul.

— Nu-i aşa, Cutters?

Toţi ochii colegilor lui Simon erau îndreptaţi asupra lui. El a încercat să râdă şi a făcut un pas înapoi, punându-şi rucsacul pe umăr.

— Da, frate, dar nu mai am chef şi de al doilea pahar. Tot încerc să-i zic asta, dar ea nu înţelege.

Mi-a picat falca.

— Mincinosul dra…

— Ce se întâmplă acolo? a strigat profesorul Vincent din capătul holului. N-ar trebui să fiţi în clasă, băieţi?

Băieţii au spart gaşca râzând şi au plecat spre sală. Unul dintre ei s-a întors spre mine, făcând cu o mână gestul „sună-mă”, iar cu cealaltă un gest obscen la gură.

Simţeam nevoia să dau cu pumnul în ceva. Dar nu Simon era problema mea cea mai mare. M-am întors spre dulap, şi stomacul parcă mi-a căzut în călcâie. Se deschisese singur.

Capitolul 4

Mama nu era acasă, plecase deja la Winchester mai devreme. Speram s-o mai prind acasă ca să mai stăm de vorbă şi să uit de incidentul cu dulapul, dar pierdusem din vedere că e miercuri – ziua căreia i se mai spunea Ziua Pe Cont Propriu.

Aveam o durere enervantă în spatele ochilor, de parcă aveam febră musculară, deşi nu eram prea sigură că poţi să faci febră musculară şi la ochi. Mă apucase după incidentul cu dulapul şi nu dădea niciun semn că o să-mi treacă.

Am aruncat un vraf de ţoale în maşina de spălat, după care mi-am dat seama că nu mai e balsam. Ratare. M-am dus în debara, să caut acolo. Am renunţat şi am ajuns la concluzia că singurul lucru care mă poate ajuta la momentul ăla este ceaiul îndulcit pe care îl văzusem dimineaţă la frigider.

S-a auzit un zgomot de sticlă spartă.

Am tresărit speriată şi am dat fuga la bucătărie, gândindu-mă că a aruncat cineva cu ceva în geam şi l-a spart, deşi nu era o zonă în care să fie prea mulţi trecători, poate doar vreo trupă de la Ministerul Apărării care să ia casa cu asalt. La gândul ăsta, inima a început să îmi bată ceva mai tare şi m-am uitat prin bucătărie; privirea mi-a căzut pe blatul de sub un dulap suspendat, cu uşa deschisă. Unul dintre paharele înalte şi mate era pe blat, spart în trei bucăţi mari.

Pic. Pic. Pic.

M-am uitat în jur încruntată, fără să-mi dau seama de unde se aude zgomotul. Un pahar spart şi apă care picură… Apoi mi-am dat seama. Pulsul mi s-a accelerat când am deschis frigiderul.

Carafa cu ceai era căzută într-o parte. Fără capac. Lichidul maroniu cursese pe raft şi acum picura pe margine. M-am uitat spre dulap. Am vrut ceai, ceea ce însemna că aveam nevoie de un pahar şi, evident, de ceai.

— Imposibil, am şoptit eu, dându-mă un pas înapoi.

Era imposibil ca simpla mea dorinţă de a bea ceai să fi provocat cumva toate astea.

Dar ce altă explicaţie ar fi putut să fie? Nu puteam să mă aştept că e vreun extraterestru sub masă care se distrează mişcând toate rahaturile.

Am verificat totuşi, ca să fiu sigură.

Era a doua oară pe ziua de azi când lucrurile se mişcau de capul lor. Două coincidenţe?

Cu o senzaţie de amorţire, am luat un prosop şi am început să şterg mizeria. În timpul ăsta mă gândeam cum s-a deschis dulapul. Se deschisese înainte ca eu să pun mâna pe el. Dar era imposibil ca eu să fi făcut asta. Extratereștrii au puterea să facă chestii de-astea. Eu nu. Poate a fost un cutremur minor, sau ceva de genul ăsta – un cutremur minor care nu afectase decât un pahar şi carafa cu ceai? Destul de improbabil.

De-a dreptul şocată, am luat o carte şi m-am întins pe canapea. Aveam nevoie de ceva serios să-mi distragă atenţia.

Mama era disperată că sunt cărţi peste tot. Nu erau chiar *peste tot.* Numai acolo unde stăteam eu, adică pe canapea, pe fotoliu, pe dulapul de la bucătărie, la spălător şi chiar la baie. N-ar mai fi peste tot dacă ar accepta să ne luăm o bibliotecă pe tot peretele.

Dar oricât de mult mă străduiam să mă las cuprinsă de subiectul cărţii, nu reuşeam. În parte era şi vina cărţii. Era ceva cu o iubire fulgerătoare, blestemul vieţii mele. Fata îl vede pe băiat şi se îndrăgosteşte. Pe loc. Suflet-pereche, respiraţie tăiată, furnicături în degetele de la picioare, iubire după o singură discuţie. Băiatul o respinge pe fată din cine ştie ce motiv paranormal. Fata încă îl iubeşte. Băiatul recunoaşte în final că o iubeşte şi el.

Pe cine voiam să păcălesc? Într-un fel, îmi plăcea toată

neliniştea aia a poveştii. Nu era cartea de vină. Eu eram. Nu reuşeam să-mi limpezesc mintea şi să mă cufund în poveste. Am luat semnul de carte de pe măsuţă şi l-am aşezat între file. Paginile cu colţuri îndoite sunt Antihristul în persoană pentru adevăraţii iubitori de carte.

Nu mergea să mă fac că nu s-a întâmplat nimic. Pur şi simplu nu îmi stătea în fire să fug aşa de probleme. Şi pe urmă, dacă era să fiu sinceră cu mine însămi, trebuia să admit că nu era numai faptul că mă speriasem de chestiile alea. Dacă am ajuns să-mi imaginez că pot să mişc obiecte? Poate că febra mi-a distrus nişte neuroni. Am respirat aşa de adânc, încât m-a luat ameţeala. Oare e posibil ca cineva să devină schizofrenic după o gripă?

Asta chiar sună idiot.

M-am ridicat în fund şi mi-am strâns genunchii la piept. Totul e în regulă. Ce s-a întâmplat… Trebuie să existe o explicaţie logică pentru ce s-a întâmplat. N-am închis bine dulapul şi paşii apăsaţi ai lui Simon l-au făcut să se deschidă. Iar paharul o fi fost pe marginea raftului. Şi erau mari şanse ca mama să fi lăsat carafa fără capac. Mereu face chestii de-astea.

Am respirat profund de mai multe ori. Sunt bine. Tot ce se întâmplă în lumea asta are o explicaţie logică. Singura hibă la teoria asta este că locuiesc alături de nişte *extratereștri,* iar asta nu e *deloc* logic.

M-am ridicat de pe canapea, să mă uit dacă maşina lui Dee era în faţa casei. Mi-am tras hanoracul pe mine şi m-am dus la ea.

Dee m-a băgat imediat în bucătărie. Se simţea un miros dulce de ars.

— Îmi pare bine că ai venit. Tocmai mă pregăteam să vin eu pe la tine, a zis ea, mi-a dat repede drumul la mână şi s-a repezit la dulap.

Pe blatul dulapului erau o grămadă de vase.

— Ce faci? m-am uitat eu peste umărul ei.

Unul dintre vase părea plin cu catran.

— Câh.

Dee a oftat.

— Încercam să topesc ciocolată.
— Cu mâinile tale de microunde?
— E un dezastru total. A trântit spatula în scârboşenia aia. Nu reuşesc să nimeresc temperatura potrivită.
— De ce nu încerci s-o faci pe aragaz?
— Pfui, urăsc aragazul.
Dee a scos spatula din cratiţă. Jumătate se topise.
— Ups.
— Mişto.
M-am îndepărtat şi m-am aşezat la masă.
Ea şi-a fluturat mâna şi oalele au zburat în chiuvetă. Robinetul s-a deschis.
— Mă pricep din ce în ce mai bine. A luat o sticlă cu detergent de vase. Ce-aţi făcut tu şi Daemon la prânz?
Am ezitat.
— Am vrut să vorbesc cu el despre povestea aia cu lacul. Eu eram sigură că… am visat.
Dee s-a scuturat uşor.
— Nu, a fost de-adevăratelea. Eram acolo când te-a adus. Eu te-am îmbrăcat cu haine uscate, ca să ştii.
Am râs.
— Speram să fi fost tu.
— Deşi s-a oferit s-o facă el, a spus ea, dându-şi ochii peste cap. Daemon e aşa de săritor.
— Da, ştiu. Unde… acum unde e?
A ridicat din umeri.
— Habar n-am. Şi-a îngustat ochii. Ce ai, de ce te tot scarpini pe braţ?
— Ce? M-am oprit, nici nu-mi dădusem seama ce fac. A, mi-au luat sânge la spital, să vadă dacă nu am turbare sau ceva.
A râs şi m-a tras de mânecă.
— Am ceva cu care poţi să te ungi… la naiba, Katy.
— Ce? M-am uitat la mână şi am respirat şocată. Vai de mine!
Toată partea din interior a braţului meu arăta ca o căpşună. Nu mai lipsea decât frunzuliţa verde. Bubiţele care apăruseră pe pielea roşie aveau nişte punctişoare

negre.

Dee şi-a trecut degetele pe pielea iritată.

— Doare?

Am clătinat din cap. Numai că mă mânca al naibii. Mi-a dat drumul la mână.

— Doar ţi-au luat sânge?

— Da, am zis eu cu ochii la mână.

— Asta-i foarte ciudat, Katy. Parcă ai avea o alergie la ceva. Stai să aduc nişte aloe. Poate ajută.

— Bine.

M-am uitat încruntată la mâna mea. Ce ar fi putut să provoace asta?

Dee s-a întors cu un borcan în care era chestia aia grozavă. A avut efect în privinţa mâncărimii, şi după ce mi-am tras mâneca la loc, ea a părut că a uitat de problemă.

Am mai stat cu Dee vreo două ore, uitându-mă cum distruge una după alta toate oalele. Am râs aşa de tare când i-a luat foc bluza de la castronul pe care îl înfierbânta, încât mă durea burta. S-a uitat la mine cum râdeam, ridicând din sprâncene, de parcă ar fi zis să am grijă să nu păţesc şi eu aşa, ceea ce m-a făcut iar să râd.

Când a terminat toată ciocolata şi toate spatulele din plastic, Dee s-a declarat în sfârşit învinsă. Trecuse de ora zece, aşa că i-am spus noapte bună şi m-am dus acasă să mă culc. Fusese foarte lungă această primă zi de şcoală de după boală, dar eram bucuroasă că trecuse şi că o încheiasem alături de Dee.

Daemon traversa strada exact când închideam uşa în urma mea.

În mai puţin de o secundă era pe ultima treaptă.

— Kitten.

— Hei.

Am evitat să mă uit la ochii extraordinari şi la chipul lui, fiindcă, în fine, îmi era foarte greu să nu-mi amintesc ce senzaţii îmi dăduse gura lui pe buzele mele.

— Unde, ăăă, deci, ce-ai mai făcut?

— Am patrulat.

A păşit pe verandă şi, cu toate că eram foarte atentă la o

crăpătură din podea, am simţit privirea lui intensă pe faţa mea şi fierbinţeala care venea dinspre corpul lui. Era foarte aproape de mine, mult prea aproape.

— Nimic nou pe frontul de vest.

M-am străduit să zâmbesc.

— Frumoasă trimitere.

Când a început să vorbească, răsuflarea lui îmi atingea şuviţa de păr de pe tâmplă.

— De fapt, e cartea mea preferată.

Am ridicat brusc capul spre el, gata-gata să ne ciocnim. Mi-am ascuns surprinderea.

— Nu ştiam că poţi şi tu să citeşti din clasici.

Pe buze i-a apărut un zâmbet leneş şi jur că a făcut cumva să se apropie şi mai mult. Picioarele noastre se atingeau. Umărul lui mi-a atins uşor braţul.

— Păi, în general îmi plac cărţile cu poze şi cu propoziţii scurte, dar câteodată mai calc şi pe alături.

N-am putut să mă abţin şi am început să râd.

— Dă-mi voie să ghicesc, cartea ta preferată e aia cu desene pe care le poţi colora?

— Nu reuşesc niciodată să nu depăşesc conturul.

Daemon mi-a făcut cu ochiul. Numai el putea să facă aşa.

— Normal.

Am întors capul, înghiţind în sec. Uneori era mult prea simplu să o lălăi aşa cu el în conversaţii lejere, aşa de al naibii de simplu, că aş fi putut să o fac în fiecare seară. Tachinându-ne. Râzând. Pierzându-mi capul definitiv.

— Trebuie să… să plec.

S-a întors.

— Te conduc până acasă.

— Păi, stau *chiar acolo.*

Nu că n-ar fi ştiut. Pfui.

Zâmbetul ăla lenevos a devenit mai larg.

— Hei, vreau să fiu un gentleman.

Mi-a oferit braţul.

— Îmi dai voie?

Am râs pe înfundate şi am clătinat din cap. Dar l-am luat

de braţ. În clipa următoare, eram în braţele lui. Inima îmi ajunsese în gât.

— Daemon…

— Oare ţi-am zis că te-am adus în braţe până acasă în noaptea aia când ai fost bolnavă? Credeai că ai visat, este? Nup. A fost real.

A coborât o treaptă şi eu mă uitam cu ochii mari la el.

— De două ori într-o săptămână. O să facem o tradiţie din asta.

Apoi s-a repezit în viteză de pe verandă, şi vântul care îmi şuiera în urechi acoperea scheunatul meu de surpriză. În clipa următoare era în faţa uşii mele, zâmbindu-mi.

— Data trecută am fost mai rapid.

— Te cred, am spus eu încet, ameţită.

Obrajii parcă îmi amorţiseră.

— Mă laşi… ai de gând să mă laşi jos?

— Mmm.

Ochii ni s-au întâlnit. Avea o tandreţe în privire care mă încălzea şi mă speria.

— Te-ai mai gândit la pariul nostru? Eşti gata să te predai?

Şi uite aşa a stricat tot farmecul.

— Lasă-mă jos, Daemon.

M-a aşezat uşor cu picioarele pe podea, dar braţele lui erau tot pe mijlocul meu, iar eu nu găseam nimic de spus.

— Eu m-am gândit.

— O, Doamne, am murmurat eu.

I-au tresărit uşor buzele.

— Pariul ăsta nu e prea corect pentru tine. Revelionul? La naiba, o să recunoşti că mă iubeşti la nemurire până la Ziua Recunoştinţei.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sunt convinsă că pot să mă abţin până la Halloween.

— Ăsta a trecut deja.

— Tocmai, am mormăit eu.

A râs uşor şi s-a întins spre mine ca să-mi dea o şuviţă de păr după ureche. Dosul palmei mi-a atins obrazul şi am strâns tare buzele ca să nu oftez. În piept simţeam cum

creşte o căldură puternică, ce nu avea nimic de-a face cu o simplă atingere.

Era legată numai de dorinţa aia care se citea în privirea lui. Apoi el s-a întors cu spatele la mine şi şi-a lăsat capul pe spate. Au trecut mai multe clipe în tăcere.

— Stelele… Sunt aşa de frumoase în seara asta.

I-am urmărit şi eu privirea, puţin descumpănită de schimbarea bruscă a subiectului. Cerul era întunecat, dar erau mii de punctişoare strălucitoare în noaptea de cerneală.

— Da, sunt frumoase. Mi-am muşcat buzele şi l-am întrebat: Îţi amintesc de casa ta?

N-a răspuns imediat.

— Mi-ar fi plăcut să-mi amintească. Amintirile, chiar şi atunci când sunt triste, tot sunt mai bune decât nimic, ştii?

Am simţit un nod în gât. De ce i-am pus o astfel de întrebare? Ştiam doar că nu-şi aminteşte nimic despre planeta lui. Mi-am dat iar părul pe spate şi am stat aşa lângă el, cu ochii la cer.

— Bătrânii… ei îşi amintesc ceva despre Lux?

A dat din cap că da.

— Nu le-ai cerut niciodată să-ţi povestească despre ea?

A vrut să răspundă, dar a izbucnit în râs.

— Nimic mai simplu, nu? Numai că eu încerc să evit colonia cât mai mult.

Era de înţeles, deşi nu puteam să zic că pricep prea bine de ce. Daemon şi Dee îmi vorbeau foarte rar de luxenii care rămăseseră în colonie, ascunşi prin pădurile din jurul stâncilor Seneca.

— Dar domnul Garrison?

— Matthew? A scuturat din cap. Nu vrea să vorbească despre asta. Cred că îi este prea greu – cu războiul, cu familia pe care a pierdut-o.

Mi-am întors privirea de la stele şi m-am uitat la Daemon. Profilul lui avea o expresie aspră şi chinuită. Dumnezeule, ce viaţă grea au avut. Toţi luxenii. Războiul îi transformase în refugiaţi. Pământul era de fapt o planetă ostilă pentru ei, dacă te gândeşti cum trebuie să trăiască

aici. Daemon şi Dee nu-şi aminteau deloc de părinţii lor şi îşi pierduseră şi fratele. Domnul Garrison pierduse totul şi numai Dumnezeu ştie câţi alţii mai suferiseră astfel de tragedii.

Nodul din gât era din ce în ce mai mare.

— Îmi pare rău.

Daemon a întors brusc capul spre mine.

— De ce trebuie să-ţi ceri tu scuze?

— Îmi pare doar rău… de toate… de cât aţi suferit.

Şi chiar îmi părea.

Mi-a susţinut privirea un moment apoi a întors capul, râzând încet. Nu era nici urmă de veselie în râsul lui, şi m-am gândit dacă n-am greşit cu ceva. Probabil.

— Mai vorbeşte tot aşa, Kitten, şi eu…

— Tu, ce?

Daemon a coborât cu spatele treptele, cu zâmbetul lui misterios.

— M-am decis să te iau uşor. Rămâne Revelionul ca dată finală.

Am vrut să-i răspund, dar a dispărut până să apuc să spun ceva, mişcându-se mult prea repede pentru privirea mea.

Mi-am pus mâinile pe piept şi am rămas acolo, încercând să pun cap la cap cele întâmplate. Preţ de o clipă, o clipă nebună, între noi a fost ceva mai mult decât o dorinţă animalică.

Şi asta m-a speriat.

Am intrat în casă şi după un timp am reuşit în sfârşit să nu mă mai gândesc la Daemon. Mi-am luat telefonul, am mers din cameră în cameră până când am avut semnal, am format numărul mamei şi i-am lăsat un mesaj. Când m-a sunat, i-am zis de chestia cu mâna. Ea a zis că poate m-am lovit, deşi nu mă durea şi nu era nici vânăt. A promis că-mi aduce un unguent, iar eu m-am simţit mai bine numai fiindcă i-am auzit vocea.

M-am aşezat în pat, încercând să nu mă mai gândesc la toate ciudăţeniile, ca să mă pot concentra asupra temei pe care o aveam la istorie. Luni aveam o testare. Era jalnic să

stau să învăţ vinerea, dar ori învăţam, ori picam. Şi nu concepeam să pic. Istoria era una dintre materiile mele preferate.

Peste câteva ore, am simţit pe gât căldura aia care începuse să-mi devină sinistru de familiară. Am închis cartea, am sărit din pat şi m-am repezit la geam. Luna plină lumina totul cu o strălucire pală şi argintie.

Mi-am ridicat mâneca de la tricou. Pielea era tot aşa de roşie. Oare boala mea era legată într-un fel de chestia cu dulapul, cu paharul de ceai şi cu conexiunea dintre mine şi Daemon?

M-am uitat iar pe geam, peste tot. Nu am văzut pe nimeni. Pieptul parcă mi s-a umplut de dor. Am tras draperia mai mult şi mi-am lipit fruntea de geamul rece. Nu puteam să spun cum ştiam asta, dar eram sigură. Undeva, ascuns în umbrele nopţii, era Daemon.

Şi fiecare părticică din fiinţa mea voia – *simţea nevoia* – să meargă la el. Suferinţa aceea din ochii lui… Era ceva aşa de mare, care trecea şi peste mine şi el. Era mult mai mare decât mintea mea putea să cuprindă.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viaţa mea, să nu dau curs acelei dorinţe, dar am lăsat draperia la loc şi m-am întors în pat. Am deschis manualul şi mi-am concentrat atenţia asupra lecţiei.

Până la Revelion? Asta n-o să se întâmple.

*

Aveam una dintre zilele alea când aş fi vrut să sparg ceva fiindcă numai ceva de genul ăsta m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Limita mea pentru ciudăţenii tolerabile ale vieţii mele de zi cu zi fusese depăşită de mult.

Sâmbătă, duşul a pornit înainte ca eu să intru în cabină. Duminică seara, uşa de la dormitor s-a deschis în timp ce eu mă îndreptam spre ea, pocnindu-mă drept în faţă. Iar în dimineaţa asta, colac peste pupăză, am dormit mai mult decât de obicei şi am pierdut primele două ore, plus că tot conţinutul şifonierului meu s-a prăbuşit pe podea când eu mă gândeam cu ce să mă îmbrac.

Ori mă transformam într-un extraterestru, ori aveam în burtă un extraterestru care se chinuia să iasă, ori eram nebună.

Singurul lucru bun care mi s-a întâmplat pe ziua de azi e că nu mai aveam iritaţia aia pe mână care îmi provoca mâncărimi.

Tot drumul spre şcoală m-am întrebat ce să fac. Nu puteam să ignor toate chestiile astea şi să zic că sunt doar nişte coincidenţe, şi trebuia să mă adun şi să confrunt realitatea. Noul meu statut, de a nu mai fi doar un spectator, presupunea să accept faptul că m-am schimbat *cu adevărat.* Şi trebuia să fac ceva înainte de a pune pe toată lumea în primejdie. Numai gândul la asta îmi lăsa în gură un gust amar. La Dee nu puteam să apelez sub nicio formă, fiindcă îi promisesem lui Daemon să nu spun că mă vindecase atunci. Nu aveam altă soluţie decât să mă duc iar pe capul lui cu încă o problemă.

Cel puţin aşa mi se părea. Din prima zi de când ne-am mutat aici, nu i-am adus decât probleme. M-am împrietenit cu sora lui, am pus prea multe întrebări, am fost gata să mor… de două ori. Plus că am descoperit şi marele lor secret, şi de fiecare dată am rămas cu o urmă.

Am coborât încruntată din maşină şi am trântit portiera. Nici nu e de mirare că Daemon a fost aşa de ticălos în toate lunile astea. Chiar *eram* o problemă.

Şi el era, dar, oricum…

Întârziasem la bio şi am alergat cu respiraţia tăiată pe coridoare, sperând să ajung în clasă înainte ca domnul Garrison să intre. Când am ajuns în faţa uşii grele de la clasă, ea s-a dat de perete cu putere. Zgomotul a răsunat în toată clădirea, atrăgând atenţia unui grup de elevi întârziaţi.

Mi-a fugit tot sângele din faţă, picătură cu picătură, când am auzit un icnet speriat în spate şi mi-am dat seama că m-a prins. Prin creierul meu amorţit treceau milioane de gânduri şi niciunul nu făcea doi bani. Am închis ochii, simţind frica în stomac ca pe un lapte stricat. Ce se întâmpla cu mine? Era ceva – ceva rău de tot.

— Nenorocitul ăsta de curent de pe coridoare, a spus domnul Garrison, dregându-şi vocea în spatele meu. Poţi să faci infarct din cauza lui.

Am deschis ochii brusc. El îşi îndrepta cravata, ţinându-şi strâns servieta maro în mâna dreaptă.

Am deschis gura să vorbesc, ca să îl aprob. Ar fi bine să îl aprob. Da, nenorocitul ăsta de curent de pe coridoare.

Dar nu am reuşit să zic nimic. Stăteam acolo ca un peşte mut nenorocit. Respiram şi căscam gura.

Ochii albaştri ai domnului Garrison s-au îngustat, şi intensitatea privirii lui era aşa de mare, încât ziceai că o să-mi lase urme pe faţă.

— Domnişoară Swartz, n-ar fi trebuit să fii în clasă?

— Ba da, îmi cer scuze, am reuşit să orăcăi eu.

— Atunci, te rog, nu mai sta aici. Şi-a întins mâinile în lateral, făcându-mi semn să intru. Şi ai întârziat. A doua oară.

Nu-mi dădeam seama când întârziasem prima oară, dar m-am strecurat în clasă, încercând să nu bag în seamă chicotelile elevilor care, se pare, auziseră şuturile în fund pe care le luasem. Obrajii mi s-au colorat.

— Târfă, a spus Kimmy, cu mâna la gură.

Cei din jurul ei au început să chicotească, dar până să spun şi eu ceva, Lesa s-a uitat urât la blondă.

— E chiar ciudat să spui tu asta, a zis ea. Tu *eşti* aceeaşi majoretă care *a uitat* să-şi pună chiloţii pe ea la mitingul de anul trecut, nu?

Faţa lui Kimmy s-a făcut roşie.

— Copii, a spus domnul Garrison, îngustându-şi ochii, ajunge.

I-am zâmbit recunoscătoare Lesei, mi-am luat în primire locul de lângă Blake şi mi-am scos cartea, în timp ce domnul Garrison a început să facă prezenţa, bifând fiecare nume cu stiloul lui roşu favorit.

A sărit peste mine. Sunt convinsă că a făcut-o intenţionat.

Blake m-a împins cu cotul.

— Te simţi bine?

Am încuviinţat din cap. În niciun caz nu aveam de gând să-i spun că din cauza lui Kimmy faţa mea devenise albă ca varul. Şi pe urmă, dacă m-a făcut Kimmy „târfă”, asta era probabil ceva legat de Simon şi nu merita să mă înfurii din cauza lui acum.

— Da, mă simt perfect.

A zâmbit, dar părea un zâmbet forţat.

Domnul Garrison a stins luminile şi a început o prezentare interesantă pe tema sevei de copac. Uitând de băiatul de lângă mine, am început să refac în minte incidentul cu uşa. Oare domnul Garrison chiar a crezut că a fost din cauza curentului? Şi dacă nu a crezut, atunci ce l-ar împiedica să anunţe MA-ul, ca să mă dea pe mâna lor?

Stomacul mi se strângea de nelinişte. Oare o să sfârşesc şi eu ca Bethany?

Capitolul *5*

După biologie, am găsit-o pe Carissa aşteptându-mă lângă dulapul meu.

— Pot să plec acasă? am zis eu, în timp ce îmi schimbam manualele.

A râs.

— O zi nasoală?

— S-ar putea spune şi aşa.

M-am gândit pentru o clipă să mai adaug ceva, dar ce puteam să-i spun?

— Azi am întârziat. Ştii că asta îţi dă toată ziua peste cap.

Am plecat împreună pe coridor, vorbind despre petrecerea de vineri şi cu ce o să ne îmbrăcăm. Eu nu mă gândisem deloc la asta, credeam că o să-mi pun blugii şi un tricou.

— Toată lumea se îmbracă de ocazie, a explicat ea, pentru că oricum nu avem pe aici prea multe ocazii în care să ne îmbrăcăm frumos.

— Abia a fost balul, am bombănit eu, ştiind că altceva elegant n-am.

Carissa a început să turuie despre obişnuitul subiect al facultăţii unde ar vrea să meargă. Zicea că şi-ar dori să aplic şi eu pentru WVU. Cei mai mulţi elevi acolo voiau să ajungă.

— Katy, chiar e cazul să te apuci şi tu să aplici, a insistat ea, luând o farfurie cu ceva care părea să fie friptură Salisbury. N-o să mai ai timp.

— Crede-mă, aud asta de la mama în fiecare zi. O să aplic atunci când o să mă hotărăsc unde vreau să merg.

Problema era că nu aveam nici cea mai mică idee unde voiam să merg sau ce voiam să fac.

— Nu poţi să amâni la nesfârşit, a zis ea, ca să bag la cap.

Dee era deja la masa noastră şi, din clipa în care m-am aşezat, am început să turui eu despre ceea ce mă preocupa pe mine.

— Chiar nu pot să vin în blugi la petrecere? Trebuie neapărat să mă îmbrac în rochie?

— Hi? a făcut Dee, clipind nedumerită.

— Carissa mi-a zis că trebuie să mă îmbrac în rochie vineri seară. Chiar nu m-am gândit la asta.

Dee şi-a luat furculiţa şi a început să-şi plimbe mâncarea prin farfurie.

— Ar fi bine să te îmbraci în rochie. O să fim nişte prinţese drăguţe în noaptea aia, îmbrăcate frumos de petrecere.

— Nu suntem şase.

Lesa a pufnit în râs şi a repetat şi ea:

— *Prinţese drăguţe?*

— Da, prinţese drăguţe. Aş putea să-ţi împrumut eu o rochie. Am destule.

Dee îşi înţepa boabele de mazăre din farfurie.

Ceva nu era în regulă cu ea. Nu mânca deloc şi acum îmi sugera să port una dintre rochiile *ei.*

— Dee, nu cred că mi-ar veni vreo rochie de-a ta.

A întors spre mine o faţă angelică, cu colţurile gurii ridicate.

— Am o groază de rochii care ţi-ar veni. Nu fi prostuţă.

M-am holbat la ea aiurită.

— Dacă mi-aş pune o rochie de-a ta, aş arăta ca un cârnat ambalat prea strâns.

Privirea lui Dee trecea peste umărul meu şi indiferent ce a vrut să spună i-a murit pe buze. Ochii i s-au mărit şi faţa i s-a albit. Mi-a fost frică să mă întorc, fiind pe jumătate convinsă că aveam să văd un grup de ofiţeri MA făcând razie prin cantină îmbrăcaţi în costume negre. Imaginea din capul meu era pe cât de caraghioasă, pe atât de înfricoşătoare.

M-am întors încet în scaun, pregătită să fiu aruncată la

podea şi încătuşată, sau ce făceau ei. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce o transfigurase aşa pe Dee şi, când mi-am dat seama, am fost nedumerită. Era Adam Thompson – unul dintre frumoşii gemeni pe care eu îl consideram, nu ştiu… prietenul lui Dee? Iubitul?

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, întorcându-mă la masă.

S-a uitat repede la mine.

— Putem să vorbim mai târziu?

Cu alte cuvinte, nu era ceva ce putea spune de faţă cu toată lumea. Am dat din cap şi mi-am aruncat din nou privirea în spate. Adam îşi lua mâncare, dar am mai observat ceva.

Blake stătea la uşa cantinei, căutând din ochi pe cineva. A ajuns cu ochii la masa noastră şi ochii lui căprui s-au fixat asupra mea. A zâmbit, dând la iveală un set de dinţi ultra-albi, şi mi-a făcut cu mâna.

Am făcut şi eu un mic semn cu mâna.

— Cine-i ăla? m-a întrebat Dee, încruntată.

— Îl cheamă Blake Saunders, a spus Lesa, cu ochii în farfurie.

Înfigea furculiţa cu putere în mâncare, de parcă era gata să sară din farfurie şi s-o ia la fugă.

— E un coleg nou de la bio. Am aflat că stă cu unchiul lui.

— I-ai frunzărit dosarul personal, sau ce? am întrebat-o eu, amuzată.

Lesa a râs.

— L-am auzit când vorbea cu Whitney Samuels. Ea l-a luat la întrebări.

— Cred că vine încoace, a spus Dee şi s-a întors spre mine, cu o expresie impenetrabilă. E atrăgător, Katy.

Am ridicat din umeri. Blake mă ducea cu gândul la un surfer, iar asta era sexy. Şi era o fiinţă umană. Aici primea puncte bonus.

— Şi e şi drăguţ.

— Drăguţ e bine, a spus Carissa.

Drăguţ e foarte bine, dar… am aruncat o privire spre

masa din spate. Daemon nu venise la masa noastră azi. Părea că are o discuţie încinsă cu Andrew. Şi nici Ash nu era. Ciudat. Privirea mi s-a dus înapoi la Daemon.

S-a uitat spre mine chiar în clipa aceea. Zâmbetul i s-a şters de pe faţă. Muşchiul din obraz i-a tresărit. Părea… *enervat.* Hopa. Ce-am mai făcut acum?

Dee m-a lovit cu piciorul pe sub masă şi m-am întors.

În picioare lângă mine era Blake. Se uita spre masa noastră cu un zâmbet plin de nervozitate.

— Hei.

— Salut, am spus eu. Vrei să stai cu noi?

A dat din cap şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine.

— Încă se holbează toată lumea la mine.

— A, o să treacă peste vreo lună, i-am spus eu.

— Salut, a ciripit Lesa. Eu sunt Lesa cu *e,* iar ea este Carissa, şi ea e Dee. Suntem prietenele cele mai tari ale lui Katy.

Blake a râs.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Tu eşti la bio, nu?

Lesa a dat din cap.

— Şi de unde eşti? l-a întrebat Dee, cu o voce surprinzător de rece.

Ultima oară am auzit vocea asta când Ash apăruse cu Damon la restaurant, înainte de începerea şcolii.

— Santa Monica.

După o altă serie de *aaaa*-uri, el a zâmbit.

— Unchiul meu s-a plictisit de viaţa la oraş şi a vrut să plece cât mai departe.

— Ei bine, mai departe de atât nici nu se putea, a replicat Lesa, apoi a luat o gură de mâncare şi s-a strâmbat. Pun pariu că în Santa Monica mâncarea era mai bună.

— Nu, era la fel de dubioasă şi acolo.

— Şi cum te-ai acomodat cu şcoala?

Carissa îşi încrucişase braţele pe piept, de parcă se pregătea să ia un interviu pentru ziarul şcolii. Nu-i mai lipseau decât o hârtie şi un stilou.

— OK. E mult mai mică decât şcoala mea veche, aşa că

am reuşit să mă orientez repede. Lumea de aici e mai drăguţă, dacă nu pun la socoteală chestia cu holbatul. La tine cum e? m-a întrebat, întorcându-se spre mine. Fiindcă, practic, eşti încă nouă.

— A, nu, ţi-am predat ţie definitiv statutul de elev nou. Dar e destul de mişto aici.

— Nu se întâmplă prea multe chestii, totuşi, a adăugat Lesa.

Conversaţia mergea uşor. Blake era super-prietenos. Răspundea la toate întrebările pe care i le puneam şi râdea des. S-a dovedit că era coleg cu Lesa la sport şi cu Carissa la arte.

Tot timpul se întorcea spre mine şi zâmbea cu dinţii lui drepţi şi albi. Nu se compara cu zâmbetul lui Daemon – asta atunci când se hotăra să onoreze oamenii cu graţia lui – dar era simpatic. Şi reuşise să atragă atenţia tuturor fetelor. Ochii lui se plimbau de la una la alta. Obrajii mei se înfierbântau tot mai tare cu fiecare clipă.

— Vineri seara avem o petrecere, a spus Lesa şi mi-a aruncat repede un zâmbet. Dacă vrei să vii şi tu, te aşteptăm. Părinţii lui Dee ne dau voie să dăm petrecerea acasă la ea, fiindcă ei sunt plecaţi în weekend.

Dee a înţepenit cu furculiţa în aer. Nu a zis nimic, dar era clar că nu îi convenise invitaţia. Ce era cu ea? Oricum jumătate din şcoală fusese invitată.

— Sună bine. Blake s-a uitat la mine. Vii şi tu?

Am dat din cap că da, râcâind eticheta de pe sticla de apă.

— N-are partener, a completat Lesa cu un aer şmecher.

Am rămas cu gura căscată. Ce aluzie fină.

— Nu are prieten?

Blake părea surprins.

— Nup.

Ochii Lesei scânteiau.

— Tu ai vreo iubită în California?

Dee şi-a dres glasul şi părea că găseşte mâncarea din farfurie extrem de interesantă. Îmi venea să mă bag sub masă de ruşine.

Blake a chicotit.

— Nu. Nicio iubită. S-a întors iar spre mine: Dar sunt surprins că tu n-ai un iubit.

— De ce? am întrebat eu, gândindu-mă dacă ar trebui să mă simt flatată.

Ca şi cum eram aşa de minunată, încât era imposibil să fiu singură?

— Păi, a zis Blake, aplecându-se spre mine. Mi-a vorbit fix în ureche. Tipul, ăla de acolo. Te fixează cu privirea de când m-am aşezat eu aici. Şi nu pare deloc fericit.

Dee s-a uitat prima. Buzele ei s-au întins într-un zâmbet crispat.

— Ăla e fratele meu.

Blake a dat din cap şi s-a îndreptat pe scaun.

— Voi doi vă întâlniţi, sau ceva?

— Nu, am spus eu.

Fiecare muşchi din corpul meu voia să se întoarcă să se uite.

— E doar... Daemon.

— Aha, a făcut Blake şi s-a întins spre mine.

Mi-a împins uşor braţul.

— Deci nu intru în competiţie cu cineva?

Am căscat ochii mari. Frate, dar avea ceva tupeu. Nivelul lui de sexoşenie a crescut cu zece puncte.

— Nici vorbă.

Pe buzele lui Blake a apărut uşor un zâmbet. Avea buze pline. Arătau perfecte pentru a fi sărutate.

— E bine că am aflat, fiindcă voiam să te invit să mâncăm ceva după ore.

Hopa. M-am uitat la Dee, care părea la fel de surprinsă ca şi mine. Eram ferm hotărâtă să aflu de ce se purtase aşa de ciudat când îl văzuse pe Adam şi apoi voiam să vorbesc cu Daemon despre ciudăţeniile care se întâmplaseră.

Dee a interpretat greşit ezitarea mea.

— Putem să vorbim mâine după ore, a spus.

— Dar...

— E-n regulă.

Avea aerul că spune *Ieşi cu el, distrează-te. Fii normală.*

Sau poate asta voiam eu să cred, fiindcă nu părea prea bucuroasă de interesul pe care mi-l arăta Blake.

— E perfect, a mai adăugat ea.

Puteam să mai aştept o zi până să vorbesc cu Daemon. M-am uitat spre Blake şi ne-am privit o clipă. M-am trezit că dau din cap.

Zâmbetul lui Blake nu s-a şters de pe faţă până la sfârşitul pauzei. Spre final am cedat şi a trebuit să mă uit în spate pentru că încă îl mai simţeam pe Daemon. Blake avea dreptate. Daemon privea fix. Nu la mine, ci la băiatul de lângă mine. Nu era nimic prietenos în linia aspră a obrazului sau în ochii lui de culoarea nestematelor.

Apoi privirea lui Daemon a alunecat spre mine. Am simţit o zbatere puternică în piept. Am încercat să respir adânc, dar simţeam că mă înjunghie ceva. Buzele îmi tremurau.

Clar nu era nicio competiţie aici.

*

Am stabilit cu Blake să ne ducem după ore la Smoke Hole. Am plecat fiecare cu maşina lui şi când am ajuns acolo vântul bătea aşa de tare, încât rupea crengile copacilor din jurul parcării, aşa că am intrat repede înăuntru.

Obrajii lui se vedeau roşii cu tot bronzul de pe faţă, şi ne-am aşezat la o masă de lângă focul care pocnea.

— Cred că niciodată n-o să mă obişnuiesc cu vântul ăsta de aici. E aşa de violent.

— Şi eu la fel, am spus eu, frecându-mi braţele cu mâinile îngheţate. Şi am înţeles că trebuie să mă aştept la o grămadă de zăpadă iarna.

Interesul i-a aprins uşor ochii, făcând să-i sclipească punctişoarele verzui ale irisului. Nici pe departe n-avea strălucirea lui Daemon, totuşi.

— Atunci sunt condiţii excelente pentru snowboard. Faci snowboard?

Am râs.

— Aş reuşi să mor în două secunde. Am fost o dată la ski

cu mama şi n-a fost bine deloc.

Blake a zâmbit şi apoi s-a uitat după chelneriţă, ca să dăm comanda. În mod surprinzător, nu eram emoţionată. Nu am simţit niciun fluturaş în stomac atunci când ne-am încrucişat privirile. Nu am avut senzaţia că mă strânge pielea. Şi nu prea ştiam ce să înţeleg din asta. Părea atât de… *normal.*

Mi-a povestit despre surfing cât timp aşteptam să ne aducă felia mea de pizza cu brânză şi porţia lui de chili. I-am spus şi eu că cel mai apropiat contact cu surfingul a fost când mă uitam la băieţii din Florida. Nu aveam coordonarea necesară pentru o asemenea activitate, iar el încerca să mă convingă că nu e aşa de greu.

Am râs. O groază. Am mâncat încet. Cu el nu m-am mai gândit la extratereștri veniţi din spaţiu sau la ameninţarea iminentă a MA-ului sau a arumilor. A fost cea mai relaxată oră pe care o petreceam după mult timp.

Spre sfârşit, mi-a zâmbit în timp ce rupea în bucăţele un şerveţel.

— Deci, ai un blog?

Uimită, am dat din cap şi nu ştiam cum să termin mai repede discuţia despre blogul meu de tocilar.

— Mda, îmi plac cărţile. Fac recenzii pe blog. Am făcut o pauză. De unde ştii?

Blake s-a aplecat spre mine şi a spus în şoaptă:

— Te-am căutat pe net. Ştiu că pare cam aiurea, dar aşa am dat peste blogul tău. Îmi plac recenziile tale. Sunt foarte deştepte. Şi eşti foarte pasionată de asta.

Am zâmbit, flatată şi total cucerită de faptul că mi-a citit recenziile.

— Mulţumesc. Blogul este foarte important pentru mine. Multă lume nu înţelege.

— O, eu te înţeleg perfect. Am avut şi eu un blog despre surfing.

— Serios?

A dat din cap.

— Dap, mi-e dor şi de surfing, şi de blog – de legătura aia stabilită între oameni din toată lumea care împărtăşesc

aceeaşi pasiune. E o comunitate grozavă.

Tipul ăsta era perfect. Nu făcea mişto de mine pe chestia cu blogul cum făcea Daemon. Puncte ca lumea pentru Blake. Am luat o gură de suc şi m-am uitat pe fereastră. Cerul era acoperit de nori negri şi grei.

— Din prima clipă te-am catalogat drept surfer. Ai aspectul ăla.

— Ce aspect ar fi ăla?

— Pur şi simplu aspectul unui surfer. Părul, bronzul – asta-i foarte drăguţ.

— Drăguţ?

A ridicat o sprânceană.

— OK, e destul de sexy.

A zâmbit.

— Îmi place cum sună asta.

Avea genul ăla de personalitate, cam ca Dee, care mă făcea să mă simt bine cu el. O schimbare bine-venită faţă de furnicăturile alea pe care le aveam cu Daemon.

Spre cinci, când am plecat de la restaurant, nici nu-mi venea să cred cât stătuserăm acolo. Vântul îmi plesnea cu putere părul, dar eu eram prea înfierbântată de după-amiaza petrecută cu Blake ca să mă mai gândesc că încă nu mi-am cumpărat o geacă.

Blake m-a înghiontit cu cotul.

— Mă bucur că ai ieşit cu mine.

— Şi eu mă bucur.

S-a oprit lângă camioneta lui, iar eu mă jucam cu cheile.

— De obicei nu fac chestii de-astea. S-a rezemat de capota maşinii, cu picioarele încrucişate. Înţelegi, să invit pe cineva aşa, în faţa unui grup de necunoscuţi.

Vântul îmi răcorea obrajii înfierbântaţi.

— Mie mi s-a părut că eşti foarte sigur pe tine.

— Chiar sunt, dacă vreau ceva cu adevărat.

S-a îndepărtat de maşină şi a venit în faţa mea. O, Doamne. Avea de gând să mă sărute? Mi-a plăcut la maximum după-amiaza petrecută împreună, dar, în fine… Nu mi se părea corect să-i dau speranţe. Nu ştiam care e situaţia cu Daemon, dacă e într-adevăr ceva între noi, dar

nu era corect să pretind că sunt liberă de tot. Simţeam ceva pentru Daemon; numai că nu prea ştiam ce simt.

Blake s-a aplecat spre mine şi eu am înlemnit. În spatele lui se vedeau crengile copacilor cum gem şi se scutură în vântul puternic.

S-a auzit o trosnitură puternică şi am ridicat capul brusc. O creangă groasă se rupsese din cauza vântului. Când am văzut-o cum cade răsucindu-se, fix deasupra lui Blake, am intrat în panică. Era imposibil să se mişte destul de repede ca să iasă din raza ei, iar dimensiunea crengii sugera un impact major.

Am simţit o energie statică plimbându-mi-se pe piele, pârâind pe haine. Am simţit firele minuscule de păr de pe ceafa ridicându-se. Cu inima bubuind, m-am năpustit înainte şi am urlat *Opreşte-te,* dar în gând.

Iar creanga s-a oprit… în aer, agăţată de nimic.

Capitolul 6

Creanga atârna acolo, clătinându-se de parcă era agăţată de o sfoară invizibilă. Respiraţia mi se oprise în piept, şi nu pricepeam ce se întâmplă. Am oprit creanga – *eu* am făcut asta. Simţeam în mine panică şi forţă şi eram ameţită.

Blake se holba la mine, iar în ochii lui se citea, ce? Frică? Încântare? A făcut un pas lateral şi s-a uitat în sus. Forţa aceea pe care o simţeam s-a dus. Creanga uriaşă a căzut, spărgând dalele de pe jos, aşa cum i-ar fi spart capul lui Blake. Umerii mi-au căzut şi am inspirat cu nesaţ. În ochi am simţit o durere ascuţită şi sfâşietoare, care m-a făcut să clipesc.

— Uau… Blake şi-a trecut mâna prin părul ţepos. Asta m-ar fi omorât.

Am înghiţit în sec, incapabilă să spun ceva. O undă de şoc părea că mă loveşte din toate părţile, făcându-mă să tremur. Am simţit şi am recunoscut gâdilătura caldă din ceafa, dar nu eram în stare să mă mişc. Acest mic „incident” mă secase de puteri, iar capul meu… bubuia de ceva fioros – un fel de durere şi frică anunţând că ceva nu e deloc în regulă.

O, Doamne, asta să fie? Oare aveam un atac cerebral?

— Katy… e OK, a zis Blake, apropiindu-se de mine, dar cu ochii în spatele meu.

O mână fierbinte şi puternică mi-a prins braţul.

— Kat.

M-am prăbuşit cu totul când am auzit vocea lui Daemon. M-am întors spre el, cu capul în jos şi cu părul acoperindu-mi faţa.

— Îmi pare rău, am şoptit.

— Se simte bine? a întrebat Blake cu voce alarmată.

Creanga…

— Da. E bine. S-a speriat de creanga care a căzut.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea părea să fie spus cu dinţii încleştaţi.

— Asta-i tot.

— Dar…

— Pe curând.

Daemon s-a urnit din loc, luându-mă cu el.

— Te simţi bine?

Am dat din cap, privind drept în faţă. Mi se părea că e o lumină prea puternică pentru o zi înnorată. Prea reală. După-amiaza fusese perfectă. Normală. Şi eu o distrusesem. Văzând că nu răspund, Daemon mi-a luat cheile din degetele amorţite şi a deschis uşa din dreapta.

Blake m-a strigat, dar nu am putut să mă uit la el. Nu aveam idee ce-o fi în mintea lui, dar ştiam că bine n-are cum să fie.

— Urcă, a spus Daemon, aproape drăguţ.

O dată în viaţă, m-am supus fără să comentez. După ce s-a urcat în maşină şi a dat înapoi scaunul, am izbucnit.

— Cum… cum se face că eşti aici?

A răsucit cheile în contact şi a ieşit din parcare fără să se uite la mine.

— Eram în trecere. O să-i spun lui Dee să vină cu Adam să-mi recupereze maşina.

M-am lăsat în scaunul meu şi l-am văzut pe Blake lângă maşina lui. Stătea tot în locul unde îl lăsasem. Am simţit că mi se strânge stomacul. Mi-era rău. Nu reuşeam să-mi scot din cap ceea ce făcusem.

— Daemon…

A strâns uşor din fălci.

— O să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Dacă mai aduce vorba despre asta, o să spui că s-a dat la o parte la timp. Dacă o să sugereze măcar că tu… că ai oprit tu creanga din cădere, o să râzi.

Începeam să înţeleg ceva.

— Să mă port cum te-ai purtat tu la început?

A dat scurt din cap.

— Ce s-a întâmplat acolo nu s-a întâmplat niciodată. Înţelegi ce-ţi spun?

Am dat din cap, gata să izbucnesc în lacrimi.

Câteva minute s-a instalat tăcerea. Pe la jumătatea drumului spre casă, durerea de cap s-a mai potolit şi am început să mă simt aproape normal, numai că eram obosită de parcă nu dormisem toată noaptea. Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic până am ajuns în faţa casei.

Daemon a scos cheile din contact şi s-a lăsat pe spatele scaunului. S-a întors cu faţa la mine, cu ochii umbriţi de părul lung.

— Trebuie să vorbim. Şi trebuie să fii sinceră cu mine. Nu pari prea surprinsă că ai făcut asta.

Am dat iar din cap. Era furios, şi nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta. Ce făcusem eu îi putea expune pe toţi în faţa unui om – un om care se putea duce la presă, care putea să vorbească la şcoală şi care putea atrage atenţia MA-ului. Aşa puteau să afle că luxenii au puteri speciale. Aşa puteau să afle despre mine.

Am intrat împreună în casa mea goală. Aerul condiţionat sufla cald prin aerisiri, dar eu tremuram fără să mă pot opri când m-am aşezat în fotoliu.

— Aveam de gând să-ţi spun.

— Aveai de gând? Daemon stătea în picioare în faţa mea, strângând şi desfăcând pumnii. Şi când, mai precis? Înainte sau după ce ai fi făcut ceva care să te pună în pericol?

Am tresărit.

— Nu am plănuit să fac aşa ceva! Am vrut doar să petrec o după-amiază normală cu un băiat…

— Cu un băiat? a scuipat el cuvintele, iar ochii lui erau acum de un verde mai intens.

— Da, cu un băiat normal!

De ce suna aşa de şocant? Am respirat adânc.

— Îmi pare rău. Chiar aveam de gând să vorbesc cu tine în seara asta, dar Blake m-a invitat să mâncăm ceva împreună, iar eu am vrut să petrec o amărâtă de după-amiază cu cineva ca mine.

S-a încruntat aşa de tare, că am crezut că o să-i crape faţa.

— Ai prieteni normali, Kat.

— Nu e acelaşi lucru!

Daemon părea că înţelege ce nu spuneam eu de fapt. O clipă, ochii lui s-au făcut mai mari şi în ei am citit o strălucire dureroasă, dar apoi a dispărut.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Sentimentul de vină mă înţepa cu mii de ace.

— Cred că am luat vreun microb extraterestru, fiindcă am mişcat nişte lucruri… fără să le ating. Azi, la ora domnului Garrison, am deschis uşa fără să pun mâna pe ea. Am impresia că el a crezut că s-a întâmplat din cauza curentului de pe hol.

— Cât de des s-a întâmplat asta?

— Destul de des, cam de o săptămână. Prima dată s-a întâmplat cu uşa de la dulap, dar am crezut că a fost o întâmplare, aşa că n-am zis nimic. Apoi când am vrut să beau un pahar cu ceai, a căzut paharul din dulap şi ceaiul s-a vărsat singur în frigider. Duşul a pornit singur, uşile s-au deschis şi de vreo două ori mi-au căzut hainele din şifonier. Am oftat: Camera mea era vraişte.

A pufnit uşor în râs.

— Drăguţ.

Mi-am încleştat pumnii.

— Ţi se pare amuzant? Uite ce s-a întâmplat azi! N-am vrut să opresc creanga! Adică, n-am vrut să-l lovească, dar n-am făcut nimic conştient ca să opresc împuţita aia de creangă. Toată chestia aia cu vindecatul tău *m-a schimbat,* Daemon. Dacă nu ai ştiut până acum, înainte nu mişcam obiecte aşa. Şi habar n-am ce se întâmplă cu mine. După aceea îmi crapă capul de durere şi sunt extenuată. Dacă mor sau ceva?

Daemon a clipit şi în clipa următoare era lângă mine, pe braţul fotoliului. Picioarele ni s-au atins. Respiraţia lui îmi gâdila părul. M-am tras în spate fiindcă inima începuse să-mi bată mai tare.

— Chiar trebuie neapărat să te mişti aşa repede? E atât

de… nasol.

A oftat.

— Scuze, Kitten. Pentru noi e normal să ne mişcăm repede. De fapt, e mai greu să ne mişcăm încet şi „normal”, cum spui tu. Bănuiesc că uit uneori să mă prefac faţă de tine.

M-a durut inima. De ce tot ce spun în ultima vreme sună doar ca o critică?

— N-o să mori, a spus el.

— De unde ştii?

Ochii lui m-au privit cu intensitate.

— Fiindcă n-o să permit eu asta.

A spus-o aşa de hotărât, încât l-am crezut.

— Dacă mă transform într-un extraterestru?

A făcut o faţă de parcă ar fi vrut să râdă, şi puteam să înţeleg şi eu de ce. Chiar suna absurd.

— Nu cred că ar fi posibil.

— Nici să mut obiecte cu mintea n-ar trebui să fie posibil.

A oftat.

— De ce nu mi-ai spus de prima oară?

— Nu ştiu, am spus, incapabilă să-mi iau ochii de la el. Ştiu că ar fi trebuit s-o fac. Nu vreau să vă pun în pericol. Şi jur că n-o fac intenţionat.

Daemon s-a lăsat pe spate. Pupilele lui deveneau luminoase.

— Ştiu că nu faci asta intenţionat. Nici nu m-am gândit la aşa ceva.

Mi s-a oprit respiraţia când s-a uitat la mine cu ochii ăia stranii. Simţeam iar înţepăturile alea pe tot corpul. Fiecare milimetru din mine era dureros de conştient de prezenţa lui. A tăcut un moment.

— Nu ştiu dacă faptul că te-am vindecat de câteva ori a produs asta, sau e din cauza conexiunii pe care am făcut-o în timpul atacului lui Baruck. În orice caz, e clar că foloseşti ceva din abilităţile pe care le am eu. N-am mai auzit să se fi întâmplat aşa ceva până acum.

— Niciodată? am şoptit eu.

— Noi nu vindecăm oameni. Daemon a făcut o pauză, ţuguindu-şi buzele. Apoi a continuat: Eu am considerat întotdeauna că e ceva legat de faptul că ne expunem puterile, dar acum mă întreb dacă nu e mai mult de-atât. Dacă nu cumva adevărul e că noi putem să… transformăm oamenii.

Am înghiţit în sec.

— Deci *chiar* mă transform în extraterestru?

— Kitten…

Nu-mi ieşea din cap filmul *Alien* şi chestia aia oribilă care ieşea din burta tipului, numai că la mine ar fi ieşit un glob de lumină sau ceva de genul ăsta.

— Cum putem să oprim chestia asta?

Daemon s-a ridicat în picioare.

— Aş vrea să încerc ceva, OK?

Am ridicat din sprâncene.

— OK.

A închis ochii şi a expirat adânc. Silueta lui a început să se tulbure şi să dispară. Câteva clipe mai târziu era în forma lui reală, radiind o lumină puternică roşu-albă. Avea conturul unui om şi ştiam că este fierbinte. Tot mi se părea ciudat să-l văd aşa. Îmi aducea aminte – ceea ce uitam uneori – că nu era de pe această planetă.

Spune-mi ceva, a şoptit vocea lui în mintea mea.

Când sunt în forma lor adevărată, luxenii nu vorbesc cu glas tare.

— Ăăă, salut?

A chicotit în capul meu. *Nu tare. Spune-mi ceva, dar nu cu glas tare. Aşa cum mi-ai spus atunci în poiană. Atunci mi-ai vorbit.* Când mă vindecase, îi auzisem gândurile. Oare s-ar putea întâmpla asta şi acum? *Lumina ta e frumoasă, dar mă orbeşte.* Am auzit cum fantoma lui inspiră. *Încă putem să ne auzim.* Lumina lui a început să pălească şi era din nou în faţa mea, materializat, cu o privire îngrijorată.

— Deci te orbea lumina mea, aşa-i?

— Da, mă orbea. M-am jucat cu lănţişorul de la gât. Acum strălucesc? l-am întrebat.

Aşa se întâmpla de obicei când treceau ei în forma reală, lăsau urme.

— Nu.

Deci şi chestia asta s-a schimbat.

— De ce pot să te aud în continuare? Am impresia că tu crezi că n-ar trebui.

— N-ar trebui, dar suntem conectaţi în continuare.

— Păi, şi cum putem să ne de-conectăm?

— Bună întrebare. S-a întins leneş, cu ochii prin cameră. Ai cărţi peste tot, Kitten.

— Asta chiar n-are importanţă acum.

A întins o mână. O carte a zburat de pe braţul canapelei până în mâna lui. A deschis-o şi a citit ceva, apoi a ridicat o sprânceană.

— „Atingerea lui ucide”? Pe bune, Kitten, chestii de-astea citeşti tu?

Am sărit din fotoliu, i-am smuls cartea din mână şi am strâns-o la piept.

— Taci din gură. Îmi place cartea asta.

— Măi-măi, a murmurat Daemon.

— OK, hai să ne întoarcem la ce e mai important. Şi nu te mai atinge de cărţile mele. Am pus cartea la locul ei şi l-am întrebat: Ce trebuie să facem?

Privirea lui s-a oprit asupra mea.

— O să aflu eu ce se întâmplă cu tine. Am nevoie de puţin timp.

Am dat din cap, cu speranţa că o să avem destul timp. Nu putea anticipa nimeni ce aş fi putut face accidental de acum înainte, şi ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i expun pe Dee şi pe ceilalţi.

— Sper că îţi dai seama că toată chestia asta a făcut ca tu…

A arcuit o sprânceană.

— Să mă placi brusc.

— Sunt destul de sigur că te plăceam şi înainte de asta, Kitten.

— Atunci ai avut un fel al naibii de personal de a o arăta.

— E adevărat, a admis el. Mi-am cerut scuze deja pentru

felul în care m-am purtat cu tine... A luat o gură bună de aer. Te-am plăcut dintotdeauna. Din clipa în care mi-ai arătat degetul.

— Dar n-ai vrut să fii în preajma mea decât după ce a avut loc primul atac, atunci când m-ai vindecat. Poate că de atunci am început să... ne amestecăm sau, în fine, ce-o fi asta.

Daemon s-a încruntat.

— Ce Dumnezeu ai? Te porţi de parcă vrei să te convingi că e imposibil să te plac. Dacă faci asta, îţi e mai uşor să-ţi spui că nu simţi nimic pentru mine?

— Luni de zile te-ai purtat cu mine de parcă aş fi fost o persoană nedorită. Scuză-mă că mi-e greu să cred că ce simţi tu acum e adevărat. M-am aşezat pe canapea şi am adăugat: Şi n-are nicio legătură cu ce simt eu.

Şi-a încordat umerii.

— Îţi place tipul ăla cu care ai ieşit?

— Blake? Nu ştiu. E simpatic.

— A stat cu tine azi la prânz.

Am ridicat din sprânceană.

— Fiindcă era un scaun disponibil lângă mine şi trăim într-o lume liberă, în care oamenii pot să-şi aleagă locul unde vor să stea.

— Mai erau şi alte locuri libere. Putea să stea în oricare altă parte.

Mi-au trebuit câteva secunde până să răspund.

— E cu mine în clasă la bio. Poate s-a simţit mai confortabil cu mine fiindcă amândoi suntem mai noi în şcoală.

A trecut ceva peste chipul lui, iar în clipa următoare era în faţa mea.

— Se uita mereu la tine. Şi este clar că a vrut să fie cu tine şi după şcoală.

— Poate mă place, am spus eu, ridicând din umeri. Lesa l-a invitat la petrecerea de vineri.

Ochii lui Daemon s-au făcut verde-închis.

— Nu cred că ar trebui să mai stai cu el până nu rezolvăm chestia cu mişcatul lucrurilor. Chestia cu

creanga a fost doar un exemplu. Nu ne permitem să se repete situaţia asta.

— Ce? Acum nu mai am voie să mă întâlnesc cu nimeni?

Daemon a zâmbit.

— Cu oameni, nu.

— În fine… M-am ridicat în picioare şi am clătinat din cap. Asta-i o discuţie idioată. Oricum nu îmi dau întâlniri cu nimeni în momentul ăsta, dar dacă ar fi cazul, nu m-aş reţine doar pentru că vrei tu.

— Nu? A întins mâna spre mine şi mi-a dat după ureche o şuviţă de păr. Mai vedem noi.

M-am tras într-o parte, ca să păstrez distanţa dintre noi.

— N-avem ce să mai vedem.

Se vedea în ochii lui că e întărâtat.

— Dacă zici tu, Kitten.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am oftat.

— Ăsta nu-i un joc.

— Ştiu, dar dacă ar fi fost, aş fi câştigat. A dispărut şi a apărut în hol, la uşa de la intrare. Apropo, am auzit cu ce se laudă Simon, a zis.

Am simţit că-mi iau foc obrajii. Altă problemă, dar mai puţin importantă decât cea care mă preocupa într-adevăr pe mine.

— Da, e un porc. Cred că din cauza prietenilor lui se poartă aşa. De fapt, chiar îşi cerea scuze în momentul în care au apărut prietenii lui, şi atunci le-a spus că eu vreau să fiu cu el.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Asta nu e în regulă.

Am oftat.

— Nu e mare lucru.

— Poate pentru tine nu, dar pentru mine e. A făcut o pauză, după care şi-a îndreptat umerii. O să mă ocup eu de asta.

Capitolul 7

În noaptea aia n-am prea putut să dorm, aşa că trigonometria mi s-a părut a doua zi mai împuţită ca oricând. În spatele meu stătea un extraterestru de 1,92. Nu zicea nimic, doar sufla uşor în ceafa mea. Şi oricât de mult încercam să mă îndepărtez de el, tot îl simţeam. Eram ultra-conştientă de el – când se foia, când scria, când se scărpina în cap.

Pe la jumătatea orei, mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să ies din clasă.

Şi era acum a doua zi când nu mă mai împungea cu pixul.

Pe de altă parte, Simon se tot uita peste umăr în clasă. Fiindcă simţeam nevoia să mă gândesc la altceva, mi-am fixat privirea pe capul lui. Ceafa lui a început să se înroşească. Simţea cum îi fac găuri în cap. Ha. Dobitocul.

Părul lui şaten se încreţea pe fruntea rozalie. De obicei era tuns scurt. Presupun că trebuia să se tundă, din moment ce toţi tipii din zonă nu-şi lăsau părul să depăşească un centimetru, doi. Cămaşa cenuşie şi anostă s-a întins pe umerii lui largi sub privirea mea insistentă. S-a uitat peste umăr la mine.

Am ridicat o sprânceană.

Simon s-a întors ţeapăn la bancă şi umerii lui s-au ridicat când a respirat adânc. Eram iritată şi degetele mă ardeau. Idiotul ăsta spusese la jumătate din şcoală că sunt o uşuratică. Atenţia mea s-a îndreptat spre cartea pe care o avea în faţă.

Manualul gros de engleză a zburat de pe bancă, izbindu-l pe Simon drept în faţă.

M-am lăsat pe spătar cu gura căscată. *Băga-mi-aş…*

Simon a sărit în sus, holbându-se la cartea care căzuse

pe podea de parcă ar fi fost o creatură pe care n-o mai văzuse niciodată. Proful şi-a îngustat ochii, uitându-se prin clasă să vadă care este sursa întreruperii.

— Domnule Cutters, ai vrea să ne spui ceva? a întrebat el cu o voce obosită şi plictisită.

— Ce-ce? a făcut Simon. S-a uitat panicat în jur, apoi iar la carte. Nu, am lovit cartea din greşeală. Îmi cer scuze.

A oftat tare.

— Ei bine, atunci ia-o de jos.

S-au auzit câteva chicoteli din bănci. Când a ridicat cartea de jos, Simon era roşu ca sfecla. A pus-o în mijlocul băncii şi a continuat s-o fixeze cu privirea.

După ce clasa s-a liniştit şi profesorul s-a întors la tablă, Daemon m-a împuns cu pixul în spate. M-am întors.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat el cu ochii îngustaţi.

Dar se vedea clar în colţurile gurii lui amuzamentul.

— O pisicuţă foarte rea…

Blake a venit la bio cu două minute înainte de a se suna. Azi purta un tricou vintage *Super Mario Bros.*

— Arăţi…

— Ca dracu'? am completat eu, cu obrazul rezemat în palmă.

Nu ştiam deloc cum să mă port cu el când o să-l văd, după faza cu creanga. Nu mă pricepeam prea bine să mă fac că plouă.

— Voiam să spun obosită. S-a uitat la mine cu ochii îngustaţi. Te simţi bine?

Am dat din cap.

— Uite, ştii, în legătură cu ziua de ieri. Îmi pare rău că am luat-o razna aşa. Creanga aia…

— Te-a speriat? a completat el, cu ochii pe mine. Nu-i nicio problemă. Şi pe mine m-a şocat. S-a întâmplat aşa de repede, dar puteam să jur că s-a oprit în aer. Şi-a lăsat capul într-o parte şi a adăugat: Parcă a fost suspendată câteva secunde.

— Păi…

Ce trebuia să zic eu acum? *Contestă. Contestă. Contestă.*

— Nu ştiu. Poate a ţinut-o curentul de aer sau ceva de genul ăsta.

— Da, poate. În fine, se apropie marea petrecere.

Am zâmbit uşor, bucuroasă că a schimbat subiectul. Să fi scăpat aşa uşor? Fir-ar. Se pare că sunt o mincinoasă mai bună decât credea Daemon.

— Vii?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume.

— Perfect.

Mă jucam cu pixul şi mă gândeam la ce spusese Daemon, să nu mai stau prea mult cu Blake. De-aia nu mai pot eu!

— Mă bucur că vii.

Zâmbetul lui Blake era contagios. Am mai pălăvrăgit puţin despre petrecere, aşteptând să se sune. De vreo două ori mi-a atins în treacăt mâna. Mă îndoiesc că din greşeală. Şi mi-a plăcut. Nimic nu-l forţa să facă asta, decât poate faptul că *voia* să mă atingă. Părea că mă place aşa, de capul lui, şi asta îl făcea de mii de ori mai atractiv în ochii mei. Bine, recunosc, îl ajuta şi zâmbetul ăla copilăresc. Îl şi vedeam fără tricou, făcând surf. Era exact genul de băiat cu care ai vrea să ieşi.

Am respirat adânc şi am făcut ceva ce nu prea fac de obicei.

— Dacă vrei, poţi să treci pe la mine înainte de petrecere.

Genele lui s-au lăsat în jos peste obrajii aurii.

— Sună bine. Ca un fel de întâlnire?

Am roşit.

— Mda, cam aşa ceva. Cred că poţi spune şi aşa.

Blake s-a aplecat spre mine, şi îi simţeam pe faţă respiraţia surprinzător de răcoroasă. Mentolată.

— Nu prea îmi place „cam aşa ceva”. Mi-ar plăcea mai mult să o numim întâlnire.

Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii. Punctişoarele alea verzi nu erau nici pe departe aşa de vibrante ca ochii lui Daemon – de ce trebuia să mă gândesc mereu la Daemon?

— Putem să-i spunem întâlnire.

S-a rezemat de spătarul scaunului.

— Aşa-i mai bine.

Am zâmbit şi mi-am aplecat ochii în caiet. O întâlnire – nu genul ăla de întâlnire cină-şi-film – dar, oricum, o întâlnire. Am făcut schimb de numere de telefon. I-am spus cum să ajungă. Mă simţeam agitată, dar şi încântată. L-am privit pe ascuns. Se uita la mine cu un zâmbet şmecher.

A, petrecerea aia devine tot mai interesantă.

Am refuzat să mă mai gândesc ce va face Daemon când va vedea că vin însoţită de Blake. O mică parte din mine se întreba dacă nu cumva l-am invitat pe Blake doar ca să văd ce va face Daemon.

*

Joi după ore, Dee stătea ghemuită pe canapeaua mea, jucându-se cu inelul de pe deget, şi vorbea încet, fiindcă mama dormea sus în camera ei.

— Băiatului ăstuia care a venit acum se pare că i s-au aprins călcâiele după tine.

M-am lăsat să cad lângă ea.

— Crezi?

Dee a zâmbit, dar cam absentă.

— Mda, aşa cred. M-a surprins că nu te deranjează să vină la petrecere. Eu chiar credeam…

— Ce credeai?

Şi-a ferit privirea.

— Pur şi simplu credeam că între tine şi Daemon e ceva.

— A, nu, nu e nimic între noi.

În afară de o tâmpită conexiune extraterestră şi de toate secretele noastre. Mi-am dres vocea.

— Hai să nu vorbim despre fratele tău. Ce-i cu Adam?

Obrajii ei palizi s-au îmbujorat.

— Eu şi Adam am încercat să petrecem mai mult timp împreună, ştii? Toată lumea se aşteaptă ca noi să fim împreună, şi într-un fel şi eu îl plac. Bătrânii ştiu că din moment ce avem amândoi optsprezece ani, am ajuns la vârsta potrivită.

— Potrivită?

A încuviinţat din cap.

— Dacă ai optsprezece ani, eşti potrivit pentru împerechere.

— Ce?!

Am căscat ochii.

— Împerechere? Adică să te căsătoreşti şi să faci copii?

— Mda. A oftat. De obicei, aşteptăm până terminăm şcoala, dar fiindcă se apropie sfârşitul şcolii, eu şi Adam încercăm să ne dăm seama ce vrem să facem.

Eram încă şocată de povestea cu împerecherea.

— Bătrânii ăştia îţi spun şi cu cine trebuie să fii?

Dee s-a încruntat.

— Nu chiar. Vreau să zic, ei vor să fim cu un luxen şi vor să ne reproducem cât mai repede. Ştiu că sună aiurea, dar specia noastră e pe cale de dispariţie.

— Pot să pricep asta, dar dacă nu-ţi doreşti copii? Dacă te îndrăgosteşti de altcineva sau de… o fiinţă umană?

— Atunci ne-ar izgoni. Dee a dispărut şi a apărut în clipa următoare stând în picioare de partea cealaltă a măsuţei. Toţi ne-ar întoarce spatele. Aşa ar fi făcut şi cu Dawson dacă… dacă ar mai fi trăit şi ar fi rămas cu Bethany. Şi ştiu sigur că ar fi rămas cu ea. Dawson o iubea pe Bethany.

Şi iubirea fratelui ei a dus în final la moartea amândurora. Mi-am lăsat privirea în pământ, şi îmi părea rău de cei doi fraţi rămaşi în viaţă.

— Te obligă să pleci, sau ce?

A scuturat din cap.

— Ne fac să ajungem să vrem noi să plecăm, dar nu putem, nu fără permisiunea MA. E o mare presiune.

Cu siguranţă. Mie mi se părea greu să mă gândesc ce facultate să aleg. Dar să mă gândesc cum să mă cuplez mai repede? Iar Daemon era dispus să înfrunte toate riscurile astea pentru mine? O fi drogat.

— Şi ce s-a întâmplat între tine şi Adam?

S-a oprit în faţa televizorului şi şi-a trecut mâinile prin părul ondulat.

— Am făcut sex.

— Poftim?

Cu cinci secunde în urmă aş fi putut să bag mâna în foc că Dee nu era nici măcar atrasă de Adam.

Mâinile micuţe ale lui Dee s-au desfăcut larg.

— Dap, şocant, nu?

Am clipit.

— Da, e şocant.

— Nu puteam să-mi dau seama ce simt pentru el. Adică, da, îl respect la maximum, şi arată bine. Dee a început din nou să se plimbe prin cameră. Dar noi nu am fost niciodată mai mult decât prieteni, pe bune. Sau cel puţin i-am dat voie să fie prieten cu mine. Nu ştiu, dar, oricum, am zis că trebuie să văd dacă, ştii tu, măcar putem s-o facem. Aşa că i-am spus că ar trebui să încercăm să facem sex. Şi am făcut.

Uau, ce romantic suna asta.

— Şi cum a fost?

Obrajii i s-au îmbujorat din nou.

— A fost… a fost bine.

— Bine?

Dee a apărut lângă mine, stând alături pe canapea, cu degetele împletite.

— A fost mai mult decât bine. La început a fost puţin cam ciudat – OK, a fost mai mult decât ciudat la început, dar până la urmă… a ieşit.

Nu-mi dădeam seama dacă ar trebui să mă bucur sau nu pentru ea.

— Şi asta ce înseamnă?

— Nu ştiu. Tocmai asta e problema. Îmi place de el, dar nu ştiu dacă îmi place fiindcă aşa trebuie sau dacă e ceva real. Dee s-a lăsat pe spate, cu un braţ agăţat de spătarul canapelei. Nici măcar nu ştiu ce este iubirea. Adică, mi s-a părut că îl iubesc atunci când am făcut-o. Dar acum? Nu ştiu.

— Fir-ar să fie, Dee, nici nu ştiu ce să zic. Îmi pare bine că a fost… bine.

— A fost perfect. A oftat. Vrei să ştii cât de bine a fost? Aş vrea s-o mai fac o dată.

Am râs.

Ochii ei de culoarea jadului erau larg deschişi.

— Dar acum am nişte... noduri în stomac. Mă gândesc întruna la el, mă întreb ce gândeşte el.

— Ai încercat să stai de vorbă cu el?

— Nu. Ar fi trebuit?

— Păi, cam da, tocmai aţi făcut sex. Probabil ar trebui să-l suni.

Dee s-a ridicat de pe spătarul canapelei, cu ochii mari.

— Şi dacă el nu simte la fel?

Mi se părea ciudat să văd că Dee are o reacţie aşa de... umană.

— Eu cred că e foarte probabil să simtă la fel.

— Nu ştiu. Am fost doar prieteni, nimic mai mult. Nici măcar n-am vrut să mergem împreună la bal. Dee se ridicase iar în picioare. Dar nu sunt sigură că n-a vrut fiindcă nu voiam eu. Poate că el a simţit mereu şi altceva pentru mine.

— Sună-l.

Ăsta era cel mai bun sfat pe care puteam să-l dau, din moment ce n-aveam niciun pic de experienţă în zona asta.

— Stai. V-aţi protejat?

Dee şi-a dat ochii peste cap.

— Nu-s deloc pregătită să am un bebe Dee. Normal că ne-am protejat.

M-am simţit uşurată. A mai stat puţin şi după aceea a plecat să-l sune pe Adam. Eram încă şocată că Dee făcuse sex. Era un pas foarte mare, chiar şi pentru... un extraterestru. Măcar a fost bine. Dar să faci sex ca să-ţi dai seama dacă îţi place de cineva? Unde e aici romantismul? Bine, cine eram eu să judec? Eu îl invitasem pe un tip la întâlnire numai ca să văd ce face alt tip. Mda, clar nu eram eu persoana potrivită să dea un sfat. Biata Dee.

După ce s-a trezit mama, am comandat pizza, înainte ca ea să plece la serviciu. Până să vină pizza, am stat amândouă pe canapea, aşa cum stăteam înainte de a muri tata.

Mama mi-a dat o cană cu cacao aburindă.

— Să nu uiţi că eşti a mea toată ziua de sâmbătă până mă duc la serviciu, aşa că nu-ţi face alte planuri.

Am zâmbit, cu mâinile strânse pe cana fierbinte.

— Sunt numai a ta.

— Bine. Şi-a pus piciorul cu papuc cu tot pe măsuţă. Voiam să vorbesc ceva cu tine.

Am luat o gură de cacao şi am ridicat sprâncenele.

Ea şi-a încrucişat gleznele, după care le-a schimbat iar poziţia.

— Will vrea să ne scoată la masă sâmbătă, de ziua ta.

— Ah!

Un zâmbet slab îi arcuia buzele.

— I-am spus că vreau să vorbesc întâi cu tine, ca să mă asigur că e totul în regulă. A făcut o pauză, strâmbându-şi nasul. Tu eşti sărbătorita şi-aşa mai departe.

— O dată în viaţă fac optsprezece ani, nu? am zâmbit eu. E OK, mamă, putem să luăm masa cu *Will.*

Şi-a îngustat ochii.

Am mai luat o gură de cacao.

— Ar trebui să mă îmbrac festiv pentru asta? Dat fiind că e doctor şi-aşa. Ah! Mergem cumva la o masă fiţoasă şi vorbim despre politică şi mondenităţi?

— Hai, taci. A zâmbit, totuşi, şi s-a relaxat. Cred că o să-ţi placă. Nu e încrezut sau rigid. Chiar seamănă cu…

Am simţit un ghiont ciudat în inimă.

— Cu tata?

Mama a zâmbit trist.

— Da, cu tata.

Câteva minute, niciuna dintre noi n-a mai zis nimic. Mama îl întâlnise pe tata în primul ei an de rezidenţiat ca asistentă la un spital din Florida. El i-a fost pacient, căzuse de pe punte şi îşi rupsese piciorul, după ce încercase să impresioneze o fată. Dar, după mărturia lui, din momentul în care a văzut-o pe mama, nici măcar nu şi-a mai amintit cum o chema pe fata aia. S-au întâlnit şase luni, s-au logodit şi s-au căsătorit într-un an. La scurtă vreme după aceea am apărut eu, şi nu existau doi oameni mai îndrăgostiţi decât ei. Chiar şi când se certau se simţea

dragostea în cuvintele lor.

Aş fi dat orice să am o relaţie ca a lor.

Mi-am terminat cana de cacao şi m-am ghemuit lângă mama. Ea şi-a ridicat braţul subţire, iar eu m-am înghesuit în ea, inspirând adânc aroma de măr a cremei pe care o folosea întotdeauna toamna. Mama avea obiceiul ăsta, să-şi schimbe parfumurile şi loţiunile în funcţie de anotimp.

— Îmi pare bine că l-ai întâlnit, am spus eu într-un târziu. Will pare să fie un tip de treabă.

— Este. Mama m-a sărutat pe creştet. Îmi place să cred că şi tatăl tău ar fi fost de acord cu el.

Tata ar fi fost de acord cu orice putea s-o facă pe mama fericită. Eram acolo, la spital, în ziua în care medicul ne-a spus că nu mai are mult de trăit. Stăteam în faţa camerei şi îl auzeam pe tata cum îi spune să iubească din nou. Asta-i tot ce şi-a dorit.

Am închis ochii. O iubire de felul ăsta ar trebui să învingă boala. O iubire de felul ăsta ar trebui să învingă orice.

Capitolul 8

După ce am încercat de trei ori să-mi aranjez bretelele alea subţiri de la rochie, am renunţat. Oricât de mult aş fi tras de ele, rochia nu se ridica mai sus. Nu-mi venea să cred că mi s-a potrivit. La naiba, se potrivea mult prea bine, subliniind vastele diferenţe dintre corpul meu şi al lui Dee. Era foarte posibil ca în seara asta sânii mei să iasă afară şi să salute lumea. Rochia era mulată în partea de sus, după care cădea de sub sâni în valuri moi până deasupra genunchilor.

Arătam destul de sexy.

Dar era cazul să mă mai acopăr puţin. Am deschis larg uşa de la şifonier. Ştiam că aveam un pulover roşu care s-ar potrivi cu rochia asta, dar nu reuşeam să-l găsesc în dezordinea de acolo. Mi-au trebuit minute bune ca să-mi amintesc că era în uscător.

— Fir-ar să fie! am bombănit eu şi m-am repezit jos pe scări în valuri de mătase neagră şi păcănind cu tocurile înalte.

Slavă Domnului că mama plecase deja la serviciu. Altfel ori ar fi desfiinţat rochia, ori ar fi lăudat-o, oricum ar fi fost jenant pentru mine. M-am îndreptat spre capătul holului, iritată şi cu o senzaţie de greaţă. Când am scos puloverul din uscător şi l-am scuturat puţin, ca să-l îmbrac, deja auzeam portiere trântite afară, râsete. Dacă o să fac vreo tâmpenie? Cum ar fi să ridic în aer un televizor în faţa unei case pline cu colegi de şcoală?

Chiar atunci am auzit un ciocănit la uşă. Am respirat adânc, m-am întors la uşa de la intrare şi am deschis-o.

— Hei. Blake a intrat înăuntru, cu o duzină de trandafiri în braţe. S-a uitat la mine. Uau, arăţi perfect.

A zâmbit şi mi-a întins florile.

Am roşit, am luat florile şi am inhalat mirosul lor pur. M-am simţit ameţită.

— Mulţumesc, dar nu trebuia.

— Am vrut să ţi-i ofer.

Iar cuvântul-cheie *am vrut.*

— Sunt superbi. Şi tu arăţi destul de bine.

Şi chiar arăta, îmbrăcat cu un pulover închis la culoare, cu decolteu în V, iar pe dedesubt avea o cămaşă. M-am tras în spate, cu trandafirii în braţe. Nu mai primisem niciodată flori.

— Vrei să bei ceva înainte de a pleca?

Blake a dat din cap şi a venit după mine la bucătărie. Opţiunile erau limitate, aşa că până la urmă a ales o răcoritoare de-a mamei pe bază de vin. S-a rezemat de dulap, uitându-se în jur, în timp ce eu căutam o vază pentru trandafiri.

— Ai cărţi peste tot. Ce mişto.

Am zâmbit şi am pus trandafirii pe dulap.

— Mama nu prea crede aşa. Mereu vrea să mi le adune.

— Iar tu le aduci iar înapoi, aşa-i?

Am râs.

— Da, cam aşa ceva.

S-a apropiat de mine cu paharul în mână. S-a uitat atent la gâtul meu şi a întins mâna după lănţişorul de argint. Mi-a atins uşor pieptul cu dosul palmei.

— Interesant lănţişor. Ce piatră e asta?

— Obsidian, i-am răspuns eu. Mi l-a dat un prieten.

— E ceva deosebit. A dat drumul lănţişorului. Foarte mişto.

— Mersi.

Am acoperit piatra cu degetele, încercând să-mi alung din minte imaginea lui Daemon. Am stat câteva secunde să caut ceva de spus.

— Mulţumesc din nou pentru flori. Sunt foarte frumoase.

— Mă bucur că-ţi plac. Mi-a fost teamă să nu crezi că sunt cam pretenţioase.

— Nu. Sunt perfecte. Am zâmbit. Eşti gata de plecare?

Şi-a terminat sticla de băutură şi a clătit-o înainte de a o

arunca la gunoi. Mama mea l-ar fi iubit pentru gestul ăsta – bine, nu şi pentru partea cu consumul-de-alcool-înainte-de-vârsta-majoratului.

— Sigur, a spus el. Dar am o veste destul de proastă. Nu pot să stau decât maximum o jumătate de oră. Avem un fel de eveniment în familie care a apărut în ultima clipă. Îmi pare tare rău.

— Nu-i nimic, am spus eu, sperând să nu-şi dea seama de dezamăgirea mea. E OK. Oricum ai aflat de petrecere destul de târziu.

— Eşti sigură? Mă simt ca un idiot.

— Normal că sunt sigură. Iar tu nu eşti idiot. Mi-ai adus trandafiri.

Blake a zâmbit.

— Oricum, aş vrea să mă revanşez. Poţi să iei masa cu mine mâine-seară?

Am scuturat din cap.

— Mâine nu pot. Toată ziua sunt cu mama.

— Dar luni? a întrebat el. Părinţii tăi te lasă în oraş în timpul săptămânii?

— Nu am decât mamă şi, da, mă lasă.

— Perfect. Am văzut în oraş un mic restaurant indian.

S-a mai apropiat un pic. Simţeam un miros uşor de aftershave care îmi amintea de discuţia pe care o avusesem cu Lesa în legătură cu mirosul băieţilor. Blake mirosea frumos.

— Deci rămâne aşa?

— Sigur. M-am uitat într-o parte, muşcându-mi buzele. Acum eşti gata să plecăm?

— Dap, dacă faci un lucru.

— Adică?

— De fapt, două.

S-a mai apropiat un pas, acum pantofii lui îi atingeau pe ai mei. A trebuit să-mi dau capul pe spate ca să-i văd ochii.

— După aia putem pleca.

Mă simţeam puţin ameţită, uitându-mă aşa în ochii lui.

— Care ar fi cele două lucruri?

— Trebuie să-mi dai mâna. Dacă tot e o întâlnire rapidă,

măcar s-o facem credibilă. Şi-a lăsat capul spre mine, cu ochii în ochii mei, şi a adăugat: Şi un sărut.

— Un sărut? am şoptit eu.

Buzele lui au schiţat iar zâmbetul ăla pervers.

— Trebuie să te fac să mă ţii minte după ce plec. Cu rochia asta pe tine, probabil că toţi tipii de acolo o să roiască în jurul tău.

— Nu sunt prea convinsă de asta.

— Ba da. Deci? Avem o înţelegere?

Respiraţia mea se oprise undeva în plămâni. Eram plină de curiozitate. Oare sărutul lui seamănă cu sărutul lui Daemon? Universul va fi în flăcări sau doar va sfârâi puţin? Voiam să aflu, aveam nevoie să ştiu dacă pot să-l uit pe băiatul care locuieşte lângă mine după un sărut.

— Avem, am murmurat eu.

Mi-a pus mâna pe obraz şi eu am închis ochii. Blake a şoptit numele meu. Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun. Apoi a fost numai dorinţă şi nevoia de a mă pierde. La început, buzele lui le-au atins uşor pe ale mele, testându-mi reacţia, iar delicateţea sărutului era dezarmantă. Mi-am pus mâinile pe umerii lui şi i-am simţit cum se încordează când şi-a apropiat din nou buzele de ale mele.

Sărutul s-a aprins, iar eu înotam în senzaţii tari. Era înălţător şi în acelaşi timp tulburător. L-am sărutat şi eu, iar mâinile lui au alunecat pe talia mea, şi m-au tras mai aproape de el. Printre săruturi am aşteptat cu respiraţia tăiată ceva – orice – în afară de frământarea continuă pe care o simţeam. Apoi, brusc, am simţit frustrare, furie şi tristeţe – lucruri pe care în mod sigur nu le căutam.

Blake s-a desprins de mine respirând greu. Buzele lui erau pline şi umflate.

— Acum o să-mi amintesc sigur de tine după ce o să plec.

Am lăsat capul în jos, clipind. Nu fusese nimic în neregulă cu sărutul ăla, în afară de faptul că lipsea ceva. Cred că eu eram de vină. Stresul. Cu toate evenimentele care se întâmplaseră, probabil că eram prea prinsă în ele.

Iar sărutul lui venise prea repede. Mă simţeam ca fetele alea din cărţile pe care le citeam, care se aruncă asupra unui tip fără să se gândească prea mult. Raţionala Katy mai exista încă în mine şi nu era prea mulţumită de ce făcusem. Şi mai era ceva. Un val de vinovăţie amară mă lovea, spunându-mi că inima mea nu fusese implicată în acest sărut din cauza altcuiva.

— Încă ceva, a spus el, luându-mi mâna. Eşti gata?

Eram? Mă simţeam sfâşiată de sentimente opuse. Poate dacă Daemon ar vedea că sunt fericită cu Blake nu s-ar mai simţi obligat să continue conexiunea noastră falsă. Mi-era rău.

— Da. Sunt gata.

Afară erau o mulţime de maşini parcate de pe alee până spre casa nelocuită de la capătul străzii noastre.

— Să fiu al naibii, credeam că e vorba de o petrecere mică…

Dee se întrecuse pe sine cu adevărat. Veranda era plină de o mulţime de felinare de hârtie. Prin fereastră se vedeau înăuntru lumânări groase care împrăştiau o lumină tremurătoare şi delicată. În cameră era un miros plăcut de cidru şi condimente care îmi gâdila nasul, amintindu-mi cât de mult îmi plac aromele toamnei.

Era lume peste tot, pe canapea erau doi tipi care jucau pe Wii un meci pe viaţă şi pe moarte, iar în jurul lor se îngrămădiseră o mulţime de tineri. Pe scări se înghesuiau câteva feţe cunoscute, care râdeau şi beau ceva din pahare de plastic. Blake şi cu mine nu puteam face doi paşi fără să dăm peste cineva.

Dee trecea printre invitaţi, jucându-şi rolul de gazdă. Era superbă în rochia ei albă şi delicată care îi scotea în evidenţă culoarea închisă a părului şi smaraldul ochilor. Când a văzut că ne ţinem de mână, abia a putut să-şi ascundă mirarea… sau dezamăgirea.

Cu senzaţia că am făcut ceva rău, i-am dat drumul la mână lui Blake şi am îmbrăţişat-o strâns.

— Uau. Casa arată superb.

— Nu-i aşa? Sunt un adevărat talent. S-a uitat peste

umărul meu. Katy…?

Obrajii mi-au luat foc.

— El este…

— Partenerul ei, a completat Blake, apucându-mă de mână strâns. Trebuie s-o tai repede, dar am vrut s-o însoţesc la petrecere.

— S-o însoţeşti? Dee s-a uitat la el, apoi la mine. OK. Păi, eu mă duc să… verific nişte chestii. Da.

Apoi s-a îndepărtat cu spatele ţeapăn.

Am încercat să nu mă las afectată de dezamăgirea ei. Era imposibil să îşi dorească serios să fiu cu fratele ei. Unul dintre ei deja o apucase pe drumul ăsta cu o fiinţă umană şi uite ce s-a întâmplat.

Din colţurile întunecate veneau nişte zgomote dubioase care îmi distrăgeau atenţia. Apoi l-am zărit pe Adam, care părea că umblă după Dee prin mulţime. Mi-am făcut o notă mentală s-o întreb pe Dee cum a mers discuţia cu el.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat Blake.

Am încuviinţat şi el m-a condus spre sufragerie, unde se vedeau o groază de sticle. Era chiar şi un castron de punci. Cu alcool, fără îndoială.

— Şi noi făceam petreceri de-astea, a spus Blake, dându-mi un pahar roşu de plastic. În case de pe plajă, însă, şi toată lumea mirosea a mare şi a loţiune de plajă.

— Mi se pare că le duci dorul.

— Câteodată, da, dar, hei, o schimbare nu-i un lucru rău. Face viaţa mai interesantă. A luat o gură din paharul lui şi a tuşit. Ce-au pus aici? Alcool metilic?

Am râs.

— Numai Dumnezeu ştie ce e aici.

Din bucătărie s-au auzit deodată hohote de râs. Ne-am întors exact la timp s-o vedem pe Carissa ţâşnind pe uşă şi îndreptându-se glonţ spre Dee.

— Dee, prietenii tăi nu sunt sănătoşi la cap.

— Sunt şi prietenii tăi, a comentat Lesa sec, venind din spatele lui Dee.

M-a văzut pe mine cu Blake şi a venit la noi. Şi-a izbit şoldul de al meu.

— Ura.

Carissa îşi încrucişase braţele la piept.

— Prietenii mei nu ar face *aşa ceva* cu frişca.

M-a pufnit râsul când am văzut expresia îngrozită de pe faţa lui Dee şi curiozitatea Lesei. Blake mi-a zâmbit, parcă bucuros de râsul meu.

— Poftim? a făcut Dee şi s-a repezit spre bucătărie.

— Trebuie să văd asta, a mormăit Lesa, plecând repede pe urmele voalurilor albe.

M-am uitat la Carissa, ai cărei obraji erau roşii ca puloverul meu.

— Glumeşti, nu?

Ea a clătinat grav din cap.

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi ce fac acolo Donnie şi Becca.

— Ăştia sunt cei care vor să se căsătorească după ce termină şcoala?

— Dap. Şi-ţi zic sigur că n-au aşteptat până la căsătorie pentru o mulţime de chestii.

Am râs.

— Grozav.

Carissa a ridicat din umeri.

— Nu vreau să fac pe pudica, dar cine se poartă aşa în public sau în casa unui prieten? Nu, acum pe bune. E greţos. A respirat adânc, şi ochii îi sclipeau. Salut, Blake, scuze pentru asta.

— E OK. Frişca ar trebui să se folosească doar pentru prăjituri.

A trebuit să mă uit în altă parte ca să nu mai râd. Era destul de scârbos, dar tot mi se părea distractiv. Nu prea ştiu ce spunea asta despre mine. Şi pe cine voiam să păcălesc? Vinerea trecută la bibliotecă eram super-excitată.

Amintindu-mi, am simţit cum mi se răscoleşte stomacul şi ochii mei au început să caute prin casă.

Am fost întrerupţi la un moment dat de un grup care voia să vorbească cu Carissa despre fratele ei mai mare, care era la facultate. Uitasem că are fraţi mai mari. Nota

mentală numărul doi: fii mai atentă la ce se întâmplă în jurul tău.

Blake probabil îşi făcuse rapid prieteni, fiindcă aproape toţi de acolo veneau să vorbească cu el. Şi o grămadă de fete îi aruncau priviri pe furiş. Chestia asta m-a umplut de o mândrie neruşinată. M-am sprijinit de braţul lui Blake, mai mult de spectacol, şi am stat aşa, fiindcă îmi plăcea cum se simte muşchiul braţului său pe pieptul meu.

El părea să nu bage de seamă. Mâna pe care o ţinea pe spatele meu m-a strâns prin mătasea rochiei, şi s-a oprit în mijlocul unei fraze ca să se aplece spre mine şi să-mi şoptească:

— Chiar mi-ar fi plăcut să pot rămâne aici.

Am întors capul spre el şi i-am zâmbit.

— Şi mie.

A lăsat mâna să-i alunece până pe talia mea. Mi-a plăcut – indiferent ce-a fost asta. Părea normal să fiu aproape de un tip, să flirtez, să mă distrez. Să mă sărut. Părea *uşor.* Am mai stat aşa şi după ce Carissa a plecat de lângă noi, apoi s-a făcut timpul să plece şi el.

L-am condus până la uşă, iar braţul lui era tot pe mijlocul meu.

— Rămâne să luăm masa, a spus el.

— Clar. De fapt, eu…

Eram cu spatele spre scări, dar am ştiut din prima clipă că el a coborât. Aerul s-a schimbat, s-a făcut mai dens şi mai cald. Am simţit furnicăturile pe ceafa.

Blake s-a încruntat.

— Tu, de fapt, ce?

Inima mi-a luat-o razna.

— Eu… de-abia aştept.

A zâmbit, apoi a ridicat capul. Ochii i s-au lărgit uşor şi am ştiut că Daemon era acolo. Nu voiam să mă întorc, dar părea aiurea dacă nu mă întorceam.

Şi a fost de parcă m-a lovit un fulger. Detestam efectul ăsta pe care îl avea asupra mea, dar în acelaşi timp îmi dădea şi fiori. Nimic nu era *simplu* cu el.

Daemon era îmbrăcat de stradă în comparaţie cu ceilalţi,

şi cu toate astea arăta mai bine decât oricare tip de acolo. Avea nişte blugi vechi şi jerpeliţi şi un tricou cu numele unei formaţii de mult uitate. Şi-a dat absent o şuviţă de păr după ureche şi a rânjit ca un lup la cuvintele cuiva. Ochii ăia magnetici străluceau în lumina difuză a lumânărilor. Era pentru prima dată când îl vedeam pe Daemon într-un grup, până acum îl văzusem numai în familie sau alături de unul sau doi prieteni din afara şcolii.

Daemon avea efectul ăsta asupra oamenilor, indiferent de sex. Era clar că lumea voia să îi fie în preajmă, dar în acelaşi timp parcă se temea să se apropie prea mult de el. Erau atraşi de el, aşa cum eram şi eu, vrând-nevrând. Oamenii se apropiau de el, dar se opreau la câţiva paşi. Dar în tot timpul ăsta, ochii lui erau fixaţi pe mine.

Din clipa aceea, l-am uitat complet pe băiatul care mă ţinea de mijloc.

Daemon s-a oprit în faţa noastră.

— Salut…

Mâna lui Blake m-a apăsat mai tare când s-a aplecat uşor spre el.

— Nu cred că am avut ocazia să ne prezentăm în seara aceea la restaurant. Numele meu e Blake Saunders.

I-a întins mâna liberă.

Daemon s-a uitat spre mâna lui Blake, apoi s-a uitat la mine.

— Ştiu cine eşti.

O, Doamne. M-am întors spre Blake.

— El este Daemon Black.

Zâmbetul lui a devenit şovăitor.

— Da, şi eu ştiu cine e.

Abia stăpânindu-şi râsul, Daemon s-a îndreptat. În poziţia lui normală, Daemon era cu mai bine de un cap mai înalt ca Blake.

— E întotdeauna plăcut să cunoşti un alt fan.

Mda, Blake habar n-avea ce să răspundă la chestia asta. A dat uşor din cap şi s-a întors spre mine.

— Păi, eu cam trebuie să plec.

Am zâmbit.

— Bine. Mulţumesc… pentru tot.

A zâmbit şi el uşor şi m-a cuprins cu amândouă braţele. Simţind foarte acut prezenţa lui Daemon, mi-am pus mâinile pe spatele lui Blake şi i-am atins cu buzele obrazul fin.

Daemon şi-a dres vocea.

Blake a râs uşor la urechea mea.

— Te sun. Să fii cuminte.

— Întotdeauna, am spus eu şi m-am îndepărtat.

Cu un ultim zâmbet adresat lui Daemon, Blake s-a îndreptat spre uşă. Trebuia să mă port frumos cu băiatul, şi el se purtase frumos cu Daemon.

M-am întors şi m-am uitat urât la el, jucându-mă cu obsidianul de la gât.

— Ştii, nici dacă ai fi vrut n-ai fi putut să te porţi mai grosolan.

A ridicat o sprânceană.

— Parcă ţi-am zis să nu mai stai cu el?

— Parcă ţi-am zis că n-o să fac ceva doar fiindcă aşa vrei tu.

— Mi-ai zis? S-a uitat lung spre obsidianul din mâna mea, apoi a lăsat capul în jos. Arăţi foarte bine în seara asta, Kitten, a spus.

Am simţit un gol în stomac. *Nu trebuie să-l bagi în seamă, nu trebuie să-l bagi în seamă.*

— Cred că Dee e ocupată până peste cap, dar a făcut o treabă grozavă cu decorarea casei.

— Să n-o laşi să te prostească dacă-ţi spune că a făcut singură toate astea. M-a pus la treabă de când am intrat pe uşă.

— Ah!

Eram uimită. Nu puteam să mi-l imaginez pe Daemon agăţând felinare de hârtie, mai degrabă îl vedeam dându-le foc şi aruncându-le.

— Amândoi aţi făcut o treabă grozavă.

Daemon m-a privit cu atenţie, iar eu m-am înfiorat sub intensitatea privirii lui. De ce, de ce a trebuit să plece Blake devreme acasă, ca să mă lase singură cu Daemon?

— De unde ai rochia asta? m-a întrebat el.

— De la sora ta, i-am spus eu neutru.

S-a încruntat, părând cumva nemulţumit.

— Nici măcar nu ştiu ce să zic.

— Ce să zici despre ce, iubire?

Daemon a înlemnit. Mi-am luat privirea de la el şi i-am întâlnit ochii lui Ash. Ea mi-a susţinut privirea cu un zâmbet dulce şi l-a apucat de mijloc cu braţul ei subţire. S-a lipit de el, ca şi cum ar fi fost foarte familiară cu liniile corpului său. Şi chiar era. Fuseseră împreună o bună perioadă de timp.

O, asta era perfect. Cu o clipă în urmă se uita veninos la Blake şi acum Ash stătea prinsă de el ca o lipitoare. Şi, Dumnezeule, asta chiar *nu-mi plăcea* deloc. Ironia asta a sorţii era aşa o nenorocită.

— Ce rochiţă frumoasă ai. E a lui Dee, nu? m-a întrebat Ash. Parcă a luat-o când am fost odată împreună la cumpărături, dar pe ea e mai lejeră.

OK, asta a fost ca o înţepătură de meduză. Simţeam cum îmi urcă pe şira spinării o enervare iraţională, văzând-o cum stă acolo, cu rochia ei strâmtă care se termina la un centimetru sub fund.

— Cred că ai uitat să-ţi pui blugii, sau partea de jos a rochiei.

Ash s-a strâmbat, dar apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Daemon.

— Iubire, ai plecat aşa de repede. Te-am căutat peste tot la etaj. Ce-ar fi să ne întoarcem în camera ta şi să terminăm ce am început?

Senzaţia de pumn în burtă aproape că m-a încovoiat. Nu puteam să-mi dau seama de unde vine asta şi de ce simţeam aşa. Nu era logic. Nu îmi plăcea Daemon – *nu îmi plăcea.* Putea să-şi facă de cap şi cu papa de la Roma, din partea mea, iar eu abia îl sărutasem pe Blake. Dar senzaţia aia arzătoare era acolo, îmi făcea sângele să fiarbă.

Daemon s-a desprins din strânsoarea lui Ash şi s-a scărpinat pe piept. S-a uitat la mine, iar eu am ridicat din sprâncene, întrebător. Voia să fie cu mine? Da-da, aşa se

pare… când între timp el face cine ştie ce cu Ash.

Le-am întors spatele înainte să spun ceva de care ar putea să-mi pară rău mai târziu. Am auzit râsul subţirel al lui Dee. Daemon a zis ceva, dar cuvintele lui s-au pierdut în gălăgia din jur. Aveam nevoie de aer şi de distanţă, şi am ieşit pe veranda aglomerată.

Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmplă. În niciun caz nu eram geloasă. În niciun caz nu era gelozie ceea ce simţeam. Şi aveam programată o întâlnire cu un tip sexy şi normal. În niciun caz nu mă interesa ce face Daemon cu Ash.

Apoi, în timp ce coboram scările, am avut revelaţia. Doamne, Dumnezeule, mie *chiar* îmi păsa. Îmi *păsa* că fusese sus cu Ash şi făcuse chestii… la care nici măcar nu puteam să mă gândesc de teamă că mă doare mintea. Mi se învârtea capul. Imaginea lui Ash sărutându-l îmi tăia respiraţia. Ce naiba aveam?

Ameţită, am început să mă plimb. La un moment dat mi-am scos pantofii cu toc şi i-am aruncat. Am continuat să mă plimb cu picioarele goale în iarbă şi pe pietrişul rece. Nu m-am oprit până când am ajuns la casa nelocuită din capătul străzii. Am respirat adânc de mai multe ori, încercând să-mi controlez emoţiile mult prea puternice. Într-un fel, simţeam că senzaţia pe care o aveam era ridicolă, dar tot aveam impresia că universul se oprise în loc. Mi se părea că o să explodez şi totul în jur era fierbinte şi rece în acelaşi timp.

Respiram întretăiat. Am strâns ochii cu putere şi am încercat să mă liniştesc. Nu era în regulă ce simţeam. Ultima oară am fost aşa de geloasă anul trecut, când toţi bloggerii s-au dus la o întâlnire de carte şi mama nu m-a lăsat să merg. La dracu’, acum era mult mai rău. Îmi venea să urlu. Îmi venea să fug înapoi şi să-i smulg lui Ash părul din cap şuviţă cu şuviţă. Nu era normal ca gelozia să-mi înfierbânte aşa sângele, întunecându-mi orice gând raţional care îmi spunea că mă port prosteşte. Dar sângele meu fierbea. Palmele îmi erau transpirate şi le simţeam străine şi reci. Tremuram din tot corpul.

Am stat acolo, pierdută în senzaţiile alea ameţitoare şi cu gândurile învălmăşite, până când am auzit nişte paşi care călcau apăsat pe iarbă. O siluetă s-a desprins din întuneric şi lumina lunii s-a reflectat în auriul şi albastrul unui ceas.

Simon.

Am simţit că-mi cade stomacul în picioare. Ce dracu căuta ăsta aici? Îl invitase Dee? Nu îi spusesem ce se întâmplase atunci, dar era imposibil să nu fi auzit bârfele.

— Katy, tu eşti?

S-a împleticit într-o parte şi s-a rezemat de peretele casei. Se vedea bine că are un ochi vânăt, umflat şi închis, într-o nuanţă oribilă de violet. Falca era învineţită. O buză era ruptă.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce s-a-ntâmplat cu faţa ta?

Simon a dus la gură o sticlă.

— Iubitul tău s-a-ntâmplat cu faţa mea.

— Cine?

A mai luat o înghiţitură, clipind.

— Daemon Black.

— Nu e iubitul meu.

— În fine. Simon s-a apropiat de mine. Am venit să vorbesc… cu tine. Trebuie să-l iei de pe capul meu.

Am făcut ochii mari. Când Daemon a spus că o să rezolve problema, nu a glumit. Într-un fel, îmi părea rău pentru individ, dar părerea de rău dispărea la gândul că din cauza lui şi a prietenilor lui jumătate de şcoală mă considera curvă.

— Trebuie să-i spui că n-am vrut să fac nimic în noaptea aia. Îmi pare… rău.

S-a dezechilibrat şi a scăpat sticla din mână. Dumnezeule. Probabil că Daemon îl speriase de moarte.

— Trebuie să-i spui că am aranjat lucrurile cu toată lumea.

M-am tras înapoi când am simţit izul de alcool şi de disperare care m-a izbit în faţă.

— Simon, cred că ar trebui să te aşezi, fiindcă…

— Trebuie să-i spui. Mi-a apucat mâna cu degetele lui jilave şi butucănoase. Lumea începe să vorbească. Nu pot să… permit să se zică toate rahaturile alea despre mine. Spune-i, că dacă nu…

Mi s-a ridicat părul pe ceafa. Un val de furie a trecut prin mine cu iuţeala fulgerului. Nu aveam de gând să mă las intimidată sau ameninţată. Nici de Simon, nici de altcineva.

— Dacă nu, ce?

— Tata e avocat. Se clătina cu pumnul strâns. O să…

Apoi s-au întâmplat două chestii.

S-a aplecat spre mine, mult prea aproape, iar inima mea a început să bată nebuneşte. Un pârâit groaznic mi-a asurzit urechile. Pe mijlocul geamurilor au apărut crăpături mari şi zigzagate, care s-au întins pe toată suprafaţa sticlei, după care geamurile au explodat sub o forţă invizibilă, împrăştiind peste noi o ploaie de cioburi.

Capitolul 9

Simon a început să urle, încercând să se ferească de cioburile care cădeau.

— Ce dracu?

Înmărmurită de oroare, eu stăteam nemişcată. Simon şi-a scuturat hainele şi alte cioburi au căzut de pe el. Mici fragmente mi se strecuraseră prin păr, unele au căzut, altele au rămas agăţate în bucle. Am simţit o înţepătură în braţ şi mi-am dat seama că rochia lui Dee era tăiată. Cealaltă fereastră s-a cutremurat. Nu ştiam cum s-o controlez. Rama ferestrei tremura violent. S-a auzit iar un pârâit puternic.

Dându-se înapoi, Simon se uita când la geam, când la mine. Ochii lui sticloşi erau căscaţi.

— Tu…

Nu reuşeam să-mi recapăt respiraţia. Aveam în ochi o lumină slabă alb-roşie. Ferestrele de la etaj vibrau.

Palid la faţă, Simon s-a împiedicat şi a căzut.

— Tu… tu străluceşti. Tu… tu eşti o ciudată!

Străluceam?

— Nu! Eu n-am făcut nimic. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu e din cauza mea!

El se chinuia să se ridice de jos, iar eu am făcut un pas spre el. A întins braţul spre mine şi a bolborosit:

— Nu te apropia de mine! Nu te apropia!

Incapabilă să fac ceva, m-am uitat la el cum se împleticeşte pe lângă casă. S-a auzit portiera maşinii şi zgomotul motorului pornit. Un colţ îndepărtat al creierului îmi spunea că trebuia să-l opresc, fiindcă era clar mult prea beat ca să conducă.

Dar atunci a explodat şi fereastra de sus.

M-am ghemuit, acoperindu-mi faţa cu mâinile sub ploaia

de cioburi care cădeau peste tot. Abia am putut să mai respir până când a aterizat şi ultimul ciob. Stăteam acolo, şocată şi speriată de ce făcusem. Nu numai că îmi etalasem abilităţile mele de ciudăţenie a lumii, dar fusesem pe punctul de a-l transforma pe Simon în pernă de ace. Frate, eram harcea-parcea.

Au trecut minute bune până să mă adun şi să ocolesc cioburile, ajungând să merg prin păduricea de la marginea drumului. O peliculă fină de transpiraţie rece îmi acoperea fruntea şi groaza îmi dădea din când în când junghiuri în stomac. Ce făcusem?

Când am ajuns aproape de casă, am simţit gâdilătura cunoscută pe ceafă. Am auzit trosnetul de crenguţe şi de frunze uscate şi m-am întors.

Daemon a încetinit paşii când m-a văzut. A dat la o parte o creangă care atârna foarte jos şi s-a apropiat.

— Ce faci aici, Kat?

A trecut ceva timp până să pot vorbi.

— Am reuşit să arunc în aer nişte geamuri.

— Ce? Daemon a venit mai aproape, cu ochii mari. Sângerezi. Ce s-a întâmplat? A tăcut o clipă, apoi: Unde-ţi sunt pantofii?

M-am uitat în jos spre picioare.

— Mi i-am scos.

Într-o fracţiune de secundă, Daemon a fost lângă mine, scuturându-mă de cioburi.

— Kat, ce s-a întâmplat?

Am ridicat capul şi am inspirat adânc. Panica îmi cuprinsese pieptul.

— Mă plimbam şi am dat peste Simon…

— El ţi-a făcut asta?

Vocea lui era aşa de joasă, încât m-au trecut fiorii.

— Nu. Nu! M-am întâlnit cu el, şi el era supărat pe tine. Am făcut o pauză şi i-am căutat ochii. A zis că l-ai bătut, aşa e?

— Da, l-am bătut.

Niciun regret în vocea lui.

— Daemon, nu poţi să iei pe cineva la bătaie doar fiindcă

m-a jignit pe mine.

— De fapt, pot. Daemon şi-a strâns pumnii. O merita. N-am de ce să mint. L-am bătut pentru ce-a zis. Erau nişte mizerii.

Nici nu ştiam ce să spun. Ha. Eu. Fără replică.

— Ştie prea bine ce-a făcut – ce voia să facă – şi acum să întoarcă toate astea împotriva ta?

Ochii lui Daemon scăpărau, uitându-se departe în umbra copacilor.

— N-am de gând să-i permit unei fiinţe aşa de josnice să vorbească în felul ăsta despre tine, cu atât mai puţin *lui* şi prietenilor lui.

— Uau, am şoptit eu, clipind repede din ochi.

Uneori uitam cât de protector era Daemon… sau cât de înfricoşător de-a dreptul.

— Nu cred că ar trebui să-ţi mulţumesc, pentru că mie nu mi se pare că ai procedat corect, dar, hmm, mersi.

— În fine, n-are nicio importanţă. Ce s-a întâmplat?

După ce am inspirat adânc de câteva ori, i-am povestit dintr-o suflare ce s-a întâmplat. Când am terminat, Daemon şi-a trecut braţul peste umerii mei şi m-a strâns la piept. Nu m-am împotrivit, mi-am îngropat faţa în pieptul lui şi l-am îmbrăţişat şi eu, în braţele lui mă simţeam mai în siguranţă ca oriunde. Şi nu puteam să dau vina pe conexiune pentru asta. Chiar şi înainte de a se forma, pentru mine braţele lui au fost ca un sanctuar al liniştii.

— Ştiu că n-ai făcut-o intenţionat, Kitten.

Mâinile lui se mişcau în cercuri pe spatele meu.

— Simon era beat, aşa că sunt şanse ca nici măcar să nu-şi amintească. Şi chiar dacă o să-şi amintească, nimeni n-o să-l creadă.

Parcă începuse să licărească o speranţă.

— Aşa zici tu?

— Da. Toată lumea o să creadă că e nebun. Daemon s-a tras înapoi, aplecându-şi capul ca să mă privească în ochi. N-o să-l creadă nimeni, bine? Iar dacă începe să vorbească, o să-l…

— N-o să faci nimic. M-am eliberat din braţele lui şi am

respirat adânc. Cred că ai băgat deja groaza în el până la sfârşitul vieţii.

— Se pare că nu, a spus el încet. La ce te gândeai când erai acolo? Erai supărată. De ce?

Am simţit că mi se înfierbântă obrajii şi am pornit-o spre casă.

Daemon a oftat lung şi dureros. Era chiar lângă mine.

— Kat, spune-mi.

— Pot să mă descurc şi singură până acasă, mulţumesc mult.

A ridicat o creangă ca să trec pe sub ea.

— Sper. E chiar aici.

— În fine, nu trebuia să te distrezi cu Ash acum?

S-a uitat la mine de parcă eram omul cu două capete. Mi-am dat seama instantaneu de greşeala mea.

— Despre asta era vorba?

— Nu. N-are nimic de-a face cu tine – sau cu ea.

— Eşti geloasă. Părea satisfăcut. E clar că o să câştig pariul.

M-am repezit la el.

— Eu? Geloasă? Ţi-ai pierdut minţile. Nu eu am fost aia care a încercat să-l sperie pe Blake.

Mi-a prins mâna, oprindu-mă din drum chiar înainte să urc pe verandă.

— Cui îi pasă de Ben?

— Blake, l-am corectat eu.

— Cum o fi. Parcă ziceai că nu mă placi?

Mi-am smucit mâna. Era imposibil să scap din strânsoarea lui.

— Exact. Nu te plac.

Ochii îi străluceau de furie.

— Minţi – uite cum roşeşti.

Apoi nu m-am mai putut abţine:

— Cu câteva zile în urmă mă sărutai pe mine şi acum te distrai cu Ash? Aşa te comporţi tu de obicei? Sari de la o fată la alta?

— Nu. Mi-a dat drumul la mână. Nu fac aşa. *Nu fac.*

— Păi, îmi pare rău să-ţi spun, dar chiar aşa faci.

Şi aşa făcusem şi eu. Ce naiba făceam? Nu puteam să mă supăr pe el când eu făcusem acelaşi lucru, dar uite că mă supăram. Era ridicol.

— Doamne, mă port ca o plângăcioasă. Te rog, uită ce-am zis. Poţi să faci ce vrei tu, eu nu am niciun drept să…

Daemon a înjurat încet.

— OK. Nu ştii ce s-a întâmplat cu mine şi Ash. Am stat de vorbă şi atât. Îşi bătea joc de tine, Kat.

— În fine. M-am întors să plec. Nu sunt geloasă. Nu-mi pasă dacă tu şi Ash faceţi copii extratereștri. Nu mă interesează. Şi, pe cinstite, dacă n-ar fi fost conexiunea asta stupidă între noi, nici nu ţi-ar fi plăcut să mă săruţi. Probabil că ţi-ai dat seama deja că nici nu vrei.

Daemon a fost instantaneu în faţa mea. Am făcut un pas înapoi fără să vreau.

— Crezi că nu mi-a plăcut să te sărut? Că nu m-am gândit întruna la sărutul ăla până acum? Fiindcă ştiu că şi tu te-ai gândit. Trebuie să recunoşti.

Simţeam că mi se răscoleşte tot stomacul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Te-ai gândit?

— Of, la dracu’, da, m-am gândit. Mă gândesc! Vrei să declar şi în scris? Să-ţi trimit un mail sau un SMS? Asta te-ar face fericit?

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Nu e cazul să fii sarcastică.

— Şi tu nu e cazul să stai aici. Te aşteaptă Ash.

A lăsat capul într-o parte cu un aer exasperat.

— Tu chiar crezi că o să mă duc la ea?

— O, da, aşa cred.

— Kat.

A clătinat uşor din cap, cu un ton care sugera negarea.

— Nu contează, am spus şi am respirat adânc. Putem să nu mai vorbim despre asta? Te rog.

Daemon şi-a trecut un deget peste frunte.

— Nu pot să mă fac că uit şi nici tu nu poţi.

Frustrată, m-am întors pe călcâie şi m-am repezit spre casă. Mă aşteptam să mă oprească, dar după câţiva paşi

mi-am dat seama că nu mai vrea s-o facă. A trebuit să mă lupt cu mine însămi ca să nu mă întorc să mă uit dacă e tot acolo. Destul mă făcusem de râs în seara asta. Avusesem o criză veninoasă în legătură cu Daemon şi Ash, plecasem de la petrecere şi aproape că reuşisem să-l decapitez pe Simon. Şi toate astea înainte de miezul nopţii.

Perfect.

Capitolul 10

Împlinirea vârstei de optsprezece ani nu era chiar aşa de extraordinară cum crezusem că o să fie când eram copil, dar nişte chestii mişto tot au fost. Am reuşit mai toată ziua să nu mă mai gândesc la ce se întâmplase noaptea trecută. Blake m-a sunat să stăm de vorbă, şi am primit un laptop nou-nouţ cu toate chestiile deja instalate.

Înainte de orice, m-am logat pe blog şi am scris repede „M-am întors!”. O halcă uriaşă din viaţa mea care lipsise acum se completase din nou. Mama a trebuit însă să mă dezlipească de laptop destul de repede. Apoi am mers o groază de kilometri ca să ajungem la întâlnirea cu Will, la Olive Garden.

Will era genul ăla sensibil şi drăguţ.

Nu prea ştiam ce-ar trebui să simt în legătură cu chestia asta. În timpul cinei nu şi-a dezlipit mâna de a mamei. Era drăguţ, şi era fermecător şi frumos, dar mi se părea ciudat s-o văd cu altcineva. Mai ciudat decât credeam că o să fie. Dar mi-a dat un card cadou pentru librăria de acolo. Pentru asta a primit nişte puncte bonus.

Tortul tradiţional de îngheţată era altfel în anul ăsta. Will a venit cu noi acasă pentru el.

— Uite, a spus el, luând cuţitul din mâna mamei. Dacă îl bagi puţin în apă caldă, o să taie mai bine.

Mama s-a uitat la el de parcă tocmai descoperise leacul pentru cancer. Au tot sporovăit despre toate, în timp ce eu stăteam la masă şi mă străduiam să nu-mi dau ochii peste cap.

Will mi-a pus o felie de tort în farfurie.

— Mulţumesc, am zis.

El a zâmbit.

— Cu plăcere. Îmi pare foarte bine că ţi-ai revenit după

gripa aia. Nimeni nu vrea să fie bolnav de ziua lui.

— De acord cu tine, a zis mama.

Nu şi-a luat nicio clipă ochii de la el până când s-a făcut timpul să plece la Winchester. Will a rămas cu mine la bucătărie, să-şi termine felia de tort, iar tăcerea noastră a atins nişte cote alarmante.

— Ţi-a plăcut ziua ta până acum? m-a întrebat el, legănând furculiţa cu degetele lui lungi.

Am înghiţit ultima bucăţică crocantă din farfurie, adică singura parte din tort care îmi plăcea.

— Da, a fost foarte frumos.

Will şi-a luat paharul şi l-a întins spre mine.

— Ei bine, să bem pentru cât mai multe asemenea zile, a spus el.

Am ridicat şi eu paharul şi am ciocnit. A zâmbit, iar pielea din jurul ochilor s-a încreţit.

— Intenţionez să fiu şi eu aici, să le petrec împreună cu tine şi cu mama ta.

Nu eram prea sigură ce să zic de ideea că o să fie aici şi la anul. Mi-am lăsat paharul pe masă şi mi-am muşcat buzele.

Într-un fel, voiam să fiu bucuroasă pentru mama, dar pe de altă parte aveam sentimentul că îl trădez pe tata.

Will şi-a dres glasul, a lăsat capul într-o parte şi m-a privit, în ochii lui deschişi la culoare, aproape cenuşii, ca ai mei, se vedea o uşoară veselie.

— Ştiu că probabil nu-ţi place cum sună asta. Kellie mi-a spus ce apropiată ai fost de tatăl tău. Pot să-ţi înţeleg ezitarea în legătură cu prezenţa mea.

— Nu ideea în sine mă deranjează, am spus eu franc. Numai că e ceva diferit.

— Diferit nu e rău. Nici schimbarea nu e rea. A băut puţin din pahar, uitându-se spre uşă. Mama ta e o femeie extraordinară. Mi-am dat seama de asta din clipa în care am văzut-o prima dată la spital, dar abia din noaptea în care ai fost tu atacată relaţia noastră a devenit mai mult decât strict profesională. Sunt bucuros că am putut să fiu atunci alături de ea.

A urmat o pauză, şi zâmbetul i-a devenit mai larg.

— E ciudat cum din ceva groaznic poate să iasă ceva bun.

M-am încruntat.

— Mda… e ciudat.

Zâmbetul lui avea acum un fel de condescendenţă. Mama s-a întors, punând astfel capăt tentativei lui aiurea de a lega o relaţie cu mine… sau de a-şi marca teritoriul. A rămas la noi până când ea a trebuit să plece la serviciu, nemailăsându-i timp pentru nimic. M-am uitat pe geam şi i-am văzut sărutându-se înainte de a urca fiecare în maşina lui. Greţos.

Soarele deja asfinţea, aşa că am scris repede o recenzie pentru luni şi apoi una mai lungă pentru ziua de marţi. Aia de marţi a ieşit mai lungă fiindcă nu mă puteam opri din comentarii. Cred că mi-am făcut şi un prieten de carte, pe care îl cheamă Tod. Ultra-fantastic.

Am deschis televizorul pe unul din canalele alea enervante care dau numai muzică, fără imagini. Am găsit unul care difuza hituri din anii ’80 şi i-am dat sonorul mai tare, ca să-mi acopere gândurile. Aveam o groază de rufe de spălat şi o bucătărie care avea nevoie de o curăţenie generală. Ca să smulg plantele uscate din grădină era prea târziu. Grădinăritul m-a ajutat întotdeauna să-mi limpezesc gândurile, dar toamna şi iarna nu erau anotimpuri potrivite pentru aşa ceva. Mi-am pus nişte pantaloni scurţi confortabili, cu care dormeam, o pereche de ciorapi trei sferturi cu reni şi un tricou gros cu mânecă lungă.

Am alergat prin casă, am adunat toate hainele murdare, am alunecat de vreo câteva ori pe duşumeaua de lemn. Am plasat o încărcătură în maşina de spălat, cântând cu televizorul „Cu picioarele pe pământ. Sunt la vânătoare. Vin după tine”.

Am ieşit din spălător şi am alergat pe coridor cu mâinile fluturându-mi în jurul capului ca o păpuşă din aia roz din filmul *Labyrinth*. „Un parfum şi un sunet, m-am pierdut şi m-am regăsit. Şi sunt flămând ca un lup. Undeva pe o linie este ceartă şi ritm – nu mai ştiu, nu mai ştiu, la la la – gura

mea e vie, mă simt răscolit şi sunt flămând ca un…”

Am simţit pe ceafa o căldură puternică.

— De fapt e „Urlu şi scheaun. Sunt pe urmele tale”, nu bla-bla şi ce-ai mai zis tu.

Speriată la auzul vocii joase, am tresărit şi m-am întors repede. Piciorul mi-a alunecat pe o porţiune de duşumea bine lustruită şi am dat cu fundul de podea.

— La dracu, am răsuflat eu, cu mâna la inimă. Cred că fac infarct.

— Iar eu cred că ţi-ai rupt fundul.

Vocea lui Daemon era înecată de râs.

Am rămas pe podea, întinsă de-a curmezişul holului îngust, încercând să-mi potolesc respiraţia.

— Ce dracu? Intri aşa în casa oamenilor?

— Şi ascult fete care fac praf un cântec în doar câteva secunde? Păi, da, am obiceiul ăsta. De fapt, am bătut la uşă de mai multe ori, dar te-am auzit… *cântând,* iar uşa era descuiată… A dat din umeri şi a adăugat: Aşa că am intrat.

— Văd. M-am ridicat, strâmbându-mă de durere. Frate, poate chiar mi-am rupt fundul.

— Sper să nu. Într-un fel, mă simt responsabil pentru fundul tău. A zâmbit. Eşti cam roşie la faţă. Nu cumva te-ai dat cu capul de podea?

Am mârâit:

— Te urăsc.

— Eee, nu prea cred. M-a măsurat din cap până în picioare. A ridicat din sprâncene. Mişto ciorapi.

Mi-am frecat spatele.

— Vrei ceva de la mine?

S-a rezemat de perete, băgându-şi mâinile în buzunarele blugilor.

— Nu, nu vreau nimic de la tine.

— Atunci de ce ai intrat prin efracţie în casa mea?

A ridicat din nou din umeri.

— N-am intrat prin efracţie. Uşa era descuiată şi am auzit muzică. Am presupus că eşti singură. De ce speli rufe şi cânţi melodii din anii ’80 de ziua ta?

Acum m-a lovit în cap uimirea.
— Cum... de unde ştii că e ziua mea? Cred că nici lui Dee nu i-am spus.
Daemon era mult prea arogant pentru binele lui... şi al meu.
— În noaptea aia când ai fost atacată la bibliotecă, am fost cu tine la spital, mai ştii? Te-am auzit când ţi-ai dat datele personale.
— Pe bune, am zis eu, privindu-l uluită. Şi ai ţinut minte?
— Dap. În fine, nu mi-ai zis de ce faci treabă de ziua ta.
Nu-mi venea să cred că a ţinut minte.
— Evident, fiindcă sunt aşa de penibilă.
— Păi, da, e cam penibil. A, ia ascultă!
Ochii lui strălucitori s-au dus spre sufragerie.
— *Ochiul tigrului.* Nu vrei să cânţi asta? Ai putea să fugi pe scări cu pumnii în aer.
— Daemon. Am trecut pe lângă el, m-am dus în sufragerie, am luat telecomanda şi am oprit muzica. Serios, ce vrei?
El era chiar în spatele meu, obligându-mă să fac un pas înapoi. Când eram prea aproape de el mi se întâmplau chestii ciudate, naşpa.
— Am venit să-mi cer scuze.
— Ce?
Eram şocată, uluită, şi iar şocată.
— Să-ţi ceri iar scuze? Nici nu ştiu ce să spun. Uau.
Daemon s-a încruntat.
— Ştiu că pentru tine e o surpriză uriaşă că am şi eu sentimente şi din cauza asta uneori mă simt prost dacă fac anumite chestii care pot să aibă... urmări neplăcute.
— Stai aşa. Trebuie să înregistrez chestia asta. Stai să-mi iau telefonul.
M-am întors, uitându-mă pe masă după obiectul lucios care aici era inutil fiindcă nu aveam niciodată semnal.
— Kat, nu mă ajuţi deloc. Vorbesc serios. E... greu pentru mine.
Mi-am dat ochii peste cap. Normal că era greu pentru el să-şi ceară scuze.

— OK. Scuză-mă. Vrei să stai jos? Să-ţi dau o felie de tort. Poate îţi mai îndulceşte amarul.

— Nimic nu mă poate înmuia. Sunt rece ca gheaţa.

— Durul durilor. E tort de îngheţată, cu mijloc delicios de crocant.

— OK, s-ar putea să funcţioneze. Partea aia crocantă e favorita mea.

M-am chinuit să nu zâmbesc.

— OK, atunci vino.

Ne-am dus la bucătărie într-o tăcere ciudată. Am luat un elastic de pe dulap şi mi-am prins părul.

— Cât de mare să fie bucata?

Am scos tortul din congelator.

— Cât vrei tu.

Am luat cuţitul din sertar şi l-am fixat pe o bucată potrivit de mare, după mine.

— Mai mare.

Am mutat cuţitul mai încolo.

— Şi mai mare.

Mi-am dat ochii peste cap şi am mutat cuţitul încă vreo doi centimetri.

— Perfect.

Cuţitul meu refuza să taie jumătatea de tort. Intrase vreun centimetru şi nu mai voia să avanseze.

— Detest să tai tâmpeniile astea.

— Dă-mi voie să încerc şi eu.

S-a întins spre mine şi mâinile noastre s-au atins când mi-a luat cuţitul. Electricitatea dansa pe pielea mea.

— Trebuie să-l bagi întâi în apă caldă. După aia o să taie bine.

M-am dat la o parte ca să-i fac loc. A făcut ce făcuse şi Will mai devreme, şi cuţitul a trecut cu uşurinţă prin tort. Cămaşa i s-a întins pe umeri când s-a aplecat iar să pună cuţitul sub jetul de apă ca să mai taie o felie mai mică.

— Vezi? Perfect, a comentat el.

Mi-am muşcat buzele şi am luat două farfurii curate şi le-am pus pe dulap.

— Vrei să bei ceva?

— Lapte ar fi mişto, dacă ai.

Am scos laptele şi l-am turnat în două pahare înalte. Am luat tacâmurile şi m-am îndreptat spre sufragerie.

— Nu vrei să mâncăm aici?

— Nu. Nu-mi place să mănânc la bucătărie. E prea banal.

Daemon a ridicat din umeri şi a venit după mine în sufragerie. M-am aşezat pe canapea, iar el s-a aşezat la capătul celălalt. M-am jucat cu îngheţata, fiindcă nu mi-era foame deloc. Aveam o grămadă de noduri în stomac.

Şi-a dres vocea.

— Frumoşi trandafiri. Brad?

— Blake. Nu mă mai gândisem nicio secundă la Blake de când apăruse Daemon în casă. Da, sunt foarte frumoşi, nu?

— Mă rog, a mormăit el. Deci cum de eşti singură în seara asta? E ziua ta.

M-am strâmbat la insistenţa lui.

— Mama e la serviciu, şi nu am chef de nimic. Am mai înfipt niţel furculiţa în tort. Nu e aşa de rău cum crezi tu. Am petrecut multe zile de naştere singură.

— Înţeleg că ai fi preferat să nu vin pe la tine, este?

M-am uitat la el cum îşi desface bucata de tort ca să separe îngheţata de partea de mijloc. A luat o gură de cranţ.

— Chiar am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

Am pus farfuria pe masă şi mi-am tras picioarele sub mine.

— Daemon…

— Stai. A ridicat furculiţa. OK?

M-am rezemat cu spatele de canapea şi am dat din cap.

Se uita în farfurie şi strângea din fălci.

— Nu a fost nimic între mine şi Ash aseară. A vrut doar… să-şi bată joc de tine. Şi ştiu că ţi-e greu să crezi, dar chiar îmi pare rău că… te-a rănit. Daemon a respirat adânc, apoi a continuat: Contrar părerii tale despre mine, să ştii că nu sar de la o fată la alta. Îmi placi cu adevărat, aşa că nu m-aş încurca deloc cu Ash acum. Şi nu am făcut-

o. Între mine şi Ash n-a mai fost nimic *de luni de zile,* de dinainte de a apărea tu.

Simţeam o zbatere curioasă în piept. Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost aşa de greu să-mi dau seama ce simt faţă de cineva, aşa cum mi se întâmpla cu Daemon. Eu înţelegeam cărţile. Nu înţelegeam băieţii – mai ales pe băieţii extratereștri.

— Relaţia mea cu Ash e foarte complicată. Ne ştim de când am ajuns aici. Toată lumea se aşteaptă să fim împreună. Mai ales bătrânii, acum că am ajuns la „vârsta potrivită”. Când a venit timpul să facem copii.

S-a cutremurat.

Era oficial. Îmi plăcea cum sună asta chiar mai puţin decât prima oară.

— Chiar şi Ash se aşteaptă să fim împreună, a continuat Daemon, înţepând îngheţata cu furculiţa. Şi tot ce se întâmplă acum? Ştiu că o doare. Şi n-am vrut niciodată s-o rănesc. A făcut o pauză, căutându-şi cuvintele. Nici pe tine nu am vrut să te rănesc. Şi v-am rănit pe amândouă.

Pe obrajii lui au răsărit două pete roşii. Mi-am trecut uşor mâna peste picior şi mi-am ferit privirea. Nu voiam să-şi dea seama că l-am văzut roşind.

— Nu pot să fiu cu ea, aşa cum ar vrea ea – aşa cum *merită.* S-a oprit şi a expirat. În fine, voiam să-mi cer scuze pentru noaptea trecută.

— Şi eu. Mi-am muşcat buzele. N-ar fi trebuit să ţip la tine aşa. Cred că m-a dat peste cap chestia aia tâmpită cu geamurile.

— Chestia aia cu geamurile de azi-noapte. Ei, aia a fost o demonstraţie a dracului de tare a puterilor pe care le ai, dar pe care nu le poţi controla. S-a uitat la mine, apoi a lăsat ochii în jos. M-am gândit mult la asta. Şi mă tot gândesc la Dawson şi Bethany. La noaptea aia când au venit din excursie, şi el era plin de sânge. Cred că e posibil ca ea să fi fost rănită.

— Şi el a vindecat-o?

— Dap. Nu ştiu prea multe. Amândoi... au murit peste două zile. Cred că e ca şi cum ai desface în două un foton –

sunt două bucăţi separate, dar e acelaşi foton. Cred că aşa s-ar explica felul în care ne simţim unul pe altul. A ridicat din umeri, apoi: Nu ştiu. E doar o teorie.

— Crezi că asta, ce se întâmplă cu mine, se va termina odată şi odată?

A luat ultima bucăţică de tort şi apoi a pus farfuria pe masă.

— Poate o să avem noroc. Chestiile pe care le faci tu s-ar putea să dispară cu timpul, dar trebuie să ai grijă. Nu vreau să te presez, dar asta e o ameninţare pentru toată lumea. Nu vreau să fiu… crud. Ăsta-i adevărul.

— Nu, înţeleg. Aş putea să vă expun pe toţi. De mai multe ori era gata s-o fac.

S-a lăsat pe spate într-o poziţie leneşă şi arogantă, care mă făcea să simt furnicături în picioare.

— O să-mi întind antenele să văd dacă ştie cineva de chestiile astea. Dar trebuie să fiu prudent. Prea multe întrebări pot trezi suspiciune.

Daemon a deschis televizorul şi a zâmbit, în vreme ce eu mă jucam cu lănţişorul de la gât. Cânta o formaţie din anii ’80, cu nişte pletoşi care se văicăreau despre o iubire pierdută care a fost regăsită doar ca să fie pierdută din nou.

— După ce ţi-am văzut talentele de dansatoare mai devreme, cred că te-ai fi potrivit perfect în anii optzeci, a spus el.

Mi-am dat ochii peste cap.

— N-ai vrea să nu mai vorbim despre asta?

A zâmbit, întorcându-se spre mine, cu o expresie amuzată.

— Numai puţin ţi-a lipsit să-i faci praf pe ăia care cântă *Walk Like an Egyptian.*

— Ce nesimţit poţi să fii.

Daemon a râs.

— Ştii că am avut şi eu tunsoare punk mov?

— Ce?

Am râs, nici măcar nu puteam să-mi închipui aşa ceva, mai ales într-un oraş ca ăsta.

— Când?

— Dap. Mov cu negru. Înainte de a ne muta aici. Eram la New York. Am trecut şi prin faza asta. Cu piercing în nas şi toate cele, a zis el, zâmbind.

Am izbucnit în râs, iar el s-a întins şi a aruncat o pernuţă în mine. Am prins-o şi am ţinut-o în braţe.

— Erai şi skater, nu?

— Ceva de genul ăsta. Era şi Matthew cu noi. Ca un fel de bodyguard. Nu ştia ce să se mai facă cu mine.

— Dar Matthew nu e cu mult mai mare ca voi.

— E mai bătrân decât pare. Are aproape treizeci şi opt de ani.

— Uau. Se ţine bine.

Daemon a dat din cap.

— A ajuns odată cu noi, în aceeaşi zonă. Cred că s-a simţit cumva responsabil faţă de noi, fiindcă era mai mare.

— Dar unde aţi…? Cum naiba să zic? Incapabilă să găsesc expresia potrivită, am clipit din ochi şi am întrebat: Unde aţi aterizat?

S-a întins spre mine şi mi-a luat o scamă de pe tricou.

— Am aterizat în apropiere de Skaros.

— Skaros? M-am strâmbat. Asta măcar e pe Terra?

— Da. A zâmbit uşor. De fapt, e o insulă micuţă aproape de Grecia. Este cunoscută pentru solul ei stâncos unde a fost odată un castel. Mi-ar plăcea să mai ajung acolo la un moment dat. Într-un fel, e locul în care ne-am născut.

— Şi câţi aţi ajuns acolo?

— Eram vreo douăzeci şi ceva, sau cel puţin aşa ne-a zis Matthew. Nu-mi amintesc nimic despre asta. Şi-a ţuguiat buzele. Am stat în Grecia până pe la cinci ani, apoi am venit în America. Eram tot vreo douăzeci şi, cum am ajuns, s-a şi înfiinţat acolo MA-ul.

Nici nu puteam să-mi imaginez cum a fost pentru el şi pentru ceilalţi. Să fii aşa de tânăr, să vii dintr-o altă lume şi apoi să te trezeşti în mâinile unui guvern străin, asta cred că a fost destul de înfricoşător.

— Şi cum a mers?

S-a uitat la mine.

— Nu prea bine, Kitten. Nici nu ştiam că fiinţele umane erau conştiente de existenţa noastră. Nu ştiam decât că sunt arumi pe aici, dar despre MA nu ştiam nimic. Se pare că aflaseră de existenţa noastră din prima clipă. Anchetaseră sute care ajunseseră în America.

M-am întors spre el, strângând perna la piept.

— Ce v-au făcut?

— Ne-au ţinut într-o bază militară secretă din New Mexico.

— Pe bune? Am făcut ochii mari. Deci Zona 51 există cu adevărat?

S-a uitat la mine amuzat.

— Uau, am făcut eu.

Aveam nevoie de timp ca să procesez informaţia. Deci toţi nebunii ăia care au încercat să pătrundă în zonă chiar aveau dreptate.

— Credeam că toată chestia cu Zona 51 e mai veche.

— Familia şi prietenii mei au ajuns acolo acum cincisprezece ani, dar asta nu înseamnă că înainte de noi n-au mai venit şi alţi luxeni, a spus el şi a râs când a văzut ce figură fac. În orice caz, am stat acolo cinci ani. Ei – cei din MA – îi studiau de ani de zile pe luxeni. Am învăţat şi noi o groază de chestii despre oameni în timpul ăla, şi când au considerat ei că putem să… ne integrăm, ne-au dat drumul. De obicei, trimiteau un luxen mai în vârstă să-i însoţească pe cei mici. Şi fiindcă Matthew era apropiat de noi, l-au trimis pe el.

Am făcut un calcul rapid în minte.

— Dar voi aveaţi atunci doar zece ani. Aţi stat cu Matthew până de curând?

— Oricât ţi s-ar părea de curios, noi ne maturizăm altfel decât oamenii. La zece ani aş fi putut să fiu la facultate. Ne dezvoltăm mai repede, şi creierul şi tot. De fapt, sunt mai deştept decât arăt.

Un zâmbet fugar i-a luminat faţa.

— Matthew a stat cu noi până am venit aici. La cincisprezece ani, noi suntem deja adulţi. MA-ul ne alocă o casă şi ne dă bani.

Păi, poate asta era o explicaţie pentru datoriile mari ale statului.

— Dar cum v-aţi descurcat cu oamenii – n-au pus întrebări despre părinţii voştri?

Daemon s-a uitat la mine dintr-o parte.

— Întotdeauna există cu noi un luxen mai în vârstă care poate trece drept părinte, sau putem să luăm noi forma unuia mai în vârstă. Dar evităm să ne transformăm, fiindcă asta lasă urme.

Am clătinat din cap şi m-am lăsat pe canapea. Să trăiască de capul lor de la cincisprezece ani, numai cu Matthew pe lângă ei. N-ar fi trebuit să fiu şocată. Nici viaţa mea n-a fost prea diferită, cu mama care a lucrat aşa de mult de când a murit tata.

Când m-am uitat la el, am văzut că mă privea foarte atent.

— Vrei să plec?

Era o ocazie – puteam să-i spun acum să plece.

— Nu. Nu trebuie să pleci. Adică, nu am nimic în plan, şi dacă nici tu n-ai ce face, poţi să rămâi, sau, cum vrei…

Sau era cazul să tac odată din gură.

S-a uitat o clipă în ochii mei şi am simţit cum creşte ceva în pieptul meu, ameninţând să mă sufoce. Şi-a mutat privirea spre laptopul meu roşu şi strălucitor de pe măsuţă.

— Văd că cineva a primit ceva de ziua ei.

Am zâmbit.

— Dap. Mama mi l-a luat. Am stat fără laptop de… în fine, de atunci.

S-a scărpinat puţin pe obraz.

— Mda, nu cred că mi-am cerut scuze pentru asta, nu-i aşa?

— Nu.

Am oftat. Iar ne întorceam la conversaţiile noastre ciudate. Şi nu era numai asta, dar îmi amintisem şi cum mi-am pierdut ultimul laptop.

Daemon şi-a dres vocea.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată chestia asta cu

explodatul.

Mi-am fixat privirea pe laptop cu obrajii fierbinţi.

— Nici mie.

El s-a uitat iar spre televizor.

— Cam aşa i s-a întâmplat lui Dawson. Atunci a aflat Bethany.

A tăcut, iar eu mi-am ţinut respiraţia. Vorbea foarte rar de fratele lui.

— Era în tandreţuri cu ea şi şi-a pierdut controlul. S-a transformat cu totul într-un luxen în timp ce o săruta.

— Mamă. Cred că a fost o fază…

— Ciudată?

— Dap, ciudată.

S-a aşternut din nou tăcerea, şi eu nu puteam să nu mă întreb dacă ne gândeam amândoi la acelaşi lucru. Ce simţea el când ne sărutam… când ne atingeam. Îmi simţeam pielea nesuferit de fierbinte şi îmi storceam creierii să găsesc ceva mai inofensiv de discutat.

— Dee mi-a spus că a trebuit să vă mutaţi foarte des. Pe unde aţi fost?

— Un timp am stat la New York, apoi ne-am mutat în Dakota de Sud. Iar dacă îţi imaginezi că aici nu se întâmplă nimic, înseamnă că n-ai fost niciodată în Dakota de Sud. După aia, până să venim aici, am fost în Colorado. Din cauza mea a trebuit să ne mutăm aşa de des. De parcă aş fi căutat ceva, iar lucrul ăla nu era acolo.

— Pun pariu că la New York ţi-a plăcut cel mai mult.

— Ca să fiu sincer, nu.

I s-au văzut puţin dinţii când a zâmbit.

— Aici îmi place.

Am râs, surprinsă.

— Virginia de Vest?

— Nu-i aşa de rău. Aici sunt mulţi de-ai noştri. Mai mulţi decât în altă parte. Am prieteni cu care îmi permit să fiu eu însumi – o întreagă comunitate, de fapt. Asta e foarte important.

— Înţeleg ce spui. Am strâns pernuţa la piept şi mi-am pus capul pe ea, apoi l-am întrebat: Crezi că Dee e fericită

aici? Din felul în care vorbeşte, ai zice că nu ar putea să plece de aici. Adică, niciodată.

Daemon şi-a schimbat poziţia şi şi-a urcat picioarele pe canapea.

— Dee vrea să-şi construiască propriul ei drum în viaţă, şi nu pot s-o învinovăţesc pentru asta.

Construirea drumului ei a împins-o să facă sex cu Adam. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu visul ei de a pleca la facultate în străinătate.

El s-a întins, de parcă ar fi vrut să scape de o tensiune care îl apăsa deodată. M-am tras spre capătul canapelei, să-i fac mai mult loc.

— În caz că n-ai observat până acum, sunt mai mulţi bărbaţi decât femei, a spus. Aşa că femeile sunt împerecheate rapid şi sunt ocrotite mai mult decât orice.

M-am strâmbat.

— Împerechere şi reproducere? Eu pot să înţeleg că trebuie să vă reproduceţi. Dar nu poţi s-o forţezi pe Dee să facă asta. Nu e corect. Ar trebui să îşi controleze fiecare viaţa.

S-a uitat la mine cu ochii întunecaţi.

— Dar nu putem s-o facem, Kitten.

Am scuturat din cap.

— Nu e corect.

— Nu e. Cei mai mulţi luxeni nici nu vor altceva. Dawson a vrut. O iubea pe Bethany. Daemon a oftat greu. Noi ne-am împotrivit. Mie mi s-a părut un lucru prostesc să te îndrăgosteşti de o fiinţă umană. Nu vreau să te jignesc.

— Nu mă jigneşti.

— A fost greu pentru el. Toţi din grupul nostru erau supăraţi pe el, dar Dawson… era foarte puternic. Daemon a zâmbit şi a clătinat din cap. Nu s-a ascuns deloc, iar dacă toată colonia ar fi aflat, sunt sigur că tot n-ar fi reuşit să-l facă să se răzgândească.

— N-ar fi putut să fugă cu ea, fără să afle MA-ul? Poate că aşa s-a şi întâmplat.

— Lui Dawson îi plăcea foarte mult aici. Îi plăceau căţărările şi excursiile. Era genul care iubea toate chestiile

astea rustice. N-ar fi plecat niciodată, cu atât mai mult fără să ne spună nimic mie şi lui Dee. Ştiu sigur că au murit amândoi. Daemon a zâmbit iar. Ţi-ar fi plăcut Dawson. Arăta exact ca mine, dar era mult mai bun decât mine. Nu era o jigodie, altfel spus.

Am simţit un nod în gât.

— Sunt convinsă că mi-ar fi plăcut, dar nici tu nu eşti chiar aşa de rău.

A ridicat o sprânceană.

— Bine, ai tendinţa să te porţi ca o javră în anumite momente, dar nu eşti aşa de rău. Am făcut o pauză, ţinând perna strâns în braţe, apoi am continuat. Vrei să ştii ce cred eu cu adevărat?

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

Am râs.

— Sub faţada asta nesimţită e un tip ca lumea. Am avut ocazia să îl văd fugitiv. Aşa că deşi îmi vine să-ţi sparg capul de cele mai multe ori, sunt convinsă că nu eşti un băiat rău. Ai o groază de responsabilităţi.

Daemon şi-a dat capul pe spate şi a râs.

— Ei, cred că tot e ceva.

Am ridicat din umeri.

— Poţi să-mi răspunzi sincer la o întrebare?

— Întotdeauna, a jurat el.

Am dus mâna la gât şi am tras lănţişorul subţire. Am strâns obsidianul în mână.

— MA-ul vă îngrijorează mai mult decât arumii, nu-i aşa?

Buzele lui s-au subţiat, dar nu a minţit.

— Da.

Mi-am trecut degetul peste împletitura metalică din capătul obsidianului.

— Ce-ar face dacă ar afla că eu am puterea să mişc lucrurile aşa cum faceţi şi voi?

— Probabil acelaşi lucru pe care l-ar face şi cu noi, dacă ar şti, a spus Daemon, apoi s-a întins şi mi-a acoperit mâna în care ţineam obsidianul. A strâns-o uşor, imobilizând-o. Te-ar închide... sau mai rău. Dar n-o să permit să se întâmple asta.

M-a gâdilat pielea la atingerea lui.
— Dar cum poţi să trăieşti aşa? Adică, tot timpul să stai cu spaima că o să afle că sunteţi altfel decât cred ei?
Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii mele, şi acum strângeam amândoi pandantivul.
— Aşa am trăit întotdeauna – toţi ai mei au trăit aşa.
Am clipit des ca să gonesc lacrimile care mi se adunau în ochi.
— Asta-i chiar trist.
— E viaţa noastră. A făcut o pauză. Dar nu-ţi face griji în privinţa lor. N-o să ţi se întâmple nimic.
Capetele noastre erau la câţiva centimetri distanţă. Mâna lui încă îmi mai strângea mâna. Atunci am avut o revelaţie.
— Tu întotdeauna îi protejezi pe alţii, nu-i aşa?
Mi-a strâns uşor mâna, apoi i-a dat drumul. S-a lăsat pe spătarul canapelei şi şi-a pus mâna sub cap. Nu mi-a răspuns la întrebare.
— Astea n-au fost nişte discuţii potrivite pentru o aniversare.
— Nu-i nimic. Mai vrei lapte sau ceva?
— Nu, dar aş vrea să ştiu ceva.
M-am încruntat şi mi-am întins piciorul drept în spaţiul îngust care mai rămăsese liber. Era un tip destul de mare, aşa că nu mai rămânea prea mult loc pe canapea.
— Ce?
— Cât de des alergi prin casă cântând?
I-am tras un picior, dar m-a apucat de degete.
— Acum poţi să pleci, am spus.
— Serios, îmi plac foarte mult ciorapii ăştia.
— Dă-mi drumul la picior, i-am ordonat eu.
— Nu numai fiindcă sunt cu reni sau fiindcă sunt lungi tocmai până la genunchi.
Sunase ca şi cum ar fi fost vorba de vreo distanţă incomensurabilă.
— Dar mai ales fiindcă sunt ca nişte mănuşi pentru picioare.
Mi-am dat ochii peste cap şi am mişcat degetele de la

picioare.

— Mie îmi plac aşa cum sunt. Şi să nu îndrăzneşti să faci mişto de ei. Te dau jos de pe canapea.

A ridicat o sprânceană şi a continuat să studieze ciorapii.

— Ciorapi-mănuşă, nu? N-am mai văzut aşa ceva. Lui Dee i-ar plăcea la nebunie.

Mi-am tras piciorul şi el mi-a dat drumul.

— Mă rog. Sunt convinsă că există chestii mai de prost gust decât ciorapii mei. Nu mă mai critica. E singura chestie care îmi place de sărbători.

— Singura chestie? Eu credeam că eşti genul ăla de persoană care ar vrea să împodobească bradul încă de la Ziua Recunoştinţei.

— Sărbătoriţi şi voi Crăciunul?

Daemon a încuviinţat din cap.

— Da. E un lucru omenesc. Lui Dee îi place Crăciunul. De fapt, părerea mea e că îi plac cadourile.

Am râs.

— Şi mie îmi plăceau sărbătorile de iarnă. Şi da, îmi plăcea enorm să fac bradul când trăia tata. Îl împodobeam uitându-ne la parada de Ziua Recunoştinţei.

— Dar?

— Dar acum mama nu e niciodată acasă de sărbători. Şi sunt sigură că nici anul ăsta n-o să fie, că e nou angajată la spital şi o să-i dea ţeapă. Am ridicat din umeri. Întotdeauna sunt singură de sărbători, ca o babă cu pisica ei.

Nu a răspuns, dar m-a privit atent. Cred că a intuit cât de greu mi-a fost să spun toate astea, fiindcă a schimbat subiectul.

— Şi deci tipul ăsta, Bob…

— Îl cheamă Blake, şi nu începe iar, Daemon.

— Bine. Şi-a ţuguiat buzele. Oricum, el nu e o problemă.

M-am încruntat.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

Daemon a ridicat din umeri.

— Am fost puţin surprins când am intrat la tine în dormitor când erai bolnavă.

— Nu sunt convinsă că vreau să aflu.

— Aveai un poster cu Bob Dylan. Eu m-aş fi aşteptat să ai unul cu Jonas Brothers sau ceva de genul ăsta.

— Pe bune? Nu. Nu-mi place muzica pop. Dar mor după Dave Matthews şi după muzica veche, gen Dylan.

A părut surprins, după care a deschis o discuţie despre formaţiile lui preferate şi am fost amândoi uimiţi să vedem că avem aceleaşi gusturi. Ne-am contrazis în legătură cu partea cea mai bună din seria *Naşul* şi care reality show-uri sunt mai idioate. Şi aşa au trecut câteva ore bune, iar eu am aflat multe lucruri despre Daemon. Iar asta era o altă latură a lui, cea pe care o întrezărisem de câteva ori. Era relaxat, prietenos şi chiar jucăuş, fără să mă facă să vreau să-i dau cu ceva în cap. Am avut câteva discuţii în contradictoriu mai încinse, dar nu a fost nesimţit.

Dintr-odată, totul părea foarte *uşor*, şi asta mă speria ca dracu'.

Abia după ce a trecut de trei dimineaţa mi-am dat seama de cât timp stăteam de vorbă. Mi-am întors privirea obosită de la ceas şi m-am uitat la el. Stătea cu ochii închişi, iar pieptul lui urca şi cobora ritmic.

Daemon arăta aşa de... împăcat. Nu am vrut să-l trezesc, am luat cuvertura de pe spatele canapelei şi l-am învelit cu grijă. Apoi mi-am luat şi eu o păturică şi mi-am pus-o pe picioare. Puteam să-l trezesc, dar nu-mi venea. Şi, da, era o parte mică-micuţă din mine care nu voia să plece. Nu-mi dădeam prea bine seama ce însemna asta. Şi nici n-am stat să-mi bat capul prea mult. Nu acum. Nu când eram sigură că o să-mi fac creierul să plonjeze iar în obsedantul univers al băieţilor.

— Mulţumesc, a şoptit el adormit.

Am făcut ochii mari.

— Credeam că dormi.

— Eram aproape gata să adorm, dar tu te uiţi la mine.

Am roşit.

— Ba nu.

Daemon a deschis un ochi.

— De fiecare dată când minţi roşeşti.

— Ba nu.
Am simţit că roşeaţa îmi cuprinde şi gâtul.
— Dacă minţi aşa întruna, o să fiu nevoit să plec, m-a ameninţat el prefăcându-se supărat. Castitatea mea e pusă în pericol.
— Castitatea ta?
Am pufnit.
— În fine.
— Ştiu eu cum faci tu.
A închis ochii.
Am zâmbit şi m-am ghemuit în colţul meu de canapea. Practic nu schimbasem niciun moment discuţia.
După aia mi-am amintit ce spusese el mai devreme.
— Ai reuşit să găseşti?
— Ce să găsesc, Kitten?
— Ce căutai tu.
Daemon a deschis ochii şi m-a privit. Simţeam iar umflătura aia în piept care mă copleşea. Apoi, în tăcerea care a urmat şi care mi s-a părut o veşnicie, am simţit o împunsătură în stomac – de bucurie?
— Da, uneori mi se pare că am găsit.

Capitolul 11

Când m-am trezit luni dimineaţă, nu eram prea sigură cum vor evolua lucrurile când mă voi întâlni cu Daemon la şcoală. Plecase în timp ce eu dormeam, iar duminică nu l-am văzut deloc cât timp am stat cu Dee, care s-a pupat practic toată ziua cu Adam. Presupun că discuţia de la telefon a mers bine.

Seara de sâmbătă pe care o petrecuserăm împreună de fapt nu schimbase cu nimic relaţia mea cu Daemon. Cel puţin aşa îmi spuneam eu. Fusese doar un moment bun dintr-un şir lung de momente proaste. Şi aveam chestii mai mari şi mai bune de făcut. Trebuia să mă întâlnesc cu Blake după ore.

Numai că gândurile mele se întorceau mereu la Daemon, şi când mă gândeam cum am stat noi unul lângă altul pe canapea, simţeam fluturaşi în stomac.

Carissa îmi povestea despre romanul de dragoste pe care îl citea ea când am simţit căldura pe gât. Nu mi-am luat ochii de la ea, dar eram perfect conştientă că apăruse Daemon.

S-a aşezat în spatele meu. O secundă mai târziu s-a întâmplat chestia care, oricât era de ciudat, îmi lipsise. Daemon m-a împuns cu pixul în spate.

Lesa a ridicat o sprânceană, dar a fost isteaţă şi nu a spus nimic când m-am întors.

— Da?

Zâmbetul lui într-un colţ al gurii îmi era mult prea cunoscut.

— Tot ciorapi cu reni?

— Nu. Cu buline.

— Ciorapi-mănuşă?

— Obişnuiţi, am zis eu, chinuindu-mă să nu zâmbesc

stupid.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. A bătut cu pixul în bancă. Ciorapii obişnuiţi par aşa de banali în comparaţie cu ăia cu reni.

Lesa şi-a dres vocea.

— Ciorapi cu reni?

— Are nişte ciorapi cu reni pe ei şi care sunt ca nişte mănuşi pentru picioare, a explicat el.

— A, şi eu am ciorapi din ăştia, a spus Carissa, zâmbind. Dar ai mei sunt cu dungi. Îmi place la nebunie să-i port iarna.

M-am uitat la Daemon cu un aer triumfător. Ciorapii mei chiar erau la modă.

— Sunt singura persoană care se întreabă cum de i-ai văzut ciorapii? a făcut Lesa.

Carissa a plesnit-o peste mână.

— Suntem vecini, i-a amintit Daemon. Vad o groază de chestii.

Am scuturat repede din cap.

— Nu-i adevărat. Nu vede mai nimic.

— Te-ai înroşit, a zis el, arătând spre obrajii mei cu pixul lui cu capac albastru.

— Taci din gură.

M-am uitat urât la el, luptându-mă cu un zâmbet.

— În fine, ce faci diseară?

Stomacul meu era plin de fluturi. Am ridicat din umeri.

— Am planuri.

S-a încruntat.

— Ce fel de… planuri?

— Planuri, pur şi simplu.

M-am întors repede la bancă şi mi-am fixat privirea pe tablă.

Eram conştientă că Daemon mă privea fix, dar una peste alta mă simţeam bine. Relaţia mea cu Daemon făcuse clar progrese. Acum puteam să stăm câteva ore împreună fără să ne omorâm şi fără să ne comportăm ca nişte animale în călduri. Noul meu laptop era superb. Simon nu era în clasă ca să mă simt vinovată de ce i-am făcut sau ca să spună

tuturor cum m-am purtat eu supranatural cu ferestrele. Şi aveam întâlnire în seara asta.

Ultima parte m-a făcut să înghit în sec. Trebuia să dau cărţile pe faţă cu Blake. Nu era cinstit faţă de el… şi faţă de Daemon. Nu că începusem să cred brusc în Daemon, dar nu puteam să mă mai prefac că nu e *nimic* între noi.

Chiar dacă era vorba doar de o gripă extraterestră.

*

— Uite. Blake a zâmbit şi mi-a întins farfuria lui. Gustă puţin.

Mi-am păstrat o expresie neutră, învârtind furculiţa prin paste.

— Nu ştiu ce să zic.

Am luat o gură şi mi-am spus că nu e aşa groaznic. M-am uitat la el, zâmbind.

— OK. Nu e rea.

— Nu-mi vine să cred că e prima dată când guşti mâncare indiană în Virginia de Vest.

Mi-am trecut mâna peste blugi. Mica lumânare de pe masă tremura.

— Nu sunt o aventuroasă în privinţa mâncării. Sunt genul de fată care preferă friptura şi hamburgerul.

— Păi trebuie să luăm măsuri, fiindcă nici nu-ţi dai seama ce pierzi.

Blake mi-a făcut cu ochiul. Îi stătea bine când făcea aşa.

— Asta-i preferata mea. Îmi plac la nebunie aromele. Ospătăriţa subţirică şi roşcată s-a apropiat de noi şi ne-a umplut din nou paharele. Îi tot zâmbea provocator lui Blake. Nu puteam s-o învinovăţesc. Blake era unul dintre puţinii tipi care arătau bine indiferent cum erau îmbrăcaţi.

Am mai luat vreo două furculiţe de tăieţei. Mă simţeam bine, dar în timp ce mă jucam cu mâncarea în farfurie am simţit un junghi în stomac. Mă simţeam excelent cu el, dar…

— Am auzit nişte chestii azi la şcoală, a spus el după ce a plecat ospătăriţa.

M-am rezemat pe spătarul scaunului şi mi-am înghiţit un

potop de înjurături. Dumnezeu ştie ce auzise. Zvonurile despre mine zburau ca OZN-urile.

— Mi-e frică să întreb ce.

Avea o expresie compătimitoare.

— Am auzit că Daemon l-a bătut pe un tip pentru tine.

Până acum reuşisem să nu aducem vorba despre Daemon. M-am aşezat mai bine pe scaun.

— Mda, cam aşa ceva.

S-a aplecat spre mine cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Şi nu-mi spui şi de ce?

— Asta n-ai auzit la şcoală?

Şi-a trecut mâna prin părul lui ţepos.

— Am auzit multe chestii, dar nu le cred.

Era ultimul lucru pe care voiam să-l fac, dar mi-am închipuit că mai devreme sau mai târziu o să audă şi părţile alea nu tocmai adevărate. La naiba, poate că le-a şi auzit deja. Aşa că i-am povestit de întâlnirea mea infernală de la bal.

Ochii lui căprui sclipeau de mânie şi, când am terminat, s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Mă bucur că Daemon l-a caftit pe jigodia aia, dar mi se pare o reacţie puţin cam deplasată din partea cuiva care îţi este doar „prieten”.

— Daemon e uneori…

— O javră, a sugerat Blake.

— Mda, dar el e cumva protector cu, ăăă, prietenele lui Dee. Am strâns furculiţa în mână, şi mă simţeam penibil. Aşa că a luat-o razna când l-a auzit pe Simon. Daemon nu e un băiat chiar aşa de rău. Numai că îţi trebuie ceva timp ca să-ţi dai seama de asta.

— Păi, nu îl condamn că a făcut asta, numai că e cam prea protector… cu tine. La petrecerea aia credeam că o să-mi rupă mâna fiindcă te-am atins.

Am împins farfuria înapoi spre el şi mi-am sprijinit bărbia în palmă. Era musai să-i spun adevărul. Şi repede. Dar nu voiam să stric cina asta. Asta nu era decât laşitate, dar m-am gândit că pot să-i spun şi mai târziu, spre sfârşitul întâlnirii. La dracu, nici măcar nu ştiam ce să-i

spun. *Nu, Daemon nu e iubitul meu, dar nu pot să-mi scot din cap cum luăm noi foc atunci când suntem împreună, aşa că e probabil mai bine să nu te apropii prea mult de mine*? Am oftat.

— Am vorbit destul despre Daemon. Cred că trebuie săţi fie foarte greu să fii aşa departe de plajă când îţi place atât de mult să faci surf.

— Este, a recunoscut el.

Privirea lui parcă s-a îndepărtat puţin.

— Cred că surfingul e singura chestie care mă ajută sămi limpezesc gândurile. Când sunt acolo, pe valuri, nu mă gândesc la nimic. Creierul meu e oficial gol. Sunt numai eu şi valurile. E relaxant.

— Te înţeleg.

A urmat o tăcere lungă.

— Aşa mi se întâmplă şi mie când grădinăresc sau când citesc… sunt doar eu şi grădina mea, sau lumea în care intru când citesc, nimic altceva.

— Se pare că faci asta ca să evadezi.

Nu am răspuns, fiindcă de fapt nu mă gândisem niciodată la varianta asta, dar acum, după ce a spus-o el, mi-am dat seama că aşa era. Puţin încurcată, mă jucam cu mâncarea în farfurie.

— Dar tu? Şi tu vrei să evadezi?

Au trecut mai multe secunde până să răspundă.

— E ceva ciudat cu evadarea asta. Fiindcă niciodată nu poţi să evadezi cu adevărat. Poate temporar, dar nu de tot.

Am dat din cap absentă, izbită de profunzimea cuvintelor lui. Era adevărat. După ce terminam o carte sau după ce plantam o floare, tata era tot mort, prietena mea cea mai bună era tot extraterestră, iar eu simţeam aceeaşi atracţie faţă de Daemon.

Blake a început să-mi vorbească despre planurile lui pentru vacanţa de Ziua Recunoştinţei de săptămâna viitoare. Avea să lipsească aproape tot timpul din oraş, fiindcă se ducea în vizită la rude. Am ridicat privirea şi mam uitat prin micul restaurant. Spatele mi se înfierbântase cu totul.

Să-mi bag picioarele. Nu-mi venea să cred. Aşa ceva nu se poate.

Pe deasupra panoului care despărţea mesele am văzut o chică neagră care trecea pe coridorul îngust. Am căzut pe spate în scaun, îngrozită, dându-mi seama că *el* este. Aveam o întâlnire – era *întâlnirea mea.* Ce căuta aici?

Daemon se mişca printre mesele înghesuite cu graţia aia pentru care îl invidiam. Femeile se opreau din mâncat sau din discuţie când trecea pe lângă ele. Bărbaţii se dădeau la o parte să-i facă loc. Avea un efect extraordinar asupra tuturor.

Încruntat, Blake s-a întors spre mine cu umerii ţepeni.

— Tipul protector?

— Nu ştiu... nici nu ştiu ce să zic, am bolborosit eu neajutorată.

— Salut, copii.

Daemon s-a aşezat pe scaunul de lângă mine, ceea ce făcea ca acum să fim foarte înghesuiţi. Toată partea stângă a corpului meu se atingea de a lui şi o simţeam vibrând şi fierbinte.

— V-am întrerupt?

— Da, am zis eu, şocată.

— A, scuze.

Nu părea să-i pară sincer rău. Şi nici nu dădea semne că ar fi vrut să plece.

Blake a zâmbit strâmb, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Daemon, ce mai faci?

— Fac foarte bine. S-a lăsat pe spate şi şi-a întins braţul pe peretele separeului. Tu ce mai faci, Brad?

Blake a râs încet.

— Mă cheamă Blake.

Daemon bătea cu degetele în perete, atingându-mi părul.

— Şi ce fac copiii aici?

— Luăm masa, am început eu, şi m-am tras mai în faţă, dar Daemon mi-a pus mâna pe gulerul puloverului şi şi-a strecurat uşor degetele pe gâtul meu.

I-am aruncat o privire ucigătoare şi nu am luat în seamă faptul că mi se făcuse pielea de găină.

— Cred că tocmai am terminat, a spus Blake, cu ochii la Daemon. Nu-i aşa, Katy?

— Da, trebuie să cerem nota de plată.

Mi-am lăsat cu grijă mâna sub masă spre coapsa lui Daemon şi l-am ciupit. Tare.

M-a ciupit şi el, făcându-mă să mă lovesc cu genunchiul de masă.

— Şi ce aveţi în plan după masă? Te duce Biff la film?

Zâmbetul lui Blake a început să se evapore.

— Blake. Şi da, asta voiam să facem.

— Hmm.

Privirea lui Daemon s-a îndreptat spre el şi o clipă mai târziu paharul lui Blake era răsturnat.

Am rămas fără aer. Apa s-a scurs pe masă, prelingându-se pe pantalonii lui Blake. El a sărit de pe scaun înjurând. Mişcarea lui bruscă a cutremurat masa. Farfuria lui cu tăieţei a alunecat – mai bine zis a zburat – pe pieptul lui Blake, murdărindu-i puloverul.

Mi-a picat faţa. Fir-ar al naibii să fie, Daemon îmi ataca partenerul.

— Dumnezeule, a bombănit Blake, cu mâinile în lături.

Am luat un vraf de şerveţele şi m-am uitat la Daemon, cu o privire ucigătoare, apoi m-am întors şi i-am întins lui Blake şerveţelele.

— Asta a fost chiar ciudat, a făcut Daemon, rânjind.

Roşu la faţă, Blake s-a întrerupt un moment din curăţat. O clipă s-a uitat fix la Daemon şi eram sigură că o să se repeadă la el. Apoi nu s-a mai uitat. Cu gesturi ţepene şi repezite, fără să spună un cuvânt, şi-a scuturat de pe el tăieţeii maronii. Ospătăriţa i-a sărit în ajutor, aducându-i alte şerveţele.

— În fine, am venit aici cu un scop. Daemon a luat o înghiţitură din paharul meu. E nevoie de tine acasă.

Blake s-a oprit brusc.

— Poftim?

— Am vorbit prea repede, Bart?

— Îl cheamă *Blake,* am izbucnit eu furioasă. Şi de ce e nevoie de mine acasă? Acum, în clipa asta?

Daemon m-a privit în ochi adânc şi intens cu sensul „S-a întâmplat ceva şi trebuie să vii”.

„Ceva” însemna, evident, o chestie extraterestră. Am simţit fiori de nelinişte pe şira spinării. Acum apariţia lui neaşteptată avea sens. Până acum credeam că e o simplă hărţuială cauzată de gelozia lui primitivă.

Şi oricât de mult mă irita chestia asta, ştiam că trebuie să plec.

M-am întors spre Blake, clipind încurcată.

— Îmi pare *sincer* rău pentru asta.

Blake şi-a mutat privirea de la mine la Daemon şi a luat nota de plată.

— E-n regulă. Se-ntâmplă.

Mă simţeam ca o idioată, ceea ce era normal, din moment ce îl aveam lângă mine pe cel mai mare nemernic.

— O să mă revanşez. Promit.

A zâmbit.

— Stai liniştită, Katy. Te duc acasă.

— Nu e nevoie. Daemon a zâmbit crispat. Mă ocup eu de asta, Biff.

Îmi venea să-mi dau palme.

— Blake. Îl cheamă *Blake,* Daemon.

— Nu-i nimic, Katy, a zis Blake, cu un zâmbet forţat. Oricum sunt varză.

— Atunci ne-am înţeles.

Daemon s-a ridicat ca să-mi facă loc.

Blake a achitat nota de plată şi am ieşit împreună din restaurant. M-am oprit lângă maşina lui, perfect conştientă de privirea fixă a lui Daemon.

— Îmi pare tare, tare rău.

— Stai liniştită. Nu ai răsturnat tu mâncare pe mine.

A făcut o pauză, iar ochii lui s-au îngustat, uitându-se la ceva în spatele meu. Aveam trei încercări să ghicesc la ce, sau la *cine,* se uita. Şi-a scos mobilul din buzunarul de la spate, l-a deschis şi s-a uitat la el, apoi l-a pus la loc.

— Cu toate că a fost cea mai ciudată fază pe care am

păţit-o vreodată. Dar, oricum, o să ne luăm revanşa după vacanţă, OK?

— OK.

Am vrut să-l îmbrăţişez, dar m-am oprit. Puloverul lui era pătat şi ud.

Blake a început să râdă şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Te sun.

Am dat din cap, gândindu-mă cum e posibil ca cineva să strice totul într-un minut. Ăsta chiar era un talent. Blake şi-a fluturat mâna şi a plecat, iar eu am rămas singură cu Daemon.

— Eşti gata? a strigat Daemon, cu portiera deschisă.

Mi-am târât picioarele spre maşină şi m-am urcat, trântind portiera cu putere.

— Hei. S-a încruntat de lângă maşină. Nu-ţi vărsa nervii pe Dolly.

— Ţi-ai numit maşina Dolly?

— Ce vezi rău în asta?

Mi-am dat ochii peste cap.

Daemon a trecut repede prin faţa maşinii şi a urcat la volan. În clipa când a închis uşa, m-am întors spre el şi i-am tras un pumn în braţ.

— Ce nenorocit poţi să fii! Ştiu că tu ai făcut faza cu paharul şi cu farfuria. A fost o chestie absolut aiurea!

Se ţinea cu mâna de braţ şi râdea.

— Ce? A fost mişto. Faţa pe care a făcut-o Bo a fost de milioane. Iar sărutul pe care ţi l-a dat? Ce-a fost aia? Am văzut şi delfini care sărută mai afectuos de-atât.

— Îl cheamă Blake!

I-am mai tras un pumn şi în picior.

— Şi tu ştii foarte bine! Nu-mi vine să cred că ai putut să te porţi aşa. Şi nu sărută deloc ca un delfin!

— Ba da, din ce-am văzut eu.

— Fiindcă nu ne-ai văzut când ne-am sărutat mai înainte.

I-a pierit râsul. Ta-daam! S-a întors încet spre mine.

— V-aţi mai sărutat?

— Nu e treaba ta.

Obrajii mi s-au aprins, dându-mă de gol. În ochii lui

magnetici se citea furia.

— Nu-mi place deloc tipul ăsta.

M-am holbat la el.

— Nici măcar nu-l cunoşti.

— Nici nu trebuie să-l cunosc ca să-mi dau seama că e ceva în neregulă cu el.

A răsucit cheia în contact şi motorul a prins viaţă.

— Nu cred că trebuie să-ţi mai pierzi vremea cu el.

— A, asta e mult prea tare, Daemon. Las-o baltă.

Mi-am fixat privirea pe geam şi mi-am cuprins coatele în mâini, tremurând. Eram aşa de furioasă, încât simţeam că mă ia ameţeala.

— Ţi-e frig? Unde ţi-e geaca?

— Nu-mi plac gecile.

— Şi astea ţi-au tăcut ceva groaznic şi de neiertat?

A pornit aerul condiţionat. Căldura a început să pătrundă în maşină.

— Mi se par… incomode.

Un oftat greu.

— Ce dracu era aşa de urgent ca să trebuiască să mă urmăreşti şi să vii după mine?

— Nu te-am urmărit!

Părea jignit.

— A, nu? Ţi-ai folosit sistemul extraterestru GPS ca să mă găseşti?

— Păi, da, aşa ceva.

— Puah! Asta e chiar aiurea.

Aveam serioase dubii că Blake mă va mai suna. Nici nu puteam să-l învinovăţesc. În locul lui, nici eu n-aş suna. Nu când un extraterestru psihotic mă urmărea ca o umbră.

— Deci care-i treaba?

Daemon a aşteptat până am intrat pe autostradă.

— Matthew ne-a convocat pe toţi la o întâlnire, şi trebuie să fii şi tu acolo. E ceva în legătură cu MA-ul. S-a întâmplat ceva.

Capitolul 12

Am ajuns la el acasă înainte să vină şi ceilalţi şi m-am aşezat pe fotoliul din colţul camerei, încercând să-mi menţin calmul. Daemon nu era panicat, dar deocamdată nici el nu ştia ce s-a întâmplat. Afară s-au auzit trântindu-se portierele mai multor maşini. Mi-am strâns mijlocul cu braţele, iar Daemon s-a aşezat lângă mine pe braţul fotoliului.

Primii care au ajuns au fost Ash şi fraţii Thompson. Adam ne-a zâmbit, apoi s-a aşezat lângă Dee. Ea i-a oferit punga din care mâncase până atunci, iar el a început să crănţăne floricele. Andrew mi-a aruncat o privire şi şi-a dat ochii peste cap.

— Are cineva idee de ce se află şi asta aici?

Îl uram pe Andrew.

— Trebuie să fie şi ea aici, a spus domnul Garrison, închizând uşa după el.

A venit în mijlocul camerei şi toţi ochii erau îndreptaţi spre el. Când nu era la şcoală, mereu se îmbrăca în blugi.

— Nu vreau să lungesc această mică reuniune.

Ash şi-a trecut mâna peste colanţii ei mov.

— A aflat MA-ul despre ea, nu-i aşa? Am dat toţi de dracu'?

Respiraţia mi s-a oprit. Nu mă înfuriase tonul ei arogant. Erau o grămadă de chestii în joc dacă MA-ul afla despre mine sau despre ei.

— Este adevărat, domnule Garrison? am întrebat.

— Din câte ştiu eu, nu au aflat despre tine, a spus el. Bătrânii au stabilit întâlnirile astea fiindcă MA-ul e tot mai prezent aici. Se pare că s-a întâmplat ceva care le-a atras atenţia.

M-am scufundat iar în fotoliul meu, uşurată. Dar apoi am

avut o revelaţie. Poate că eu scăpasem, dar ei nu. M-am uitat la toţi din cameră, nu voiam să fie niciunul dintre ei în pericol. Nici măcar Andrew.

Adam studia atent floricelele cu unt.

— Păi, ce-au putut să vadă? Niciunul dintre noi n-a făcut vreun pas greşit.

Dee a pus deoparte punga cu floricele.

— Care-i treaba?

Ochii ultra-strălucitor de albaştri ai lui Matthew s-au rotit prin cameră.

— Unul dintre sateliţii lor au înregistrat spectacolul de lumini din noaptea de Halloween, şi au ieşit pe teren cu nu ştiu ce aparat care înregistrează energia reziduală.

Daemon a spus cu dispreţ:

— Singura chestie pe care o s-o găsească va fi un petic ars de pământ.

— Ei ştiu că noi putem manipula lumina pentru autoapărare, aşa că din câte am înţeles eu, nu asta le-a atras atenţia, a spus domnul Garrison şi s-a uitat la Daemon încruntat. Ci faptul că energia a fost aşa de puternică, încât le-a întrerupt semnalul satelitului, iar ei nu au mai putut obţine imagini ale evenimentului. Până acum nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

Daemon şi-a păstrat o expresie impenetrabilă.

— Presupun că, da, sunt aşa de extraordinar.

Adam a râs încet.

— Eşti aşa de puternic încât acum le întrerupi semnalul?

— Doar să le întrerupă semnalul? Domnul Garrison a scos un râs lătrat. Le-a distrus satelitul – un satelit care trebuia să urmărească unde luminoase şi energetice de înaltă frecvenţă. A reperat ceva la Petersburg, iar evenimentul ăla a distrus satelitul.

— Exact ce-am spus, sunt foarte extraordinar.

Zâmbetul lui Daemon era sfidător, dar eu eram de-a dreptul neliniştită.

— Uau, a murmurat Adam.

În ochii lui se citea respectul.

— Asta-i o chestie foarte tare.

— Aşa tare cum e, i-a făcut foarte curioşi pe cei din MA. Bătrânii cred că vor mai rămâne o perioadă pe aici, să monitorizeze situaţia. Ei spun că *au fost* aici şi până acum. S-a uitat la ceasul lui de mână şi a adăugat: E absolut indispensabil ca toată lumea să se poarte cum nu se poate mai bine.

— Ce spun ceilalţi luxeni despre asta? a întrebat Dee.

— În momentul ăsta nu sunt foarte alarmaţi. Şi nici n-ar avea motive, a spus Matthew.

— Fiindcă Daemon a provocat această explozie distrugătoare de energie, şi nu ei, a spus Ash, apoi a oftat. MA-ul bănuieşte că avem şi alte abilităţi?

— Cred că vor doar să ştie cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva. Matthew s-a uitat atent la Daemon. Bătrânii le-au spus că s-au luptat unii de-ai noştri. Nimeni nu te-a implicat pe tine, Daemon, dar ei ştiu deja cât eşti de puternic. Poţi să te aştepţi să-ţi facă o vizită în curând.

El a ridicat din umeri, dar pe mine m-a cuprins frica. Nu Daemon l-a doborât pe Baruck, aşa că n-avea cum să explice ce s-a întâmplat. Şi oare acum MA-ul începuse să bănuiască faptul că luxenii erau mult mai puternici decât crezuseră ei până acum, că sunt capabili de aproape orice?

Dacă era aşa, atunci prietenii mei – şi Daemon – erau în pericol.

— Katy, e foarte important să fii foarte atentă când eşti cu cei doi Black, a continuat domnul Garrison. Nu vrem ca MA-ul să suspecteze că ştii mai multe decât ar trebui.

— Vorbeşte în numele tău, a mormăit Andrew.

L-am săgetat cu privirea, dar Daemon i-a răspuns înaintea mea.

— Andrew, o să-ţi dau una de o să…

— Ce face? a exclamat Andrew. Nu spun decât adevărul. Nu sunt obligat s-o plac numai fiindcă te-ai îndrăgostit tu de o proastă. Niciunul…

Daemon a fost într-o clipă în partea cealaltă a camerei. Învăluit complet în lumină roşu-albă, l-a înhăţat pe Andrew şi l-a izbit aşa de tare de perete, încât tablourile din jur au început să se clatine.

— Daemon! am ţipat eu, ridicându-mă în picioare în acelaşi timp cu domnul Garrison.

Ash a sărit şi ea din fotoliul ei, şocată.

— Ce faci?

Luându-şi iar punga de floricele, Dee a oftat şi s-a rezemat de spătarul canapelei.

— Iar începe. Vrei floricele?

Adam a luat o mână de floricele din pungă.

— Acum, pe bune, Andrew a meritat-o. Faptul că MA-ul e aici nu e vina lui Katy. Şi ea are de pierdut la fel de mult ca şi noi.

Soră-sa s-a întors repede spre el.

— Deci acum îi iei apărarea? Eşti de partea unui om?

— Nu e vorba de luat apărarea, am spus eu, cu ochii la cei doi băieţi.

Amândoi trecuseră în modul luxen. Aşa era şi Matthew. Cu silueta umană de lumină intensă albăstruie, l-a smucit pe Daemon de lângă Andrew.

Ash m-a privit lung, cu ură.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi apărut tu aici. De la început n-ar fi fost vorba de nicio urmă. Arumii nu te-ar fi văzut şi tot lanţul ăsta idiot de evenimente nu s-ar mai fi produs!

— Of, mai taci din gură, Ash, a spus Adam.

Dee a aruncat spre ea cu o mână de floricele.

— Serios. Katy şi-a riscat viaţa ca arumii să nu afle unde stăm.

— O, ce minunat şi drăgălaş, a izbucnit Ash. Dar Daemon nu ar fi trebuit să facă pe Rambo la fiecare cinci secunde când preţioasa lui fiinţă umană se afla în pericol. E vina ei.

— Nu sunt preţioasa lui fiinţă umană! Am respirat adânc. Sunt doar… prietenă cu el. Şi aşa fac prietenii. Se apără unii pe alţii.

Ash şi-a dat ochii peste cap.

M-am aşezat.

— Cel puţin, aşa fac oamenii care sunt prieteni.

— Aşa fac şi luxenii, a spus Adam, uitându-se fix la sora

lui. Doar că unii se pare că uită asta.

Cu un oftat plin de dezgust, ea s-a răsucit pe călcâie şi a plecat spre uşă.

— Aştept afară.

Uitându-mă după ea cum se îndepărtează, mă întrebam dacă ar fi în stare să mă învinovăţească pe mine pentru tot, inclusiv pentru colanţii ăia vulgari pe care îi purta. Dar într-un fel, toată situaţia asta complicată chiar era din cauza mea. Manifestarea aceea bizară de energie a mea atrăsese MA-ul aici. Mă înţepa inima.

În sfârşit, domnul Garrison a reuşit să-i despartă pe băieţi. Andrew a revenit licărind la forma lui umană, uitându-se cu ochii îngustaţi la Daemon, care încă mai lumina.

— Frate, nu e-n regulă. Poţi să mă iei tu la bătaie, dar eu tot nu o să mă împac cu ideea.

— Andrew, l-a avertizat domnul Garrison.

— Ce? Chiar credeţi c-o să poată să le ţină piept celor de la MA atunci când o vor lua la întrebări? Fiindcă la cât e de apropiată de Dee şi *de tine*, *sigur* o să-i pună ceva întrebări. Iar tu, Daemon, ai de gând să faci ce a făcut şi fratele tău? Vrei să mori şi tu pentru ea?

Lumina lui Daemon a început să se intensifice şi am ştiut că o să-l atace iar pe Andrew. Era ridicol. Fără să stau pe gânduri, m-am dus la el şi l-am apucat de încheietura incandescentă. Era o senzaţie ciudată să-l ating aşa. Căldura şi electricitatea mi-au săgetat braţul. Ceafa a început să mă gâdile.

— Asta a fost o lovitură sub centură, i-am spus eu lui Andrew, fiindcă trebuia să i-o spună cineva. Daemon, nici măcar nu merită să-l iei la bătaie.

— Are dreptate, a spus Adam.

Nu-l văzusem că se ridicase de pe canapea, dar acum era lângă Daemon.

— Dar dacă vrei să-l faci să stea pe tuşă săptămâna viitoare pentru comentariile astea, te ajut.

— Perfect, mersi*, frate,* s-a strâmbat Andrew.

A urmat o linişte încărcată de tensiune, apoi lumina lui

Daemon a început să pălească şi el şi-a reluat forma umană. S-a uitat spre mâna mea, care era încă pe încheietura lui, apoi s-a uitat în ochii mei. Aerul încărcat de electricitate a trecut de la el la mine cu un pârâit care m-a şocat. I-am dat drumul şi am înţepenit sub privirea lui intensă.

— Ăsta e genul de spectacol pe care nu ni-l putem permite, a spus domnul Garrison şi a respirat adânc. Cred că ajunge pentru seara asta. Amândoi trebuie să vă calmaţi şi să nu scăpaţi din vedere faptul că ei sunt aici. Trebuie să fim precauţi.

După aceea au plecat cu toţii, inclusiv Dee. Ar fi trebuit să plec şi eu, dar după comentariile alea idioate ale lui Andrew, trebuia să mă conving că Daemon era în regulă.

M-am dus în bucătărie după el.

— Îmi pare rău de ce-a spus Andrew. A fost aiurea.

Daemon a luat două cutii de suc şi mi-a întins una, strângând din fălci.

— Asta e.

— Tot e aiurea.

Ochii lui mă priveau aşa de intens, încât aveam senzaţia că se uită în sufletul meu.

— Eşti îngrijorată de prezenţa MA-ului?

Am ezitat.

— Mda, sunt.

— Să nu mai fii.

— Uşor de zis, greu de făcut.

Mă jucam cu cheiţa de la cutia de suc.

— Nu sunt îngrijorată pentru mine. Ei te consideră pe tine responsabil de ce s-a întâmplat – de chestia aia tâmpită cu energia. Dacă vor ajunge să te considere… un pericol?

Daemon nu a răspuns mai multe secunde.

— Nu e vorba numai despre mine, Kitten. Chiar dacă eu aş fi făcut asta, nu era vorba de mine. E vorba de toţi luxenii. A tăcut o clipă şi şi-a lăsat ochii în pământ, apoi a reluat: Ştii ce crede Matthew?

— Nu.

Buzele lui pline au surâs cinic.

— El crede că într-o zi, poate nu în timpul generaţiei noastre, specia noastră şi a arumilor vă va depăşi numeric.

— Pe bune? Sună cam…

— Sinistru? a completat el.

Mi-am dat părul pe spate.

— Nu ştiu dacă sinistru. Adică, arumii – da, dar specia voastră – luxenii – lăsând la o parte chestia cu puterile voastre ciudate… nu sunteţi prea diferiţi de noi.

— Nici măcar faptul că suntem făcuţi din lumină?

Am zâmbit puţin.

— Bine, în afară de asta.

— Mă pune pe gânduri, a continuat Daemon, că dacă unii dintre noi au ajuns să creadă lucrul ăsta, cum de MA-ul nu e îngrijorat?

Avea dreptate. Iar eu încercam să nu mă las copleşită de îngrijorare pentru el, dar creierul meu născocea tot felul de scenarii abracadabrante. Şi toate se terminau cu el capturat de MA.

— Ce se întâmplă dacă ei ajung să te considere un pericol? Şi nu încerca să mă duci cu preşul.

— Când stăteam în lagăr, am văzut luxeni care nu se integrau.

Muşchii fălcilor lui se încordau.

— Cei mai mulţi nu acceptau să stea la mâna MA-ului. Alţii cred că erau consideraţi nişte ameninţări fiindcă puneau prea multe întrebări. Cine ştie, de fapt, ce era?

Mi se uscase gura.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Au trecut ceva vreme până să răspundă. Cu fiecare secundă care trecea, neliniştea creştea în stomacul meu. Într-un târziu, a dat din cap.

— I-au omorât.

Capitolul 13

Eram îngrozită. Emoţia puternică declanşase cu atâta repeziciune energia statică pe care o simţeam alunecând pe pielea mea, încât n-am putut face nimic s-o opresc. Am simţit cum energia aceea explodează în cameră. Am scăpat din mână cutia nedesfăcută de suc când am simţit cum grinzile de sub ţiglă încep să pârâie.

Un scaun a zburat de sub masă, lovindu-mă în genunchi cu atâta putere, încât piciorul mi s-a îndoit. Am urlat de durere şi am căzut.

Daemon a izbucnit într-un potop de înjurături şi s-a înfiinţat lângă mine, prinzându-mă cu o clipă înainte de a mă prăbuşi.

— Calm, Kitten.

Mi-am dat la o parte părul din ochi şi am ridicat capul.

— Băga-mi-aş…

M-a ajutat să mă echilibrez, punându-mi braţul peste umărul lui şi trăgându-mă spre el.

— Te simţi bine?

— Grozav.

M-am îndepărtat de el şi am încercat să-mi las greutatea pe picior. Am simţit o căldură umedă alunecând pe el. Mi-am ridicat blugii şi am văzut că e sânge.

— Perfect. Sunt o catastrofa naturală.

— Mă simt obligat să fiu de acord cu tine.

M-am uitat urât la el.

El mi-a făcut cu ochiul, zâmbind arogant.

— Hai, suie-te pe masă şi lasă-mă să văd ce-i acolo.

— N-am nimic.

Nu mi-a mai răspuns. Într-o clipă stăteam în picioare – adică, mă chinuiam să stau în picioare – iar în următoarea clipă am zburat prin aer şi m-am trezit pe masă. Am rămas

cu gura căscată.

— Ce… cum ai făcut asta?

— Artă, a spus el, aşezându-mi piciorul pe scaun.

Degetele lui mi-au atins uşor piciorul în timp ce îmi ridica pantalonul peste genunchi. Electricitatea dansa pe piciorul meu şi eu am tresărit fără să vreau.

— Uau, chiar eşti un dezastru.

— Uf, e sânge peste tot.

Am înghiţit în sec când am văzut atâta sânge.

— Sper că n-ai de gând să mă vindeci?

— A, nu, fiindcă cine ştie ce s-ar putea întâmpla atunci? Poate te-ai transforma în extraterestru?

— Ha. Ha.

Daemon a luat un prosop curat şi l-a înmuiat în apă. S-a întors cu el fără să se uite la mine. Am întins mâna să iau prosopul, dar el a îngenuncheat în faţa mea şi a început să şteargă delicat sângele. De data asta era atent să nu-mi atingă pielea.

— Ce mă fac eu cu tine, Kitten?

— Vezi? Nici măcar n-am vrut să mişc scaunul, iar el a zburat ca o rachetă cu termoviziune.

Daemon a continuat să cureţe sângele de pe piciorul meu, clătinând din cap.

— Când eram mici, chestii de-astea se întâmplau tot timpul, fiindcă nu puteam controla Sursa.

— Sursa?

A încuviinţat din cap.

— Energia care este în interiorul nostru – noi îi spunem Sursă, fiindcă este legătura directă cu planeta de pe care venim, ştii? Cum ar fi, sursa tuturor lucrurilor. Cel puţin aşa spun bătrânii. În fine, când eram mici şi învăţam să ne controlăm puterile, era o adevărată nebunie. Dawson avea obiceiul ăsta, să mute mobila, ca tine. Se aşeza pe un scaun şi în momentul următor scaunul zbura de sub el. Dar era mic, a adăugat, râzând.

— Mişto. Deci acum sunt la nivel de grădiniţă?

Ochii sclipitori ai lui Daemon s-au întâlnit cu ai mei.

— În linii mari, da.

Desenul de pe tricoul lui negru i s-a întins pe piept după ce a lăsat prosopul jos şi și-a îndreptat umerii.

— Uite, s-a oprit sângerarea. Nu a fost chiar aşa de grav.

M-am uitat la picior şi am văzut julitura proaspătă. Dacă nu luam în considerare aspectul urât, părea minoră.

— Îţi mulţumesc că mi-ai curăţat-o.

— Nu-i mare lucru. Cred că n-o să fie nevoie de copci.

Şi-a trecut degetele uşor peste tăietură. Am tresărit brusc la atingerea lui. Piciorul mi s-a umplut de furnicături. Daemon nu a mai mişcat mâna şi a ridicat capul spre mine. Ochii lui s-au făcut din verde-închis flăcări lichide într-o fracţiune de secundă.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat el.

La cum l-aş îmbrăţişa, cum l-aş săruta, cum l-aş atinge – adică la chestii la care n-ar trebui să mă gândesc. Am clipit.

— La nimic.

Daemon s-a ridicat încet în picioare, cu ochii în ochii mei. Tot corpul mi s-a încordat când s-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile pe mijlocul meu. Apoi s-a aplecat peste scaunul care era între noi, rezemându-şi fruntea de a mea. A inspirat adânc şi a expirat repede. Când a început să vorbească, vocea îi era răguşită.

— Ştii că toată ziua m-am gândit la tine?

Cu el nu ştia nimeni ce se întâmplă.

— Nu.

Buzele lui mi-au atins uşor obrazul.

— Mă întrebam dacă ţi-ar sta la fel de bine cu ciorapi vărgaţi aşa cum îţi stă cu ăia cu reni.

— La fel de bine.

Şi-a dat capul pe spate şi a zâmbit leneş, arogant.

— Ştiam eu.

Nu trebuia să permit să se întâmple asta. Erau atâtea chestii complicate aici: atitudinea lui, conexiunea aia dintre noi, proaspetele mele abilităţi de grădiniţă. Curios, faptul că Daemon era extraterestru mi se părea partea cea mai puţin importantă.

Şi mai era şi Blake. Asta în cazul în care Blake mi-ar mai

fi vorbit vreodată, ceea ce era discutabil. Dar din cauză că Daemon ne întrerupsese cina, nu apucasem să vorbesc cu el. Nenorocita asta de ironie a sorţii.

Şi deşi eram conştientă de toate astea, nu m-am ferit. Şi nici el. A, nu, el se apropia şi mai mult de mine. Pupilele începuseră să-i strălucească, iar respiraţia părea că i se oprise.

— Ai idee ce-mi faci tu mie? m-a întrebat el răguşit.

— Nu-ţi fac nimic.

Daemon şi-a mişcat capul doar atât cât buzele noastre să se atingă o dată… apoi încă o dată, după care m-a sărutat apăsat. Sărutul ăsta… nu semăna cu celelalte săruturi, care aveau ceva furios şi provocator în ele. De parcă ne-am fi sărutat ca să ne pedepsim unul pe celălalt. Acesta era tandru şi blând, uşor ca un fulg. Infinit de tandru. Ca sărutul din luminiş, din noaptea în care m-a vindecat. Lumina mă invadase în timp ce ne sărutam, dar în curând săruturile nu au mai fost de ajuns. Nu puteau să fie de ajuns, când simţeam flăcări în tot corpul – şi în corpul lui.

Ţinându-mi obrajii în palme, el a suspinat uşor, iar buzele lui îmi ardeau gura şi sărutul s-a prelungit până când am rămas amândoi fără aer. Daemon se apropiase de mine atât cât putea, cu scaunul ăla între noi. M-am agăţat de braţele lui şi l-am strâns, îl voiam mai aproape de mine. Scaunul nu ne permitea decât să ne atingem buzele şi mâinile. Era frustrant.

Mişcă-te, i-am poruncit eu nerăbdătoare.

Scaunul greu de stejar a tremurat sub picioarele mele, iar apoi a alunecat uşor de sub mine, ieşind dintre trupurile noastre. Luat prin surprindere de golul neaşteptat dintre noi, Daemon s-a dezechilibrat şi a căzut în faţă, iar eu nu am putut să-i susţin greutatea, aşa că m-am prăbuşit pe spate, cu Daemon peste mine.

Contactul total cu trupul lui prăvălit peste al meu mi-a dat peste cap toate simţurile. Limba lui se mişca pe limba mea, iar degetele lui îmi mângâiau obrajii. Mâna lui a alunecat mai jos, strângându-mi şoldul în încercarea de a mă trage mai aproape de el. Săruturile au devenit mai

lente, iar pieptul lui se mişca uşor, sorbindu-mă. Cu o ultimă atingere dulce, şi-a ridicat capul şi mi-a zâmbit.

Răsuflarea parcă mi s-a oprit când i-am văzut expresia aceea care mă atingea drept în inimă. Şi-a pus din nou degetele pe obrajii mei, plimbându-le uşor pe piele, pe o cărare invizibilă, până la bărbie.

— Nu eu am mişcat scaunul, Kitten.

— Ştiu.

— Presupun că nu-ţi plăcea cum stătea?

— Ne încurca, am spus eu.

Mâinile mele încă îi strângeau braţele.

— Am văzut.

Daemon şi-a trecut degetul peste buza mea de jos, apoi m-a luat de mână şi m-a ridicat. Apoi mi-a dat drumul, s-a uitat atent la mine, aşteptând. Aşteptând să...

Ce s-a întâmplat pe urmă s-a cufundat ca într-o ceaţă în creierul meu. Ştiu doar că l-am sărutat. Iar. Şi asta chiar după ce îmi stricase întâlnirea cu un alt tip – tipul pe care ar fi trebuit să-l sărut. Sau nu. Nu mai ştiam nimic.

— Nu trebuie să mai facem asta.

Vocea îmi tremura.

— Noi...

— Ne plăcem, a spus el, făcând un pas înainte şi apucându-se cu mâinile de masă, pe lângă mine. Şi până să zici tu ceva, am fost atraşi unul de altul încă dinainte de a te vindeca eu. Nu poţi să zici că nu e aşa.

S-a aplecat spre mine şi mi-a atins obrazul cu nasul. M-a străbătut un fior. Buzele i s-au lipit de locul acela mic de sub ureche.

— Trebuie să încetăm să ne mai împotrivim la ceea ce vrem amândoi.

Am simţit cum mi se taie răsuflarea. Am închis ochii atunci când degetele lui s-au strecurat pe sub gulerul puloverului, dându-l la o parte ca să mă sărute în locul unde pulsul meu bătea nebuneşte.

— N-o să fie prea uşor, a spus el. Astea trei luni care au trecut n-au fost uşoare, şi nici următoarele trei n-o să fie mai uşoare.

— Din cauza celorlalţi luxeni?

Am dat capul pe spate şi gândurile mele pluteau în atingerea lui. Era ceva pervers în săruturile alea fierbinţi de pe gâtul meu.

— Te vor excomunica. La fel cum...

— Ştiu. A luat mâna de pe gâtul meu şi m-a prins de ceafa, lipindu-se de mine. M-am gândit la consecinţe – numai la asta m-am gândit.

O parte din mine tânjise să-l audă vorbind astfel. Era un secret pe care îl ţinusem ascuns bine în inimă – în aceeaşi inimă care acum bătea nebuneşte. Am deschis ochii. Ai lui străluceau.

— Şi asta n-are nicio legătură cu conexiunea dintre noi sau cu Blake?

— Nu, a spus el, apoi a oftat. În fine, ceva legătură cu fiinţa aia este, dar e vorba despre noi. Despre ceea ce simţim noi unul pentru celălalt.

Eram atrasă de el la un nivel aproape dureros. Când mă aflam în apropierea lui, fiecare celulă din trupul meu ardea, dar ăsta era *Daemon.* Să-mi doresc să fiu cu el însemna să accept că felul în care se purtase cu mine era OK. Şi, mai mult decât asta, trebuia să cred orbeşte în teoria că sentimentele noastre de acum sunt reale. Şi dacă se demonstra mai târziu că nu erau adevărate? Aş suferi groaznic, fiindcă m-aş îndrăgosti foarte tare de el – mai tare decât eram acum.

M-am scuturat încet şi m-am eliberat din braţele lui. Când m-am tras în spate, m-a săgetat o durere puternică în picior.

— Asta-i ceva gen „Nu te-am vrut până când n-am văzut că te vrea altul”?

Daemon s-a sprijinit de masă.

— Nu e deloc aşa.

— Atunci cum e, Daemon?

Lacrimi de frustrare mi se adunau în ochi.

— De ce acum, când cu trei luni în urmă nu suportai nici să respirăm acelaşi aer? E numai conexiunea dintre noi. Asta-i singura explicaţie logică.

— Fir-ar să fie. Crezi că nu-mi pare rău că m-am purtat cu tine ca un nemernic? Mi-am cerut scuze pentru asta… Stătea acolo lângă mine, dominându-mă cu înălţimea lui. Tu nu pricepi. Nimic din toate astea nu e aşa de simplu pentru mine. Ştiu că şi pentru tine e greu. Trebuie să faci faţă la multe chestii. Dar în ceea ce mă priveşte, e sora mea şi toată specia mea care se bazează pe mine. Nu am vrut să te apropii de mine. Nu am vrut să mai fie încă o persoană pentru care să-mi fac griji, să-mi fie frică să n-o *pierd.*

Am respirat adânc, şi el a continuat.

— Nu m-am purtat cum trebuie. Ştiu asta. Dar pot să mă port altfel – mai bine decât Benny.

— Blake, am oftat eu şi m-am îndepărtat de el şchiopătând. Am multe lucruri în comun cu *Blake.* Îi place că eu citesc…

— Şi mie, m-a înfruntat Daemon.

— Şi are şi el un blog.

De ce aveam impresia că mă justific?

Daemon mi-a luat o şuviţă de păr şi şi-a înfășurat-o pe deget.

— N-am nimic împotriva internetului, a spus.

I-am dat mâna la o parte.

— Şi el nu mă place din cauza unei tâmpite de conexiuni extraterestre sau fiindcă mă place un alt tip.

— Nici eu.

Ochii i-au strălucit.

— Nu poţi să continui aşa să te prefaci. Nu e în regulă. O să-i frângi definitiv inima bietului băiat.

— Ba nu.

— Ba da, fiindcă tu mă vrei pe mine, iar eu te vreau pe tine.

În adâncul sufletului, chiar îmi doream să fiu cu el. Şi îmi doream ca el *să mă vrea,* nu pentru că eram părţile aceluiaşi atom care fusese rupt în două şi nu pentru că mă plăcea altcineva. Am clătinat din cap şi m-am îndreptat spre uşă.

— Îmi spui mereu asta…

— Ce vrei să zici? m-a întrebat el.
Am închis o clipă ochii.
— Îmi spui că mă vrei, dar asta nu e de ajuns.
— Dacă vrei, îţi şi arăt.
M-am întors spre el cu o sprânceană ridicată.
— Să nu îndrăzneşti.
— Dar asta ce-a fost?
Daemon a făcut semn cu mâna spre masă, iar eu am roşit. Oamenii mănâncă la masa aia…
— Cred că ţi-am arătat că te plac. Pot să-ţi mai arăt o dată dacă nu te-ai lămurit. Şi ţi-am adus la şcoală un smoothie şi un biscuit.
— Ai ţinut biscuitul în *dinţi!* mi-am aruncat mâinile în lături, exasperată.
El a zâmbit, ca şi cum ar fi fost o amintire plăcută.
— Masa…
— Faptul că te freci de mine ca un căţel în călduri nu demonstrează că mă placi, Daemon.
Daemon şi-a strâns buzele şi puteam să jur că abia îşi stăpâneşte râsul.
— De fapt, ăsta-i felul meu de a demonstra oamenilor că îi plac.
— Da. Bine. Cum zici tu. Nimic din toate astea nu e important, Daemon.
— Nu plec nicăieri, Kat. Şi nu o să mă dau bătut.
Nu că eu aş fi crezut altceva. Am pornit spre uşă, dar el m-a oprit.
— Ştii de ce am vrut să ne vedem atunci, la bibliotecă? m-a întrebat el.
— Ce?
M-am întors cu faţa la el.
— În vinerea aia când te-ai întors la şcoală după ce ai fost bolnavă? Şi-a trecut mâna prin păr şi a spus: Ai avut dreptate. Am vrut să ne întâlnim la bibliotecă fiindcă acolo nu ne vedea nimeni.
Am strâns buzele şi am simţit cum îmi urcă o arsură scârboasă pe gât.
— Ştii ce, mereu m-am gândit că orgoliul tău e aşa de

mare, încât nu suporţi să fii umilit.

— Şi ca întotdeauna, te grăbeşti să tragi concluzii greşite.

Ochii lui mă săgetau.

— N-am vrut ca Ash sau Andrew să înceapă să-ţi facă mizerii din cauza mea, aşa cum au făcut cu Dawson şi Beth. Aşa că dacă ai crezut că mi-a fost jenă sau că nu sunt pregătit să-mi fac publice sentimentele, ai face bine să-ţi scoţi ideea asta din cap. Fiindcă dacă asta vrei să fac, o s-o fac.

Mă uitam fix la el – ce naiba puteam să răspund la aşa ceva? Ei bine, da, o parte din mine îl credea. Câţi tipi ar fi în stare să uşuiască o fată din cantină pentru ca apoi să înceapă să-i facă curte? Nu prea mulţi. Şi apoi mi-am amintit cum îi atârnau spaghetele de urechi, am auzit din nou râsul lui amuzat din ziua aceea care mi se părea acum aşa de îndepărtată.

— Daemon…

Zâmbetul lui începea să mă îngrijoreze.

— Ţi-am spus, Kitten. Îmi plac provocările.

Capitolul 14

Lesa s-a repezit efectiv la mine de cum am ajuns în clasă.

— Ai auzit?

Pe jumătate adormită, am scuturat din cap. Azi-noapte mă chinuisem ca naiba să adorm după toate cele întâmplate cu Daemon. Zvârcolirea aia pe care o simţeam în stomac era cauzată probabil de faptul că nu mâncasem nimic.

— Simon a dispărut, a spus Lesa.

— A dispărut?

Am ignorat gâdilătura caldă din ceafă când a intrat Daemon în clasă.

— De când a dispărut?

— Din weekendul trecut.

Ochii lui Lesa au privit undeva în spatele meu şi s-au lărgit de uimire.

— Uau. Asta-i şi mai curios.

Se simţea un miros dulce şi cunoscut. Tulburată, m-am întors să mă uit. Nasul meu s-a lovit de un trandafir imens, de un roşu aprins. Nişte degete bronzate ţineau tulpina verde a trandafirului. Am ridicat ochii.

Daemon stătea în faţa mea, cu ochii sclipind ca nişte paiete verzi. M-a bătut uşor cu trandafirul pe nas.

— Bună dimineaţa.

M-am uitat la el stupefiată.

— Ăsta e pentru tine, a mai spus el, când a văzut că nu zic nimic.

Absolut toată lumea din clasă s-a uitat la mine cum iau în mână tulpina rece şi umedă a trandafirului. Daemon s-a aşezat în bancă până să apuc eu să spun ceva. Am rămas aşa, cu trandafirul în mână, până când a intrat profesorul

în clasă şi a început să facă prezenţa.

Chicotitul înfundat al lui Daemon îmi încălzea pieptul.

Cu obrajii în flăcări, am pus trandafirul pe bancă şi, sincer, cred că nu mi-am mai luat ochii de la el. Atunci când Daemon mi-a spus că nu se dă bătut, nu mi-a trecut prin cap că o să facă chiar pe dracu'-n patru. De ce ar fi făcut asta? Poate că voia doar să facă sex cu mine. Asta trebuia să fie explicaţia, nu ura care se transformase în dorinţă. A fost aşa de pornit împotriva mea luni de zile, iar acum voia să fie brusc cu mine, în ciuda împotrivirilor tuturor celor din specia lui? Poate că se droghează şi eu nu ştiu.

Prospeţimea trandafirului strălucea în lumină.

Am ridicat capul, simţind privirea lui Lesa. Ea a spus fără zgomot, doar cu buzele, *Drăguţ.*

Drăguţ?

Era drăguţ şi frumos şi romantic şi încă într-o mie de feluri care îmi făceau inima să se zbată aiurea. Am tras cu ochiul pe furiş la Daemon şi l-am văzut mâzgălind ceva pe o bucată de hârtie ruptă din caiet. Se încruntase de atâta concentrare. Genele dese şi mătăsoase îi ascundeau ochii.

Apoi genele s-au ridicat şi el a zâmbit larg.

Intrasem într-o mare belea.

*

Două zile la rând a fost plin de poliţişti peste tot, puneau tot felul de întrebări despre Simon elevilor şi profesorilor. Daemon şi cu mine am fost printre primii luaţi la întrebări. Ca şi cum eram Bonnie şi Clyde ai vremurilor moderne şi ucideam idioţii de peste tot. Bine, faptul că Daemon îl bătuse pe Simon de-i sunase apa în cap nu dădea deloc bine. Dar poliţiştii nu ne-au tratat ca pe nişte suspecţi. După primul şi singurul meu interogatoriu, care s-a desfăşurat în biroul directorului, am fost sigură că doi dintre poliţişti erau extratereștri. Şi am mai avut şi impresia clară că şi ei bănuiau că mi-am dat seama.

Mă întrebam dacă s-a răsturnat aici căruţa cu extratereștri. Eu pe Ash o consideram principala suspectă,

mai ales de când Daemon începuse să-mi facă daruri. Într-o zi mi-a adus o cafea cu aromă de dovleac – favorita mea – apoi joi mi-a adus un corn cu ou şi bacon plus o gogoaşă glazurată, iar vineri un crin. Nu făcea nimic să-şi ascundă intenţiile.

Într-un fel, îmi părea rău pentru Ash. Toată viaţa îşi imaginase că o să rămână cu Daemon. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce o fi în capul ei – dacă plângea după relaţia pe care o avuseseră sau dacă doar îi părea rău fiindcă pierduse ceva ce considera că îi aparţine. Dacă ajungeam să fiu vreodată găsită moartă printr-un şanţ, puteam să bag mâna în foc că autorii ar fi fost Andrew sau Ash. Adam părăsise partea întunecată a familiei şi se aşezase definitiv la masa noastră, alături de Dee. Efectiv nu-şi luau mâinile unul de pe celălalt… sau de pe mâncarea noastră.

În fiecare seară Daemon îmi ocupa tot timpul. Mă supraveghea, sau pretindea că mă supraveghează ca să nu mă mai atace iar vreun scaun. În lumea lui, supravegherea asta se traducea prin a fi lângă mine tot timpul, încercând să se apropie în orice fel posibil. Adică să se apropie la propriu, punându-mi la încercare voinţa cu gâdilăturile alea în tot corpul.

Blake… ei bine, Blake vorbea cu mine în clasă. De câteva ori mi-a trimis mesaje seara, iar eu a trebuit să aştept până s-a hotărât Daemon să plece ca să-i pot răspunde, dar nu a mai adus vorba despre o altă întâlnire.

Daemon avea mare succes cu tacticile lui de îngrozire, de care era de altfel foarte mândru.

Sâmbătă după-amiază eram în plină vervă şi scriam de zor la recenziile mele, când a bătut cineva la uşă. Mi-am încheiat fraza – *debut ameţitor, acţiune electrizantă şi poveste de dragoste plină de extaz, **Cercul ascuns** este o lectură gen uiţi-să-ţi-mai-faci-tema, nu-ţi-mai-hrăneşti-copiii şi renunţi-la-serviciu* – după care mi-am închis laptopul.

Când m-am apropiat de uşă, am simţit gâdilăturile din ceafă. Daemon. M-am împiedicat de colţul covorului şi mi-a

luat câteva secunde să-mi îndrept puloverul vărgat care mi se ridicase, apoi am deschis uşa.

Senzaţia aia cunoscută de nelinişte s-a strecurat în mine. Ce as mai ascundea de data asta în mânecă? Cu alte cuvinte, cum ar putea să-mi complice el viaţa şi mai mult? Începând cu ziua de luni, tactica mea „fără săruturi” îmi reuşise. Dar, curios, oricât de inocente şi clandestine erau întâlnirile noastre, tot exista un anumit grad de intimitate în ele pe care nu puteam să-l contest.

Daemon se schimba.

Mă obişnuisem cu un Daemon sarcastic şi nesimţit. Deşi sună ciudat, mi-era mult mai uşor să mă descurc cu el în vechea lui versiune. Puteam să facem schimb de jigniri toată ziua. Dar Daemon de acum… ăsta care nu voia să renunţe, era blând şi delicat, amuzant şi – Doamne, Dumnezeule – foarte atent.

Daemon aştepta pe verandă, cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor. Se uita în depărtare, dar s-a întors spre mine când a auzit uşa.

A trecut pe lângă mine şi a intrat în hol. Mirosul lui, amestecul acela de vegetale şi lemn de santal, îl urma. Era un parfum ameţitor, numai al lui.

— Arăţi foarte bine azi, a comentat el pe neaşteptate.

M-am uitat în jos spre hanoracul meu cenuşiu şi mi-am dat după ureche o şuviţă rebelă de păr.

— Ăăă, mersi. Mi-am dres vocea. Deci… care-i treaba?

Scuza lui ca să stea cu mine era mai mereu ceva vag gen „am grijă de tine”, aşa că nu mă aşteptam la un alt fel de răspuns pe ziua de azi.

— Voiam doar să te văd.

— Ah.

Of, la naiba…

El a chicotit înfundat.

— Mă gândeam să ne plimbăm puţin. E frumos afară.

Mi-am aruncat ochii spre laptop, cântărind situaţia. Nu trebuia să-mi petrec prea mult timp cu el. Asta nu face decât să-i încurajeze comportamentul ăsta… nu tocmai rău.

— O să mă port frumos, a zis el. Promit.

Am râs la replica asta.

— Bine, să mergem.

Bătea puţin vântul, dar nu era nici pe departe aşa de frig cum se făcea după apusul soarelui. În loc să mergem spre pădure, el m-a condus în direcţia SUV-ului său.

— Mai exact, pe unde vrei să ne plimbăm?

— Afară, a făcut el, sec.

— Ei, asta am înţeles şi eu.

— Pui o groază de întrebări, ştii.

— Mi s-a mai spus că sunt foarte curioasă.

El s-a aplecat spre mine şi a zis în şoaptă:

— Cred că aşa am înţeles şi eu.

M-am strâmbat la el, dar adevărul e că eram intrigată. M-am urcat în maşină.

— Ai mai auzit ceva de Simon? l-am întrebat eu după ce a ieşit de pe alee.

— Nu.

— Nici eu.

Frunze aurii, roşii şi maronii ca un şir de pete au zburat pe lângă noi când Daemon a ieşit în viteză în şosea.

— Crezi că arumii sunt implicaţi în vreun fel în dispariţia lui?

Daemon a clătinat din cap.

— Nu prea cred. N-am văzut niciunul, dar e adevărat că nu putem să fim siguri.

Nu avea prea mult sens un arum care să-l ia pe Simon, dar copiii de pe aici nu dispăreau fără să aibă ceva de-a face cu luxenii sau cu arumii. M-am uitat pe fereastră la locurile acelea familiare. Nu mi-a trebuit prea mult timp să-mi dau seama unde mergem. Tulburată, m-am uitat la Daemon cum iese cu maşina de pe drum şi parchează lângă intrarea pe câmpul unde se ţineau petrecerile tinerilor.

Acelaşi loc în care ne-am luptat cu Baruck.

— De ce aici? am întrebat eu, coborând din maşină.

Frunze moarte de diferite culori acopereau pământul. La fiecare pas, picioarele mi se înfundau un centimetru sau

doi în stratul de frunze. Un timp, nu s-a auzit decât fâsâitul frunzelor sub picioarele noastre, ca valurile unei mări colorate.

— Locul ăsta ar putea să aibă o grămadă de energie reziduală de la lupta noastră şi de la moartea lui Baruck, a spus Daemon, păşind peste trunchiul unui copac căzut. Ai grijă, crengile sunt împrăştiate peste tot.

Am dat cu piciorul într-o creangă extrem de noduroasă.

— Poate că sună aiurea, dar am vrut să mă întorc aici. Nu ştiu de ce. O tâmpenie, nu?

— Nu, a spus el încet. Mi se pare normal.

— Din cauza chestiei cu energia reziduală?

— E vorba de ce a rămas. Daemon s-a aplecat şi a dat la o parte o altă creangă din drumul nostru. Vreau să văd dacă simt ceva. Dacă MA-ul a fost aici să verifice, ar fi bine să ştim şi noi.

Tot restul drumului l-am făcut în tăcere. Eu mergeam puţin mai în spatele lui, atentă la terenul denivelat. Am avut o senzaţie ciudată când am văzut în depărtare locul acela. Pământul era acoperit de frunze, dar copacii erau tot aplecaţi, arătând şi mai grotesc aşa contorsionaţi acum, când erau goi. M-am oprit la marginea lor şi am încercat să găsesc locul unde se aflase ultima oară Baruck.

Am dat la o parte frunzele cu piciorul. Imediat a ieşit la iveală pământul răscolit. Solul părea că ţine minte bine ce s-a întâmplat în acea noapte şi nu vrea să uite.

Locul acesta era ca un mormânt sinistru.

— Pământul nu se va mai reface, a spus Daemon încet din spatele meu. Nu ştiu de ce, dar a dispărut ceva din esenţa lui şi nimic nu va creşte în locul ăsta. A început să dea frunzele la o parte până când a descoperit locul complet. La început mă afecta foarte tare când omoram pe cineva, a spus.

Mi-am dezlipit ochii de la bucata aceea arsă de pământ. Cele câteva raze de soare care se strecurau printre nori dădeau o tentă roşcată părului lui întunecat.

Daemon a zâmbit strâmb.

— Nu-mi plăcea deloc să iau viaţa cuiva. Nici acum nu-

mi place. O viaţă e o viaţă.

— E ceva ce eşti obligat să faci. Nu poţi să schimbi asta. O iei razna dacă gândeşti aşa. Şi pe mine mă tulbură că am omorât… doi, chiar, dar…

— Nu ai greşit cu nimic. Să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva.

O clipă, ne-am uitat unul în ochii celuilalt, apoi el şi-a dres vocea.

— Nu simt nimic.

Mi-am băgat mâinile în buzunarul din faţă al hanoracului, peste telefon.

— Crezi că MA-ul a descoperit ceva?

— Nu ştiu.

A parcurs mica distanţă care se afla între noi şi nu s-a oprit decât atunci când s-a apropiat aşa de mult încât a trebuit să-mi dau capul pe spate ca să mă uit la el.

— Depinde, poate au folosit nişte echipamente pe care eu nu le cunosc.

— Şi dacă ar fi aşa, ce înseamnă? E ceva care să ne îngrijoreze?

— Nu cred, nici măcar dacă nivelurile de energie sunt ridicate. A întins mâna şi a netezit o şuviţă de păr care mi se desprinsese din coadă. Nu prea cred că o să înţeleagă ei ceva din asta, a adăugat. Ai mai avut crize din alea în ultimul timp?

— Nu, am spus eu, fiindcă nu voiam să se alarmeze fără motiv.

Azi reuşisem să ard lumina din dormitor. Şi mişcasem patul cu vreun metru.

Mâna lui a întârziat o clipă pe obrazul meu, apoi mi-a luat mâna, a dus-o la buze şi a depus în palma mea cel mai uşor sărut posibil. Un fior fierbinte mi-a străbătut braţul până sus. Se uita fix la mine printre genele alea întunecate şi simţeam că mă arde privirea lui fierbinte.

Am deschis gura fără să vreau şi inima îmi foşnea în piept la fel ca frunzele căzute peste tot în jurul nostru.

— M-ai adus aici numai ca să fii singur cu mine?

— S-ar putea să fie şi asta o parte din planul meu măreţ.

Daemon şi-a înclinat capul şi părul i-a alunecat în faţă peste obrajii mei. I-am văzut buzele arcuite şi inima a început să-mi bată cu putere, şi-a lipit gura de buzele mele şi inima mea s-a umflat.

M-am tras repede înapoi, respirând cu greutate.

— Fără săruturi, am şoptit.

Degetele lui s-au strâns în jurul mâinii mele.

— Mă străduiesc.

— Atunci străduieşte-te mai mult. Mi-am tras mâna şi am făcut un pas în spate, băgându-mi iar mâinile în buzunar. Cred că ar trebui să ne întoarcem.

A oftat.

— Cum vrei tu.

Am dat din cap. Am pornit înapoi spre maşină în tăcere. Mă uitam fix în pământ, iar în mine se dădea o adevărată luptă între ceea ce voiam şi ceea ce îmi trebuia. Daemon nu putea să fie răspunsul pentru amândouă.

— Eu aşa mă gândeam, a spus el după câteva momente.

M-am uitat la el suspicioasă.

— La ce te gândeai?

— Ar trebui să facem ceva. Amândoi. Să ieşim din casă nu numai ca să ne plimbăm. Vorbea uitându-se drept înainte. Poate ar trebui să ieşim la un restaurant sau poate la un film.

Inima mea stupidă a început iar să-mi sară în piept.

— Îmi dai întâlnire?

A râs uşor.

— Cam aşa s-ar înţelege.

Copacii nu mai erau aşa de deşi. Începeau să se vadă baloţii mari de fân.

— Nu vrei să mă inviţi la o întâlnire.

— De ce îmi tot spui ce nu vreau eu să fac?

În vocea lui se simţea curiozitate.

— Pentru că nu poţi, i-am spus eu. Nu poţi să vrei toate chestiile astea în realitate. Poate cu Ash…

— Nu o vreau pe Ash. S-a oprit şi s-a întors spre mine, iar faţa lui căpătase o expresie dură. Dacă o voiam pe ea, acum eram cu ea. Dar nu o vreau. Nu *pe ea* o vreau.

— Dar nici pe mine. Nu poţi să-mi spui că pentru mine ai risca să-ţi întoarcă spatele toţi luxenii de pe aici.

Daemon a clătinat iar din cap.

— Şi încetează să mai pretinzi că ştii tu ce vreau eu şi ce o să fac eu.

Am plecat de lângă el.

— Este doar o provocare, şi conexiunea dintre noi, Daemon. Indiferent ce ai simţi acum pentru mine nu e real.

— E ridicol, s-a răstit el.

— Cum poţi să fii sigur?

— Fiindcă ştiu. Daemon a apărut în faţa mea, cu ochii îngustaţi. Şi-a lovit pieptul cu mâna, peste inimă, şi a spus: Fiindcă ştiu ce simt eu aici. Şi nu sunt genul de persoană care fuge de ceva, indiferent cât ar fi de greu. Mai degrabă mă dau cu capul de pereţi decât să trăiesc tot restul vieţii mele întrebându-mă cum ar fi fost. Şi ştii ceva? Credeam că nici tu nu eşti genul care fuge de greutăţi. Dar poate m-am înşelat.

Şocată, mi-am scos mâinile din buzunar şi mi-am netezit părul. Stomacul începea să mi se strângă – un fel de căldură plăcută mă cuprindea.

— Nu fug.

— Nu? Fiindcă acum exact asta faci, mi-a replicat el. Te prefaci că ce simţi pentru mine nu e real sau nu există. Şi ştiu al naibii de bine că nu simţi absolut nimic pentru Bobby.

— Blake, l-am corectat eu automat.

Am trecut pe lângă el şi m-am îndreptat spre maşină.

— Nu vreau să vorbesc…

La marginea pădurii am înţepenit amândoi. De o parte şi de alta a maşinii lui Daemon erau parcate două SUV-uri gigantice, blocându-i ieşirea. Lângă una dintre maşini erau doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru. Neliniştea m-a cuprins ca un val rece de apă întunecată. Daemon a păşit în faţa mea, cu mâinile de-o parte şi de alta a corpului. Tensiunea îi încordase toţi muşchii. Nu trebuia să-l mai întreb cine erau.

MA-ul îşi făcuse apariţia.

Capitolul 15

Unul dintre costumaţi a făcut un pas în faţă, cu ochii la Daemon.

— Bună ziua, domnule Black şi domnişoară Swartz.

— Salut, Lane, a răspuns Daemon cu voce neutră, părând că-l cunoaşte pe tip. Nu mă aşteptam să te văd azi.

Neştiind ce să fac, am dat şi eu din cap şi nu am spus nimic, încercând să mă fac cât mai mică.

— Am ajuns în oraş puţin mai devreme şi ţi-am văzut maşina.

Lane a zâmbit şi zâmbetul lui mi-a dat fiori.

Celălalt costumat se uita holbat la mine.

— Ce făceaţi voi aici?

— Aseară a fost aici o petrecere şi am venit să căutăm telefonul ei. Daemon mi-a zâmbit. L-a pierdut şi până acum nu l-am găsit.

Telefonul din buzunarul meu parcă ardea acum.

— Aşa că ne vedem mai târziu, a continuat Daemon. După ce găsim telefonul…

Portiera din spate a unuia dintre Fordurile Expedition s-a deschis şi a coborât o femeie. Avea părul vopsit într-un blond rece şi strâns în coc, dând la iveală nişte trăsături care ar fi fost chiar frumoase dacă nu ar fi avut aerul că mă poate mânca.

— Minori care consumă alcool?

Femeia a zâmbit. Îmi amintea de zâmbetul pictat al păpuşii Bărbie. Fals. De plastic. Era ceva în neregulă la el.

— Nu am băut, am spus eu, încercând să intru în joc. El este foarte atent. Părinţii lui gândesc la fel ca ai mei. L-ar omorî dacă ar afla.

— Ei, voiam să stau puţin de vorbă cu tine, Daemon, am putea să mergem împreună la o cină… mai în avans, a spus

Lane şi a făcut semn către maşina lui. Nu avem decât câteva ore la dispoziţie. Îmi pare rău să-ţi întrerup acţiunea de căutare şi salvare a telefonului.

Un moment, am crezut că Daemon va refuza, dar el s-a întors spre mine.

— Nu-i nimic. O duc pe ea acasă şi apoi vin cu voi.

— Nu e nevoie, a intervenit femeia. Putem s-o ducem noi acasă, iar voi puteţi să staţi de vorbă.

Pulsul meu bubuia peste tot sub piele şi m-am uitat la Daemon rugător. Muşchiul din obraz îi tresărea nervos şi stătea acolo tăcut şi neajutorat. Ştiam că nu poate să facă nimic. M-am străduit să zâmbesc şi am dat din cap.

— Pentru mine e foarte bine. Sper să nu trebuiască să faceţi un ocol ca să mă duceţi acasă.

Daemon şi-a încleştat pumnul drept.

— Nu ne încurcă deloc, a răspuns ea. Ne plac drumurile de aici. Culorile frunzelor de toamnă şi toate celelalte. Mergem?

M-am uitat la Daemon şi m-am îndreptat spre maşină. El îmi urmărea fiecare mişcare ca un vultur. Am spus încet mulţumesc atunci când ea mi-a deschis portiera din spate. Am urcat, sperând din tot sufletul să nu ajung şi eu pe un afiş cu persoane dispărute.

Daemon se pregătea să urce în maşina lui, dar s-a oprit şi s-a uitat iar la mine. Pot să jur că i-am auzit vocea în capul meu. *O să fie bine.* Dar nu putea să fie el. Poate aşa voiam eu să cred, pentru că în clipa aceea frica îmi aluneca prin vene ca o apă rece ca gheaţa. Dacă era ultima dată când îl vedeam – ultima dată când vedeam pe cineva? Dacă descoperiseră deja că aflasem adevărul?

Dacă ştiau ce pot să fac?

Acum îmi părea rău că nu l-am lăsat pe Daemon să mă sărute mai devreme. Fiindcă dacă tot urma să dispar, măcar amintirea aia mi-ar fi dat un fel de sentiment de împlinire.

M-am străduit să respir cât mai calm şi am ridicat mâna, fluturându-mi degetele spre el, înainte ca femeia să închidă portiera în urma mea.

S-a urcat în faţă şi s-a întors spre mine.
— Centura?
Cu mâini tremurătoare şi transpirate, mi-am pus centura de siguranţă. Bărbatul de la volan nu zicea nimic, dar mustaţa i se mişca de parcă ar fi respirat cu greutate.
— Ăăă, mulţumesc pentru că mă duceţi acasă.
— Nicio problemă. Numele meu e Nancy Husher, a spus ea, după care a dat din cap spre şofer. El este Brian Vaughn. Cunoaşte familia lui Daemon de mai mulţi ani. Eu am venit doar cu el.
Sunt convinsă!
— Aaa... ce drăguţ.
Nancy a dat din cap.
— Daemon e ca şi fiul lui, nu-i aşa, Brian?
— Da, a aprobat Brian. Nu îl vedem prea des cu fete. Probabil că ţine mult la tine dacă te ajută el să-ţi cauţi telefonul.
Mă uitam când la unul, când la altul.
— Cred că da. Şi el şi sora lui sunt foarte drăguţi.
— Dee e o dulceaţă. Eşti prietenă bună cu ei?
Eram la interogatoriu. Perfect.
— Păi, dat fiind că suntem singurii oameni care stăm pe strada aia, se poate spune că suntem prieteni buni.
Nancy m-a privit din oglinda retrovizoare. Din fericire, am observat uşurată că mergem spre Ketterman.
— Şi Daemon? Cât de bună prietenă eşti cu el?
Mi s-a uscat gura.
— Nu cred că înţeleg întrebarea.
— Brian, parcă spuneai că are o prietenă?
— Ash Thompson, a răspuns el.
Ca şi cum eu nu ştiam, dar, asta e, trebuia să fac pe prostul.
— Mda, cred că au cam terminat-o de astă-vară, dar asta nu din cauza mea.
— Nu? a făcut Nancy.
Am scuturat din cap şi am zis că nu strică să le spun şi ceva adevărat.
— Suntem doar amici. De cele mai multe ori nici nu prea

ne înţelegem.

— Nu ziceai că e drăguţ?

Băga-mi-aş. Cu un aer indiferent, am dat din umeri.

— Poate să fie foarte drăguţ când vrea el.

Şi-a arcuit o sprânceană blondă.

— Şi Dee?

— Dee e grozavă.

M-am uitat pe geam. Ăsta era cel mai lung drum pe care îl făcusem în viaţa mea. O să fac infarct până să ajungem acasă. Nancy avea ceva care mă făcea să fiu agitată, mai mult decât situaţia în sine.

— Şi ce crezi tu despre părinţii lor?

M-am încruntat. Astea erau nişte întrebări cam ciudate dacă nu ştiau că eu ştiu ceva.

— Nu ştiu. Ca orice părinţi.

Brian a râs. Tipul ăsta sigur o fi om? Vocea lui avea ceva mecanic.

— Vreau să zic, îţi plac părinţii lui? a întrebat ea.

— Nu îi văd chiar aşa de des. Vin şi pleacă tot timpul. Nici nu prea am vorbit cu ei. M-am uitat în ochii ei, ca să par mai credibilă. Nu mă duc prea des la ei acasă, aşa că nu mă întâlnesc prea mult cu ei.

Mi-a susţinut privirea încă puţin, apoi s-a întors în scaunul ei. După asta n-a mai spus nimeni nimic. Transpiraţia mi se aduna deasupra sprâncenelor. Când Brian a cotit spre aleea din faţa casei, eram gata să ţip de uşurare. Nici nu oprise bine maşina, că eu îmi şi desfăcusem centura.

— Mulţumesc că m-aţi adus, am zis eu zorită.

— Cu plăcere, a spus Nancy. Ai grijă de tine, domnişoară Swartz.

Mi s-a ridicat părul pe mine. Am deschis portiera şi am coborât.

Şi chiar în momentul ăla, în cel mai prost moment posibil, telefonul meu a început să sune din buzunar, urlând ca o sirenă. *Băga-mi-aş…* M-am uitat repede la Nancy.

Ea a zâmbit.

*

— Sunt convinsă că Daemon e bine, a spus din nou Dee. Katy, aşa fac ei mereu. Trec pe aici, vin după noi şi se poartă ciudat.

M-am oprit în faţa televizorului ei, frângându-mi mâinile. Din clipa când mă depuseseră în faţa casei mele, frica mi se instalase în stomac.

— Nu înţelegi. El le-a spus că noi veniserăm acolo ca să căutăm telefonul meu, pe care l-am pierdut. Şi după aia telefonul a sunat fix în faţa lor.

— Am înţeles, dar ce mare chestie? a spus Adam, stând pe canapea şi legănându-şi uşor picioarele. E imposibil să te suspecteze că ai şti ceva.

Dar ştiau că minţiserăm şi păreau mult prea deştepţi ca să nu-şi dea seama de asta. Şi nici măcar nu puteam să-i spun lui Dee ce căutaserăm noi acolo, de fapt. Nu că n-a întrebat. Am inventat ceva penibil, despre cum am vrut eu să mai văd o dată locul în care Daemon l-a ucis pe Baruck.

Dee nu părea prea convinsă.

Am început să mă plimb iar prin cameră.

— Dar au trecut atâtea ore, fraţilor. E aproape zece.

— Draga mea, crede-mă că e bine. S-a ridicat de pe canapea şi m-a prins de mâini. Mai întâi au venit aici şi au întrebat de el. Nu fac altceva, sunt doar enervanţi şi pun o groază de întrebări.

— Dar de ce durează aşa de mult?

— Fiindcă le place să-i facă mizerii, şi lui la fel, a spus Adam, ridicând în aer telecomanda spre mâna lui. E un fel de relaţie parazită între ei.

Am râs fără chef.

— Dar dacă află că eu ştiu? Ce o să-i facă?

Sprâncenele lui Dee s-au făcut ca o linie.

— N-o să afle nimic, Kat. Şi dacă ar afla, mai degrabă ar trebui să-ţi faci probleme pentru tine, nu pentru el.

Am dat din cap, mi-am tras mâinile şi am început să fac iar cărări pe covor. Nu înţelegeau. Eu văzusem asta în ochii lui Nancy. Ştia că minţim, dar mi-a dat drumul. De

ce?

— Katy, a început încet Dee. Sunt surprinsă că eşti aşa de îngrijorată pentru Daemon.

Am simţit că-mi iau foc obrajii. Nu voiam să analizez prea mult de ce sunt aşa de îngrijorată.

— Doar pentru că el e… e Daemon… nu înseamnă că vreau să i se întâmple ceva rău.

S-a uitat atentă la mine, ridicând o sprânceană.

— Eşti sigură că asta e explicaţia?

M-am oprit din mers.

— Normal.

— Îţi aduce tot felul de chestii la şcoală, a spus Adam şi şi-a lăsat capul puţin pe spate, cu ochii îngustaţi. Nu l-am mai văzut niciodată purtându-se aşa cu cineva. Nici măcar cu sora mea.

— Şi vă petreceţi o grămadă de timp împreună, a adăugat Dee.

— Şi? Tu nu-ţi petreci o grămadă de timp cu Adam?

Mi-am dat seama de prostia pe care am spus-o imediat ce mi-a ieşit porumbelul din gură.

Dee a zâmbit, cu ochii strălucitori.

— Păi, da, noi am făcut şi sex. O grămadă.

Adam a făcut ochii mari.

— Uau, Dee, o spui aşa în gura mare.

Ea a ridicat din umeri.

— E adevărat.

— Doamne, nu e cazul la noi.

Ea s-a apropiat de canapea şi s-a aşezat lângă un Adam roşu ca sfecla.

— Atunci care e cazul la voi?

Rahat. Nu-mi plăcea că trebuie s-o mint.

— Mă ajută la învăţat.

— La ce?

— La trigo, am zis eu dintr-o suflare. Sunt varză la matematică.

Dee a râs.

— OK. Dacă zici tu, dar sper că ştii că dacă e ceva între tine şi fratele meu, eu nu m-aş supăra.

M-am uitat fix la ea.

— Şi într-un fel aş înţelege de ce vă ascundeţi. Sunteţi celebri pentru duelurile voastre verbale şi toate cele. Dee s-a încruntat. Dar vreau numai să ştii că pe mine nu mă deranjează. E o nebunie şi sper că Daemon e pregătit pentru ce urmează, dar vreau să fie fericit. Şi dacă tu poţi să-l faci fericit…

— OK. Am priceput.

Deci asta nu era o conversaţie pe care s-o am de faţă cu Adam.

A zâmbit.

— Sper să te mai gândeşti în legătură cu invitaţia mea pentru masa de Ziua Recunoştinţei. Ştii că eşti bine-venită la noi.

— Am mari dubii că Ash şi Andrew ar fi foarte fericiţi să mă vadă la aceeaşi masă cu ei.

— Cui îi pasă de ce cred ei? a zis Adam şi şi-a dat ochii peste cap. Mie nu. Nici lui Daemon. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi pese.

— Voi sunteţi ca o familie. Eu nu…

Am simţit furnicăturile pe ceafa. Fără să mă mai gândesc la nimic, m-am răsucit pe călcâie şi am alergat spre uşă. Am deschis-o repede şi am ieşit în aerul rece al nopţii.

Nici măcar n-am gândit.

Daemon ajunsese pe ultima treaptă când m-am repezit la el şi l-am apucat de gât, îmbrăţişându-l cu putere.

El a părut o clipă înmărmurit, apoi m-a prins cu mâinile de mijloc. Am rămas aşa un timp, fără să spunem nimic. Nu trebuia să spunem nimic. Voiam doar să-l ţin în braţe şi să mă ţină în braţe. Poate că era doar conexiunea aia care ne apropia aşa. Poate era ceva infinit mai profund. În clipa aia nu-mi păsa.

— Mamă, ce-a fost asta, Kitten?

M-am strâns şi mai mult în el şi am respirat adânc.

— Am crezut că MA-ul te-a dus în vreun laborator să te bage într-o cuşcă.

— În cuşcă? A râs puţin cam tremurat. Nu. Fără cuşti.

Voiau doar să vorbim. A durat mai mult decât credeam. Totul e-n regulă.

Dee a tuşit ostentativ.

Am înţepenit, abia acum îmi dădeam seama ce făceam. Uf, deloc în regulă. Mi-am desfăcut braţele, m-am îndepărtat de el şi am roşit.

— Eu… eram doar emoţionată.

— Da, asta am văzut şi eu, a zis Dee cu un zâmbet idiot.

Daemon se uita lung la mine, de parcă tocmai câştigase la loterie.

— Mie cred că îmi plac emoţiile de genul ăsta. Îmi vine să mă gândesc la…

— Daemon! am strigat amândouă în acelaşi timp.

— Ce? A zâmbit, ciufulindu-i părul lui Dee. Nu voiam să spun decât că…

— Toată lumea ştie ce voiai tu să spui. Dee s-a tras de sub mâna lui. Şi chiar vreau să-mi rămână mâncarea în burtă în seara asta. A zâmbit spre mine. Vezi. Ţi-am zis eu. Daemon e OK.

Vedeam şi eu că e OK. Mai era de altfel şi sexy ca naiba, dar trebuia să revin la chestiile importante.

— N-au bănuit nimic?

Daemon a clătinat din cap.

— N-a fost nimic anormal, dar ei sunt întotdeauna paranoici. A făcut o pauză, căutându-mi ochii în lumina slabă de pe verandă. Pe bune, nu trebuie să te alarmezi. Eşti în siguranţă.

Nu pentru mine mă alarmam eu şi, frate, asta era nasol. Instinctul meu de conservare era dat peste cap. Şi chiar era cazul să plec de acolo.

— Bine, trebuie să mă duc acasă.

— Kat…

— Nu. L-am dat la o parte şi am început să cobor scările. Chiar trebuie să plec acasă. M-a sunat Blake şi trebuie să-i dau telefon.

— Boris poate să mai aştepte, a zis Daemon.

— Blake, am spus eu şi m-am oprit pe trotuar.

Dee fusese deşteaptă şi intrase în casă, dar Daemon

venise până la marginea verandei. Când i-am întâlnit ochii, parcă toate gândurile şi emoţiile mele erau descoperite.

— Mi-au pus o groază de întrebări – mai ales doamna.

— Nancy Husher, a spus el încruntat şi în clipa următoare era în faţa mea. Se pare că e mare şi tare prin MA. Voiau să ştie ce s-a întâmplat în weekendul ăla de Halloween, iar eu le-am servit versiunea marca Daemon.

— Te-au crezut?

A încuviinţat din cap.

— Au înghiţit gogoaşa.

M-am cutremurat.

— Dar nu tu ai făcut-o, Daemon. Eu am făcut-o. Sau amândoi.

— Eu ştiu, dar ei nu. A vorbit cu voce scăzută în timp ce-mi lua obrajii în mâini. Nu vor şti asta niciodată.

Am închis ochii. Căldura mâinii lui parcă îmi alunga teama.

— Nu pentru mine sunt îngrijorată. Dacă o să creadă că ai deviat un satelit de pe orbită, o să te considere un pericol.

— Sau o să creadă că sunt grozav.

— Nu e amuzant, am şoptit eu.

— Ştiu. Daemon s-a apropiat de mine şi până să-mi dau seama deja eram în braţele lui din nou. Să nu-ţi faci griji pentru mine sau pentru Dee. Ne descurcăm cu MA-ul. Crede-mă.

L-am lăsat vreo două clipe să mă mai ţină în braţe, scăldându-mă în căldura lui, dar apoi m-am îndepărtat.

— Eu nu i-am spus nimic tipei. Şi nemernicul ăla de telefon a început să sune exact când mă dădeam jos din maşină. Şi-a dat seama că am minţit când i-ai spus de ce ne-am dus acolo.

— Nu-şi fac ei probleme că i-am minţit în legătură cu telefonul. Probabil îşi imaginează că e ceva între noi. Nu fi îngrijorată, Kat.

Neliniştea nu voia să dispară. Se strecurase în mine ca un şarpe. Văzusem ceva la Nancy asta. Ne evalua. Parcă ne dăduse un extemporal şi noi nu fuseserăm pregătiţi. Mi-

am ridicat ochii spre el.

— Îmi pare bine că eşti OK.

A zâmbit.

— Ştiu.

Aş fi fost în stare să stau acolo toată noaptea să mă uit la ochii lui strălucitori, dar ceva mă îndemna să fug de el cât mai departe şi mai repede. O să iasă ceva rău de aici.

M-am întors şi am plecat.

Capitolul 16

Aşa cum mă aşteptam, o bună parte din Ziua Recunoştinţei mi-am petrecut-o învârtindu-mă singură prin casă. Mama a luat ţeapă şi de data asta şi a trebuit să facă ture duble la serviciu, adică de joi la prânz până vineri la prânz.

Aş fi putut să mă duc în vecini. Mă invitaseră şi Dee, şi Daemon, dar nu prea îmi venea să apar şi eu la o Zi a Recunoştinţei extraterestre. Şi, după cum mi-am dat seama, uitându-mă pe geam ca o ciudată de câte ori auzeam o portieră trântindu-se, toţi invitaţii erau ET sub acoperire. Iar Ash, care venise cu frate-său, arăta de parcă se ducea la o înmormântare, nu la o petrecere.

Într-un fel, nu-mi convenea că venise şi ea. Dap, eram geloasă. Ce tâmpenie.

Dar am făcut bine că nu m-am dus.

Eram dată peste cap de atâta nelinişte. Numai cât am stat singură acasă am reuşit să dau peste măsuţă, să fac praf trei pahare şi un bec. Nu era o idee bună să mai fiu cu cineva, deşi mi-ar fi plăcut să mai uit puţin de grijile mele la o petrecere. Singurul lucru pozitiv era că nu mai simţeam că-mi crapă capul de atâtea belele.

Pe la şase după-amiază, am simţit mult prea cunoscuta furnicătură în ceafă, înainte ca Daemon să bată la uşă. Când m-am dus la uşă, aveam în minte o groază de senzaţii tulburătoare.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o cutie înaltă aşezată lângă el, apoi am simţit mirosul de friptură de curcan şi cartofi dulci.

— Hei, a făcut el, cu un teanc de farfurii în mână. Sărbători fericite.

Am clipit încet.

— Sărbători fericite.

— N-ai de gând să mă inviţi în casă? A clătinat uşor farfuriile din mână. Am venit să-ţi aduc daruri de mâncare.

M-am dat la o parte.

Zâmbind întruna, a intrat şi a făcut cu mâna liberă un semn. Cutia s-a ridicat de jos şi a venit după el ca un căţel. A aterizat chiar în hol. În timp ce închideam uşa, i-am văzut pe Ash şi pe Andrew urcând în maşină. Niciunul nu s-a uitat spre noi.

M-am întors către Daemon cu un nod în gât.

— Am adus câte puţin din toate, a spus, ducându-se la bucătărie. Avem curcan, cartofi dulci, sos de merişoare, piure, fasole verde, o chestie crocantă cu mere şi dovleac… Kitten? Nu vii?

M-am dezlipit încet de uşă şi am intrat în bucătărie. El aşeza masa, desfăcând cutiile cu mâncare. Eu… eu nici nu ştiam ce să cred.

Daemon şi-a ridicat mâinile şi două sfeşnice de sticlă colorată, pe care mama nu le folosea niciodată, au plutit până pe masă. Apoi au venit lumânările, pe care le-a aprins cu o fluturare de mână.

Nodul din gât aproape mă sufoca.

Vesela şi tacâmurile au ieşit rând pe rând din sertarele unde erau. Apoi a ieşit din frigider sticla de vin a mamei, care a început să toarne în două pahare lungi de cristal, iar Daemon stătea în picioare şi dirija totul. Era fix ca o scenă din *Frumoasa şi bestia.* Mai lipsea doar ceainicul să înceapă să cânte.

— După ce mâncăm, mai am o surpriză pentru tine.

— Mai ai? am şoptit eu.

A încuviinţat din cap.

— Dar mai întâi trebuie să stăm la masă.

M-am apropiat greoi de masă şi m-am aşezat, uitându-mă la el cu ochii uşor înceţoşaţi. El mi-a umplut farfuria şi s-a aşezat lângă mine. Mi-am dres vocea.

— Daemon, eu… nu prea ştiu ce să spun, dar îţi mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, a zis el. N-ai vrut să vii

la noi, şi te înţeleg, dar nu trebuie să fii singură.

Mi-am lăsat privirea în jos ca să nu-mi vadă lacrimile, am luat un pahar şi am dat pe gât vinul alb amărui. Când m-am uitat la el, mă privea cu sprâncenele ridicate.

— Beţivo, a murmurat el.

Am zâmbit.

— De ce nu – azi.

M-a împins cu genunchiul pe sub masă.

— Mănâncă până nu se răceşte.

Mâncarea era excelentă. Toate îndoielile mele în legătură cu talentele de bucătar ale lui Dee s-au spulberat. În timpul cinei noastre improvizate, am mai băut un pahar cu vin. De asemenea, am mâncat tot ce mi-a pus Daemon în farfurie, inclusiv o a doua porţie.

Şi când ajunsesem la plăcinta de dovleac, fie eram cam ameţită, fie începeam să cred că el se poartă aşa nu numai din cauza conexiunii dintre noi. Că poate chiar ţine la mine, fiindcă eu puteam să mă ţin tare – într-un fel – şi ştiam foarte bine că şi Daemon putea, dacă ar fi vrut. Poate pur şi simplu nu voia.

Strângerea mesei a fost o experienţă ciudat de intimă. Coatele ni s-au atins de mai multe ori. O tăcere liniştită plutea între noi când am spălat vasele, unul lângă altul. Simţeam că îmi ard obrajii. Mintea mea era numai la prostii.

Prea mult vin.

După aceea, l-am urmat pe Daemon în hol. El a dus cutia în sufragerie fără s-o atingă. Se auzea un fel de clinchet. Mi-am încrucişat mâinile la piept şi am aşteptat, fără să-mi dau seama ce are de gând să facă.

Daemon a deschis cutia, a băgat mâna înăuntru şi a scos de acolo o creangă de brad, cu care m-a atins uşor.

— Cred că trebuie să împodobim bradul. Ştiu că nu e în timpul paradei, dar la televizor sunt desenele cu *Ziua Recunoştinţei a lui Charlie Brown,* aşa că merge.

Asta a pus capac. Am simţit iar nodul din gât, dar de data asta nu m-am mai putut opri. M-am ridicat repede de pe canapea şi am ieşit din cameră. Ochii mi s-au umplut de

lacrimi, iar lacrimile au început să-mi curgă pe obraji. Emoţia mă îneca şi mă ştergeam întruna la ochi.

Daemon a apărut în faţa mea, blocând scările. Ochii lui erau mari şi luminoşi. Am vrut să mă întorc cu spatele la el, dar el m-a prins repede în braţe.

— N-am făcut asta ca să te fac să plângi, Kat.

— Ştiu, am suspinat eu. Doar că…

— Doar că ce?

Mi-a luat obrajii în palme şi mi-a şters lacrimile. Pielea începuse să mă furnice la atingerea lui.

— Kitten?

— Nu cred că-ţi dai seama… ce mult înseamnă asta pentru mine. Am respirat adânc, dar lacrimile alea stupide continuau să cadă. N-am mai făcut asta de când… de când trăia tata. Şi îmi pare rău că plâng, fiindcă nu sunt tristă, pur şi simplu nu m-am aşteptat la aşa ceva.

— E OK.

Daemon m-a tras spre el, iar eu nu m-am împotrivit. M-a îmbrăţişat şi m-a strâns la piept, iar eu mi-am îngropat faţa în tricoul lui.

— Am înţeles. Lacrimi de bucurie, ceva de genul ăsta.

În braţele lui simţeam că e cald şi bine. Şi aş fi vrut să neg asta, dar, pentru prima dată, n-am mai făcut-o – pur şi simplu *n-am mai făcut-o.* Chiar dacă Daemon mă vedea ca pe un uriaş cub Rubik pe care trebuia să-l aranjeze, chiar dacă totul pornea de la ciudăţenia aia cu vindecarea, nu-mi păsa. Nu acum.

M-am agăţat cu mâna de tricoul lui şi m-am ţinut de el. Poate credea că înţelege ce înseamnă toate astea pentru mine, dar n-avea cum. Daemon nu va şti niciodată.

Am ridicat capul şi am întins mâna, atingându-i obrajii fini. L-am tras spre mine şi el s-a aplecat, iar eu l-am sărutat. A fost un sărut scurt şi nevinovat, dar şi aşa am simţit un cutremur până în vârful degetelor de la picioare. M-am tras înapoi cu respiraţia tăiată.

— Mulţumesc, chiar îţi mulţumesc.

El şi-a trecut degetele peste obrajii mei şi mi-a şters şi ultimele lacrimi.

— Să nu mai spui la nimeni despre latura mea drăguţă. Am şi eu o reputaţie.

Am râs.

— Bine, hai să ne apucăm de treabă.

Împodobirea bradului cu un extraterestru era o altfel de experienţă. Cu o mişcare a bărbiei, a mutat fotoliul din faţa ferestrei. Beculeţele instalaţiei atârnau în aer aprinse, *fără* să fie băgate în priză.

Am râs. Am râs o grămadă. Din când în când mă blocam, gândindu-mă ce faţă o să facă mama când o să vină acasă mâine. O să se bucure, mă gândeam.

Daemon mi-a pus în cap o beteală argintie, în timp ce eu trăgeam instalaţia din aer.

— Mersi, i-am zis.

— Îţi stă bine.

Mirosul de pin artificial umpluse camera. Spiritul sărbătorilor se trezise în mine ca un uriaş adormit. I-am zâmbit lui Daemon şi am luat din cutie un glob aşa de verde, încât semăna cu ochii lui. Am decis că ăsta o să fie globul *lui.*

L-am pus chiar sub steaua strălucitoare din vârf.

Se făcuse aproape miezul nopţii când am terminat. Stăteam pe canapea, cu coapsele lipite unul de altul, şi ne uitam la capodopera noastră. Bradul era cam încărcat într-o parte de beteală, dar arăta bine. Un curcubeu de beculeţe strălucea în el. Globurile de sticlă sclipeau.

— Îmi place la nebunie, am spus.

— Da, a ieşit destul de bine. S-a rezemat de mine, căscând. A făcut şi Dee bradul dimineaţă. Ea a vrut toate ornamentele de aceeaşi culoare, dar eu zic că al nostru e mai frumos. Arată ca un glob de discotecă.

Al nostru. Am zâmbit, fiindcă îmi plăcea grozav cum sună asta.

M-a împins uşor cu umărul.

— Ştii, mi-a plăcut să fac asta.

— Şi mie.

Genele lui Daemon s-au lăsat în jos. Frate, aş fi făcut orice să am şi eu aşa ceva.

— E târziu.

— Ştiu. Am ezitat. Vrei să rămâi la mine?

A ridicat doar o sprânceană.

Nu mă exprimasem cum trebuie.

— Nu mă refeream la *aia.*

— Nu că m-aş fi plâns dacă te-ai fi referit. A lăsat privirea în jos. Chiar deloc.

Mi-am dat ochii peste cap, dar stomacul mi se strânsese. De ce l-am întrebat dacă vrea să rămână? Presupunerea lui nu era chiar aşa de deplasată. Daemon nu era chiar genul de băiat pe care să-l inviţi la o petrecere în pijamale cu jocuri şi poveşti. Mi-am amintit de prima şi singura dată când am dormit amândoi în acelaşi pat. M-am ridicat de pe canapea, roşie la faţă. Nu voiam să plece, dar nici nu… nici nu ştiam ce vreau.

— Mă duc să mă schimb, am spus.

— Ai nevoie de ajutor?

— Uau. Ce cavaler eşti, Daemon.

Zâmbetul lui s-a accentuat, făcând să-i apară gropiţele din obraji.

— Păi, experienţa ar fi benefică pentru amândoi, crede-mă.

Nu mă îndoiam.

— Stai aici, i-am poruncit eu şi m-am dus sus.

M-am schimbat repede în nişte pantaloni scurţi şi un tricou roz cu mâneci lungi. Nu era cea mai sexy îmbrăcăminte de culcare, dar după ce m-am spălat pe faţă şi pe dinţi, am zis că e cea mai bună variantă. Orice altceva i-ar da idei lui Daemon. La naiba, şi un sac de hârtie i-ar da idei lui Daemon.

Am ieşit din baie şi m-am oprit. Daemon *nu* rămăsese acolo. Mi-a pierit zâmbetul de pe faţă.

Stătea lângă fereastră, cu spatele la mine.

— M-am plictisit.

— N-am lipsit nici cinci minute.

— Mă plictisesc repede. A întors capul spre mine. Frumoşi pantaloni.

Am zâmbit. Erau nişte pantaloni cu stele.

— Şi ce faci aici?

— Mi-ai spus că pot să rămân la tine.

S-a uitat la mine, apoi privirea i-a alunecat spre pat. Camera mi s-a părut deodată prea mică, iar patul şi mai mic.

— Nu m-am gândit că ai vrea să stau pe canapea.

Acum nici eu nu ştiu ce am vrut. Am oftat. Ce făceam eu aici?

A traversat camera şi s-a oprit în faţa mea.

— N-o să te muşc.

— Asta-i bine.

— Decât dacă vrei, a adăugat el cu un zâmbet pervers.

— Foarte frumos, am mormăit eu, făcând un pas în lateral.

Aveam neapărat nevoie de spaţiu. Dar nu m-a ajutat prea mult. Cu inima bubuind, m-am uitat la el cum îşi aruncă tenişii din picioare şi îşi scoate tricoul. A pus mâna pe nasturele de la blugi.

Am căscat ochii la el.

— Ce… ce faci?

— Mă pregătesc de culcare.

— Păi văd că te dezbraci!

A ridicat o sprânceană.

— Am chiloţi pe mine. Ce? Credeai că o să dorm în blugi?

— Data trecută aşa ai dormit.

Îmi simţeam obrajii încinşi.

Daemon a râs.

— De fapt, aveam pantaloni de pijama.

Şi avea şi tricou, dar ce mai contează? Puteam să-i spun să plece, dar m-am întors, prefăcându-mă preocupată de o carte de pe birou. Am simţit fiori până în măduva oaselor când am auzit patul scârţâind sub greutatea lui. Am respirat precipitat şi m-am întors. Era în pat, cu mâinile sub cap şi cu o expresie nevinovată pe faţă.

— N-a fost o idee bună, am şoptit eu.

— A fost probabil cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.

Mi-am frecat palmele pe şolduri.

— Să ştii că nu e de ajuns o masă de Ziua Recunoştinţei şi un brad de Crăciun ca să te culci cu mine.

— Fir-ar să fie. S-a dus naibii planul meu.

Enervată, furioasă şi tulburată, mă uitam fix la el. Era imposibil să fac faţă la atâtea emoţii. Mi se învârtea capul când m-am apropiat de partea mea de pat – o, Doamne, acum aveam şi *partea* noastră de pat – şi m-am băgat repede sub pătură. Chiar *nu* voiam să ştiu dacă a rămas sau nu în blugi.

— Vrei să stingi lumina?

A stins lumina fără să se mişte. Au trecut mai multe clipe în tăcere.

— Ăsta e un talent foarte comod.

— Este.

Mă uitam fix la lumina slabă care străbătea prin perdele.

— Poate într-o zi o să fiu şi eu aşa de leneşă să sting lumina fără să mă mişc.

— E şi asta o aspiraţie.

M-am relaxat un milimetru şi am zâmbit.

— Doamne, ce modest eşti.

— Modestia e pentru sfinţi sau pentru rataţi. Eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Uau, Daemon, pur şi simplu, uau.

El s-a răsucit pe o parte, iar respiraţia lui îmi ridica părul de pe ceafa. Inima îmi bubuia în gât.

— Nu-mi vine să cred că încă nu m-ai dat afară.

— Nici mie, am murmurat eu.

Daemon s-a tras mai aproape, şi, o, da, nu mai avea blugii pe el. Picioarele lui goale s-au atins uşor de ale mele, iar bătăile inimii mele s-au accelerat şi mai tare.

— N-am vrut să te fac să plângi mai devreme.

M-am întors spre el şi l-am privit. Stătea pe o parte, sprijinit în cot. Şuviţele mătăsoase ale părului îi cădeau peste ochii strălucitori.

— Ştiu. Toate chestiile pe care le-ai făcut au fost de-a dreptul uimitoare.

— Pur şi simplu nu puteam să mă împac cu ideea că eşti

singură.

Pieptul mi se ridica încet şi egal. Voiam să nu mă mai gândesc la nimic, ca atunci când m-a îmbrăţişat la uşă iar eu l-am sărutat. Era imposibil, când ochii lui ardeau ca o mie de sori.

Daemon a întins mâna şi mi-a dat la o parte cu vârful degetelor o şuviţă de păr de pe obraz. Electricitatea a început să mă cutremure. Era imposibil să negi atracţia pe care o simţeam – impulsul acela care ne împingea unul spre celălalt. Mă uitam fix la buzele lui ca o dependentă de droguri. Amintirea atingerii lor mă copleşea. Toate astea erau o nebunie. Că l-am invitat să rămână la mine, că mă băgasem în pat cu el, că mă gândeam la el în felul ăla. Nebunesc. Excitant.

Am înghiţit în sec.

— Ar trebui să ne culcăm.

Mi-a pus palma pe obraz şi aş fi vrut să-l ating. Îl voiam mai aproape de mine.

— Ar trebui, a aprobat el.

Am ridicat mâna şi i-am atins uşor buzele. Erau moi şi ferme în acelaşi timp. Înnebunitoare. Ochii lui Daemon s-au aprins, iar eu am simţit un gol în stomac. Şi-a apropiat capul şi mi-a atins cu buzele colţul gurii. Mâinile i-au alunecat de pe obrajii mei pe gât, şi când şi-a apropiat capul din nou, mi-a atins nasul cu buzele. Apoi m-a sărutat. Un sărut fierbinte, care mă înfiora până în călcâie şi care mă făcea să vreau mai mult, mult mai mult. Mi se părea că ameţesc în sărutul ăsta, mi se părea că mă scufund în el.

S-a retras cu un geamăt şi s-a aşezat lângă mine, punându-şi braţul peste mijlocul meu.

— Noapte bună, Kitten.

Cu inima bubuind, am oftat profund.

— Asta-i tot?

Daemon a râs.

— Asta-i tot… deocamdată.

Mi-am muşcat buzele şi am încercat să-mi potolesc bătăile inimii. Mi se părea că n-o să se liniştească niciodată. Apoi, în sfârşit, m-am ghemuit mai aproape de

el, iar el şi-a strecurat braţul sub capul meu. M-am răsucit pe o parte şi mi-am pus obrazul pe braţul lui. Respiraţia noastră se amesteca, aşa cum stăteam şi ne uitam unul la altul în tăcere, apoi a închis ochii. Pentru a doua oară în noaptea aceea, am recunoscut că poate m-am înşelat în privinţa lui Daemon. Poate nici pe mine nu mă cunoşteam prea bine. Şi de data asta nu puteam să dau vina pe vin.

Am adormit gândindu-mă ce-a vrut să spună cu acel „deocamdată”.

Capitolul 17

Când Blake mi-a dat mesaj şi mi-a spus să ne întâlnim vineri seara la restaurantul Smoke Hole, n-am ştiut ce să fac. Mi se părea… aiurea să iau masa cu el după ce azi-noapte dormisem în braţele lui Daemon.

Mi s-au aprins obrajii. Nu am făcut nimic altceva, doar ne-am sărutat, dar era ca şi cum ar fi fost mult mai mult. Eram copleşită de sentimente pentru el şi nu puteam să ignor ceea ce făcuse ieri pentru mine, cu cina şi cu bradul.

Dar nici pe Blake nu puteam să-l ignor. Era prietenul meu, iar după noaptea trecută, trebuia să îl fac să înţeleagă că nu trebuie să se aştepte la mai mult decât o prietenie. Deoarece cândva în cursul zilei de azi, chiar dacă nu-mi clarificasem încă relaţia cu Daemon, mi-am dat seama că avea dreptate într-o anumită privinţă.

Mă foloseam de Blake.

El era un tip simplu şi inofensiv. Foarte drăguţ şi perfect tentant, dar sentimentele mele pentru surfer erau căldicele. Nu se comparau cu ce simţeam pentru Daemon. Şi nu procedasem corect. Dacă Blake chiar mă plăcea, nu puteam să-l mai încurc prea mult.

Aşa că i-am dat şi eu mesaj şi i-am spus OK, cu speranţa că n-o să fie cea mai ciudată cină din viaţa mea.

Vremea se schimbase chiar din clipa în care soarele coborâse în spatele munţilor. Aerului plăcut de toamnă îi luase locul un vânt aproape geros, iar cerul era mereu sumbru şi plin de nori.

Am parcat în cel mai apropiat loc de intrarea în restaurant pe care l-am găsit. Tot drumul auzisem urletul vântului şi nu-mi venea deloc să mă dau jos din căldura maşinii. Am observat, fără să vreau, că pe uşa restaurantului, chiar deasupra orarului, era fotografia lui

Simon. M-am strâmbat, am deschis repede uşa şi am intrat în restaurantul surprinzător de aglomerat.

Blake stătea la o masă de lângă şemineu. S-a ridicat şi mi-a zâmbit când m-a văzut.

— Hei, a făcut el, ai venit.

Când s-a întins spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, m-am prefăcut că nu observ gestul lui şi m-am aşezat.

— Nu pot să cred ce frig e. Cum a fost călătoria ta?

El s-a încruntat uşor, s-a aşezat şi a început să-şi aşeze tacâmurile pe masă.

— N-a fost prea rău. Nici prea grozav.

Când a considerat că tacâmurile sunt bine aranjate, a ridicat capul.

— Vacanţa ta cum a fost?

— Tot cam aşa.

Am făcut o pauză şi am observat în restaurant mai mulţi colegi de şcoală. Stăteau toţi la aceeaşi masă, beau sucuri şi mâncau dintr-o pizza imensă. Chad – băiatul cu care se întâlnea Lesa – mi-a făcut cu mâna şi i-am făcut şi eu.

— Dar nu vreau să se termine.

A venit chelneriţa să ne ia comanda şi am tăcut. Eu am comandat suc şi cartofi prăjiţi, iar el şi-a luat supă.

— Sper să nu ajungă şi asta pe hainele mele, a glumit el.

M-am încordat puţin. Nu era nicio şansă, din moment ce Daemon nu era aici… deocamdată.

— Îmi pare tare rău de faza aia.

Blake a luat paiul pe care i-l dădeam şi a început să rupă hârtia în care era înfăşurat.

— N-a fost mare lucru. Se mai întâmplă.

Am dat din cap, uitându-mă pe fereastra aburită. El şi-a dres vocea şi s-a încruntat din nou, privind cu ochii îngustaţi un bărbat între două vârste care se uita nervos în jurul lui.

— Cred că tipul ăla vrea să plece fără să plătească.

— Pe bune?

Blake a dat din cap.

— Şi cred că o să-i meargă. I-a mers de mai multe ori.

Uluită, n-am mai zis nimic şi m-am uitat cum bărbatul bea ultima înghiţitură din pahar şi se ridică fără să plătească.

— Dar întotdeauna e cineva care vede, a adăugat Blake cu un zâmbet uşor.

Un cuplu care stătea în spatele bărbatului, amândoi îmbrăcaţi în tricouri de flanel şi blugi ultra-uzaţi, se uitau şi ei la clientul care se pregătea să plece. Bărbatul s-a aplecat spre femeie şi i-a şoptit ceva. Faţa ei dură s-a strâmbat toată şi a dat cu palma în masă.

— Jigodii ordinare, mereu îşi închipuie că pot mânca gratis!

Exclamaţia ei i-a atras atenţia managerului, care lua comanda cuiva lângă uşă. El s-a întors spre bărbatul care acum părea speriat.

— Hei! Ai plătit pentru aia?

Omul s-a oprit şi a început să se caute prin buzunare. A bolborosit o scuză şi a aruncat în grabă câteva bancnote mototolite pe masă.

Am întors repede capul spre Blake.

— Mamă… asta a fost chiar ciudat.

El a ridicat din umeri.

Am aşteptat să plece chelneriţa care ne adusese comanda, şi disconfortul meu creştea.

— Cum ai ştiut că o să facă aşa?

Blake a suflat în lingura lui cu supă de legume.

— Am ghicit.

— Pe naiba, am şoptit eu.

El s-a uitat la mine.

— Pur şi simplu am ghicit.

Mă cuprinsese îndoiala. Blake nu era extraterestru – cel puţin aşa presupuneam eu, şi pe urmă niciun luxen nu putea să citească gânduri sau să aibă previziuni, dar chestia asta mi se părea cam prea ciudată. Era posibil să fi ghicit dintr-o întâmplare, dar instinctul meu îmi spunea că e altceva.

M-am aplecat peste castronul meu cu cartofi.

— Şi ghiceşti multe chestii de-astea?

El a ridicat din umeri.

— Câteodată. E doar o chestie de intuiţie.

— Intuiţie, am dat eu din cap. Asta da intuiţie.

— În fine, am auzit de dispariţia băiatului ăluia. Nasol.

M-a enervat schimbarea asta bruscă a subiectului.

— Da, nasol. Am impresia că poliţiştii cred că a fugit.

Blake îşi învârtea lingura în castronul cu supă.

— L-au interogat mult pe Daemon?

M-am încruntat.

— De ce ar fi trebuit să-l interogheze mult?

Mâna lui Blake s-a oprit.

— Păi… fiindcă Daemon s-a bătut cu el. Adică, mi s-ar părea normal să-i pună nişte întrebări.

OK, avea dreptate, iar eu mă iritasem prea repede la faza asta.

— Da, cred că l-au interogat, dar el n-are nimic de-a face cu…

Am îngheţat, nu-mi venea să cred ce simţeam. O căldură bruscă între sâni.

Era imposibil.

Am aruncat cartoful în farfurie. Obsidianul se luminase sub puloverul meu. Disperată, mi-am dus mâna la gât şi am scos lănţişorul. După ce am scos obsidianul, l-am strâns în mână, clipind din cauza arsurii pe care o simţeam în palmă. Când am ridicat ochii, panica m-a strâns de gât.

Blake făcea ceva cu încheietura mâinii, dar ochii mi s-au fixat pe uşă. S-a dat de perete. Frunze uscate s-au împrăştiat pe podea. Murmurul conversaţiilor a continuat, oamenii habar n-aveau ce monstru era printre ei. De la obsidian radia o căldură înfiorătoare. Masa noastră a început să tremure uşor.

În cadrul uşii, o femeie înaltă şi palidă cu ochelari de soare întunecaţi, care îi acopereau jumătate din faţă, se uita atent prin restaurantul aglomerat. Părul negru ca pana corbului îi atârna în şuviţe groase ca nişte funii pe lângă obraji. Buzele ei roşii aveau un zâmbet de şarpe.

Era un arum.

Am vrut să mă ridic, gata să smulg obsidianul de la gât.

Eram în stare s-o atac? Nu eram prea sigură, dar nici nu puteam să stau acolo fără să fac nimic. Muşchii mi se încordaseră. Arumii umblă întotdeauna câte patru, aşa că dacă aici era unul, înseamnă că mai sunt încă trei pe undeva.

Sângele îmi bubuia în urechi. Eram aşa de atentă la femeia arum, încât uitasem complet de Blake, până când nu l-am văzut în faţa mea.

El a ridicat mâna.

Toată lumea a rămas nemişcată. *Toată* lumea.

Unii au rămas cu furculiţa la jumătatea drumului spre gură. Alţii erau îngheţaţi în mijlocul unei conversaţii, cu gura deschisă într-un râs mut. Câţiva se opriseră cu un picior în aer, în timp ce mergeau. O chelneriţă tocmai aprindea o lumânare cu o mică brichetă. Rămăsese aşa, dar flacăra continua să danseze deasupra brichetei. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mişca şi nimeni parcă nu respira.

Blake? Am făcut un pas înapoi, şi nu ştiam de cine ar trebui să mă tem mai tare – de arum sau de inofensivul surfer.

Femeia arum nu îngheţase. Întorcea capul în toate părţile cu mişcări uşoare şi fluide, uitându-se la oamenii, şi probabil şi luxenii, îngheţaţi.

— Arum, a rostit Blake cu o voce acuzatoare şi joasă.

Ea s-a întors repede spre el, tot mişcând din cap. Şi-a scos ochelarii de soare şi a mijit ochii.

— Om?

Blake a râs.

— Nu chiar.

Şi apoi s-a repezit la ea.

Capitolul 18

Blake era un ninja dat dracului.

Cu o mişcare fulgerătoare, el a trecut pe sub braţul întins al femeii arum şi s-a rotit în jurul ei, lovind-o puternic în spate. Ea s-a dezechilibrat, a făcut un pas în faţă şi s-a învârtit. Aerul din jurul mâinii ei s-a înnegrit de energie neagră. S-a tras înapoi, pregătindu-se să lovească.

El s-a lăsat jos, s-a învârtit şi a lovit-o peste picioarele ei îmbrăcate în pantaloni de piele. Energia neagră sclipea intermitent, şi amândoi s-au ridicat în picioare, învârtindu-se în cerc în spaţiul îngust dintre mesele înghesuite şi oamenii îngheţaţi.

Eu stăteam pur şi simplu acolo, şocată şi înmărmurită de spectacol. Faţa lui Blake era total lipsită de expresie. De parcă se declanşase un buton de bătaie, şi toată fiinţa lui era concentrată asupra arumului.

Blake şi-a repezit mâna în faţă şi a apucat-o pe femeie de bărbie, aruncându-i capul pe spate. Dinţii ei au clănţănit şi, când şi-a îndreptat capul, am văzut că de pe buze i se prelinge o substanţă întunecată şi uleioasă.

A dispărut şi şi-a luat forma adevărată. Trupul ei umbros era ca un fum gros când l-a atacat pe Blake.

El a râs.

Şi s-a răsucit aşa de repede, încât mâna lui era ca o ceaţă când s-a repezit adânc în ceea ce părea să fie pieptul ei. Ceasul lui… nu era un ceas normal. Era un fragment de obsidian care acum era înfipt în pieptul arumului.

Blake şi-a tras mâna înapoi.

Când ea a revenit la forma umană, era palidă şi şocată. O clipă mai târziu, a explodat într-un nor de fum negru care a făcut să-mi fluture părul şi a umplut aerul cu un miros amărui.

Blake s-a întors spre mine, fără să pară nici măcar obosit, şi a presat ceva pe ceas. L-a pus din nou la mână, apoi şi-a trecut degetele prin părul răvăşit.

Mă uitam la el cu gura căscată şi simţeam cum obsidianul se răceşte rapid în mâna mea.

— Tu eşti un fel de… Jason Bourne, sau ceva?

El s-a întors la masa noastră şi a aruncat pe faţa de masă în carouri o bancnotă de douăzeci şi una de zece.

— Trebuie să stăm de vorbă într-un loc mai ferit.

Cu ochii mari, am respirat adânc. Universul meu devenise şi mai ciudat, dar dacă mă descurcam cu nişte extratereștri, puteam să mă descurc eu şi cu ninja Blake. Asta nu înseamnă că o să mă duc undeva cu el, cel puţin până o să ştiu cine naiba era.

— În maşina mea, am zis.

El a dat din cap şi ne-am îndreptat spre uşă. Blake mi-a ţinut uşa să ies, apoi s-a întors spre restaurantul îngheţat. A fluturat mâna şi toţi au început să se mişte. Se pare că nimeni nu observase că au fost îngheţaţi minute bune.

Mai aveam doi paşi până la maşină când mi-am dat seama că-mi tremură mâinile şi că ceafa mă furnică.

— Nu pot să cred aşa ceva, a mormăit Blake şi m-a luat de mână.

Nici măcar nu trebuia să mă uit. În parcare nu vedeam niciun SUV Infinity, dar asta nu însemna nimic, Daemon avea metodele lui speciale de deplasare atunci când era nevoie.

Am văzut o umbră înaltă şi impunătoare şi am ridicat capul. Daemon stătea în faţa noastră, cu o şapcă de baseball pe cap care nu lăsa să i se vadă decât jumătatea de jos a feţei.

— Ce… ce faci tu aici? l-am întrebat eu, apoi mi-am dat seama că Blake mă ţine de mână şi mi-am tras-o înapoi.

Fălcile lui Daemon erau aşa de încordate, că puteai să tai marmură cu ele.

— Acelaşi lucru voiam să te întreb şi eu.

Mamă… mamă, Doamne, asta nu era bine deloc. Brusc, femeia arum şi ninja Blake nici măcar nu mai contau.

Numai Daemon conta şi ce ar fi putut el să creadă.

— Nu e ce pare…

— Uite, nu ştiu ce e între voi, sau mă rog – Blake m-a apucat de cot – dar eu trebuie să vorbesc ceva cu Katy.

În secunda următoare, Blake era strivit de vitrina restaurantului Smoke Hole, cu un extraterestru de aproape doi metri deasupra lui.

Faţa lui Daemon era la un centimetru de a lui Blake, iar cozorocul şepcii era pe fruntea lui Blake.

— Mai îndrăzneşte o dată să pui mâna pe ea şi o să…

— O să ce? a făcut Blake, îngustându-şi ochii. Ce-o să faci, Daemon?

L-am apucat pe Daemon de umăr şi l-am tras. Nici nu s-a clintit.

— Haide, Daemon. Dă-i drumul.

— Vrei să ştii ce-o să fac?

Tot corpul lui Daemon s-a încordat sub mâna mea.

— Ştii unde ţi-e capul şi unde ţi-e fundul? Ei bine, o să facă cunoştinţă unul cu altul.

O, Doamne. Deja începeam să avem spectatori. Erau oameni care se uitau la noi din maşină. Cu siguranţă că şi toată lumea din restaurant vedea prin geam ce se întâmplă afară. Am mai încercat o dată să-i despart pe cei doi, dar niciunul nu mă băga în seamă.

Blake a rânjit.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta.

— Poate te mai gândeşti. Daemon a râs încet. Fiindcă habar n-ai de ce sunt în stare, băieţaş.

— Vezi tu, asta-i chestia ciudată – Blake l-a apucat pe Daemon de încheietură – ştiu perfect de ce eşti în stare.

Mi-a trecut un fior rece pe şira spinării. Cine dracu era Blake?

Tipul cu flanela a ieşit din restaurant, trăgându-şi pantalonii. Venind spre noi, a scuipat un cocoloş de tutun.

— Băieţi, cred că ar trebui să terminaţi până nu cheamă cineva…

Blake şi-a ridicat mâna liberă, iar tipul cu flanela a îngheţat. Cu un gol în stomac, m-am uitat peste umăr. Toţi

din parcare erau îngheţaţi. Nu mă îndoiam că şi în restaurant erau toţi îngheţaţi.

Conturul siluetei lui Daemon a prins o lumină alb-roşie. Se aşternuse o tăcere încordată. Ştiam că în câteva secunde o să se năpustească cu toată luxenimea lui asupra lui Blake.

Probabil că strânsoarea lui Daemon s-a accentuat, fiindcă Blake a gemut.

— Nu-mi pasă cine sau ce eşti tu, dar ar fi bine să-mi dai de urgenţă un motiv să nu te trimit în clipa asta în viitoarea ta viaţă nenorocită.

— Ştiu ce eşti, a spus Blake gâtuit.

— Asta nu te ajută cu nimic, a mârâit Daemon, iar eu a trebuit să fiu de acord cu el.

Am aruncat o privire nervoasă spre tipul cu flanela. Era tot acolo, îngheţat cu gura deschisă, lăsând la vedere nişte dinţi pătaţi. Lumina din jurul lui Daemon devenea mai intensă.

— Mai încearcă.

— Adineauri am ucis un arum şi, cu toate că eşti un dobitoc arogant, nu suntem duşmani.

S-a înecat la ultimele cuvinte, iar eu l-am apucat pe Daemon de umeri. Nici nu mă gândeam să-l las să-l strângă de gât pe Blake.

— Pot s-o ajut pe Katy, a şuierat Blake. E de ajuns pentru tine?

— Ce? am strigat eu, luându-mi mâinile de pe Daemon.

— Păi ce să-ţi spun, numai când te aud că-i rosteşti numele îmi vine să te omor. Aşa că nu, nu e destul.

Blake s-a uitat repede la mine.

— Katy, ştiu ce eşti acum şi ce vei putea să faci mai târziu, iar eu pot să te ajut.

Mă holbam la el şocată.

Daemon s-a aplecat deasupra lui Blake. Ochii lui erau de un alb pur şi strălucitor, ca nişte diamante.

— Dă-mi voie să te întreb ceva. Dacă te omor, oamenii ăştia îşi vor reveni?

Ochii lui Blake s-au mărit, şi eu ştiam că Daemon nu

glumeşte. Nu îi plăcea ce spunea Blake, iar băiatul – sau ce-o fi fost el – era evident o ameninţare de un oarecare fel. Ştia multe, mult prea multe, şi ştia ce sunt eu. *Ce sunt eu?* A, stai aşa.

M-am repezit iar la ei.

— Dă-i drumul, Daemon. Trebuie să aflu ce vrea să spună.

Ochii lui luminoşi erau concentraţi asupra lui Blake.

— Pleacă de aici, Kat. Vorbesc serios, pleacă naibii de aici.

Vezi să nu.

— Opreşte-te. Când am văzut că nu răspunde, am început să ţip. Opreşte-te! Opreşte-te naibii două minute!

Daemon a clipit şi ochii lui au strălucit spre mine. Profitând de neatenţia lui, Blake i-a dat braţul la o parte şi s-a eliberat din strânsoare. A mers împleticit într-o parte, să ia distanţă.

— Dumnezeule. Blake îşi freca gâtul. Ai probleme cu gestionarea furiei. Asta-i ca o boală.

— Există un tratament, se numeşte te bat de-ţi sună apa-n cap.

Blake îl enervase. Daemon a pornit spre el, iar eu abia am putut să i-o iau înainte. Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, l-am privit în ochii ăia pe care nu îi recunoşteam.

— Opreşte-te. Trebuie să te opreşti chiar acum.

Buzele lui Daemon s-au strâmbat intr-un rânjet.

— E un…

— Nu ştim ce e, l-am întrerupt eu, ştiind deja ce o să-mi răspundă. Dar chiar a ucis un arum. Şi nu mi-a făcut nimic nici mie, nici altcuiva, deşi a avut destule ocazii s-o facă.

Daemon a răsuflat greu.

— Kat…

— Trebuie să auzim ce are de spus, Daemon. *Eu* trebuie să aud. Am respirat adânc. Pe urmă, oamenii ăştia sunt pentru a doua oară îngheţaţi. Asta nu poate să le facă bine.

— Nu-mi pasă.

Privirea i s-a mutat spre Blake şi, Dumnezeule, expresia aia ar fi trebuit să-l pună pe Blake pe fugă. Dar el şi-a

scuturat umerii largi şi a făcut un pas înapoi, întorcându-şi spre mine ochii ăia de diamant. M-am cutremurat.

— O să vorbească. Şi după aia o să mă hotărăsc dacă mai apucă sau nu să vadă ziua de mâine.

Ei, pentru moment cam atât puteam să fac. M-am uitat iar la Blake, iar el şi-a dat ochii peste cap. Băiatul ăsta o căuta cu lumânarea.

— Poţi să-i, ăăă, rezolvi? am arătat eu cu mâna spre tipul cu flanela.

— Normal – şi a scuturat mâna.

— ... poliţia, a încheiat tipul cu flanela.

M-am întors spre el.

— E totul în regulă. Mulţumim. M-am întors şi mi-am dat iar pe spate părul pe care mi-l sufla vântul, apoi am spus: În maşina mea – dacă voi, băieţi, vă descurcaţi într-un spaţiu aşa de mic.

Fără să răspundă, Daemon s-a dus la maşină şi a urcat pe scaunul din dreapta. Am răsuflat uşurată şi m-am îndreptat spre scaunul şoferului.

— Mereu e aşa agresiv? m-a întrebat Blake.

M-am uitat urât la el şi am deschis portiera. Fără să mă uit la Daemon, am dat drumul la căldură şi apoi m-am răsucit în scaun să mă uit la Blake.

— Ce eşti tu?

Se uita pe fereastră şi muşchii fălcilor tresăreau.

— Presupun că sunt la fel ca şi tine.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Şi ce presupui tu că sunt eu?

Daemon şi-a trosnit gâtul, dar nu a spus nimic. Era ca o grenadă căreia i se scosese de mult cuiul. Toată lumea aştepta dintr-o clipă în alta să explodeze.

— N-am ştiut de la început, a spus Blake şi s-a lăsat pe spatele banchetei. Aveai ceva care mă atrăgea, dar nu înţelegeam ce poate să fie.

— Ai mare grijă ce cuvinte foloseşti în continuare, a mârâit Daemon.

M-am răsucit şi mai mult, ţinând în mână obsidianul.

— Ce vrei să spui cu asta?

Blake a clătinat din cap şi apoi s-a uitat drept în faţă.

— De când te-am văzut prima oară, am ştiut că eşti diferită. Apoi, după ce ai oprit creanga şi ţi-am văzut lănţişorul, am ştiut. Numai cei care ştiu să se teamă de umbre poartă obsidian.

Au trecut câteva secunde în tăcere.

— Apoi întâlnirea noastră… da, paharul şi farfuria nu au căzut singure pe mine.

Am simţit un rânjet dinspre scaunul din dreapta.

— Ce vremuri frumoase.

Neliniştea îmi triplase bătăile inimii.

— Cât de multe ştii?

— Sunt două specii de extratereștri pe Pământ: luxenii şi arumii.

A urmat o pauză când Daemon s-a răsucit în scaun. Blake a înghiţit în sec.

— Poţi să mişti lucrurile fără să le atingi şi poţi să manipulezi lumina. Sunt convins că poţi face şi alte lucruri. Şi mai poţi vindeca oameni.

Maşina devenise prea mică. Nu era destul aer. Dacă Blake ştia adevărul despre luxeni, asta nu însemna că ştie şi MA-ul? Am lăsat lănţişorul şi m-am agăţat cu mâinile de volan, iar inima îmi bătea nebuneşte.

— De unde ştii toate astea? l-a întrebat Daemon, cu o voce surprinzător de calmă.

A fost un moment de tăcere.

— Când aveam treisprezece ani, plecam de la antrenamentul de fotbal cu un prieten – Chris Johnson. Era un copil normal, la fel ca mine, numai că era ultra-rapid, nu se îmbolnăvea niciodată, şi nu i-am văzut niciodată părinţii la vreun meci. Dar cui îi pasă, nu? Nici mie nu mi-a păsat până într-o zi, când mă prosteam mergând pe bordură, şi am alunecat fix în faţa unei maşini care trecea cu viteză. Chris m-a vindecat. Am descoperit că era extraterestru.

Buzele lui Blake s-au strâmbat într-un zâmbet ironic.

— Mi s-a părut o chestie foarte tare. Prietenul meu cel mai bun era extraterestru. Câţi pot spune asta? Ceea ce n-

am ştiut eu, iar el nu mi-a spus niciodată, e că m-a umplut de lumină. După cinci zile, patru bărbaţi au venit la mine în casă. Voiau să ştie unde sunt *ei,* a continuat el, încleştându-şi pumnii. Nu ştiam ce vor de la mine. Mi-au ucis părinţii şi pe sora cea mică în faţa mea. Şi când au văzut că tot nu le spun ce vor ei, m-au bătut până m-au lăsat aproape mort.

— Dumnezeule, am şoptit eu, îngrozită.

Daemon se uita într-o parte, cu fălcile încleştate.

— Nu sunt prea sigur că există, a spus Blake şi a râs sec. În fine, mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama că atunci când eşti vindecat de ei, preiei ceva din abilităţile lor. După ce am fost trimis la unchiul meu, toate rahaturile au început să zboare prin casă. Când mi-am dat seama că prietenul meu mă schimbase, am început să cercetez pe unde am putut. Nu că era cazul. Arumii m-au găsit iar.

Stomacul mă ardea de prea mult acid.

— Cum adică?

— Arumul din restaurant nu m-a simţit din cauza beta-cuarţului – da, am aflat şi despre asta. Dar dacă nu am fi în raza de acţiune a cuarţului, pentru ei am fi la fel ca şi… *prietenul* tău. De fapt, suntem mai gustoşi.

Ei, asta îmi confirma una dintre temeri. Mâinile mi-au alunecat de pe volan. Nu aveam nici cea mai mică idee ce să zic. Era ca şi cum mi-ar fi tras cineva covorul de sub picioare şi am căzut drept în nas.

Blake a oftat.

— Când mi-am dat seama în ce pericol mă aflu, am început să fac antrenamente fizice şi să încerc să-mi controlez abilităţile. Am aflat despre slăbiciunile lor… prin intermediul altora. Am supravieţuit cum am putut.

— Asta-i grozav, grija ta şi faptul că ai împărtăşit-o cu noi, dar cum ai ajuns aici din toate locurile posibile?

El s-a uitat la Daemon.

— Când am aflat despre beta-cuarţ, m-am mutat aici cu unchiul meu.

— Al dracului de convenabil, a murmurat Daemon.

— Da, aşa e. Munţii. Foarte convenabil pentru mine.

— Mai sunt o groază de locuri cu beta-cuarţ.

În vocea lui Daemon se simţea suspiciunea.

— De ce aici?

— Părea că e zona cea mai puţin populată, a răspuns Blake. Nu mi-am putut imagina că sunt aşa mulţi arumi pe aici.

— Deci totul a fost o minciună? l-am întrebat eu. Santa Monica, surfingul?

— Nu, nu a fost totul o minciună. Chiar sunt din Santa Monica şi chiar îmi place surfingul, a spus el. Am minţit la fel de mult ca tine, Katy.

Aici avea dreptate.

Blake şi-a lăsat capul pe spate şi a închis ochii. Se scufundase în umbre, şi oboseala îi apăsa umerii. Era evident că micul lui spectacol de îngheţ îl epuizase.

— Ai fost rănită, nu? m-a întrebat. Şi unul dintre ei te-a vindecat?

Daemon se încordase lângă mine. Loialitatea faţă de prietenii mei nu-mi permitea să confirm. Nu i-aş fi trădat niciodată, nici măcar faţă de cineva care era exact ca mine.

A oftat iar.

— N-ai de gând să-mi spui cine a fost?

— Nu e treaba ta, am spus. Cum ţi-ai dat seama că sunt diferită?

— Adică, în afară de evidentul obsidian, de anturajul extraterestru şi de creangă? A râs. Eşti plină de electricitate. Vezi?

A întins mâna printre scaune şi a aşezat-o pe mâna mea. Energia statică a pârâit, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

Daemon i-a luat mâna lui Blake şi i-a aruncat-o înapoi.

— Nu te plac deloc.

— Sentimentul e reciproc, frate. Blake s-a uitat la mine. La fel se întâmplă când atingem un arum sau un luxen, nu-i aşa? Nu simţi că îţi zumzăie pielea?

Mi-am amintit când ne-am atins prima dată, la ora de biologie.

— De unde ştii despre MA?

— Am mai întâlnit o persoană ca noi. Era controlată permanent de MA. Se pare că şi-a expus abilităţile, iar ei au intrat pe fir. Mi-a spus totul despre MA şi despre ce urmăresc ei, de fapt, fiindcă nu luxenii şi arumii îi interesează.

Acum, da, câştigase atenţia lui Daemon. Practic se mutase în spate lângă Blake.

— Ce vrei să spui?

— Ei vor oameni cum e Katy. Nu dau doi bani pe extratereștri. Ei ne vor pe noi.

Am căscat ochii la el, îngheţată de frică.

— *Poftim?*

— Trebuie să explici mai bine ce vrei să spui, i-a spus Daemon cu un ton poruncitor, iar energia statică din maşină devenea tot mai puternică.

Blake s-a aplecat în faţă.

— Chiar crezi că MA-ul nu ştie ce pot face arumii şi luxenii, că, după ce v-au studiat zeci de ani, încă nu ştiu cu cine au de-a face? Iar dacă într-adevăr crezi asta, ori eşti prost, ori eşti naiv.

Alt fior de groază mi-a trecut pe şira spinării, de data asta pentru Daemon şi pentru prietenii mei. Până şi eu avusesem îndoieli, dar ei păreau aşa de convinşi că au reuşit să-şi ascundă talentele.

Daemon a scuturat din cap.

— Dacă MA-ul ar fi ştiut despre abilităţile noastre, nu ne-ar fi lăsat liberi. Ne-ar fi închis într-o clipă.

— Crezi? MA-ul ştie că luxenii sunt o specie paşnică, şi ştie că arumii nu sunt la fel ca voi. Dacă luxenii sunt în libertate, problema cu arumii se rezolvă singură. Şi pe urmă, nu scapă ei de luxenii care fac probleme?

Blake s-a tras înapoi, fiindcă Daemon mai avea puţin şi trecea peste scaun, dar l-am apucat de pulover.

— Ascultă, eu nu spun decât că MA-ul vrea un peşte şi mai mare. Iar peştele ăsta e omul care a suferit o mutaţie luxenă. Suntem la fel de puternici ca voi – în anumite situaţii chiar mai puternici. Singura chestie e că noi

obosim mai repede şi că avem nevoie de mai mult timp să ne încărcăm bateriile, ca să zic aşa.

Daemon s-a întors pe scaunul lui, strângându-şi şi desfăcându-şi pumnii.

— Singurul motiv pentru care MA-ul vă lasă să credeţi că secretul vostru mare şi periculos e bine păstrat este fiindcă ştiu ce aţi putea să faceţi oamenilor, a spus Blake. Iar lor le pasă de noi.

— Nu, am şoptit eu, şi mintea mea se revolta împotriva acestei idei. De ce le-ar păsa mai mult de noi decât de ei?

— Doamne, Katy, de ce crezi tu că guvernul ar fi interesat de o mână de oameni care au mai multe puteri decât înseşi creaturile care le-au creat? Nu ştiu. Poate pentru că asta ar însemna să aibă la dispoziţie o armată de super-oameni sau un grup de oameni care ar putea să scape de aceşti extratereștri dacă ar fi nevoie?

Daemon a tras încet o înjurătură – o adevărată capodoperă de înjurătură. Şi asta m-a speriat mai mult decât orice, fiindcă însemna că Daemon asculta cu adevărat ce spunea Blake. Şi credea.

— Dar cum… în ce fel eşti tu mai puternic decât luxenii? am întrebat eu.

— Asta-i o întrebare bună, a recunoscut încet Daemon.

— La restaurant, când am ştiut că tipul o să plece fără să achite nota? Asta pentru că am putut să prind ceva din gândurile lui. Nu toate, dar destul ca să-mi dau seama ce vrea să facă. Pot să aud gândurile oricui, aproape – ale oricărui om care nu este mutant.

— Mutant?

Doamne, cuvântul ăsta îmi trezea nişte imagini greţoase.

— Tu eşti mutantă. Spune-mi, ai fost bolnavă de curând? Ai avut febră mare?

Eram aşa de speriată, că aproape ameţisem. În scaunul de lângă mine, Daemon se încordase.

— Îmi dau seama după expresia ta că ai fost. Dă-mi voie să ghicesc, aveai febră aşa de mare, încât ţi se părea că ţi-a luat foc corpul. A durat vreo două zile şi apoi te-ai simţit bine – mai bine ca niciodată? S-a întors din nou spre

fereastră, clătinând din cap. Iar acum poţi muta lucruri fără să pui mâna pe ele? Probabil că nu-ţi controlezi puterile. Masa de la restaurant nu eu am zgâlţâit-o. Tu ai făcut-o. Şi e doar vârful aisbergului. În curând o să poţi face o groază de chestii şi, dacă nu reuşeşti să le controlezi, o să fie foarte rău. Locul ăsta nenorocit e împânzit de oameni de la MA, ascunşi în văzul tuturor. Iar ei caută hibrizi. Din câte ştiu eu, în general luxenii nu vindecă oameni, dar se mai întâmplă. S-a uitat la Daemon. Evident.

Cu mâinile tremurând, mi-am dat părul după urechi. N-avea niciun sens să mai mint în legătură cu ce puteam să fac. Avea dreptate. Dumnezeule, Daemon mă transformase în mutant.

— Atunci de ce mai eşti aici dacă e aşa de periculos?

— Din cauza ta, a spus el, ignorând mârâitul de-abia auzit al lui Daemon. M-am gândit serios să nu mă mai întorc. Să mă mut, dar m-am gândit la unchiul meu… şi la tine. Nu sunt mulţi ca noi care nu au fost încă prinşi de MA. Trebuie să ştii şi tu care este pericolul.

— Dar nici măcar nu mă cunoşti.

Mi se părea absurd să rişte aşa de mult.

— Iar noi nu te cunoaştem pe tine, a completat Daemon cu ochii îngustaţi.

El a ridicat din umeri.

— Îmi placi. Nu tu, Daemon, a zâmbit el. Katy.

— Mie nu-mi place de tine deloc, dar chiar deloc.

Mi s-a răscolit stomacul. Chiar nu era momentul să începem alte discuţii de genul ăsta. Creierul meu era supraîncărcat.

— Blake…

— Nu ţi-am spus asta ca să te fac să spui şi tu dacă mă placi sau nu. Am făcut o simplă afirmaţie. Te plac, a zis şi s-a uitat la mine printre gene. Şi tu n-ai nici cea mai vagă idee în ce ai intrat. Eu aş putea să te ajut.

— Rahaturi, a spus Daemon. Dacă are nevoie de ajutor ca să-şi controleze abilităţile, pot s-o ajut eu.

— Poţi? Pentru tine astea sunt a doua natură. Pentru

Katy, nu. Eu am fost silit să învăţ cum să-mi stăpânesc puterile. Aş putea s-o învăţ şi pe ea. S-o stabilizez.

— Să mă stabilizezi?

Râsul meu suna puţin cam spart.

— Dar ce ar putea să mi se întâmple? Aş putea să explodez, sau aşa ceva?

El s-a uitat la mine.

— Poţi să ajungi să te răneşti serios, pe tine sau pe alţii. Am auzit tot felul de lucruri, Katy. Unii oameni care au suferit mutaţii… În fine, e de ajuns să spunem că nu s-a terminat deloc bine.

— Nu e cazul s-o sperii.

— Nici nu vreau s-o sperii. Dar ăsta e adevărul, a răspuns Blake. Dacă cei din MA află de existenţa ta, o să te ia la ei. Iar dacă nu-ţi poţi controla abilităţile, o să te elimine.

Am respirat adânc şi mi-am întors privirea. Să mă elimine? Ca pe un animal sălbatic? Toate astea se întâmplau prea repede. Nu mai departe de noaptea trecută avusesem şi eu o perioadă bună, *normală,* cu Daemon. Exact normalitatea pe care o căutasem la Blake, iar el se dovedise a nu fi deloc normal. Şi în toată perioada asta, când eu am crezut că Blake e atras de mine, fiindcă aşa voia el, el fusese atras de mine fiindcă eram amândoi nişte aspiranţi la statutul de X-men.

Ha. Ironia asta nenorocită a sorţii.

— Katy, ştiu că e mult pentru tine. Dar trebuie să fii pregătită. Dacă pleci din oraşul ăsta, arumii vor veni peste tine. Asta dacă reuşeşti să scapi de MA.

— Ai dreptate. E cam mult pentru mine, am zis şi m-am întors spre el. Am crezut că eşti normal. Şi nu eşti. Tu îmi spui că MA-ul e pe urmele mele. Că dacă vreau să plec de aici, mă transform într-o pungă de chipsuri pentru arumi. Şi cel mai mişto, dacă mi-aş pierde controlul asupra puterilor pe care le am, care or fi alea, aş ajunge să distrug o familie de patru arumi şi apoi să fiu *eliminată!* Tot ce am vrut să fac azi a fost să mănânc nişte cartofi prăjiţi amărâţi şi *să fiu normală!*

Daemon a fluierat uşor, iar Blake a clipit.

— Niciodată n-o să fii normală, Katy. N-o să mai fi.

— Nu mai spune! am izbucnit eu.

Îmi venea să dau cu pumnii în ceva, dar trebuia să mă calmez. Un singur lucru învăţasem din boala tatălui meu, şi anume că anumite lucruri nu pot fi schimbate. Dar puteam să schimb felul în care mă raportez eu la aceste lucruri. De când mă mutasem aici – de când i-am întâlnit pe Daemon şi Dee – eu mă schimbasem.

Am respirat adânc şi mi-am reprimat furia, frica şi frustrarea. Era cazul să mă gândesc în perspectivă.

— Şi ce o să facem?

— N-avem nevoie de ajutorul lui, a spus Daemon.

— Ba da, a şoptit Blake. Am auzit de faza cu geamurile şi cu Simon.

M-am uitat spre Daemon, iar el a clătinat din cap.

— Ce crezi că o să se întâmple data viitoare? Simon a fugit, sau Dumnezeu ştie ce-a făcut. Altă dată n-o să mai ai norocul ăsta.

Dispariţia lui Simon nu era noroc. Nu voiam să mă gândesc aşa la asta. Mi-am rezemat capul de spătarul scaunului şi am închis ochii. Mâinile şi picioarele îmi îngheţaseră. Acum nu îmi mai era frică doar că aş putea să-i dau de gol pe luxeni, ci şi pe mine. Şi pe mama.

— Cum de ştii aşa de multe lucruri despre ei? l-am întrebat eu încet.

— Ştii fata aia de care ţi-am povestit? Ea mi-a spus toate astea. Am vrut s-o ajut să… dispară, dar ea nu a vrut să plece. MA-ul avea ceva sau pe cineva la care ea ţinea foarte mult.

Doamne. MA-ul ăsta era ca mafia. S-ar fi folosit de orice mijloace. M-am cutremurat.

— Cine era fata asta?

— Liz şi nu mai ştiu cum, a zis el. Nu ştiu numele de familie.

Maşina mi se părea din ce în ce mai mică. O capcană. Mi se părea că sunt prinsă în capcană.

Daemon fierbea în scaunul de lângă mine.

— Ştii, i-a spus el lui Blake, nu e nimic care să mă împiedice să te omor. Chiar în clipa asta.

— Ba da, e.

Vocea lui Blake era foarte calmă.

— Este Katy şi mai e faptul că mă îndoiesc că ai putea să fii un criminal cu sânge-rece.

Daemon s-a încordat.

— Nu am încredere în tine.

— Nici nu trebuie. Numai Katy trebuie să aibă.

Şi tocmai aici era problema. Nu eram prea convinsă că am încredere în el, dar el era la fel ca mine. Iar dacă el ar fi putut să mă ajute să nu îi expun pe Daemon şi pe prietenii mei, atunci aş face orice. Era foarte simplu. Restul, om trăi şi-om vedea.

M-am uitat la Daemon. Acum se uita fix înainte, cu mâna pe bord, de parcă plasticul acela îl susţinea cumva. Oare se simţea şi el la fel de neajutorat ca mine? Nu avea importanţă. Nu puteam şi nu voiam să-l pun în pericol.

— Când începem? am întrebat eu.

— Mâine, dacă poţi, a spus Blake.

— Mama pleacă la serviciu la ora cinci, am înghiţit eu în sec.

Blake a fost de acord, iar Daemon a zis:

— O să fiu şi eu acolo.

— Nu e cazul, a replicat Blake.

— Nu mă interesează. Nu faci nicio chestie cu Katy decât în prezenţa mea. S-a uitat iar spre băiat. Nu am încredere în tine. Asta ca să fie clar.

— Mă rog.

Blake a coborât din maşină. Aerul rece a năvălit înăuntru, iar eu l-am strigat. S-a oprit cu mâna pe portieră.

— Ce?

— Cum ai scăpat de arumii care te-au atacat? l-am întrebat eu.

Blake s-a uitat în depărtare, cu ochii îngustaţi.

— Nu sunt pregătit să-ţi povestesc asta, Katy.

A trântit portiera şi a plecat spre maşina lui.

Am stat acolo câteva minute bune, uitându-mă pe geam

fără să văd nimic. Daemon a mormăit încet ceva, apoi a deschis portiera şi a dispărut în umbrele care înconjurau restaurantul. Mă lăsase acolo.

Nu-mi amintesc drumul spre casă. Am parcat maşina, am oprit motorul şi m-am rezemat de scaun cu ochii închişi. Întunericul nopţii se strecura în maşina mea tăcută. Am coborât, am făcut un pas şi am auzit treptele de la verandă scârţâind.

Daemon ajunsese înaintea mea. A coborât treptele, cu şapca de baseball care îi ascundea ochii. Am dat din cap.

— Daemon…

— Nu am încredere în el. Nu cred nimic din ce spune nenorocitul ăsta, Kat. Şi-a scos şapca, şi-a trecut degetele prin păr şi apoi şi-a pus-o iar pe cap. Aterizează aici nu se ştie de unde şi ştie *totul.* Toate instinctele mele îmi spun că nu trebuie să avem încredere în el. Ar putea fi oricine, ar putea să lucreze pentru oricine. Nu ştim nimic despre el.

— Ştiu… Brusc, am simţit o oboseală ciudată. Nu voiam decât să stau jos. Dar măcar aşa putem să-l supraveghem, nu? am spus.

El a râs scurt şi sec.

— Sunt şi alte posibilităţi de a scăpa de el.

— Ce?

Vocea mea ridicată a fost purtată de vânt.

— Daemon, nu poţi să te gândeşti…

— Nici măcar eu nu ştiu la ce să mă gândesc. A făcut un pas înapoi. Şi, la naiba, capul meu nu judecă prea bine în clipa asta. A făcut o pauză şi a întrebat: La urma urmei, ce căutai acolo cu el?

Inima mi s-a strâns puţin.

— Mâncam ceva, şi eu…

— Ce făceaţi?

Mi se părea că intru cumva într-o capcană şi mai mare. Pentru că nu ştiam ce să spun, n-am mai zis nimic. Asta a fost cea mai mare greşeală.

A părut că înţelege şi a ridicat capul. O clipă, verdele ochilor lui s-a înnegrit de emoţie adevărată.

— Te-ai dus cu Byron după ce…

După ce îmi petrecusem noaptea cu el... în braţele *lui.* Am clătinat capul, trebuia să-l fac să înţeleagă de ce m-am întâlnit cu Blake.

— Daemon...

— Ştii, de fapt nu sunt surprins deloc.

Zâmbetul lui era jumătate înţelegător, jumătate amar.

— Ne-am sărutat. De două ori. Noaptea m-ai folosit pe post de pernă... şi ţi-a plăcut. Sunt sigură că ai intrat în panică din clipa în care am plecat. Ai alergat direct la Boris, fiindcă el nu îţi trezeşte niciun sentiment. Iar faptul că simţi ceva pentru mine te sperie ca naiba.

Am închis gura imediat.

— Nu am fugit direct la *Blake.* Mi-a dat mesaj să ieşim să mâncăm ceva, şi nici măcar nu a fost o întâlnire, Daemon. M-am dus doar să-i spun...

— Atunci ce a fost, Kitten? A făcut un pas spre mine, privindu-mă cu ochi pătrunzători. E clar că el te place. L-ai şi sărutat. El este dispus să-şi pună în pericol propria siguranţă ca să te *pregătească* pe tine.

— Nu e ce crezi tu. Dacă m-ai lăsa să-ţi explic...

— Habar n-ai ce cred eu, a izbucnit el.

Simţeam că stomacul meu o lua razna.

— Daemon...

— Pe bune, eşti incredibilă.

Eram convinsă că nu în sens pozitiv.

— Ştii, în noaptea aia cu petrecerea, când tu credeai că îmi fac de cap cu Ash? Ai fost aşa de furioasă, încât ai ieşit afară şi ai făcut praf toate geamurile, expunându-te.

Am clipit des. Era adevărat.

— Iar acum ce faci? Între două săruturi cu mine îţi faci de cap cu *el*?

Dar eu te plac. Nu puteam să spun cuvintele astea. Nu ştiu de ce, dar nu puteam să le spun. Nu când se uita la mine plin de furie şi neîncredere şi, mai rău, dezamăgire.

— Nu îmi fac de cap cu el, Daemon. Suntem doar prieteni. Atât.

Buzele lui erau acum ca o linie din cauza scepticismului.

— Nu sunt idiot, Kat.

— Nici n-am spus că eşti!

Iritarea mă făcea să uit de durerea din piept.

— Nu mă laşi să-ţi explic nimic. Ca de obicei, te porţi ca şi cum le ştii pe toate şi nu mă laşi să vorbesc.

— Şi ca de obicei, eşti o problemă mai mare decât mi-am imaginat vreodată.

Am tresărit de parcă mi-ar fi dat o palmă şi am făcut un pas înapoi.

— Nu sunt problema ta.

Vocea mea suna spart.

— Nu mai sunt.

Furia lui a lăsat loc regretului.

— Kat…

— Nu. Niciodată nu am fost problema ta.

Furia mă cuprinsese ca un incendiu de pădure scăpat de sub control.

— Şi sunt al naibii de sigură că nici acum nu sunt.

Ferestrele ochilor lui, prin care îi vedeam toate emoţiile, s-au închis, lăsându-mă să tremur în întuneric. Şi am ştiut. Am ştiut că l-am rănit mai mult decât credeam că e posibil. Că l-am rănit mai mult decât mă rănise el pe mine.

— La naiba. Asta – a făcut un semn cu mâna în jur – nici măcar nu e important acum. S-o lăsăm baltă.

A plecat până să mai apuc să spun ceva. M-am întors încremenită, dar nu era nicăieri. Când m-am îndreptat spre uşă, am simţit un cuţit în inimă şi lacrimile mi-au năvălit în ochi.

Revelaţia bruscă m-a pocnit în moalele capului.

În toată perioada asta nu am făcut decât să-l resping mereu, spunându-i că indiferent ce e între noi, nu e real. Iar acum, când îmi dădeam seama de profunzimea sentimentelor lui – şi ale mele – el a plecat.

Capitolul 19

De dimineaţă până spre prânz am bântuit prin casă ca un zombi. Aveam nişte palpitaţii ciudate în piept. Ochii mă dureau de parcă erau plini de lacrimi care nu mai veneau. Îmi aminteam de lunile de după moartea tatii.

Fără nicio tragere de inimă, am făcut repede o recenzie la un roman distopic pe care îl citisem săptămâna trecută, după care mi-am închis laptopul. Stăteam întinsă pe pat şi mă uitam la reţeaua întinsă de crăpături din tavanul dormitorului meu. Adevărul era greu de acceptat. Toată dimineaţa încercasem să-l neg. Noaptea trecută mi se formase sub coaste un ghem întreg de emoţii amestecate şi acum îl simţeam tot acolo. Din când în când se simţea foarte acut.

Îmi plăcea Daemon – îmi plăcea mult, *mult de tot.* Fusesem aşa de preocupată să-mi îngrijesc rana pe care mi-o făcuse prin felul în care se purtase cu mine prima dată când ne-am văzut, încât am fost oarbă la sentimentele care se născuseră, la ceea ce voiam şi la ceea ce simţeam. Şi acum ce era de făcut? Daemon, care până acum nu se dăduse la o parte de la nimic, plecase înainte să apuc să mă explic.

Nu aveam cum să nu recunosc. Îl rănisem.

M-am răsucit în pat şi mi-am îngropat faţa în pernă. Mirosul lui încă se mai simţea acolo. Am strâns perna mai tare şi am închis ochii. Cum s-au încurcat lucrurile aşa de tare? Şi ce sens avea viaţa mea transformată într-o telenovelă bizară science-fiction?

— Scumpo, te simţi bine?

Am deschis ochii şi m-am uitat la mama, care avea pe ea un halat cu inimioare şi vârtejuri. Unde Dumnezeu găsea chestiile astea?

— Da, sunt puţin obosită.

— Sigur?

S-a aşezat pe marginea patului, şi mi-a pus mâna pe frunte. Când şi-a dat seama că nu am nimic, a zâmbit uşor.

— Bradul este minunat, scumpo.

Emoţiile m-au copleşit cu totul.

— Da, am spus eu răguşit, este.

— Cine te-a ajutat să-l faci?

Mi-am muşcat obrazul.

— Daemon.

Mama mi-a netezit părul cu mâna.

— Foarte drăguţ din partea lui.

— Ştiu. Am făcut o pauză. Mamă?

— Da, scumpo.

Nici măcar nu ştiam ce vreau să-i spun. Toate astea erau aşa de… complicate, şi toate aveau legătură cu faptul că prietenii mei erau extratereștri. Am scuturat din cap.

— Nimic. Voiam doar să-ţi spun că te iubesc.

Ea s-a aplecat peste mine zâmbind şi m-a sărutat pe frunte.

— Şi eu te iubesc. S-a ridicat şi s-a oprit lângă uşă. Mă gândeam să-l invit la cină pe Will săptămâna asta. Ce părere ai?

Era minunat că mama mea avea o viaţă amoroasă siderală.

— Din partea mea, nicio problemă.

După ce mama a plecat la serviciu, m-am forţat să mă dau jos din pat. Trebuia să vină Blake. Şi Daemon, dacă mai avea de gând să vină.

M-am dus la bucătărie şi am scos o cutie de cola din frigider. Ca să treacă timpul, am strâns toate cărţile din care aveam două exemplare şi le-am aşezat pe birou. Mi-ar fi făcut plăcere să le ofer cuiva. Când am coborât iar ca să-mi caut cutia de cola – fiindcă se pare că la un moment dat fugise de lângă mine – am simţit pe ceafă căldura familiară.

Am îngheţat la marginea scărilor, strângând bine cutia în mână.

Am auzit o bătaie în uşă.

Am coborât în fugă scările şi m-am repezit la uşă. Am apucat clanţa uşii cu respiraţia tăiată.

— Hei. Daemon a ridicat o sprânceană neagră. Am crezut că o să ieşi prin uşă.

Am roşit.

— Eu, ăăă, îmi căutam… sucul.

— Îţi căutai sucul?

— L-am pierdut.

El s-a uitat peste capul meu, cu un mic zâmbet pe buze.

— E acolo, pe masă.

M-am întors şi am văzut cutia roşu cu alb râzând la mine de pe colţul mesei.

— A. Bine, mersi.

Daemon a intrat în casă, atingându-mă în trecere cu braţul. În mod curios, faptul că intrase neinvitat în casă nu mă mai deranja. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi s-a rezemat de perete.

— Kitten…

M-au trecut fiorii.

— Daemon…

Zâmbetul ăla al lui într-un colţ al gurii era tot acolo, dar nu mai avea aroganţa obişnuită.

— Pari obosită.

M-am apropiat de el.

— N-am dormit prea bine azi-noapte.

— Te-ai gândit la mine? a întrebat el cu voce joasă.

Nu era momentul să ezit.

— Da.

Ochii lui s-au lărgit uşor de uimire.

— Păi, eu îmi pregătisem un adevărat discurs în care să-ţi spun că trebuie să încetezi să mai conteşti faptul că îţi ocup toate gândurile şi îţi bântui visele. Acum nu mai ştiu ce să spun.

M-am rezemat şi eu de perete lângă el, şi îi simţeam căldura trupului.

— Tu, fără cuvinte? Asta e bună de cartea recordurilor.

Daemon şi-a aplecat capul, iar ochii lui erau aşa de

adânci şi nesfârşiţi, ca pădurile de afară.

— Nici eu n-am prea dormit azi-noapte.

M-am apropiat până când ni s-au atins braţele. El s-a încordat puţin.

— Azi-noapte…

— Voiam să-mi cer scuze, a spus el, şi eu am fost iar uluită.

S-a întors ca să mă privească în faţă, şi i-am găsit mâna fără să mă uit. Degetele lui îmi dădeau fiori.

— Îmi pare rău…

Cineva şi-a dres vocea.

Am tresărit de uimire. Până să mă întorc, am văzut cum Daemon îşi îngustează ochii, furios. Mi-a lăsat mâna şi a făcut un pas înapoi. *Rahat.* Uitasem de Blake. Şi uitasem să închid uşa de la intrare.

— V-am întrerupt cumva? a întrebat Blake.

— Da, Bart, tu întotdeauna întrerupi, a replicat Daemon.

M-am întors, inima parcă mi se golise sub o lovitură. Tot spatele mă ardea de intensitatea privirii lui Daemon.

Blake a deschis uşa de plasă şi a intrat înăuntru.

— Îmi pare rău că a durat aşa de mult să ajung aici.

— Păcat că n-a durat mai mult. Daemon s-a întins leneş, ca o pisică. Şi păcat că nu te-ai rătăcit sau…

— Nu m-au mâncat porcii sălbatici sau n-am murit într-un oribil carambol cu zeci de maşini. Am înţeles ideea. Blake a trecut în sufragerie, pe lângă noi. Nu trebuie să stai aici, Daemon. Nu te obligă nimeni.

Daemon s-a răsucit pe călcâie şi a pornit după Blake.

— E singurul loc în care ar trebui să fiu.

Deja începuse să mă doară capul. Antrenarea în prezenţa lui Daemon nu avea să fie deloc uşoară. M-am strecurat şi eu în sufragerie. Erau în plin război al privirilor.

Mi-am dres vocea.

— Deci, ăăă, cum o să facem asta?

Daemon a deschis gura să zică ceva, şi numai Dumnezeu ştie ce avea de gând să zică, dar Blake i-a luat-o înainte.

— Mai întâi trebuie să ne dăm seama ce poţi să faci deja.

Mi-am dat părul pe spate, şi nu mă simţeam deloc în largul meu când îi vedeam pe amândoi uitându-se la mine.

— Ăăă, nu ştiu dacă pot să fac prea multe chestii.

Blake şi-a strâns buzele.

— Păi, ai putut să opreşti creanga. Ai făcut faza aia cu geamurile. Deja sunt două lucruri.

— Dar n-am vrut să le fac.

Când am văzut expresia confuză a lui Blake, m-am uitat spre Daemon. El părea plictisit, trântit aşa pe canapea.

— Vreau să zic, nu a fost ceva conştient, ştii.

— A. Şi-a lăsat sprâncenele jos. Ei, sunt cam dezamăgit.

Da, mersi. Mi-au căzut mâinile în jos.

Privirea luminoasă a lui Daemon s-a dus spre Blake.

— Te pricepi de minune să motivezi oamenii.

Blake nu l-a băgat în seamă.

— Deci astea au fost nişte explozii întâmplătoare de putere?

Când am dat din cap, el şi-a frecat puţin nasul.

— Poate o să-mi treacă? am spus eu, plină de speranţă.

— Ar fi trebuit să treacă până acum. Vezi tu, sunt patru chestii care se pot întâmpla după mutaţie, din câte mi-am dat eu seama. A început să se plimbe prin sufragerie, obligându-mă să mă uit după el în timp ce vorbea. Se poate întâmpla ca o fiinţă umană să fie vindecată, şi toate astea să dispară după câteva săptămâni sau chiar luni. Sau se poate întâmpla ca fiinţa aceea să sufere o mutaţie, şi atunci asta nu dispare, iar omul capătă aceleaşi abilităţi cu ale luxenilor – sau mai multe. Apoi mai sunt cei care într-un fel… se autodistrug. Dar tu ai depăşit faza asta.

Slavă Domnului, l-am ironizat eu în gând.

— Şi?

— Ei, şi mai sunt oamenii care suferă mutaţii cumva ieşite din comun.

— Ce înseamnă asta?

Daemon bătea cu degetele în braţul canapelei. M-am uitat urât la el.

Blake şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a lăsat uşor pe spate.

— Adică cei care fac parte din categoria mutanţilor care arată ciudat şi gândesc ciudat, şi sunt altfel decât toţi oamenii.

— O să mă transform într-un mutant? am chiţăit eu.

El a râs.

— Nu prea cred.

Nu prea cred nu însemna o poziţie prea înaltă pe scara siguranţei.

Degetele lui Daemon au încetat bătăile enervante.

— Şi cum ai reuşit tu să afli toate astea, Flake?

— Blake, l-a corectat el. V-am mai spus, am cunoscut şi alţi oameni aşa cum e Katy, care au fost luaţi de MA.

— A-ha, s-a strâmbat Daemon.

Blake a clătinat din cap.

— În fine, să ne întoarcem la lucrurile importante. Trebuie să vedem dacă poţi să-ţi controlezi puterile. Dacă nu…

Până să spun ceva, Daemon era deja în picioare în faţa lui Blake.

— Dacă nu, ce, Hank? Ce se întâmplă dacă nu poate?

— Daemon, am suspinat eu. Mai întâi, îl cheamă Blake. B-L-A-K-E. Şi, pe bune, nu se poate fără faze macho? Fiindcă dacă o să continuăm aşa, o să dureze o veşnicie.

El s-a întors repede la mine şi m-a fixat cu o privire întunecată care m-a făcut să-mi dau ochii peste cap.

— OK, atunci ce propui?

— Cred că cel mai bine e să începem prin a vedea dacă poţi să mişti ceva la comandă. Blake a făcut o pauză. Şi mai departe o să vedem.

— Ce să mut?

Blake s-a uitat prin cameră.

— De exemplu, o carte.

O carte? La naiba, care carte? Am clătinat din cap şi am încercat să mă concentrez pe o carte care avea pe copertă o fată cu rochia din petale de trandafiri. Ceva drăguţ. Era despre reîncarnare şi eroul principal te făcea să mori după el şi mai multe nu. Doamne, aşa mi-ar fi plăcut să întâlnesc…

— Concentrează-te, mi-a spus Blake.

M-am strâmbat, dar, OK, nu prea mă concentram. Mi-am imaginat cum se ridică în aer cartea şi cum vine spre mâna mea, aşa cum văzusem de atâtea ori la Daemon şi la Dee.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am încercat să mă concentrez mai mult. Dar cartea a rămas în spatele canapelei… aşa cum au rămas şi pernele, şi telecomanda şi revista mamei, *Good Housekeeping.*

După trei ore nu am putut decât să fac măsuţa de cafea să tremure puţin şi să-l adorm pe Daemon.

Am ratat.

Obosită şi iritată, am încheiat antrenamentul şi l-am trezit pe Daemon cu un picior în masă.

— Mi-e foame. Am obosit. Şi nu mai vreau nimic.

Blake şi-a ridicat sprâncenele.

— OK. Putem să continuăm mâine. Nu-i nimic.

M-am uitat urât la el.

Daemon a căscat şi s-a întins.

— Uau, Brad, ce antrenor tare eşti. Sunt uimit.

— Taci din gură, am spus eu şi l-am condus pe Blake la uşă.

Pe verandă mi-am cerut scuze.

— Îmi pare rău că am fost aşa scorpie, dar în clipa asta am o senzaţie groaznică de eşec. De parcă aş fi căpitanul unei corăbii care se scufundă.

El a zâmbit.

— Nu te scufunzi deloc, Katy. Toată chestia asta s-ar putea să dureze ceva timp, dar o să vezi că frustrările astea vor fi răsplătite în final. Ultimul lucru pe care îl vrei e să afle MA-ul că ai suferit mutaţii şi cine e responsabil de mutaţiile astea.

M-am cutremurat. Aş muri dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

— Ştiu. Şi… Îţi mulţumesc pentru că vrei să mă ajuţi.

Mi-am muşcat buzele şi m-am uitat la el. Blake risca foarte mult numai prin faptul că stătea în preajma mea. Oare cei mai mulţi oameni n-ar fi fugit unde vedeau cu ochii, ştiind că MA-ul e băgat în asta până-n gât?

Nici nu voiam să cred că simte ceva pentru mine.

— Blake, ştiu cât este de periculos pentru tine şi nu…

— Katy, stai liniştită.

Şi-a pus mâna pe umărul meu şi m-a strâns uşor. Mi-a dat drumul foarte repede, de altfel; probabil i-a fost teamă să nu apară Daemon de undeva şi să-i rupă mâna.

— Nu aştept nimic de la tine.

M-am simţit oarecum mai uşurată.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nu trebuie să zici nimic.

Chiar aşa? Era nevoie de mult curaj să am încredere în Blake, şi totuşi a avut multe ocazii să ne dea de gol, pe mine şi pe Daemon, şi n-a făcut-o. Mi-am strâns mijlocul în braţe de frig.

— Ce faci tu, ajutându-mă pe mine, e de-a dreptul uimitor. Voiam doar să spun asta.

Surâsul lui Blake s-a făcut un zâmbet larg care îi făcea ochii căprui să danseze.

— Trebuie să recunosc că asta înseamnă şi că pot să stau mai mult cu tine.

Obrajii i s-au înroşit uşor şi s-a uitat în altă parte, după care şi-a dres vocea.

— În fine, ne vedem mâine. Bine?

Am dat din cap. Blake mi-a zâmbit ciudat, apoi a plecat. Mă simţeam dată peste cap din mai multe puncte de vedere, şi am intrat înapoi în casă.

Daemon nu mai era pe canapea, normal. Instinctiv, m-am dus la bucătărie. Pe bufet erau întinse peste tot pâine, şuncă presată, maioneză.

— Ce faci aici?

A învârtit cuţitul în aer.

— Ai zis că ţi-e foame.

Inima mi-a tresăltat.

— Dar nu… nu trebuie să-mi pregăteşti tu nimic, oricum, mulţumesc.

— Şi mie îmi era foame.

Daemon a pus maioneza pe pâine şi a întins-o. A făcut repede două sandviciuri cu şuncă şi caşcaval. S-a întors, mi-a dat un sandvici şi s-a rezemat de bufet.

— Mănâncă.

M-am uitat fix la el.

El a zâmbit şi apoi a luat o muşcătură zdravănă din sandviciul lui. După ce am mai mâncat câte un sandvici cu şuncă şi caşcaval, care de fapt n-a fost decât cu caşcaval şi cu maioneză, am curăţat dulapul. Tocmai mă spălasem pe mâini şi închisesem robinetul, când Daemon şi-a pus mâinile pe dulap, de-o parte şi de alta a şoldurilor mele. Spatele meu era cuprins de fierbinţeală şi nu îndrăzneam nici să mă mişc. Era aproape, mult prea aproape de mine.

— Deci, ai avut o conversaţie extrem de interesantă cu Butler pe verandă.

Respiraţia lui dansa pe ceafa mea.

Mă chinuiam să nu mai tremur şi nu puteam.

— Îl cheamă Blake, iar tu ai tras cu urechea, Daemon?

— Doar supravegheam situaţia.

Vârful nasului său mi-a atins ceafa, şi atunci degetele mi s-au strâns spasmodic pe marginea chiuvetei de inox.

— Deci ajutorul lui e uimitor?

Am închis ochii şi am înjurat în şoaptă.

— Îşi asumă nişte riscuri, Daemon. Îţi place sau nu de el, dar trebuie să recunoşti asta.

— Nu trebuie să recunosc nimic decât că merită o bătaie zdravănă. Şi-a rezemat bărbia de umărul meu şi a zis: Nu vreau să faci asta.

— Daemon…

— Şi n-are nimic de-a face cu faptul că nu pot să-l sufăr. A luat mâinile de pe dulap şi le-a pus pe şoldurile mele. Şi nici cu…

— Gelozia ta? am spus eu, întorcându-mi capul şi obrazul meu s-a apropiat tulburător de mult de buzele lui.

— Eu? Gelos pe el? Nu. Voiam să spun că are un nume stupid. Blake? Rimează cu *flake*[1]. Să fim serioşi.

Mi-am dat ochii peste cap, dar el s-a îndreptat şi m-a tras spre el. Lipită cu spatele de el, simţeam că ard, iar el mi-a înconjurat mijlocul cu mâinile. O căldură ameţitoare mi se împrăştia prin vene. De ce, of, de ce trebuia să se

[1] „Fulg” în lb. engl.

apropie aşa de mult de mine?

— Kitten, nu am încredere în el. Tot ce spune el pare cam tras de păr.

Pentru mine, motivele de neîncredere ale lui Daemon erau foarte clare. M-am desprins din îmbrăţişarea lui şi m-am întors cu faţa la el. El şi-a pus mâinile pe chiuvetă.

— Nu vreau să vorbesc despre Blake.

A ridicat o sprânceană.

— Dar despre ce vrei să vorbeşti?

— Despre noaptea trecută.

El s-a uitat fix la mine o secundă, apoi s-a retras. S-a dus până în partea cealaltă a bucătăriei, de parcă i-ar fi fost frică de mine.

Mi-am încrucişat mâinile pe piept.

— De fapt, voiam să încheiem discuţia pe care a întrerupt-o Blake.

— Şi care era despre noaptea trecută.

— Da, am spus eu încet, de-abia mormăind.

Daemon îşi scărpina bărbia într-o parte.

— Nici măcar nu ştiu ce voiam să-ţi spun.

Am ridicat sprâncenele. Ce dezamăgire.

— Uite, noaptea trecută am fost furios. M-a luat şi puţin cam pe nepregătite cu… toate. A închis o clipă ochii. În fine, asta nu e important. Chestia cu Bart e mai importantă.

Am deschis gura să răspund, dar el a continuat.

— Pe de o parte, n-aş vrea decât să-l iau pe sus şi să termin odată cu el. N-ar fi aşa de greu.

Mi-a căzut falca de data asta, iar zâmbetul lui era rece.

— Vorbesc serios, Kitten. Nu numai că e un pericol pentru tine, dar dacă se joacă aşa cu noi, o să fie şi pentru Dee un pericol. Aşa că vreau s-o ţin cât mai departe de chestia asta.

— Normal, am murmurat eu. Nici nu mă gândeam s-o implic şi pe ea.

Braţele lui musculoase s-au încrucişat la piept, şi parcă discutam afaceri.

— Dacă mă implic şi eu, pot să îl supraveghez mai bine.

Deci ai avut dreptate în legătură cu asta, aseară.

Nu despre partea asta de conversaţie de aseară aş fi vrut eu să vorbesc. După ce văzusem cât de afectat a fost de ideea că eu am fost la o întâlnire cu Blake – chiar dacă şi-a revenit destul de repede după asta – şi după ce toată ziua am simţit că sunt praf şi mă doare inima, aş fi vrut să vorbesc cu el despre noi. Despre revelaţiile pe care le-am avut cât am bântuit toată ziua prin casă.

— Nu-mi place deloc să fac asta, dar… A făcut o pauză. Am să te rog încă o dată să nu mai faci asta. Crede-mă că o să găsesc eu o modalitate să te ajut – să ne ajute pe amândoi.

Voiam să-i spun da, dar cum ar fi putut Daemon să se intereseze despre asta fără să trezească suspiciuni? Dacă MA-ul era peste tot, cine putea să spună că nu există niciun luxen care să lucreze pentru ei? Orice era posibil.

Fiindcă nu am răspuns imediat, el a părut că înţelege care este răspunsul meu, fiindcă a avut râsul ăla chicotit, după care a dat din cap. Parcă mi-a băgat un cuţit în inimă.

— OK. Trebuie să te odihneşti acum. Mâine e o zi mare. Cu mai mult Butler. Ura.

Apoi a plecat. A ieşit normal din bucătărie, n-a mai făcut deplasarea aia ultra-rapidă pe care o făcea de obicei. Iar eu am rămas acolo, întrebându-mă ce naiba a fost asta şi de ce nu l-am oprit şi de ce nu i-am spus ce cred.

Ce simt.

Curaj – aveam nevoie să găsesc curajul să-i spun mâine ce simt, înainte ca relaţia noastră să avanseze tot mai mult spre sud.

Capitolul 20

Au trecut zile şi apoi săptămâni. Fiecare dimineaţă începea la fel ca aceea de dinainte. Mă sculam ameţită, de parcă nu dormisem deloc. În fiecare zi, cearcănele negre de sub ochii mei deveneau tot mai pronunţate.

De cele mai multe ori nici nu apucam să vorbesc cu mama dimineaţa, ceea ce mă supăra, fiindcă era singurul moment din zi când puteam să stăm de vorbă. Ea era ocupată cu Will, şi eu eram ocupată cu şcoala, cu Blake, şi cu un Daemon distant, închis în el. Care îşi petrecea timpul la antrenamente urmărindu-l pe Blake ca un vultur cu ochii la prada lui.

Între Daemon şi mine era acum un aer cam îngheţat, şi de câte ori încercam să deschid o discuţie despre relaţia noastră, el o închidea repede. Mă durea inima.

Chiar dacă nu întrerupsese sesiunile de antrenamente şi rareori lipsea de la ele, era la fel de pornit împotriva lor. De câte ori eram singuri, aproape că nu făcea nimic altceva decât să încerce să mă convingă că Blake nu e bun. Că este ceva în neregulă cu el, altceva decât faptul că era hibrid. Ca mine.

Dar cum săptămânile treceau iar MA-ul nu năvălise peste mine în casă, am început să accept ideea că paranoia lui Daemon e rezonabilă. Avea motive să nu aibă încredere în el. Dat fiind ce se întâmplase cu Dawson şi Bethany, era acum suspicios cu toţi oamenii.

Iar Blake făcea tot posibilul să se poarte frumos cu Daemon. Trebuia să recunosc asta. Nu mulţi oameni ar fi continuat să vină aşa cum a făcut el, mai ales dacă te gândeşti că nu mă pricepeam deloc la treaba cu abilităţile, iar Daemon îl făcea întotdeauna să simtă că nu e bine-venit. Blake era răbdător şi încerca să mă ajute, în timp ce

Daemon era elefantul roz care făcea pipi în mijlocul camerei ca un nesimţit.

Toată chestia asta cu antrenamentul de după şcoală a afectat şi bruma de viaţă socială pe care o aveam. Toată lumea ştia acum că eu şi Blake suntem împreună. Nimeni, nici măcar Dee, n-a ştiut că Daemon era întotdeauna cu noi. Din moment ce ea îşi petrecea tot timpul la Adam, nu ştia unde este Daemon şi ce face el. Deci Carissa şi Lesa erau convinse că Blake şi cu mine suntem o pereche, iar eu am renunţat să le conving de contrariul. Şi asta mă enerva, fiindcă ele îşi imaginau că sunt aşa de îndrăgostită de el, încât pentru mine nu mai conta nimic altceva. Fără să fac nimic, mă transformasem într-una din *fetele alea* care nu au viaţă personală în afara cuplului.

Iar eu nici măcar nu aveam un iubit.

Tentativele lor numeroase de a mă atrage înapoi în lumea lor erau foarte ademenitoare, dar de fiecare dată când Dee voia să mergem la cumpărături, sau când Lesa mă invita să mâncăm împreună după şcoală, eu trebuia să refuz.

Toate serile mele nu erau decât antrenamente. Nu mai aveam nici timp de citit. Nu mai aveam nici timp pentru blog. Toate lucrurile care odinioară îmi ocupau tot timpul liber acum trebuiau să fie date la o parte.

Răspunsul era mereu acelaşi: Nu.

Apoi apărea Daemon şi la un moment dat totul trebuia s-o ia razna. Blake încerca să mă înveţe ignorându-l pe extraterestrul cu intenţii criminale care ocupa tot spaţiul.

— Practic, de câte ori ne folosim abilităţile, trimitem o părticică din noi, explica el. De exemplu, dacă vreau să ridic ceva de jos, o parte din mine face asta ca o extensie a fiinţei mele. De aceea folosirea puterilor ne slăbeşte.

Nu înţelegeam nimic din ce-mi spunea, dar am încuviinţat din cap. Daemon şi-a ridicat ochii în tavan.

Blake a râs.

— Nu pricepi nimic din ce-ţi spun.

— Nup, am zâmbit eu.

— Bine, să ne întoarcem atunci la braţe.

Şi-a trecut degetele peste umărul meu, şi atunci a început nebunia.

Daemon s-a ridicat într-o nanosecundă de pe canapea, obligându-l pe Blake să se dea înapoi. Am respirat adânc, să mă calmez, şi m-am întors spre extraterestru.

El s-a uitat urât la Blake, gata să-l ia la bătaie.

— Cred că pot s-o ajut şi eu cu asta.

Aşezat pe braţul canapelei, Blake a făcut un gest cu mâna.

— Sigur. Cum vrei. E a ta.

Daemon a rânjit.

— Asta aşa e.

Mă mânca palma să-i trag una peste faţă.

— Nu sunt a ta.

O mică parte din mine ar fi vrut să nege ce spusesem, totuşi.

— Ssst, a zis el, venind spre mine.

— Ce-ai zice să-ţi şâşâi eu una drept…

— Kitten, limbajul tău nu e deloc elegant.

A păşit în spatele meu şi şi-a pus palmele pe umerii mei. Trebuia să recunosc că energia statică din atingerea lui era mult mai puternică… şi mai tentantă. S-a aplecat spre mine, cu obrazul în părul meu.

— Ben ăsta a prins ceva. De câte ori ne folosim abilităţile – deschidem Sursa – trimitem o parte din noi să facă asta. E ca o extensie a formei noastre fizice.

Înţelegeam la fel de mult de la Daemon ca şi de la Blake, dar m-am făcut că pricep.

— Imaginează-ţi că ai o sută de braţe.

Am făcut aşa cum mi-a spus. În capul meu arătam ca o zeitate hindi. Am chicotit.

— Katy, a oftat Blake.

— Scuze.

— Acum braţele alea fă-le transparente în mintea ta. Daemon a făcut o pauză. Tu poţi să vezi toate braţele alea, aşa cum vezi toate cărţile astea din cameră. Le vezi? Sunt convins că ştii unde se află fiecare dintre ele.

Am dat din cap, ştiind că dacă vorbesc îmi distrug

concentrarea.

— OK. Bine.

Degetele lui s-au strâns.

— Acum vreau să vezi braţele alea ca pe nişte lumini. Nişte lumini intense, puternice.

— Ca… lumina ta?

— Da.

Am mai luat o gură de aer şi mi-am imaginat braţele mele hindi ca nişte panglici subţiri şi lungi de lumină. Dap, arătam ridicol.

— Le vezi? m-a întrebat el încet. Crezi că există?

Am făcut o scurtă pauză înainte de a răspunde, şi am încercat din toate puterile să cred ceea ce vedeam. Braţele de lumină albă orbitoare erau ale mele. Aşa cum spuseseră Daemon şi Blake, erau o extensie a fiinţei mele. Mi-am imaginat mâinile astea ridicând cărţile risipite prin toată camera.

— Deschide ochii, m-a instruit Blake.

Când i-am deschis, am văzut cărţi care pluteau prin cameră. Le-am pus pe măsuţă, le-am ordonat alfabetic fără să le ating măcar cu un deget. M-a cuprins un fior puternic. În sfârşit! Extaziată, aproape că am început să sar în sus şi să chiţăi.

Daemon mi-a dat drumul cu un zâmbet în care se amestecau ciudat orgoliul şi încă ceva. Îmi intra drept în inimă. Aşa de mult, încât a trebuit să mă uit în altă parte, şi am dat cu ochii de Blake.

El mi-a zâmbit, i-am zâmbit şi eu.

— Chiar am făcut ceva.

— Ai făcut. S-a ridicat în picioare. Şi a fost al naibii de bine. Bravo.

M-am întors să-i spun ceva şi lui Daemon, dar am simţit o pală fierbinte de aer iar locul unde fusese era acum gol. S-a deschis o uşă şi apoi s-a închis.

Surprinsă, m-am întors spre Blake.

— Eu…

— E clar că poate să se mişte foarte repede, a spus el, clătinând din cap. Şi eu pot, dar, fir-ar să fie, nu aşa de

repede ca el.

Am dat din cap, clipind ca să împiedic să-mi cadă lacrimile fierbinţi. Singura dată când făcusem şi eu ceva bine, şi Daemon plecase. Al dracului de tipic pentru el.

— Katy, a spus Blake încet, apucându-mă de braţ. Te simţi bine?

— Da.

M-am tras din mâna lui, respirând greu.

El a venit după mine în sufragerie.

— Vrei să vorbim despre asta?

Am râs gâtuit, ruşinată.

— Nu.

Blake a tăcut câteva clipe.

— Poate e mai bine aşa.

— Crezi?

Mi-am încrucişat braţele pe piept, vrând din tot sufletul să-mi dispară lacrimile. Plânsul nu ajuta la nimic.

El a dat din cap.

— Din ce am înţeles eu, relaţiile dintre luxeni şi oameni nu prea merg. Şi înainte să-mi spui că nu e nimic între voi, să ştii că nu poţi să mă duci. Se vede din felul în care vă uitaţi unul la altul. Dar n-o să meargă.

Dacă ăsta ar fi trebuit să fie un discurs motivaţional, nu avea *deloc* efect. Blake a luat prima carte din teanc şi şi-a trecut palma peste coperta ei lucioasă, violetă.

— Ar fi mai bine dacă ai întrerupe legătura cu el. Sau dacă ar întrerupe el, înainte de a fi cineva rănit.

Am simţit un gol în stomac.

— Rănit?

El a dat din cap cu solemnitate.

— Gândeşte-te aşa. Dacă el ar crede că MA-ul este pe urmele tale, ce crezi că ar face? Şi-ar risca viaţa, nu? Iar dacă MA-ul ar afla că tu ai suferit o mutaţie, ar vrea să afle cine a făcut-o. Prima dată l-ar bănui pe el.

Am deschis gura ca să-i spun lui Blake că de fapt nu a fost Daemon, dar mi-am dat seama că ar fi sunat aiurea, şi, fir-ar să fie, chiar avea dreptate. Daemon era suspectul numărul unu. M-am aşezat, frecându-mi fruntea cu podul

palmei.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni, am spus eu într-un târziu.

Blake s-a aşezat lângă mine.

— Nu aşa vrem cu toţii? Dar asta schimbă rareori rezultatul, Katy.

*

La trigo, a doua zi, Daemon m-a împuns cu pixul în spate.

— Azi n-o să vin la antrenamentul tău, mi-a spus el încet.

Am fost cuprinsă de dezamăgire. Chiar dacă Daemon nu era cea mai folositoare persoană la aceste antrenamente, eu chiar credeam că reuşita aia cu cărţile i s-a datorat lui.

Şi, da, de-abia aşteptam să-l văd. Nasol.

M-am străduit să ridic din umeri, ca să arăt că nu-mi pasă.

— OK.

Ochii lui de smarald s-au intersectat o clipă cu ochii mei, apoi el s-a lăsat pe spătarul scaunului, mâzgălind ceva în caiet. Mă simţeam de parcă tocmai fusesem concediată, şi m-am întors la banca mea expirând încet.

Carissa mi-a aruncat pe bancă un bileţel împăturit. Curioasă, l-am desfăcut. *Ce-i cu faţa asta*? Frate, era chiar aşa de evident? Am mâzgălit un răspuns scurt: *Obosită. <3 ochelarii tăi noi.* Şi chiar aşa era. Aveau un desen simpatic cu dungi ca de zebră. Am reuşit să-i arunc bileţelul. Nu ne făceam probleme din cauza profesorului – nu avea cum să vadă până în spatele clasei. Tipul ăsta îl făcea pe Moş Crăciun să pară tânăr.

Câteva secunde mai târziu, bileţelul era iar pe banca mea. Am început să zâmbesc după ce l-am deschis. *Mulţumesc. Lesa vrea să-ţi spun: „Daemon arată foarte sexy azi.” Trebuie să fiu şi eu de acord.*

Am râs în sinea mea şi am scris: *Daemon e întotdeauna sexy!!!*

M-am întins spre rândul de alături, ca să-i arunc bileţelul Carissei. Până să-i dau drumul din mână, mi-a fost smuls.

Băga-mi-aş picioarele! Am rămas cu gura căscată şi obrajii mi-au luat foc. M-am întors la bancă şi m-am uitat urât la Daemon.

El ţinea bileţelul la piept şi rânjea.

— Nu e frumos să scrii bileţele în timpul orei, a spus el în şoaptă.

— Dă-mi-l înapoi, am şuierat eu.

El a scuturat capul şi a desfăcut bileţelul, spre oroarea mea – şi, sunt convinsă, a Lesei şi Carissei. Aş fi vrut să mor când l-am văzut că citeşte biletul. Am ştiut când a ajuns la partea mea, fiindcă şi-a ridicat o sprânceană până la frunte.

A zâmbit, apoi a scos capacul pixului cu gura şi a scris ceva pe bilet. Am gemut, uitându-mă spre Lesa şi Carissa. Lesa rămăsese cu gura căscată, iar obrajii Carissei se asortau cu ai mei. Doamne, nu se grăbea deloc.

În sfârşit, a înfăşurat hârtia şi mi-a dat-o înapoi.

— Poftim, Kitten.

— Te urăsc.

M-am întors la bancă furioasă – chiar la timp, fiindcă profesorul începuse să se uite prin clasă. Când s-a întors la tablă, am scos biletul cu mari precauţii, de parcă ar fi fost o bombă, încet şi cu grijă, am desfăcut hârtia aia afurisită.

Şi am crezut iar că o să mor.

Biletul ăla n-o să mai iasă vreodată la lumină. Niciodată. L-am strâns la loc şi l-am îndesat în geantă, cu mişcări ţepene şi plină de indignare.

Daemon a chicotit.

*

Vreo câteva zile, Blake şi cu mine am lucrat singuri. Fără să fie o surpriză, lucrurile mergeau mai bine în lipsa lui Daemon. Antrenată de Blake, am reuşit să mut mici obiecte pentru scurtă vreme, şi să rearanjez toată sufrageria cu un singur gând. De fiecare dată când reuşeam ceva, Blake părea foarte fericit, iar eu încercam să mă bucur alături de el – fiindcă era într-adevăr ceva bun –, dar de fiecare dată simţeam o dezamăgire care îmi

întuneca bucuria.

Aş fi vrut să împart bucuria succesului meu cu Daemon, iar el nu era acolo.

În cele din urmă, Blake a trecut la chestii mai grele, încercând să mă înveţe cum să controlez lucruri mai puternice într-o serie oribilă de experimente de probă urmate de eroare. Prima dată când am încercat să controlez focul s-a încheiat cu nişte arsuri la degete despre care puteam să jur că sunt de gradul doi.

El a venit la mine cu nişte lumânări albe şi eu trebuia să le aprind pe toate deodată prin concentrare. Mi-a dat voie să le ating, şi după mai multe ore de privit fix la ele, care îmi goliseră stomacul, am reuşit să aprind una, imaginându-mi flacăra şi concentrându-mă pe imaginea ei.

După ce am reuşit asta, nu am mai avut voie să mă ating de lumânări. Trebuia să creez focul doar uitându-mă la ele. Blake şi-a fluturat mâna peste ele, şi toate deodată au făcut o mică flacără.

— Floare la ureche, a spus el, după care şi-a trecut din nou mâna pe deasupra lor şi flăcările s-au stins.

— Cum ai făcut asta? Cum le-ai stins? Pot şi luxenii să facă asta?

El mi-a zâmbit.

— Ei pot să controleze doar lucrurile care au o oarecare legătură cu lumina, da? Aşa că mutarea, oprirea lucrurilor şi focul sunt pe domeniul lor. Ei pot genera suficientă energie pentru a crea electricitate şi pentru a face să izbucnească o furtună.

Am dat din cap, amintindu-mi de furtuna din ziua în care mă întorceam cu Daemon de la lac şi ne aştepta domnul Garrison.

— Şi e ca şi cum ar trage atomii din aerul din jur, aşa că, da, pot să stârnească şi vânturi. Dar noi suntem mai puternici decât ei.

— Mi-ai mai spus asta, dar tot nu înţeleg cum.

El a ridicat din umeri.

— Ei au un sigur tip de ADN. A făcut o pauză şi s-a încruntat. Dacă au ADN. Dar să zicem că au, de dragul

discuţiei. Noi avem două tipuri de ADN în noi. Adică ce e mai bun din ambele lumi.

Nu mi se părea prea ştiinţific.

— Oricum, încearcă.

M-a lovit uşor cu genunchiul.

Am făcut exact la fel ca atunci când ţinusem lumânarea în mână, dar ceva a mers prost.

Degetele mele s-au aprins ca artificiile de 4 iulie.

— Fir-ar al naibii!

Blake a sărit în sus şi m-a tras după el. Eu eram şocată de-a dreptul când el m-a târât în bucătărie şi mi-a băgat mâinile sub jetul de apă rece. Era prima dată când îl auzeam pe Blake înjurând.

— Katy, ţi-am zis să aprinzi lumânările, nu degetele. Nu e chiar aşa de greu. Dumnezeule.

— Scuze, am mormăit eu, uitându-mă la degetele care prinseseră o oribilă nuanţă roz, şi apoi roşu.

N-a trecut mult şi au început să se umfle şi să facă băşici.

— Poate că n-o să reuşeşti totuşi să controlezi focul sau să-l porneşti, a comentat el, în timp ce îmi înfăşură cu atenţie degetele într-un prosop. Dacă ai fi putut, n-ar fi trebuit să te ardă. Focul ar fi fost *o parte* din tine. Dar asta? Ăsta a fost un foc în toată puterea cuvântului.

Degetele mă dureau, şi eu m-am încruntat.

— Stai niţel. Era posibil să nu pot controla focul şi tu totuşi m-ai lăsat să încerc?

— Altfel cum aş putea să ştiu care îţi sunt limitele?

— Ce dracu! Mi-am tras furioasă mâinile. Asta nu e în regulă, Blake. Ce mai urmează? N-ai vrea să încerc să opresc un vehicul în mişcare aşezându-mă în faţa lui, dar, ups! nu pot să fac asta şi sunt moartă?

Blake şi-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să poţi face asta. Cel puţin, aşa sper.

Total dezamăgită de el, m-am întors la lumânările mele. Simţeam nevoia să-mi demonstrez mie, şi am încercat, o dată, şi încă o dată. Nu am putut să aprind lumânările fără să le ating, oricât de mult am încercat.

A doua zi dimineaţă a trebuit să inventez o scuză pentru mama. Am zis ceva stupid, de genul că am pus mâinile pe un aprinzător la şcoală, dar ea m-a crezut, ba chiar m-am căpătat şi cu nişte pastile pentru durere.

Mai târziu în seara aceea, Blake mi-a spus că nu reuşise niciodată să vindece pe cineva. Când l-am întrebat când şi unde avusese ocazia asta, n-a mai apucat să-mi răspundă. Am simţit pe ceafă gâdilătura caldă şi după câteva secunde am auzit un ciocănit la uşă.

Am ţâşnit de pe scaun.

— Daemon.

— Iu-huu, a făcut Blake cu atâta fals entuziasm, încât ar fi putut să se facă actor.

Fără să-l iau în seamă, m-am dus repede la uşă.

— Hei, am gâfâit eu, simţindu-mă ameţită şi înfierbântată de cum l-am văzut.

De fiecare dată mă uimea înfăţişarea lui izbitoare.

— Vrei să mă ajuţi în seara asta?

Privirea lui Daemon a alunecat la mâna mea bandajată şi a dat din cap.

— Daa. Unde e Bilbo?

— Blake, l-am corecta eu. E în sufragerie.

A închis uşa după el.

— Deci ce-i cu mâna ta?

Dimineaţă, când Daemon m-a întrebat la şcoală ce s-a întâmplat, am evitat să-i răspund, fiindcă mă îndoiam că o să creadă că ce s-a întâmplat a fost un accident banal. Ultimul lucru de care avea nevoie toată lumea era să-l omoare pe Blake din cauza neputinţei mele.

— M-am ars aseară la cuptor.

Am ridicat din umeri, uitându-mă în jos, la ghetele lui negre care îşi iţeau botul de sub blugi.

— Asta… e cam..

Am oftat.

— Penibil?

— Da, chiar penibil, Kat. Poate ar trebui să nu te mai apropii o vreme de cuptor.

A trecut pe lângă mine şi s-a dus spre sufragerie. L-am

urmat imediat, fiindcă ştiam că nu pot să-l las prea mult singur cu Blake.

Blake i-a făcut semn cu mâna fără prea mare convingere.

— Frumos din partea ta că ai venit iar alături de noi.

Rânjind, Daemon s-a trântit pe canapea alături de Blake şi şi-a întins braţul pe spătarul canapelei, înghesuindu-l.

— Ştiu că v-am lipsit. E în regulă, acum sunt aici.

— Daa, a făcut Blake, cu o voce care părea sinceră.

Am început iar cu mutatul lucrurilor şi, un timp, Daemon nu a spus chiar nimic, nici măcar un „uau” sau „felicitări”, dar se uita la mine. Non-stop.

— Chestia cu mutatul e o şmecherie simplă, a spus Blake, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Uau. Daemon şi-a înclinat capul într-o parte. Acum ţi-ai dat seama?

Blake nu l-a mai băgat în seamă.

— Vestea bună este că acum poţi să faci asta la comandă, dar asta nu înseamnă că ai control. Sper să ai, dar chiar nu-mi dau seama.

Fir-ar să fie. Blake era aşa de pesimist câteodată.

— Am o idee. Trebuie să ai încredere deplină în mine. Dacă îţi cer să faci ceva, să nu începi să pui o mie de întrebări. A făcut o pauză, iar Daemon şi-a îngustat ochii. Trebuie să vedem ceva uimitor.

Uimitor? Mişcam lucrurile fără să le ating! Pentru mine, asta-i ceva destul de uimitor. Dar, iarăşi, mai fusese şi scamatoria cu focul.

— Fac tot ce pot.

— Nu e suficient să faci ce poţi. A expirat zgomotos. OK. Stai aici.

M-am uitat la Daemon în timp ce Blake dispărea pe hol.

— N-am idee ce vrea să facă.

Daemon a ridicat o sprânceană.

— Presupun că ceva care n-o să-mi placă.

Ca şi cum erau multe chestii pe care ar fi putut Blake să le facă astfel încât să-i placă şi lui Daemon. Ceea ce nu ştia el, sau nu pricepea, era că Blake nu încercase deloc să se

dea la mine. Absolut deloc din ziua aceea când a vrut să mă îmbrăţişeze la restaurant. Dar poate era pură antipatie.

În timp ce aşteptam, am auzit sertarele din bucătărie deschizându-se. S-a mai auzit şi un zăngănit de veselă. O, ce bine, altă sticlărie de distrus.

Blake s-a întors şi s-a oprit în uşă, cu o mână la spate.

— Eşti gata?

— Sigur.

A zâmbit şi a scos mâna de la spate. Lumina s-a reflectat într-o margine subţire de metal. Un cuţit? Şi apoi *cuţitul de carne* a zburat fix spre pieptul meu.

Strigătul mi-a îngheţat în gât. Am ridicat mâna, oripilată şi panicată. Cuţitul s-a oprit în aer. A îngheţat la câţiva centimetri de pieptul meu, cu vârful spre mine. Stătea pur şi simplu acolo, suspendat.

Blake şi-a plesnit palmele.

— Ştiam eu!

M-am uitat fix la el, iar gândirea mea critică a intrat din nou în acţiune.

— Ce dracu' a fost asta, Blake?

S-au întâmplat mai multe deodată. Acum, că nu mai eram concentrată, cuţitul a căzut din aer, lovindu-se inofensiv de podea. Blake încă mai plesnea din palme. Mi-au scăpat nişte înjurături care ar fi făcut-o pe mama să plângă, iar Daemon, care părea să fi intrat într-o stare de stupefacţie după ce făcuse Blake, a explodat.

A sărit de pe canapea ca o rachetă, alunecând în zbor în forma lui reală. O clipă mai târziu, îl lipise de perete pe Blake, scăldat în lumina aia intensă roşu-albă, care lumina toată camera.

Mi-am întins gâtul spre ei şi am murmurat *Doamne, Dumnezeule.*

— Hei, hei, ţipa Blake, cu mâinile fluturând în lumină. Trebuie să te stăpâneşti. Katy n-a fost în niciun pericol.

Din partea lui Daemon n-a venit niciun răspuns, cel puţin nu unul pe care Blake să-l poată auzi, dar eu l-am auzit. Tare şi clar. *Asta e. Îl omor.*

Geamurile au început să se zgâlţâie şi pereţii să se

cutremure. Ecranul televizorului se mişca. Peste tot zburau fragmente de tencuială. Lumina lui Daemon a izbucnit mai tare, înghiţindu-l cu totul pe Blake, şi, pentru o clipă oribilă, chiar am crezut că l-a omorât.

— Daemon! am ţipat eu şi m-am repezit pe lângă măsuţă. Opreşte-te!

Dar apoi s-a auzit un pârâit, ca şi cum aerul s-ar fi încins şi s-ar fi încărcat după un fulger. Păstrându-şi încă forma de luxen, Daemon a sărit înapoi şi i-a dat drumul lui Blake. Băiatul a aterizat pe picioare şi s-a clătinat într-o parte.

Daemon zumzăia şi voia să se ducă din nou spre Blake, dar m-am aşezat între ei.

— OK. Amândoi trebuie să vă opriţi dracului odată.

Blake şi-a trecut mâinile peste tricou, netezindu-l.

— Eu nu fac nimic.

— Ai aruncat un cuţit în mine, idiotule, am răbufnit eu.

Nu trebuia să spun asta, fiindcă l-am auzit pe Daemon cum promite O *să-l rup în două.*

— Opreşte-te.

Din lumină a apărut un braţ şi degetele mi-au mângâiat uşor obrazul. Atingerea a fost aşa de fină şi de scurtă, cred că a durat o jumătate de secundă, şi s-a petrecut aşa de rapid, încât Blake nu cred că a văzut ceva. Apoi lumina a început să pâlpâie. Stătea acolo în forma lui umană, tremurând de furia pe care şi-o stăpânea cu greu, cu ochii albi şi pătrunzători ca nişte ţurţuri.

— Ce dracu ai vrut să faci?

— Nu a fost nicio clipă în pericol! Dacă aş fi avut vreo îndoială că nu poate s-o facă, nu l-aş fi aruncat spre ea!

Daemon a trecut pe lângă mine, cu mâna lui mare strânsă în pumn. În formă umană sau extraterestră, Daemon tot putea să facă victime.

— Dar era imposibil să ştii că poate s-o facă! Nu puteai să fii sigur sută la sută!

Blake a clătinat din cap, întorcând spre mine nişte ochi mari şi rugători.

— Jur că n-ai fost nicio clipă în pericol, Katy. Dacă aş fi crezut că nu poţi să-l opreşti, n-aş fi făcut asta.

Daemon a înjurat iar, şi eu i-am luat-o înainte, blocându-l.

— Cine face aşa ceva? a strigat Daemon.

Din trupul lui ieşeau valuri fierbinţi.

— De fapt, Kiefer Sutherland a făcut asta. În varianta originală de la *Buffy,* a explicat Blake. Când a văzut că mă uit la el cu gura căscată, s-a strâmbat. A fost la televizor acum câteva seri. A aruncat un cuţit în Buffy şi ea l-a prins.

— Ăla era Donald Sutherland, taică-său, l-a corectat Daemon, spre uimirea mea.

Blake a ridicat din umeri.

— Acelaşi lucru.

— Eu nu sunt Buffy! am ţipat eu.

A început să zâmbească uşor.

— Tu eşti mult mai drăguţă decât Buffy.

Şi nu era cel mai bun lucru pe care putea să-l spună. Daemon a scos un fel de mârâit din gât.

— Tu vrei să mori? Fiindcă o cauţi cam tare în seara asta, puiule. Vorbesc foarte serios. Chiar o cauţi. Pot să te lipesc de perete şi să te ţin acolo până nu mai ai niciun strop de viaţă în tine. Crezi că ai putea să mă ţii departe de tine? Nu? Aşa ziceam şi eu.

Blake şi-a umflat fălcile.

— OK. Îmi pare rău. Dar dacă n-ar fi putut să-l prindă, l-aş fi oprit eu. Cum de altfel ai fi putut să-l opreşti şi tu. Nu se întâmpla nimic. Nu era nimic rău.

Valul de furie îl năpădea iar pe Daemon şi de data asta mă îndoiam că o să-l mai pot opri dacă s-ar fi repezit la Blake. M-am încordat.

— Cred că ajunge pentru azi.

— Dar…

— Blake, *chiar* cred că ar trebui să pleci, am spus eu cu înţeles. OK? Cred că e mai bine să pleci.

Blake s-a uitat peste umărul meu şi a părut că înţelege, fiindcă a dat din cap.

— Bine. A plecat spre uşă şi s-a oprit. Dar te-ai descurcat foarte bine, Katy. Nu cred că-ţi dai seama ce grozavă ai fost.

Podeaua a început să tremure surd şi Blake şi-a terminat replica ieşind din casă. Abia când am auzit motorul maşinii m-am relaxat.

— Gata, a spus Daemon cu voce joasă. Nu mai faci nimic.

M-am întors încet spre el. Ochii lui aveau lumina aia ciudată.

De aproape, erau cumva frumoşi, ciudaţi, dar chiar siniştri.

— Putea să te omoare, Kat. Nu pot să mă împac cu asta. Niciodată n-am să pot.

— Daemon, n-a vrut să mă omoare.

Părea că nu-i vine să creadă.

— Eşti nebună?

— Nu.

Obosită, am luat de jos cuţitul de criminal în serie. După ce l-am luat în mână, mi-am amintit iar că a trebuit să opresc un cuţit care zbura spre pieptul meu. M-am uitat la Daemon, înghiţind în sec.

El era tot furios.

— Nu vreau să mai faci niciun antrenament cu el. Nici măcar să nu te mai apropii de el. Băiatul ăsta are o doagă lipsă.

Să îngheţi ceva era o chestie. Era una dintre cele mai tari chestii pe care le puteai face folosindu-te de Sursă, amândoi, şi Blake, şi Daemon spuneau asta, dar nu puteai să foloseşti acest lucru ca pe o armă.

— O să-l prind eu odată şi o să-i fac operaţie estetică. Nu…

— Daemon, am şoptit eu.

— … pot să cred că a făcut asta.

Pe neaşteptate, m-am trezit în braţele lui, strângându-mă la piept. Doar printr-un miracol nu l-am înjunghiat.

— Doamne, Kat, putea să-ţi facă rău.

Cumva şocată din cauza contactului strâns de acum, după ce mă evitase tot timpul din ziua când îmi făcuse un sandvici, la început nici nu m-am mişcat. Tot corpul lui zumzăia. Mâna pe care mi-a pus-o pe cap, strângându-mă

la piept, tremura uşor.

— Uite, e clar că ai dobândit un pic de control. O să te ajut eu să mai exersezi, a spus el, cu bărbia sprijinită pe creştetul meu şi, Dumnezeule, braţele şi corpul lui erau aşa de calde şi era perfect.

— Asta nu se mai poate întâmpla.

— Daemon.

Vocea mea era înăbuşită la pieptul lui.

— Ce?

M-am împins puţin şi a aplecat capul spre mine.

— L-am îngheţat.

S-a încruntat.

— Ce?

— *Am îngheţat* cuţitul. M-am eliberat din braţele lui şi am fluturat cuţitul. Nu doar că l-am oprit, l-am îngheţat. Chestia asta rămăsese aşa, în aer.

Abia acum părea să realizeze şi el.

— Doamne…

Am râs.

— Doamne, asta e o chestie, nu?

Daemon a dat din cap.

— Este. E… e o mare chestie.

Eram plină de încântare.

— Nu putem să oprim antrenamentele.

— Kat…

— Nu se poate! Uite, nu e normal să arunce un cuţit spre mine. Şi numai Dumnezeu ştie că nu sunt deloc încântată de asta, dar a funcţionat. Chiar a funcţionat. Începe să se vadă ceva…

— Care parte din „putea să te ucidă” n-o înţelegi?

Daemon s-a tras în spate, ceea ce de obicei însemna că este foarte, foarte furios.

— Nu vreau să te mai antrenezi cu el. Nu în condiţiile în care îţi pune viaţa în pericol.

— Nu îmi pune viaţa în pericol.

În afară de episodul în care mi-au luat foc degetele şi de ăsta cu cuţitul – dar, oricum, tot merita. Dacă aş putea să-mi controlez aceste abilităţi şi chiar aş reuşi să le folosesc

pentru a-i proteja pe Daemon şi Dee, atunci n-aş mai fi doar o fiinţă umană – sau un mutant care e la un pas de a-i expune.

— Nu putem să ne oprim, am încercat eu să-i explic. O să pot să controlez şi să folosesc Sursa, aşa cum puteţi şi voi. Te-aş putea ajuta…

— Cu ce să mă ajuţi? Daemon s-a uitat fix la mine, apoi a râs. Vrei să mă ajuţi să mă lupt cu arumii?

OK. Nu aveam chiar asta în vedere, dar acum, dacă tot a adus vorba, de ce nu? După cum spunea Blake, aveam potenţialul să fiu mai puternică decât Daemon. Mi-am încrucişat braţele la piept, cu cuţitul în mână.

— Ei, da, şi dacă aş face asta?

El a râs din nou, şi îmi venea să-i dau o palmă.

— Kitten, n-o să mă ajuţi să mă lupt cu arumii.

— De ce nu? Dacă pot controla Sursa şi pot să ajut, de ce să n-o fac? Aş putea să mă lupt.

— Cred că sunt o groază de motive, a ţipat el, şi veselia îi pierise cu totul. Mai întâi, eşti om.

— Nu chiar.

El şi-a îngustat ochii.

— Bine, eşti un om care a suferit o mutaţie, dar un om care este cu mult mai slab şi mai vulnerabil decât un luxen.

Am expirat încet.

— Nu ai cum să ştii cât de slabă şi vulnerabilă sunt dacă nu sunt pregătită.

— N-are importanţă. În al doilea rând, nu e treaba ta cu arumii. Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Daemon…

— Nu se va întâmpla atâta timp cât trăiesc eu. Ai înţeles? Niciodată n-o să te lupţi cu arumii. Nu-mi pasă nici dacă poţi să opreşti şi rotaţia pământului.

Am încercat să-mi reprim furia. Faza asta când Daemon începea să-mi spună ce să fac mă enerva mai mult decât atunci când se purta ca un nesimţit.

— Nu sunt proprietatea ta, Daemon.

— Nu se pune problema de proprietate, nebună mică ce

eşti.

— Nebună? M-am uitat urât la el. N-ar trebui să mă faci în toate felurile când am un cuţit în mână.

N-a băgat de seamă ce i-am spus.

— În al treilea rând, e ceva aiurea la Blake ăsta. Nu poţi să-mi spui că n-ai văzut sau că n-ai simţit asta.

— A, nu…

— Nu ştii nimic despre el – nimic mai mult decât că-i place să facă surf şi că are un blog. Mare chestie.

— Astea nu sunt argumente.

— Fiindcă nu vreau să fii în pericol – ce zici de argumentul ăsta? Nici ăsta nu e destul de bun pentru tine? a ţipat el şi eu am sărit în sus.

S-a uitat în altă parte, respirând adânc de mai multe ori.

Nu îmi dădusem seama că ăsta ar putea să fie adevăratul motiv pentru tot comportamentul lui. Fiecare fibră din corpul meu s-a înmuiat şi nervii mei s-au topit ca un fulg de zăpadă.

— Daemon, nu poţi să mă opreşti doar fiindcă vrei să mă protejezi.

El a întors capul spre mine.

— *Am nevoie* să te protejez.

Am nevoie era o expresie aşa de puternică, încât mi s-au oprit şi respiraţia, şi inima.

— Daemon, sunt flatată – chiar sunt, dar nu e treaba ta să mă protejezi pe mine. Eu nu sunt Dee. Nu sunt o altă responsabilitate pentru tine.

— La naiba, normal că nu eşti Dee! Dar eşti responsabilitatea mea. Eu te-am băgat în rahatul ăsta. Şi n-o să te trag după mine şi mai mult de-atât!

Mi se învârtea capul. Motivele lui pentru care voia să nu mă mai antrenez cu Blake erau bune şi nu erau. Eu simţeam nevoia să-i arăt că nu eram o slăbiciune pentru el sau cineva de care trebuie să-ţi faci griji în permanenţă. Fiindcă dacă ajungea să mă considere aşa şi risca prea mult pentru mine, putea să pună în pericol viaţa lui şi a lui Dee din cauza mea.

— Nu mă opresc, am spus.

Daemon m-a privit fix.

— Nu contează niciun pic pentru tine că nu vreau să te ştiu în niciun fel de pericol? Că nu vreau să încurajez ceva aşa de idiot ca pregătirea ta pentru lupta cu arumii?

Am tresărit. Au, ce m-a înţepat.

— Faptul că vreau să te ajut pe tine şi pe cei din specia ta ţi se pare idiot?

Şi-a încleştat fălcile.

— Da, este.

— Daemon, am şoptit eu. Înţeleg că ţii…

— Nu înţelegi. Asta-i problema! S-a oprit şi a inspirat adânc, de parcă a luat tot aerul din cameră. Nu vreau să particip la aşa ceva. Vorbesc serios, Katy. Dacă te încăpăţânezi să faci asta, atunci… nu ştiu. Dar eu nu vreau să mai trăiesc şi cu asta pe conştiinţă, aşa cum trăiesc fiecare zi nenorocită gândindu-mă la Dawson. Nu o să mai fac a doua oară aceeaşi greşeală permiţând asta.

Am tras adânc aer în piept. Mă durea inima la gândul că trăieşte cu sentimentul ăsta de vinovăţie – pentru o vină care nu era nici măcar a lui.

— Daemon…

— Ce alegi, Katy? S-a uitat la mine ferm. Spune-mi acum.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, am şoptit eu cu lacrimi în ochi.

Chiar nu-şi dădea seama? Dacă făceam asta, aveam mai multe şanse să nu sfârşesc ca Bethany şi Dawson, puteam să am singură grijă de mine şi puteam să am grijă şi de el, fiindcă într-o zi sigur va avea nevoie de ajutor.

Daemon a făcut un pas înapoi, de parcă l-aş fi lovit.

— Nu trebuia să spui asta.

Chipul lui a căpătat o expresie dură, iar ochii îi erau ca nişte gheţari. Răceala care venea dinspre el m-a îngheţat până la oase. Niciodată nu l-am văzut mai străin.

— Eu am terminat aici.

Capitolul 21

Aş fi vrut să nu mă duc la şcoală a doua zi, dar oricum nu puteam să mă ascund la nesfârşit. Pe neaşteptate, Daemon n-a mai apărut nicăieri. Nu l-am mai văzut pe coridoare, nici când mă duceam la dulap să-mi pun cărţile înainte de prânz. N-a mai apărut deloc.

Îl gonisem până şi din şcoala asta afurisită.

— Hei, a făcut Blake, venind spre mine. Nici azi nu arăţi prea bine.

În timpul orei de bio, stătusem mai mult cu nasul în caiet. Am oftat şi am închis uşa dulapului.

— Mda, nu mă simt prea bine.

— Ţi-e foame?

Am clătinat din cap şi el m-a bătut uşor pe rucsac.

— Nici mie. Ştiu eu un loc, fără mâncare şi fără prea mulţi oameni.

Suna bine, fiindcă ultimii pe care aş fi vrut să-i văd acum erau Adam şi Ash uitându-se urât la mine la cantină. Locul la care se gândise Blake era amfiteatrul, care acum era gol. Perfect.

Ne-am aşezat în fundul sălii, punându-ne picioarele pe scaunele din faţă. Blake a scos un măr din geantă.

— Până la urmă, Daemon s-a calmat aseară?

Am gemut în sinea mea.

— Mda… nu chiar.

— Mi-a fost teamă că aşa se va întâmpla. A tăcut şi a muşcat din mărul lui roşu şi lucios. Să ştii că nu ai fost nicio secundă în pericol. Dacă nu l-ai fi oprit tu, unul dintre noi ar fi făcut-o.

— Ştiu. M-am lăsat mai adânc în scaun şi mi-am rezemat capul de spătar. Îi e teamă să nu fiu rănită, atâta tot.

Şi mă durea să spun asta, fiindcă ştiam că în spatele

cuvintelor pe care mi le spusese aseară erau numai intenţii bune, numai că el trebuia să mă vadă ca pe un egal. Nu ca pe cineva slab care are nevoie să fie salvat.

— E admirabil, a zâmbit Blake pe deasupra mărului său. Tu ştii că nu-mi place deloc individul, dar ţine la tine. Şi îmi pare rău. N-am vrut să vă creez probleme.

— Nu e vina ta. L-am bătut uşor pe genunchi, fără să fiu surprinsă de micul şoc de electricitate, şi am adăugat: O să se rezolve.

Blake a dat din cap.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

A mai muşcat o dată din măr şi apoi a continuat.

— Daemon te-a vindecat? întreb, fiindcă poate aşa aş înţelege mai bine puterile tale, dacă aş şti cine te-a schimbat.

M-a cuprins neliniştea.

— De ce crezi că ar fi fost el?

Blake s-a uitat la mine cu o privire atentă.

— Asta ar explica apropierea dintre voi. Şi eu eram foarte apropiat de prietenul meu după aceea. Ştiam aproape tot timpul când se afla prin preajmă. Eram ca două jumătăţi ale unui întreg după ce m-a vindecat. Era o legătură puternică.

Chestia cu vindecarea era tabu pentru mine, aşa încât nici măcar o armată de arumi n-ar fi putut să mă facă să recunosc că a fost Daemon.

— E bine că mi-ai spus, dar nu e cazul.

Curiozitatea însă mă făcea să fiu perspicace.

— Spui că eraţi apropiaţi. Asta te făcea să fii… atras de el?

— Ce? A râs. Nu. Eram ca nişte fraţi, dar conexiunea – sau ce-o fi asta – nu te obligă să simţi ceva. Doar te apropie de cel care te-a vindecat. E mai puternică decât o legătură de familie, dar nu are vreo conotaţie sexuală sau emoţională.

Am închis ochii înainte ca el să vadă lacrimile care îmi apăruseră. Perfect. Eram cea mai mare tâmpită în viaţă.

Tot timpul ăsta i-am aruncat lui Daemon în faţă conexiunea asta extraterestră, şi de fapt n-avea nicio legătură.

— E bine de ştiut.

Vocea mea suna ciudat.

— În fine… de ce e aşa de important cine m-a vindecat?

El s-a uitat la mine de parcă s-ar fi întrebat care o fi nivelul IQ-ului meu, şi şi-a terminat mărul.

— Fiindcă am auzit că nivelul de putere al celui care te-a vindecat este un indicator pentru forţa pe care o vei avea tu. Cel puţin, aşa am înţeles eu de la Liz. Puterile şi limitele ei erau strâns legate de cele ale luxenului care o vindecase. Şi la mine a fost la fel.

— A.

Acum înţelegeam cum am putut să fac praf satelitul ăla. Orgoliul lui Daemon ar ajunge până la cer dacă ar şti. Am zâmbit, dar gândul la el mi-a trezit iar durerea din inimă.

— De-aia am crezut că a fost Daemon, dar el e al naibii de puternic. Nu vreau să te jignesc, dar tu n-ai făcut nimic extraordinar până acum, aşa că…

— Da, mersi, am zis şi am râs când i-am văzut expresia încurcată. În fine, e cineva la care nu te-ai fi gândit niciodată, şi mai mult de atât nu vreau să spun, OK?

— Bine. Stătea cu cotorul în mână, încruntat. Nu ai încredere în mine, este?

Eram gata să-i spun că da, dar m-am oprit. Măcar o dată puteam să fiu şi eu sinceră.

— Nu are nicio legătură cu tine, dar acum, în situaţia asta, am impresia că încrederea trebuie acordată cu mari precauţii.

Blake s-a uitat la mine dintr-o parte şi a zâmbit.

— Te-ai gândit bine.

*

Dacă mai vedeam un cuţit în următorii zece ani, intram în tratament psihiatric de lungă durată. Să-mi petrec timpul oprind cuţite aruncate în mine nu era, din punctul meu de vedere, cea mai bună distracţie.

Din fericire, am putut să le opresc pe toate. Şi Blake,

nemaifiind Daemon acolo, a scăpat întreg.

După aceea, spre sfârşitul săptămânii, a trecut la aruncarea unor chestii non-mortale spre mine, cum ar fi perne şi cărţi. După multe ore, am ajuns să stăpânesc arta de a nu mânca textile. Dar n-am lăsat niciodată o carte să mă lovească sau să cadă pe podea, totuşi. Asta mi s-ar fi părut un sacrilegiu.

Mi se părea puţin de-a-ndăratelea să începem cu cuţite şi să terminăm cu perne, dar am înţeles strategia lui. Abilitatea mea era strâns legată de emoţii – cum ar fi frica. Trebuia să accesez emoţii puternice şi să le folosesc şi atunci când nu eram speriată. Şi de altfel trebuia să le pot controla şi când eram înnebunită de frică.

Am gemut în timp ce adunam pernele de pe jos şi cărţile de pe măsuţă şi le-am pus înapoi la locul lor.

— Obosită? m-a întrebat Blake, rezemat de perete.

— Da, am scâncit eu.

— Ţi-am zis că şi luxenii obosesc după ce îşi folosesc puterile?

Blake a luat ultima carte de pe masă şi a aşezat-o în locul de unde o luase mai înainte: lângă televizor.

— Da, şi îmi amintesc că ai zis că noi obosim şi mai repede decât ei.

— Noi suntem la fel ca luxenii în privinţa asta. Ei îşi folosesc energia ca să facă anumite lucruri – ştii, punând o bucăţică din ei în tot ce fac. Şi noi facem la fel, dar la ei energia durează mai mult decât la noi. Nu ştiu de ce. Ceva în legătură cu faptul că noi avem doar jumătate ADN extraterestru, dar trebuie să fii atentă, Katy. Cu cât ne folosim mai mult abilităţile, cu atât devenim mai slabi. Şi mai repede.

— Perfect, am mormăit eu. Deci Daemon ar fi putut să te ţină atunci lipit de perete toată noaptea?

— Dap. S-a oprit lângă mine. Zahărul te ajută. Dar şi piatra Melody.

— Piatra ce?

Mi-am frecat ceafa, aşezându-mă pe canapea.

— E un tip de cristal – un opal foarte rar.

S-a aşezat lângă mine, atât de aproape, încât coapsele noastre se atingeau. M-am tras mai departe.

— Dar ce poate să facă?

El şi-a rezemat capul pe pernă şi a ridicat aşa din umeri.

— Din ce am auzit eu, poate să-ţi sporească puterile. Poate chiar să le stabilizeze cumva, şi nu mai oboseşti ca luxenii.

Toată chestia asta cu cristalul mi se părea cam aiurea. Suna ca o aiureală de tip New Age, dar, în fine, ce ştiam eu?

— Şi tu ai cristal de-ăsta?

Blake a râs.

— Nu. Sunt greu de găsit.

Am luat o pernă care suferise abuzuri, mi-am pus-o sub cap şi am închis ochii, rezemându-mă de braţul canapelei.

— Atunci o să rămân doar la zahăr.

A urmat o pauză.

— Te-ai descurcat bine, să ştii. Înveţi repede.

— Ha! Nu spuneai aşa în prima săptămână, am căscat eu. Poate n-o să fie aşa de greu, până la urmă. O să ajung să-mi controlez abilităţile… şi totul o să revină la normal.

— Nimic nu va mai fi normal, Katy. În momentul în care vei păşi afară din raza de acţiune a beta-cuarţului, arumii te vor găsi.

Canapeaua s-a lăsat uşor spre mine, dar eram prea obosită ca să deschid ochii.

— Dar dacă ajungi să-ţi controlezi cu adevărat puterile, o să poţi să te aperi singură.

Asta voiam şi eu. Să pot să stau lângă Daemon, nu în spatele lui.

— Eşti un extraordinar mesager de veşti bune. Ştiai?

— Nu-mi propusesem asta.

Perna canapelei s-a lăsat şi mai mult, şi am simţit degetele lui Blake dându-mi părul într-o parte. Am deschis repede ochii şi am sărit în sus, răsucindu-mă spre el.

— Blake.

El s-a tras înapoi şi şi-a pus mâna pe coapsă.

— Scuză-mă. N-am vrut să te sperii. Doar voiam să văd

dacă eşti bine.

Sigur era asta? Sau ceva mai mult? Frate, era aşa de aiurea.

— Situaţia mea e foarte complicată acum.

— De înţeles, a spus el, lăsându-se pe spate. Îţi place de el, nu-i aşa?

Mi-am strâns perna la piept, neştiind ce să-i răspund.

— Nu minţi. A râs când a văzut că mă încrunt. De fiecare dată când minţi, roşeşti.

— Nu înţeleg de ce îmi spune toată lumea aşa. Obrajii mei nu sunt un detector de minciuni umane. Mă jucam cu un ciucure de la pernă, ştiind că ar trebui să discutăm despre *asta,* mai ales că trebuia să lucrăm împreună. Îmi pare rău. Numai că acum…

— Katy, e OK. Şi-a pus mâna pe mâna mea şi m-a strâns liniştitor. Pe bune. Îmi placi. Serios. Evident. Dar tu ai acum multe probleme, şi probabil că unele le aveai dinainte de a apărea eu. Aşa că e OK. Serios.

Am zâmbit sincer pentru prima dată în ultimele două zile.

— Îţi mulţumesc pentru… înţelegere.

Blake s-a ridicat de pe canapea şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Ei, cred că am timp să fiu răbdător. Nu mă duc nicăieri.

*

Stăteam în bancă, încercând să mă concentrez la ce povesteau Lesa şi Carissa. Pielea mea era când fierbinte, când rece.

— Deci, Katy, îţi petreci o groază de timp cu surferul, a zis Lesa şi a ridicat o sprânceană. Nu vrei să ne povesteşti nimic?

M-am chircit în scaunul meu.

— Nu. Ne petrecem timpul împreună, atât.

— Petreceţi timp împreună, a repetat Lesa şmecher, ăsta e un fel de a spune că faceţi sex.

Carissa a rămas cu gura căscată.

— Nu e adevărat!
— Tu nu ai avut prea multe întâlniri pe aici. Lesa s-a rezemat de spătar, trăgând-o uşor de o buclă. De fapt, cam toate expresiile pe care le folosesc tipii de aici sunt un cod pentru sex.
— Trebuie să fiu de acord cu Carissa de data asta. Să stai cu cineva nu înseamnă să faci sex, cel puţin până acum…
Ceafa a început să mă furnice şi bătăile inimii mele s-au înteţit. L-am văzut cu coada ochiului pe Daemon în uşă şi m-am concentrat pe faţa Lesei de parcă ar fi fost salvarea mea.
Daemon a trecut pe lângă mine şi şi-a luat locul în spatele meu. Mi-am încleştat degetele pe marginea caietului, sperând din tot sufletul că drăguţul profesor nu va întârzia ca de obicei.
Am simţit un pix împungându-mă în spate.
O senzaţie ameţitoare incredibilă m-a cuprins. M-am întors încet. Nu puteam să citesc nimic în expresia lui neutră.
— Văd că ai fost… ocupată, a spus el, lăsându-şi genele în jos.
Partea cea mai nasoală din faptul că locuiam alături de Daemon era că putea să vadă orice mişcare. Asta însemna că ştia că mă antrenez în continuare cu Blake.
— Da, oarecum.
Daemon şi-a pus coatele pe bancă şi şi-a sprijinit obrajii în palme.
— Şi ce mai face Bobo?
— E *Blake*, am spus eu încet. Şi ştii foarte bine ce facem. Eşti doar…
— Nu prea cred.
Apoi a râs încet, dar nu era nicio urmă de veselie în râsul lui, şi s-a apropiat puţin mai mult. Irisul lui era mai profund.
— Chiar aş fi vrut să te mai gândeşti la asta.
— Şi eu aş fi vrut să te mai gândeşti la asta *tu.*
Daemon nu a răspuns. Şi-a luat coatele de pe bancă şi şi-

a încrucişat braţele la piept. Conversaţia noastră era evident încheiată. M-am întors la banca mea, cu o senzaţie de rău.

Orele de dimineaţă mi s-au părut foarte lungi. Lesa m-a aşteptat în faţa cabinetului de bio, oprindu-mă la uşă.

— Pot să te întreb ceva? a spus ea, uitându-se în jur.

Am oftat.

— Normal.

M-a tras lângă un dulap liber.

— Ce se întâmplă aici? Înainte de Halloween l-ai sărutat pe Daemon, ai ieşit o dată cu Blake şi acum ieşi iar cu el, dar între tine şi Daemon este evident ceva.

M-am strâmbat.

— Uau, sună ca şi cum aş fi grozav de uşuratică.

Şi Lesa a făcut o grimasă.

— N-o să fiu eu cea care să te acuze de aşa ceva. Crede-mă. Sunt doar curioasă. Tu ai idee ce vrei să faci?

Unul dintre motivele pentru care o plăceam pe Lesa? Nu se ascundea după deget. Spunea exact ceea ce gândea şi din acest motiv eram mai sinceră cu ea decât cu oricine altcineva.

— Eu sincer nu ştiu. Adică, ştiu. Blake nu e iubitul meu. Şi nici Daemon nu e.

— Nu e?

M-am sprijinit de marginea rece de metal a dulapului şi am oftat.

— E foarte complicat.

— Nu poate fi prea complicat, a spus ea. Pe care dintre ei îl placi?

Am închis ochii şi am recunoscut în sfârşit:

— Pe Daemon.

— A-ha. M-a împins uşor cu şoldul. Stai. Şi de ce e complicat? Daemon e mort după tine. Toată lumea a văzut asta, chiar dacă vă certaţi mereu. Şi tu îl placi. Deci care e problema?

Cum aş fi putut eu să-i explic în ce porcărie eram băgată?

— Pur şi simplu e complicat. Crede-mă.

Lesa s-a încruntat.

— N-am încotro şi te cred pe cuvânt, fiindcă vine Blake.

S-a întors aşa de repede, de parcă ar fi prins-o cineva uitându-se în decolteul meu.

Ora de bio a trecut fără să se întâmple nimic special, fiindcă Blake şi cu mine ne purtam ca de obicei, ca nişte persoane normale, nu ca nişte mutanţi sau ceva, atunci când eram la şcoală, şi îl apreciam foarte mult pentru asta. Oricât de ciudată era situaţia mea, aici puteam să mă comport normal.

Am descoperit că la prânz se serveşte lasagna rece şi o salată cu un miros ciudat. Miam-miam. Mi-am pus şi eu o porţie pe tavă şi tânjeam după un smoothie de căpşuni. Mă îndoiam că voi putea să primesc azi. Daemon nu îmi mai aducea bunătăţi cam de când începusem antrenamentele. Mi-era dor de perioada aceea. Mi-era dor de el.

Dee şi Adam erau gură în gură când m-am aşezat eu la masă. M-am uitat la Carissa. Ea şi-a dat ochii peste cap, dar eu am zâmbit. Chiar dacă viaţa mea amoroasă era un dezastru, susţineam în continuare echipa Dragostea E Cea Mai Tare. Singura chestie pe care n-o înghiţeam prea bine era giugiuleala mamei cu Will, din care am văzut ceva ieri, înainte de a pleca ea la serviciu. Câh.

— Nu-ţi mănânci salata? m-a întrebat Dee.

— E haios că te-ai oprit din sărutat ca să mănânci. Am râs şi am împins salata spre ea. Salut, Adam.

Obrajii lui se îmbujoraseră.

— Salut, Katy.

— Scuze. Mi-e foame, a zâmbit Dee.

— Iar eu mi-am pierdut pofta de mâncare, a mormăit Carissa.

Blake n-a venit la cantină, a venit Daemon, în schimb. S-a aşezat ca de obicei lângă Ash şi Andrew. L-am privit fără să vreau. Daemon s-a uitat spre mine, cu un smoothie în mână. A rânjit.

Nemernicul.

Mi-am mutat privirea spre Dee.

— Cum poţi să mănânci chestia aia? Pot să jur că

marginea frunzelor de salată e uscată. E greţos.

Adam a râs.

— Dee poate să mănânce orice.

— Şi tu la fel, a zis ea şi i-a oferit o roşie cu furculiţa ei. Vrei?

— OK. M-am rezemat de spătarul scaunului. Dacă te apuci să-l hrăneşti, va trebui să mă mut la altă masă.

— Şi eu la fel, a spus Carissa.

Dee şi-a dat ochii peste cap, dar a renunţat.

— Îmi place să împart cu alţii. Ce e rău în asta? Apoi s-a uitat la mine, cu o expresie plină de speranţă. Mă bucur că mănânci cu noi azi… singură.

Stânjenită, am dat din cap şi mi-am concentrat atenţia pe desfacerea lasagnei din farfurie. Detestam mâncarea în straturi, mai puţin dacă erau straturi de ciocolată şi unt de arahide.

Şi prânzul, şi orele de după-amiază s-au terminat în sfârşit şi am plecat spre oficiul poştal să ridic corespondenţa înainte să ajungă Blake.

Când îmi aşezam toate plicurile pline cu porcării şi pachetele pe bancheta din spate, am zărit cu coada ochiului un Ford Expedition negru la marginea parcării, ca şi cum ar fi oprit în pripă, iar motorul încă mai mergea.

Ar putea fi orice Ford Expedition, mi-am spus eu şi am închis portiera, dar am simţit un fior pe ceafă şi toate firişoarele de păr mi s-au ridicat pe mâini. Poate am căpătat un soi de al şaselea simţ odată cu aiureala aia extraterestră?

M-am îndreptat spre portiera din faţă, cu ochii la maşină. Fumul ieşea prin ţeava de eşapament, umplând aerul de miros.

Brusc, portiera din spate s-a deschis larg şi am văzut doi oameni. Brian Vaughn, ofiţerul de la MA care avea cel mai sinistru râs pe care îl auzisem vreodată, se aplecase peste pasager, apucând clanţa portierei. Gura lui era o dungă subţire şi furioasă în timp ce se întindea spre portieră, ţinând cu cealaltă mână o fată pe banchetă.

M-am uitat iar cu ochii îngustaţi spre fată, în loc să urc

naibii în maşină şi să o tai repede de acolo. Ultimul lucru care îmi mai trebuia era ca Vaughn să mă vadă uitându-mă aşa la el, dar… o *cunoşteam* pe fata asta.

Îi văzusem chipul pe un afiş lipit pe vitrina de la FOOLAND. Părul ei şaten era strâns la spate şi îi descoperea faţa palidă şi delicată. Ochii nu îi râdeau când s-a întors spre portieră, privindu-l pe Vaughn cum o închide înăuntru… departe de mine.

Ochii ei erau goi.

Dar ea era.

Era Bethany.

Capitolul 22

Bethany – iubita lui Dawson – era în viaţă. Şi era cu MA-ul. Părea o nebunie, şi am trecut prin toate etapele de negare până am ajuns acasă, dar era *ea.* Figura ei mi se întipărise în memorie. M-am plimbat prin casă până a apărut Blake, înmărmurită, încercând să-mi dau seama ce însemna asta.

El mi-a aruncat o singură privire şi s-a încruntat.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— Cred că asta am şi văzut. Îmi strângeam mâinile şi le desfăceam întruna. Cred că azi am văzut-o pe Bethany cu tipul ăla de la MA.

Blake s-a încruntat.

— Care Bethany?

Nu mi se părea normal să-i spun lui Blake despre asta, dar trebuia să spun cuiva.

— Bethany a fost iubita lui Dawson. Iar Dawson a fost fratele lui Daemon şi al lui Dee. Până acum se credea că au fost atacaţi şi omorâţi de arumi, dar trupurile lor au fost luate de MA înainte ca Daemon şi Dee să apuce să le vadă.

Am văzut din ochii lui că începe să înţeleagă.

— Frate, chiar eram curios. Toţi luxenii sunt câte trei.

Am dat din cap..

— Dar dacă era chiar ea – şi sunt aproape sigură că ea era – ce înseamnă asta?

Blake s-a aşezat pe braţul fotoliului, învârtind întruna telecomanda deasupra mâinilor… fără s-o atingă.

— Cât de apropiaţi erau Dawson şi Bethany?

Atunci am avut revelaţia. Mi se părea totul aşa de clar. Pereţii s-au cutremurat uşor când mi-am simţit pieptul cuprins de panică.

— O, Doamne, Dawson a vindecat-o pe Bethany. Toată

lumea e sigură de asta. Că a fost rănită cumva şi că el a vindecat-o. Şi atunci ea s-ar fi schimbat, ar fi devenit mutant, nu?

Blake a dat din cap.

— Mamă, frate…

— Şi pun pariu că Bethany e o prescurtare de la Elizabeth şi… Cum arăta tipa aia – aia care ţi-a povestit despre MA, pe care spuneai că o cheamă Liz?

El a ridicat sprâncenele.

— Avea părul şaten, puţin mai închis la culoare decât al tău. Nişte trăsături cam ascuţite, dar era drăguţă.

Începeau să se lege nişte lucruri.

— E o nebunie. Cum ar fi putut MA-ul să afle de existenţa ei? Ea şi Dawson au dispărut la vreo două zile după ce s-a întâmplat ce s-o fi întâmplat cu ei, asta dacă nu… dacă nu cumva cineva bănuia deja că Bethany fusese vindecată de Dawson şi le-a spus celor de la MA.

Mi-am răsucit părul la spate, simţind cum mi se strânge stomacul.

— Cine ar fi putut să le spună? Unul dintre luxeni?

— Nu ştiu. N-aş băga mâna în foc că MA-ul n-ar putea să aibă şi nişte luxeni care să lucreze pentru ei, a spus el, frecându-şi fruntea. Frate, ce nasol.

Nasol era puţin spus. Asta ar fi însemnat că cineva apropiat de fraţii Black i-ar fi trădat în modul cel mai josnic posibil. Eram plină de furie. M-am întors exact când perdelele se umflaseră din cauza unui suflu de aer rece care umpluse camera. Un mic ciclon de cărţi şi reviste se învârtea în vârtejuri prin sufragerie.

— Ooo, calmează-te, Furtună.

Am clipit şi ciclonul s-a prăbuşit la pământ. Oftând, am început să adun de pe jos cărţile şi revistele împrăştiate peste tot. Pulsul îmi bubuia în urechi şi creierul meu tot încerca să proceseze ce descoperisem.

— Dacă MA-ul o are pe Beth, atunci ce au făcut cu Dawson? Crezi că o mai fi în viaţă?

Ideea asta mă umplea de speranţă. Dacă Dawson ar fi încă în viaţă, atunci… Ar fi ca şi cum tatăl meu ar mai trăi.

Viaţa lui Dee şi Daemon s-ar schimba în bine. Ar fi din nou o familie…

Blake mi-a prins cu blândeţe braţul şi m-a întors cu faţa la el.

— Ştiu la ce te gândeşti. Ce minunat ar fi să fie încă în viaţă, dar, Katy, MA-ul nu îl vrea pe Dawson. Ei o voiau pe Bethany. Şi ar fi în stare de *orice* să pună mâna pe oamenii care au suferit mutaţii. Dacă MA-ul i-a spus familiei lui că a murit…

— Dar nu ai cum să ştii că le-a spus adevărul, am protestat eu.

— De ce l-ar ţine în viaţă, Katy? Dacă într-adevăr este Liz – Beth – atunci au deja ce vor. Cred că Dawson e mort.

Nu-mi venea să cred. Exista o mică şansă să fie în viaţă şi în niciun caz n-aş fi putut să nu le spun lui Dee şi lui Daemon.

— Katy, e imposibil să trăiască. Ei nu au scrupule, a insistat el şi m-a strâns mai tare de mână. Sper că înţelegi asta, nu? Blake mi-a scuturat mâna. Înţelegi?

Surprinsă de insistenţa lui, am ridicat capul spre el. I-am întâlnit privirea, şi am văzut ceva ciudat în ochii lui, ceva aiurea şi puţin cam înfricoşător, la fel ca atunci când zâmbise şi aruncase cuţitul în mine. Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene.

— Da, am înţeles. Poate că nici măcar n-a fost ea, am înghiţit eu în sec, silindu-mă să zâmbesc. Blake, vrei să-mi dai drumul la mână? Mă doare.

El a clipit repede şi abia atunci a părut că-şi dă seama cât de tare mă strângea. Mi-a dat drumul şi a râs gâtuit.

— Scuză-mă. Dar nu vreau să-ţi faci iluzii şi apoi să fii dezamăgită. Sau să faci vreo prostie.

— Nu-mi fac iluzii, am răspuns, frecându-mi braţul, şi m-am tras înapoi. Şi, oricum, ce-aş putea să fac eu? N-aş putea să le spun lui Dee şi lui Daemon dacă n-aş fi sigură.

El a zâmbit cu uşurare.

— Bine. Hai să începem antrenamentul.

Am dat din cap şi am abandonat subiectul, sperând ca Blake să uite de el. Antrenamentul nostru consta în

îngheţarea unor lucruri, şi imediat cum a plecat m-am repezit la telefon. Era aproape miezul nopţii, dar i-am trimis oricum mesaj lui Daemon.

Poţi să vii pe la mine?

Am aşteptat zece minute şi i-am trimis iar mesaj.

E ceva important!!!

Au mai trecut zece minute şi începeam deja să mă simt ca iubitele alea nevrotice care îi sufocă cu mesaje pe băieţi până când răspund. Să-l ia naiba. I-am mai trimis un SMS.

E vb despre Dawson.

N-a trecut un minut şi am simţit furnicăturile în ceafa. Cu stomacul strâns şi răsucit, am deschis uşa.

— Daemon…

Am rămas fără cuvinte şi ochii mi s-au lărgit de uimire. Probabil că îl trezisem din somn, fiindcă…

Nu avea tricou pe el. Iar.

Cred că erau 0° afară, dar el stătea în faţa mea îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de pijama de flanel şi altceva nimic în afară de pielea lui superbă şi perfect întinsă peste muşchii bine definiţi. Uitasem cum arată fără tricou, dar în amintirile mele nu arăta nici pe departe aşa de bine.

Daemon a intrat în casă, cu ochii mari şi luminoşi.

— Ce e cu Dawson?

Am închis uşa cu inima bubuind. Dacă n-ar fi trebuit să-i spun? Dacă Dawson era totuşi mort? N-aş face decât să-i dau viaţa peste cap şi mai mult lui Daemon. Poate ar fi trebuit să-l ascult pe Blake.

— Kat, a ridicat Daemon tonul, nerăbdător.

— Scuză-mă.

Am trecut pe lângă el, atentă să nu îi ating pielea dezgolită, şi am intrat în sufragerie.

A apărut brusc în faţa mea, cu mâinile în şolduri. Am respirat adânc.

— Azi am văzut-o pe Bethany.

Daemon şi-a tras capul brusc într-o parte, a clipit o dată, şi încă o dată.

— *Ce?*

— Iubita lui Dawson…

— Am înţeles ce-ai spus, m-a întrerupt el, trecându-şi amândouă mâinile prin păr.

O clipă, atenţia mea a fost distrasă de felul în care i se mişcau muşchii de la braţe şi de la umeri. *Concentrează-te.*

— Cum poţi să fii sigură că era ea, Kat? N-ai văzut-o niciodată.

— Am văzut afişul cu poza ei, în care se spunea că a dispărut. Nu e o figură uşor de uitat. M-am aşezat, frecându-mi genunchii cu palmele. Ea era.

— Doamne, Dumnezeule…

Daemon s-a aşezat pe canapea lângă mine şi şi-a lăsat mâinile între picioare.

— Unde ai văzut-o?

Am văzut tulburarea de pe chipul lui şi nu voiam altceva decât să-l liniştesc cumva.

— La poştă, după ce am venit de la şcoală.

— Şi ai aşteptat până acum ca să-mi spui asta? Până să răspund, el a râs încet. Fiindcă ai fost ocupată să te antrenezi cu Bilbo Baggins şi a trebuit să aştepţi până pleacă el ca să-mi spui?

Mi-am strâns genunchii şi am ridicat capul. La Daemon trebuia să mă duc prima dată. Faptul că am fost şocată de ce văzusem şi că aveam şedinţă de pregătire nu era nici important, nicio scuză prea bună.

— Îmi pare rău, dar îţi spun acum.

El a dat din cap scurt şi şi-a întors ochii spre bradul de Crăciun. Parcă trecuse o veşnicie de când îl împodobiserăm.

— Frate… nici măcar nu ştiu ce să spun. Beth trăieşte?

Am dat din cap, cu buzele strânse.

— Daemon, am văzut-o cu Brian Vaughn. Este cu cei de la MA. Parcaseră maşina pe marginea drumului şi s-a deschis portiera. Aşa i-am văzut. El a închis portiera la loc şi părea foarte furios.

Daemon a întors încet capul spre mine şi privirile ni s-au încrucişat. Timpul părea că se lungea la nesfârşit. Prin ochii lui am văzut trecând tot felul de emoţii, care îi schimbau culoarea de la verde strălucitor la verde

întunecat şi tulbure. Am văzut în ochii lui momentul când a înţeles ce vreau să spun – fracţiunea aia de secundă în care tot universul lui s-a prăbuşit şi apoi s-a reconstruit la loc.

Nu era prea greu să pui cap la cap faptele, că Dawson o vindecase pe Bethany, apoi dispariţia celor doi din cauza MA-ului, şi nu a arumilor. Nu era greu, mai ales după ce văzuse şi el că mă schimbase după ce mă vindecase. Apoi mai intra şi Blake în toată încurcătura asta, cu tot ce ne spusese el despre MA şi despre cum îi caută ei pe mutanţi.

Daemon era deştept.

A sărit în picioare şi într-o secundă renunţase la înfăţişarea lui umană, orbindu-mă cu lumina lui. Se mişca prin cameră şi lumina lui roşu-albă pâlpâia. S-a stârnit vântul, iar globurile din brad se clătinau. *Era cu cei de la MA?* Vocea lui îmi şoptea, strangulată de furie. *MA-ul a făcut toate astea?*

Întotdeauna îmi trebuia ceva timp să mă obişnuiesc cu vocea lui Daemon răsunând în capul meu, şi din obişnuinţă i-am răspuns cu glas tare.

— Nu ştiu, Daemon, dar asta nu e cea mai urâtă fază. Cum ar fi putut să afle MA-ul ce s-a întâmplat între Bethany şi Dawson dacă nu…

— Dacă nu le-ar fi spus cineva?

Lumina lui a pulsat şi o explozie de căldură a umplut camera.

Dar Dawson nu mi-a spus nici măcar mie că a vindecat-o pe Bethany sau că s-ar fi întâmplat ceva. Cum ar fi putut să ştie altcineva? Numai dacă i-a văzut altcineva, dacă altcineva a bănuit că s-a întâmplat aşa, şi ne-a trădat…

Am dat din cap, fără să-mi dau seama dacă se uită sau nu la mine. Nu vedeam decât silueta lui, nicio trăsătură, nu-i vedeam nici ochii.

— La asta m-am gândit şi eu. Trebuia să fie cineva care ştia, iar asta probabil că micşorează destul lista suspecţilor.

Au trecut mai multe clipe, iar temperatura din cameră a continuat să crească. *Trebuie să ştiu cine ne-a trădat. Apoi*

o să-l fac să-şi dorească să nu fi aterizat niciodată pe această planetă.

Cu ochii mari, m-am ridicat şi mi-am ridicat mânecile puloverului. Am înghiţit în sec şi am făcut o încercare.

Daemon?

Lumina lui a pâlpâit.

Te aud.

Încă o dovadă că legătura aia dintre noi nu dispăruse.

Ştiu că eşti preocupat acum de răzbunare, dar mai important decât asta – ce-ar fi dacă Dawson ar fi încă în viaţă?

Daemon a plutit spre mine, iar pe fruntea mea au apărut broboane mici de transpiraţie.

Atunci nici nu aş şti dacă să fiu fericit sau trist. Să fie în viaţă, dar unde? Ar fi în mâinile MA-ului, iar dacă ar fi acolo, ce fel de viaţă ar avea? De doi ani?

Ultimele lui cuvinte păreau sugrumate, chiar şi în mintea mea. *Ce i-au făcut de atunci?*

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi acum vedeam prin ceaţă lumina lui.

Îmi pare rău, Daemon. Dar dacă ar fi în viaţă, ar fi în viaţă.

Am întins mâna spre el şi am pus-o în lumină, atingându-i pieptul. Lumina a început să pulseze haotic şi apoi s-a liniştit. Degetele mele zumzăiau.

Asta trebuie să însemne ceva, nu?

Da, da, înseamnă.

Apoi s-a tras înapoi şi o secundă mai târziu a revenit la forma umană.

— Trebuie să aflu dacă fratele meu trăieşte – iar dacă nu trăieşte… S-a uitat într-o parte, cu muşchii fălcii tresărind. Trebuie să aflu cum şi de ce a murit. Este clar de ce au vrut-o pe Beth, dar pe fratele meu?

M-am aşezat din nou pe canapea şi mi-am şters fruntea cu palma.

— Nu ştiu…

Daemon mi-a luat mâna aşa de repede, încât am tresărit.

— Ce faci?

El mi-a întors mâna cu palma în sus, încruntat.
— Ce e asta?
— Ce?
M-am uitat şi eu spre mână şi mi-a sărit inima. În jurul încheieturii era o vânătaie violacee bine pronunţată, exact în locul de unde mă ţinuse Blake de mână.
— Nimic, am zis eu repede. M-am lovit de dulap mai devreme.
El şi-a ridicat ochii spre mine, cu privirea pătrunzătoare.
— Eşti sigură că asta s-a întâmplat? Fiindcă dacă nu e aşa, nu trebuie decât să-mi spui şi *problema* se rezolvă.
M-am forţat să râd şi am mai dat şi ochii peste cap pentru mai multă credibilitate. Nu mă îndoiam că Daemon i-ar face ceva groaznic lui Blake, chiar dacă nu a fost decât un simplu accident. El nu cunoştea prea multe nuanţe.
— Da, Daemon, asta s-a întâmplat. Doamne.
S-a dat înapoi şi s-a aşezat pe canapea studiindu-mă. Au trecut mai multe clipe.
— Să nu-i spui lui Dee despre asta, OK? Cel puţin până mai aflu câte ceva. Nu vreau să ştie nimic până nu e ceva sigur.
Perfect. Încă o minciună, dar înţelegeam de ce vrea asta.
— Şi cum o să afli ceva?
— Ai spus că Bethany era cu Vaughn, nu?
Am dat din cap.
— Ei, din întâmplare ştiu unde stă. Iar el ştie probabil unde e Bethany şi ce s-a întâmplat cu Dawson.
— De unde ştii unde stă?
A zâmbit, uşor răutăcios.
— Am eu metodele mele.
Panica m-a prins iar cu ghearele ei de gheaţă.
— Stai. Nu, nu poţi să te duci după el. E o nebunie, şi e aşa de periculos!
Daemon a ridicat o sprânceană neagră ca un cărbune.
— Ca şi cum ţi-ar păsa ce se întâmplă cu mine, Kitten.
Am rămas cu gura căscată.
— Chiar îmi pasă, idiotule! Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

S-a uitat la mine câteva secunde, apoi a zâmbit trist.
— Nu fac promisiuni pe care ştiu că nu le pot ţine.
— Uf! Eşti aşa de enervant! Nu ţi-am povestit toate astea ca să te duci şi să faci prostii.
— N-am de gând să fac prostii. Şi chiar dacă planul meu e riscant şi nebunesc, nivelul de prostie e destul de scăzut, fiindcă e bine gândit.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Asta mă linişteşte foarte tare. Totuşi, cum ai aflat unde stă?
— De când suntem înconjuraţi de oameni care ar putea să vrea răul familiei mele, am început să îi supraveghez şi eu, aşa cum mă supraveghează şi ei pe mine.
S-a lăsat pe spate şi s-a întins, arcuindu-şi spatele. Doamne Dumnezeule, a trebuit să mă uit în altă parte. Dar nu înainte de a vedea sclipirea de satisfacţie din ochii lui.
— Stă într-un apartament închiriat din Moorefield, dar nu ştiu sigur în care.
M-am foit pe canapea, căscând.
— Şi ce ai de gând să faci? Să-i supraveghezi blocul?
— Da.
— Poftim? Ai un fetiş cu James Bond?
— Posibil, a replicat el. Am nevoie doar de o maşină pe care să n-o recunoască. Mama ta lucrează mâine?
Am ridicat sprâncenele.
— Nu, seara e liberă şi probabil o să doarmă, dar…
— Maşina ei ar fi perfectă. Şi-a schimbat poziţia pe canapea şi acum era atât de aproape de mine, încât braţul lui gol se lipise de al meu. Chiar dacă Vaughn i-a mai văzut până acum maşina, n-o să se gândească la ea.
M-am tras mai departe de el.
— Nu te las să iei maşina mamei.
— De ce nu?
S-a apropiat iar de mine, zâmbind. Un zâmbet fermecător – acelaşi zâmbet pe care l-a folosit prima dată când a vorbit cu mama.
— Conduc bine.
— Nu de asta, am răspuns şi m-am mutat spre braţul

canapelei. Dar nu pot să-ţi dau maşina dacă nu mă iei şi pe mine.

El s-a încruntat.

— Tu n-o să te implici în asta.

Dar eu voiam să mă implic în asta, fiindcă mă privea şi pe mine. Am clătinat din cap.

— Vrei maşina mamei, mă iei şi pe mine odată cu ea. E o ofertă specială doi în unu.

Daemon şi-a bătut bărbia cu degetul, privindu-mă printre gene.

— Să te iau? Atunci pare o ofertă mult mai interesantă. Obrajii mi-au roşit. Daemon mă luase deja, numai că nu-şi dădea seama.

— Ca partener, Daemon.

— Hmmm. Daemon s-a îndreptat spre uşă. Să fii gata mâine după ore. Dă-i papucii lui Bartholomew, oricum vrei tu. Şi să nu-i sufli o vorbă despre asta. Noi doi o să facem singuri pe spionii.

Capitolul 23

După ce i-am trântit bietului Blake o scuză jalnică despre cum sunt nevoită să stau cu mama, am reuşit să scap de el, chiar dacă s-a îmbufnat.

Nu a fost prea greu nici să iau cheile de la maşina mamei. După ce lucrase două schimburi, a picat moartă imediat cum a ajuns acasă, şi ştiam că n-o să se trezească prea curând ca să observe că maşina ei lipseşte. Am aşteptat până la lăsarea întunericului, adică în jur de cinci şi jumătate.

M-am întâlnit afară cu Daemon, iar el a vrut să-mi ia cheile.

— Nup. Maşina mamei înseamnă că eu conduc.

El s-a uitat urât la mine, dar a urcat pe scaunul din dreapta. Picioarele lui lungi nu se potriveau deloc cu spaţiul mic al maşinii. Ziceai că era prea mare pentru maşina aia. Am râs. Daemon s-a strâmbat.

Am deschis aparatul de radio pe un post cu muzică rock, după care am schimbat pe unul cu muzică veche. Moorefield era la numai cincisprezece minute distanţă, dar mi se părea că avea să fie cel mai lung drum din viaţa mea.

— Deci ai scăpat de Faţă-de-unt? m-a întrebat el când nici măcar nu ajunsesem să ies cu maşina de pe alee.

M-am uitat la el urât.

— I-am spus că am planuri cu mama. Şi nu e ca şi cum mi-aş petrece toată ziua cu Blake.

Daemon a pufnit.

— Ce? am făcut eu şi m-am uitat la el.

Privea pe fereastră, cu o mână pe mânerul portierei. Ca şi cum aş fi condus *atât* de prost.

— Ce? am întrebat iar. Ştii foarte bine ce fac cu el. Nu e ca şi cum am sta de vorbă sau ne-am uita la filme.

— Chiar ştiu ce faci tu cu el? a întrebat el încet.

Mi-am încleştat mâinile pe volan.

— Da.

Muşchii fălcilor i-au tresărit, apoi s-a întors spre mine, atât cât îi permitea spaţiul limitat.

— Ştii, nu e nevoie ca toată viaţa ta să fie ocupată de antrenamentele cu Bradley. Ai putea să mai faci şi o pauză.

— Iar tu ai putea să participi. Îmi plăcea când... mă ajutai şi tu, când erai de faţă, am recunoscut eu, simţind cum îmi ard obrajii.

A urmat o pauză.

— Ştii foarte bine ce cred eu despre asta, dar ai putea măcar să nu o mai eviţi pe Dee. Îi este dor de tine. Şi asta e o mare porcărie.

Sentimentul de vinovăţie mă rodea cu nişte dinţi mici şi ascuţiţi.

— Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? a făcut el. Pentru ce? Pentru că eşti o prietenă aşa de jalnică?

În secunda următoare m-a cuprins furia, sălbatică şi fierbinte ca o minge de foc.

— Nu vreau să fiu o prietenă *jalnică,* Daemon. Tu ştii foarte bine ce fac. *Tu* mi-ai spus să n-o implic în asta. Aşa că spune-i lui Dee că îmi pare rău, OK?

Vocea lui avea tonul ăla provocator pe care îl cunoşteam aşa de bine.

— Nu.

— Putem să nu mai vorbim?

— Şi la asta va trebui să spun tot nu.

Dar nu a mai spus nimic altceva, mi-a dat doar indicaţii cum să ajung în cartierul unde locuia Vaughn. Am parcat maşina la jumătatea distanţei dintre cele şase blocuri, bucuroasă că mama avea geamuri fumurii la maşină.

Apoi Daemon a început iar.

— Şi cum au mers antrenamentele?

— Dacă ai putea să-ţi ţii nervii în frâu, ai afla.

El a rânjit.

— Tot mai reuşeşti să oprești chestii? Să le muţi de colo-

colo?

Când am dat din cap, şi-a îngustat ochii.

— Ai mai avut explozii neaşteptate de putere?

În afară de miniciclonul din sufragerie, după ce am văzut-o pe Bethany, nu mai avusesem.

— Nu.

— Atunci de ce te mai antrenezi? Parcă scopul era să dobândeşti controlul. Şi acum l-ai dobândit.

Am gemut; îmi venea să mă dau cu capul de volan.

— Nu ăsta era singurul scop, Daemon. Şi tu ştii asta.

— Se pare că nu, a replicat el, împingându-se în scaun.

— Doamne, îmi place la nebunie când te bagi aşa în treburile mele personale, dar de fapt nu vrei să te bagi.

— Îmi place să discut despre treburile tale personale. De obicei e amuzant şi întotdeauna mă face să râd.

— Ei bine, mie nu-mi place.

Daemon a oftat şi s-a foit în scaun, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă.

— Maşina asta e naşpa.

— A fost ideea ta. Dacă mă întrebi pe mine, însă, eu cred că are dimensiuni foarte potrivite. Dar asta poate fiindcă eu nu sunt mare cât un munte.

A chicotit.

— Tu eşti cât o păpuşică mică-mică.

— Dacă spui păpuşă cu ochii goi, te bat. Mi-am înfăşurat lănţişorul în jurul degetelor. Ai înţeles?

— Da, doamnă.

M-am uitat la parbriz, pe jumătate furioasă – fiindcă era foarte uşor să mă înfurii pe el – şi pe jumătate încercând să mă explic. Dar erau atâtea chestii care îmi umpleau creierul, încât n-am reuşit să spun nimic.

El a oftat.

— Tu eşti terminată. Dee e îngrijorată. Mă bate mereu la cap să vorbesc cu tine ca să văd ce ai, fiindcă nu mai stai deloc cu ea.

— A, deci te-ai apucat iar să faci chestii care o fac pe sora ta fericită? Primeşti puncte bonus pentru că mă întrebi? am zis eu, fără să mă pot abţine.

— Nu.

S-a întins spre mine şi mi-a apucat delicat bărbia, obligându-mă să mă uit la el. Şi când m-am uitat, mi s-a oprit respiraţia. Ochii lui ardeau.

— Sunt îngrijorat. Sunt îngrijorat dintr-o mie de motive şi detest chestia asta – detest sentimentul că nu pot să fac nimic. Istoria asta se repetă, şi cu toate că pentru mine e limpede ca lumina zilei, nu pot să fac nimic.

Cuvintele lui parcă mi-au deschis o prăpastie în suflet şi m-am gândit deodată la tata. Când eram mică şi mă supăram, de obicei din cauza vreunei jucării stupide pe care mi-o doream, niciodată nu puteam să-mi exprim în cuvinte frustrarea. Nu făceam decât să mă îmbufnez. Iar tata… spunea întotdeauna acelaşi lucru.

Foloseşte cuvinte, Kitty-pisicuţo. Foloseşte cuvinte.

Cuvintele erau cel mai puternic instrument. Simplu şi atât de subestimat. Ele puteau să vindece răni. Puteau să distrugă. Iar acum era cazul să folosesc cuvinte. I-am strâns încheietura mâinii şi am simţit cu plăcere fiorul provocat de atingerea lui.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Daemon părea nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru toate – că nu mai stau aşa de mult cu Dee şi că sunt o prietenă aşa de groaznică pentru Lesa şi Carissa. Am respirat adânc şi i-am îndepărtat uşor mâna. M-am uitat iar pe geam, clipind ca să mi se ducă lacrimile. Şi îmi pare râu că nu pot să opresc antrenamentele. Înţeleg de ce nu vrei să le fac. Chiar înţeleg. Înţeleg că nu vrei să fiu în pericol şi că nu ai încredere în Blake.

Daemon s-a lăsat din nou pe spate, iar eu m-am forţat să continui.

— Şi mai mult decât toate, înţeleg că nu vrei să sfârşesc ca Bethany şi Dawson – indiferent ce s-a întâmplat cu ei – şi că vrei să mă protejezi. Şi asta… mă omoară să ştiu că te rănesc, dar trebuie să înţelegi şi tu de ce simt nevoia să-mi controlez abilităţile astea.

— Kat…

— Lasă-mă să termin, OK? M-am uitat la el şi când am văzut că dă din cap, am respirat iar adânc şi am continuat. Asta nu e doar despre tine şi despre ce vrei tu. Sau de ce te temi tu. Este şi despre mine – despre viitorul şi viaţa mea. E clar că până acum nu aveam idee ce vreau să fac cu viaţa mea, nici la ce facultate aş vrea să merg, dar acum am în faţă un viitor în care ieşirea din raza de acţiune a beta-cuarţului înseamnă hărţuirea mea. La fel ca la tine. *Mama* mea ar fi în pericol dacă un arum m-ar vedea sau m-ar urmări până acasă. Şi mai e şi toată porcăria asta cu MA-ul… Am strâns obsidianul în mână. Trebuie să pot să mă apăr singură, pe mine şi pe oamenii la care ţin. Fiindcă nu pot să aştept să fii întotdeauna lângă mine să mă aperi tu. Nu e corect pentru niciunul dintre noi. De-asta mă antrenez cu Blake. Nu ca să te enervez pe tine. Nu ca să fiu cu el. O fac ca să pot sta alături de tine, ca un egal, nu ca cineva care are nevoie de protecţia ta. Şi fac asta şi pentru mine, ca să nu trebuiască să cer ajutorul cuiva pentru a mă salva.

Ochii lui Daemon erau pe jumătate ascunşi de genele lui coborâte. Au trecut câteva secunde în tăcere şi apoi a spus:

— Ştiu. Ştiu de ce faci asta. Şi te respect pentru asta. Pe bune.

Simţeam că vine şi un „dar”, eram absolut sigură.

— Dar e greu să stai deoparte şi să laşi toate astea să se întâmple.

— Nu ştii ce o să se întâmple, Daemon.

El a dat din cap şi apoi şi-a întors faţa spre geam. A ridicat o mână şi şi-a frecat falca.

— E greu. Asta e tot ce pot să spun. Te respect pentru asta, dar e foarte greu.

Am dat drumul aerului pe care nu îmi dădusem seama că îl ţineam în mine, şi a ieşit un oftat uşor, apoi am încuviinţat din cap. Ştiam că n-o să mai spună nimic despre asta. Respectarea deciziei mele era mai bună decât o scuză. Cel puţin acum. Ştiam amândoi care e situaţia, şi asta era foarte important.

M-am uitat pe furiş la el.

— În fine, ce-o să facem dacă îl vedem pe Vaughn?

— Nu m-am gândit încă la asta.

— Uau. Ţi-ai făcut un plan bun, am remarcat, apoi, după o pauză, am spus: Mă îndoiesc că Bethany ar putea să fie într-una din casele astea. Ar fi prea riscant pentru ei.

— Sunt de acord, dar de ce au ieşit cu ea în public aşa?

Asta era întrebarea de un milion de dolari.

— Dacă nu ieşeau, n-ar fi putut s-o vadă nimeni.

Am clătinat din cap.

— Am avut impresia clară că Vaughn nu era deloc fericit. Poate ea evadase.

S-a uitat la mine.

— Ar avea o logică. Dar Vaughn, mă rog, a fost mereu o javră.

— Îl cunoşti?

— Nu foarte bine, dar începuse să lucreze cu Lane cu câteva luni înainte de *dispariţia* lui Dawson.

Ultimele lui cuvinte parcă i se lipiseră de limbă, ca şi cum abia acum ar fi luat în considerare posibilitatea ca Dawson să nu fie mort.

— Lane era responsabilul nostru de nici nu mai ştiu când, apoi a apărut şi Vaughn cu el. Era acolo când ne-au spus ce s-a întâmplat cu Dawson şi cu Bethany. Daemon a înghiţit în sec. Lane părea sincer supărat. Ca şi cum Dawson nu era pentru el doar o *chestie* care a murit, ci o persoană adevărată. Poate că se ataşase de el în atâţia ani. Vezi tu – şi-a dres vocea – Dawson avea efectul ăsta asupra oamenilor. Chiar şi atunci când făcea pe deşteptul, oamenii tot îl simpatizau. Oricum, lui Vaughn nu i-a păsat deloc.

Nu ştiam ce să spun. Aşa că m-am întins în spaţiul ăla mic dintre noi şi i-am strâns braţul. El s-a uitat la mine cu ochi luminoşi. În spatele lui se vedeau fulgi mari de zăpadă care cădeau cu o grabă tăcută.

Daemon şi-a pus mâna pe mâna mea o fracţiune de secundă. Ceva infinit a izbucnit între noi – mai mult decât o senzaţie fizică – ceea ce era ciudat, fiindcă alimenta în

acelaşi timp şi senzaţiile mele fizice. Apoi s-a retras şi a început să privească zăpada.

— Ştii la ce mă gândeam?

De ce nu am sărit peste consola din mijloc ca să stau în poala lui? Fiindcă, la naiba, asta mă întrebam şi eu, dar maşina era mult prea mică pentru acrobaţii de genul ăsta. Mi-am dres vocea.

— Ce?

Daemon s-a lăsat pe spătar, uitându-se ca şi până atunci la zăpadă.

— Dacă MA-ul ştie ce putem face, atunci niciunul dintre noi nu e în siguranţă cu adevărat. Nu că până acum am fi fost, dar asta ar schimba totul... A întors capul spre mine. Nu ştiu dacă ţi-am mulţumit.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai spus de Bethany,

A făcut o pauză şi a zâmbit încordat.

— Trebuia să ştii. Eu aş... *stai.*

Am văzut două faruri de maşină intrând pe stradă. Era cel puţin a cincea maşină care intra, dar astea erau faruri de SUV.

— Avem o maşină.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— E un Ford Expedition.

Ne-am uitat cum maşina neagră încetineşte şi parchează pe aleea unei clădiri cu un singur etaj, unde erau două apartamente. Chiar dacă ferestrele noastre erau fumurii, tot îmi venea să mă bag sub scaun şi să-mi ascund faţa. Portiera de la şofer s-a deschis şi Vaughn s-a dat jos din maşină, uitându-se încruntat la cer, de parcă i-ar fi reproşat că îndrăznise să-l enerveze cu zăpada asta. S-a mai auzit o portieră închizându-se şi o siluetă s-a apropiat de zona luminoasă.

— Fir-ar să fie, a spus Daemon. E şi Nancy cu el.

— Păi, oricum, nu aveai de gând să te duci să vorbeşti cu el, nu?

— Ba cam aveam.

Am clătinat din cap şocată.

— Asta-i o nebunie. Ce voiai să faci? Să dai buzna în casa lui şi să-i ceri să-ţi spună adevărul?

A dat din cap că da şi eu am scos un icnet înăbuşit.

— Şi după aia?

— Nici la asta nu m-am gândit.

— Doamne, am mormăit eu. Nu te pricepi deloc la treaba asta cu spionatul.

Daemon a chicotit.

— Ei, deci în seara asta nu putem face nimic. Dacă ar dispărea unul dintre ei, probabil că n-ar fi o chestie prea suspectă, dar dacă ar dispărea doi deodată s-ar ridica prea multe întrebări.

Mă ardea stomacul uitându-mă după cei doi, care au intrat într-unul dintre apartamente. S-a aprins o lumină într-una dintre camere şi pe fereastră s-a văzut o siluetă subţire care a tras draperiile.

— Ha. Întâlnire privată, ce zici?

— Poate că au de gând să se distreze niţel.

M-am uitat la el.

— Câh.

El şi-a dezvelit dinţii.

— Cu siguranţă ea nu e genul meu.

Privirea i-a alunecat pe buzele mele, iar eu am început să tremur când i-am văzut fierbinţeala din ochi.

— Dar acum nu pot să scap de imaginea asta.

Mi se tăiase respiraţia.

— Ce câine eşti.

— Dacă mă mângâi, o să…

— Nici să nu îndrăzneşti să termini propoziţia asta, am zis eu, chinuindu-mă să nu zâmbesc.

Un zâmbet n-ar fi făcut decât să-l încurajeze, şi nu avea nevoie de alte motive ca să fie o teroare pentru mine.

— Şi şterge-ţi expresia aia inocentă de pe faţă. Ştiu aşa de bine…

Obsidianul a pâlpâit scurt, încălzindu-mi puloverul şi pieptul de parcă mi-ar fi pus cineva acolo un cărbune fierbinte. Am sărit şi m-am răsucit pe scaun, lovindu-mă cu capul de tavanul maşinii.

— Ce e?

— Un arum, am gâfâit eu. E un arum pe aici! Tu nu ai nicio bucată de obsidian la tine?

Atent şi încordat, el a început să măsoare cu grijă strada întunecată.

— Nu. L-am lăsat în maşină.

M-am uitat la el şocată.

— Serios? Ai lăsat în *maşină* unicul obiect care poate să-ţi ucidă duşmanul?

— Nu am neapărată nevoie de el ca să-l ucid. Stai aici, mi-a zis şi a vrut să deschidă portiera, dar eu l-am prins de mână. Ce?

— Nu poţi să cobori din maşină. Suntem chiar în faţa casei lor! O să te vadă! Am încercat să ignor groaza aia care mă cuprindea de fiecare dată când era vorba de arumi şi l-am întrebat: Încă mai suntem aproape de stânci?

— Da, a mârâit el. Stâncile ne protejează pe o rază de optzeci de kilometri în toate direcţiile.

— Atunci stai aici.

El s-a uitat ia mine de parcă nu înţelegea ce vreau să spun, dar a luat mâna de pe portieră şi s-a aşezat în scaun. Peste câteva secunde, am văzut o umbră mişcându-se pe stradă, mai neagră decât noaptea însăşi. A alunecat după colţ, a plutit peste grădiniţele acoperite cu un strat subţire de zăpadă, după care s-a oprit în faţa casei lui Vaughn.

— Ce dracu e asta?

Daemon şi-a aşezat mâinile pe bord.

Arumul a luat forma umană chiar acolo, în faţa casei. Era îmbrăcat ca toţi ceilalţi pe care îi văzusem până atunci, pantaloni negri, jachetă neagră, dar nu avea ochelari de soare. Părul blond-deschis s-a unduit uşor când a urcat în faţa uşii de la intrare şi şi-a pus degetul pe butonul soneriei.

Vaughn a deschis uşa şi s-a strâmbat. A mişcat buzele, dar nu mi-am putut da seama ce spune. Apoi s-a dat la o parte, ca să-i facă loc arumului să intre.

— Doamne, Dumnezeule mare, am spus eu cu ochii holbaţi. Nu s-a întâmplat aşa ceva.

Daemon stătea rezemat de scaun, iar vocea lui era gâtuită de furie.

— Ba da. Şi cred că am aflat acum de unde ştie MA-ul ce putem să facem.

Cu mintea învârtindu-mi-se nebuneşte, mă uitam fix la el.

— MA-ul şi arumii lucrează împreună? Doamne, Dumnezeule extraterestru… De ce?

Daemon şi-a arcuit sprâncenele şi a scuturat din cap.

— Vaughn a spus un nume – Residon. I-am citit pe buze.

Nu era bună descoperirea asta.

— Şi ce facem acum?

— Acum aş vrea să le arunc în aer casa, dar asta ar atrage prea mult atenţia.

Am strâns buzele.

— Fără îndoială.

— Trebuie să vorbim cu Matthew. Acum.

*

Matthew locuia prin nişte coclauri, mult mai departe decât noi, iar dacă zăpada continua să cadă în stilul ăsta, nu aveam idee cum o să reuşesc să aduc maşina mamei înapoi acasă. Casa lui era o cabană uriaşă construită chiar la poalele muntelui. Am mers cu grijă până la uşa lui, pe aleea pietruită şi în pantă pe care Priusul mamei nu ar fi îndrăznit să se aventureze.

— Dacă o să cazi şi-o să-ţi rupi ceva, o să mă superi.

Daemon m-a apucat de mână când a văzut că alunec şi m-a luat în braţe. A zburat aşa cu mine în braţe pe alee, cu vântul şi cu zăpada izbindu-ne în faţă. M-a lăsat jos şi eu m-am clătinat puţin, ameţită.

— Data viitoare poate mă avertizezi.

A zâmbit şi a bătut la uşă.

— Şi să pierd expresia aia extraordinară de pe faţa ta? Niciodată.

Uneori chiar simţeam nevoia să-l pocnesc peste ochi, dar faptul că văzusem iar partea asta a lui mă încălzise de tot.

— Eşti un nesuferit.

— Îţi place genul meu de nesuferire.

Înainte să răspund, domnul Garrison a deschis uşa. Ochii lui s-au îngustat când m-a văzut alături de Daemon, tremurând.

— Asta e ceva… neaşteptat.

— Trebuie să vorbim, i-a spus Daemon.

Cu ochii la mine, domnul Garrison ne-a condus într-o sufragerie sumar mobilată. Pereţii erau din buşteni goi şi în şemineu pârâia un foc care împrăştia căldură şi un miros de pin. Nu era nici măcar o decoraţiune de Crăciun. Simţind nevoia să mă dezgheţ, m-am apropiat de foc.

— Ce se întâmplă? a întrebat domnul Garrison, luând în mână un păhăruţ în care avea un lichid roşu. Presupun că e ceva ce n-aş vrea să ştiu, dat fiind că e şi ea cu tine.

M-am stăpânit înainte de a apuca să spun ceva. Tipul ăsta era extraterestru, dar tot cu el dădeam şi examenul la bio.

Daemon s-a aşezat lângă mine. Pe drumul încoace, stabiliserăm să nu-i spunem domnului Garrison că mă vindecase, spre uşurarea mea.

— Cred că ar trebui să încep cu începutul, aşa că probabil o să vrei să stai jos.

Şi-a mişcat uşor mâna, clătinând lichidul rubiniu din pahar.

— Hai că începe bine.

— Katy a văzut-o pe Bethany ieri cu Vaughn.

Sprânceana domnului Garrison s-a ridicat brusc în sus. A rămas un timp nemişcat, după care a luat o înghiţitură din pahar.

— Nu mă aşteptam să spui aşa ceva. Katy, eşti sigură că ai văzut-o pe Bethany?

Am dat din cap.

— Ea era, domnule Garrison.

— Matthew, spune-mi Matthew.

A făcut un pas înapoi, scuturând din cap. Mă simţeam de parcă trecusem un mare examen ca să ajung să-i spun pe nume. Matthew şi-a dres vocea.

— Chiar nu ştiu ce să spun.

— Stai, că e mai rău de atât, am spus eu, frecându-mi mâinile.

— Ştiu unde locuieşte unul din tipii de la MA şi în seara asta ne-am dus amândoi acolo, a spus Daemon.

— Ce? Matthew a lăsat paharul jos. Eşti nebun?

Daemon a ridicat din umeri.

— În timp ce îi supravegheam casa, a apărut Nancy Husher şi ghici încă mai cine?

— Moş Crăciun? a făcut Matthew sec.

Am râs tare. Uau, chiar avea simţul umorului.

Daemon i-a ignorat întrebarea.

— A apărut un arum, iar ei i-au dat drumul în casă. Chiar i-au spus pe *nume* – Residon.

Matthew a dat peste cap toată băutura şi a aşezat paharul pe poliţa de deasupra şemineului.

— Asta nu e bine deloc, Daemon. Ştiu că tu vrei să fugi acolo şi să afli cum de Bethany este încă în viaţă, dar nu poţi să faci asta. Este mult prea periculos.

— Tu înţelegi ce înseamnă asta? a spus Daemon şi a făcut un pas spre el, cu braţele depărtate de corp şi cu palmele în sus. MA-ul o are pe Bethany. Vaughn a fost unul dintre ofiţerii care a venit să ne spună că au murit amândoi. Deci a minţit în legătură cu ea. Iar asta ar putea să însemne că a minţit şi în legătură cu Dawson.

— De ce l-ar fi ţinut captiv pe Dawson? Ne-au spus că a murit. Acum e clar că Bethany nu e moartă, dar asta nu înseamnă că şi Dawson trăieşte. Aşa că scoate-ţi asta din cap, Daemon.

Ochii verzi şi adânci ai lui Daemon s-au umplut de furie.

— Dacă ar fi fost fratele tău, tu ţi-ai fi scos-o din cap?

— Toţi fraţii mei sunt morţi. Matthew a traversat camera şi s-a oprit în faţa noastră. Voi sunteţi tot ce mi-a mai rămas, şi n-o să stau să mă uit cum iluziile tale deşarte o să te omoare, sau mai rău!

Daemon s-a aşezat lângă mine, respirând adânc.

— Şi tu eşti pentru noi un membru de familie. Şi Dawson te considera un membru al familiei.

Ochii ultra-albaştri ai lui Matthew s-au umplut de durere

şi el s-a uitat în altă parte.

— Ştiu. Ştiu. S-a dus la fotoliu şi s-a aşezat greoi, clătinând din cap. Sincer, ar fi mai bine să nu fie în viaţă, iar tu ştii asta. Nici măcar nu pot să-mi imaginez…

— Dar dacă este, trebuie să facem ceva. Daemon a tăcut o clipă, apoi: Iar dacă e într-adevăr mort, atunci…

Atunci ce fel de final ar fi ăsta? Deja crezuseră că e mort, iar acum aflau că nu arumii îl omorâseră şi asta nu făcea decât să redeschidă rana cea veche şi să-i dea cu sare.

— Tu nu înţelegi, Daemon. MA-ul nu ar fi interesat deloc de Bethany decât dacă… dacă Dawson ar fi vindecat-o.

Asta spusese şi Blake. Confirmarea mă liniştea oarecum.

— Ce spui tu, Matthew? a întrebat Daemon, care continua să nu priceapă.

Matthew şi-a frecat fruntea şi a clipit des.

— Bătrânii… nu spun de ce nu avem voie să vindecăm oameni, şi au dreptate să n-o facă. Este interzis, nu numai pentru că există riscul expunerii din partea noastră, ci şi pentru efectele pe care le are vindecarea asupra fiinţei umane. Ei ştiu. Şi eu ştiu.

— Ce? Daemon s-a uitat la mine, apoi s-a întors iar către Matthew. Tu ştii ce se întâmplă?

El a dat din cap.

— Fiinţa umană este alterată şi îşi amestecă ADN-ul cu al nostru. Trebuie însă să existe o *voinţă* sinceră pentru vindecare ca să se întâmple aşa ceva. Persoana respectivă preia abilităţile noastre, dar nu întotdeauna le şi păstrează. Uneori acestea dispar. Alteori oamenii mor din cauza lor, din cauza reacţiilor pe care le pot avea ca urmare a schimbării. Dar dacă trăiesc, atunci se formează o conexiune între cei doi.

În timp ce Matthew vorbea, Daemon devenea tot mai agitat, şi era normal să fie aşa.

— Conexiunea dintre o fiinţă umană şi un luxen după o vindecare masivă este imposibil de desfăcut la nivel celular. Face din cei doi un cuplu. Unul nu poate să supravieţuiască dacă celălalt piere.

Am rămas cu gura căscată. Blake nu-mi spusese nimic din toate astea, dar asta însemna că…

Daemon sărise în picioare, şi pieptul i se ridica cu putere la fiecare respiraţie grea şi dureroasă.

— Deci dacă Bethany trăieşte…

— Atunci şi Dawson trebuie să fie în viaţă, a completat Matthew cu o voce obosită. Dacă într-adevăr a vindecat-o.

Trebuie s-o fi vindecat. Altfel MA-ul nu avea de ce să fie interesat de Bethany.

Daemon rămăsese cu ochii la foc, la flăcările care se răsuceau şi se încolăceau. Din nou, aş fi vrut să fac ceva să-i alin puţin chinul, dar nu puteam să fac nimic să-l ajut cu adevărat.

Am scuturat capul.

— Dar tocmai ai spus că e imposibil să fie în viaţă.

— A fost o tentativă jalnică de a-l opri pe băiatul ăsta să se omoare.

— Dar tu… ai ştiut tot timpul lucrurile astea?

Vocea lui Daemon era îngroşată de emoţia lui puternică. Silueta lui începuse să se estompeze, ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul.

— Ai ştiut?

Matthew a clătinat din cap.

— Nu. Nu! Am crezut şi eu că amândoi sunt morţi, dar dacă el a vindecat-o – a schimbat-o – iar ea trăieşte, atunci şi el trebuie să fie în viaţă. Ăsta e un mare semn de întrebare – iar întrebarea asta se bazează numai pe faptul că Katy a recunoscut sau nu o persoană pe care nu a mai văzut-o niciodată.

Daemon s-a aşezat, privind focul cu ochii scânteietori.

— Fratele meu trăieşte. Este în viaţă… în viaţă.

Părea amorţit, pierdut, placid.

Îmi venea să plâng de mila lui şi, respirând întretăiat, am întrebat:

— Ce crezi că îi fac?

— Nu ştiu. Matthew stătea nesigur pe picioare, iar eu m-am întrebat cât de mult băuse înainte de a ajunge noi aici. Indiferent ce este, nu poate să fie…

Să fie bine. Iar eu aveam o bănuială groaznică. După cum spunea Blake, MA-ul era interesat să obţină cât mai multe fiinţe umane mutante. Ce altă metodă mai bună ar fi găsit decât să ia un luxen şi să-l oblige să facă asta? Mi se făcea rău. Dar dacă era nevoie de o voinţă adevărată pentru a schimba cu succes un om, cum puteau să-l oblige pe Dawson să facă asta? Şi dacă nu îi schimba pe oameni, atunci ce se întâmpla cu ei? Matthew o spusese deja. Dacă schimbarea nu era completă, ei ori sufereau mutaţii oribile, ori mureau. Dumnezeule, ce ar simţi cineva care ar face asta – ce ar simţi Dawson?

— MA-ul ştie, Matthew. Ştie ce putem face, a spus în cele din urmă Daemon. Probabil că au ştiut de la bun început.

Pleoapele lui Matthew s-au ridicat repede şi a întâlnit privirea fixă a lui Daemon.

— Eu, sincer, n-am crezut niciodată că nu ştiu Singurul motiv pentru care n-am spus nimic a fost să nu vă sperii.

— Şi bătrânii – ştiu şi ei?

— Bătrânii sunt doar mulţumiţi că au un loc unde să trăiască în pace, unde să fie în linii mari separaţi de specia umană. Chestia aia cu politica struţului, Daemon. Dacă ar fi ceva, probabil ar refuza să creadă că secretele noastre nu mai sunt secrete. Matthew s-a uitat spre paharul lui gol şi a adăugat: Pentru ei e mai simplu aşa.

Asta mi se părea incredibil de stupid, şi am şi spus-o. Matthew mi-a zâmbit ironic drept răspuns.

— Fată dragă, tu nu ştii cum e să fii doar un musafir, nu e aşa? Imaginează-ţi că trăieşti tot timpul cu teama că locul în care stai şi toate celelalte pot să-ţi fie luate în orice moment. Dar trebuie să mai şi conduci nişte oameni, să-i ţii calmi şi fericiţi – în siguranţă. Cel mai rău lucru ar fi să spui tuturor cu glas tare cele mai sumbre temeri ale tale. Matthew a făcut o pauză, iar cu ochii la pahar. Spune-mi, ce ar face oamenii dacă ar afla că printre ei se află nişte extratereștri?

Obrajii mi-au luat foc.

— Uf, probabil că ar ieşi în stradă şi ar lua-o razna.

— Exact, a murmurat el. Specia noastră nu e prea diferită de a voastră.

După asta nu s-au mai spus prea multe lucruri. Am stat acolo toţi trei, pierduţi în gândurile noastre. Inima mea se spărgea în milioane de fărâme ştiind că Daemon voia să se ducă peste Vaughn şi Nancy chiar în clipa asta, dar nu era chiar atât de nesăbuit. Mai era şi Dee, iar ceea ce făcea el o afecta şi pe ea.

Şi se pare că şi pe mine. Dacă el ar muri, atunci aş muri şi eu. Nici măcar nu puteam să procesez ca lumea chestia asta. Am decis să abandonez problema până mai târziu, ca să nu mă apuce groaza.

— Dar chestia cu arumii? am întrebat eu.

— Nu ştiu, a spus Matthew şi şi-a umplut iar paharul. Nu-mi dau seama deloc de ce MA-ul ar lucra cu ei – ce ar avea de câştigat. Arumii ne absorb puterile, dar nu vindecă niciodată – cel puţin nimic de mare importanţă. Au o amprentă calorică diferită de a noastră, aşa că, dacă au instrumentele necesare, cei de la MA nu ar putea să-i confunde cu noi, dar dacă întâlneşti pe stradă un arum sau un luxen, n-ai cum să-ţi dai seama ce e.

— Stai puţin. Mi-am dat părul pe spate, uitându-mă puţin la Daemon, care nu mai spunea nimic. Dacă MA-ul a capturat un arum, crezând că e luxen, iar voi aţi fost studiaţi, nu? Aţi fost forţaţi să vă integraţi în lumea noastră? Nu ştiu în ce constă integrarea asta, dar sunt sigură că presupune şi un fel de observare, deci până la urmă nu şi-ar fi dat seama de chestia asta cu amprenta calorică?

Matthew s-a ridicat şi s-a dus la un dulap din colţul îndepărtat al camerei. L-a deschis şi a scos de acolo o sticlă pătrată din care şi-a turnat în pahar.

— Când am fost integraţi, n-au avut ocazia să ne vadă abilităţile. Aşa că dacă stă în picioare teoria asta, că ei ştiu mai de mult de abilităţile noastre, înseamnă că au aflat de ele de la luxeni care nu au putut să ne spună niciodată că MA-ul ştie ce putem face.

Începea să mi se facă greaţă.

— Din ceea ce spui tu, se înţelege că acei luxeni ar trebui să fie…

— Morţi, a spus el, întorcându-se şi luând o înghiţitură din pahar. Nu prea ştiu cât de multe ţi-a spus Daemon, dar au existat luxeni care nu s-au putut integra. Ei au fost eliminaţi… ca nişte animale sălbatice. Nu-ţi trebuie prea multă imaginaţie să-ţi dai seama că au folosit unii luxeni ca să le studieze abilităţile, să afle lucruri despre noi, după care au scăpat de ei.

Sau i-au trimis înapoi ca spioni – unii care ar fi putut să-i supravegheze îndeaproape pe ceilalţi şi care ar fi raportat MA-ului orice activitate dubioasă. Părea cam paranoic, dar despre guvernul *ăsta* era vorba.

— Dar asta nu explică de ce arumii ar lucra cu MA-ul.

— Nu explică. Matthew s-a mutat spre şemineu şi şi-a sprijinit cotul de poliţă, învârtind în mână paharul cu lichid rubiniu. Mi-e teamă să fac teorii în legătură cu ce ar putea să însemne asta.

— Pe de o parte, nici nu-mi pasă de asta acum, a vorbit şi Daemon, într-un târziu, şi vocea lui părea obosită. Cineva l-a trădat pe Dawson. Cineva le-a spus celor de la MA.

— Putea să fie oricine, a spus Matthew obosit. Dawson n-a încercat deloc să ascundă relaţia pe care o avea cu Bethany. Iar dacă cineva îi supraveghea îndeaproape, ar fi putut să-şi dea seama că s-a întâmplat ceva. Toţi eram cu ochii pe ei când s-au afişat prima oară împreună. Sunt convins că unii dintre noi nu s-au mulţumit doar cu atât.

Cuvintele lui nu l-au calmat deloc pe Daemon. Nici nu mă aşteptam. Am plecat de la Matthew la puţin timp după asta, tăcuţi, prinşi undeva între speranţă şi disperare.

Când am ajuns lângă maşina mamei, i-am dat cheile atunci când mi le-a cerut. Am pornit spre uşa din dreapta, dar apoi m-am oprit. M-am întors şi m-am dus iar ia el, strecurându-mi braţul în jurul mijlocului său.

— Îmi pare rău, am şoptit eu şi l-am strâns cu putere. O să găsim noi ceva. O să-l aducem înapoi.

După o clipă de ezitare, şi-a pus braţele în jurul meu şi

m-a strâns şi el. Puteam să mă modelez exact după trupul lui.

— Ştiu, a spus el deasupra capului meu, cu o voce sigură şi puternică. O să-l aduc înapoi chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care să-l fac.

Şi o parte din mine deja ştia şi se temea de ce era dispus să sacrifice Daemon pentru fratele lui.

Capitolul 24

Daemon nu voia ca sora lui să afle că Dawson era mai mult ca sigur în viaţă. I-am promis că n-o să-i spun, mai mult fiindcă am înţeles că era mai rău să-ţi imaginezi ce i-au făcut lui Dawson decât să te gândeşti că e mort. Daemon nu voia ca şi sora lui să se simtă aşa de neajutorată ca şi el.

Aşa era felul lui, iar eu îl respectam pentru asta.

Dar simţeam valul ăla de tristeţe care îl copleşea şi aş fi vrut să pot să-l îndepărtez.

În următoarele două zile, mi-am făcut antrenamentele cu Blake, şi după ce pleca el, eu şi cu Daemon mergeam la Moorefield. Brian nu mai venise acasă din seara aceea când îl văzusem cu Nancy şi cu arumul. Nu aveam nicio idee ce voia Daemon să facă, dar indiferent ce era, nu aveam de gând să-l las singur, şi voiam ca o dată în viaţă să nu mai trebuiască să facă totul.

În joia de dinaintea vacanţei de Crăciun, Blake şi cu mine am lucrat la manipularea luminii. Era mai greu decât îngheţarea obiectelor. Trebuia să mă concentrez foarte tare, să accesez o abilitate pe care nici nu o înţelegeam prea bine.

Frustrată după ore în şir în care nu reuşisem să fac nici măcar o scânteie din lumina aia mortală, Blake arăta de parcă voia să se dea cu capul de pereţi.

— Nu e aşa de greu, Katy. O ai în tine.

Piciorul meu bocănea în podea.

— Încerc.

Blake s-a aşezat pe braţul fotoliului, frecându-şi fruntea.

— Acum poţi să muţi lucruri cu uşurinţă. Asta n-ar trebui să ţi se pară mult prea greu.

Făcea adevărate minuni pentru încrederea de sine!

— Gândeşte-te aşa. Fiecare celulă din corpul tău este înfăşurată în lumină. Imaginează-ţi că aduni toate celulele alea laolaltă şi simţi lumina din ele. Este caldă. Ar trebui să vibreze şi să zumzăie. Este ca un fulger care trece prin venele tale. Gândeşte-te la ceva care îţi dă senzaţia asta.

Am căscat.

— Am încercat…

A sărit din scaun, mişcându-se mai repede ca niciodată. Mi-a prins încheietura mâinii până când degetul mare şi arătătorul i s-au unit, şi m-a privit în ochii mei plini de spaimă.

— Nu te străduieşti destul de mult, Katy. Dacă nu poţi manipula lumina, atunci…

— Atunci, ce? l-am întrebat eu.

Blake a tras adânc aer în piept.

— Atâta că… dacă n-ai să poţi controla cea mai puternică parte din tine, s-ar putea să nu poţi avea niciodată control. Şi n-o să poţi să te aperi singură.

Mă întrebam dacă tot aşa de greu o fi fost şi pentru Bethany.

— Încerc. Promit.

Mi-a dat drumul la mână şi şi-a trecut mâna prin părul lui ţepos. Apoi a zâmbit.

— Am o idee.

— A, nu. Am clătinat din cap. Nu-mi plac deloc ideile tale. El mi-a aruncat un zâmbet peste umăr şi şi-a scos cheile din buzunar.

— Zici că ai încredere în mine, da?

— Mda, dar asta am spus înainte să începi să arunci în mine cu cuţite şi să-mi arzi degetele.

Blake a râs şi eu m-am strâmbat. Nu era nimic amuzant aici.

— N-o să fac nimic de genul ăsta. Cred doar că trebuie să ieşim puţin. Să mergem să mâncăm ceva.

Obosită, mă mutam de pe un picior pe celălalt.

— Serios? Asta… nu sună prea rău.

— Da, ia-ţi jacheta şi hai să mâncăm ceva.

În ultima vreme mi-era mereu foame, aşa că gândul la o

mâncare grasă m-a făcut să mă hotărăsc. Mi-am luat puloverul gros, l-am pus repede pe mine şi l-am urmat pe Blake la camioneta lui. Nu era aşa uriaşă ca cele pe care le conduceau băieţii de pe aici, dar era frumoasă şi strălucitoare fiindcă era nou-nouţă.

— Ce-ţi pofteşte inima?

Şi-a lovit palmele ca să le încălzească, în timp ce motorul se trezea la viaţă.

— Orice mă poate îngrăşa cu patru kilograme, am spus eu, prinzându-mi centura.

Blake a râs.

— Ştiu exact locul potrivit.

Lăsându-mă pe scaun, m-am hotărât să-i pun întrebarea care mă sâcâise de când eu şi Daemon am vorbit cu Matthew.

— Ce s-a întâmplat cu luxenul care te-a vindecat?

Mâinile lui s-au strâns mai tare pe volan, până i s-au albit încheieturile.

— Nu… nu ştiu. Şi mă ucide că nu ştiu, Katy. Aş da orice să aflu.

M-am uitat la el şi m-a cuprins tristeţea. Din moment ce Blake era acolo, înseamnă că prietenul lui trăia. Cel mai probabil se afla în mâinile MA-ului. Am vrut să spun ceva de genul acesta, dar m-am oprit.

În ultima vreme mă simţeam tot mai ciudat în preajma lui Blake. Nu puteam să spun exact de ce, şi poate asta se întâmpla numai fiindcă Daemon îmi repeta asta de câte ori avea ocazia, dar era clar că nu mai aveam încredere în el ca înainte.

— De ce mă întrebi?

S-a uitat la mine încordat.

Am ridicat din umeri.

— Eram curioasă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

El a dat din cap şi niciunul din noi n-a mai spus nimic o vreme. Abia când am trecut de intersecţia cu Moorefield am început să devin nervoasă.

— Suntem în siguranţă aşa departe? Stâncile nu bat decât pe o rază de optzeci de kilometri, nu?

— Asta e doar o estimare. O să fie bine.

Am dat din cap, fără să pot să-mi potolesc stomacul care mi se zvârcolea. Cu fiecare kilometru care trecea, începeam să mă simt din ce în ce mai agitată. Arumii erau evident pe acolo, poate chiar ştiau cine suntem, din moment ce păreau să fie mână în mână cu MA-ul. Era o chestie nesăbuită, ba chiar prostească. Mi-am trecut mâinile peste blugi şi m-am uitat pe geam, în timp ce Blake fredona o melodie rock.

Am băgat mâna în geantă şi mi-am scos telefonul. Dacă într-adevăr eram la adăpostul beta-cuarţului, Blake nu avea de ce să se supere că îi spun lui Daemon.

— Nu eşti şi tu una din fetele alea care nu fac nicio mişcare fără să-i spună iubitului, nu-i aşa, Katy? Blake a arătat cu capul spre telefonul meu şi a zâmbit, dar veselia nu a ajuns deloc până în ochii lui. Şi pe urmă, am şi ajuns.

Nu eram una din fetele alea, dar…

A tras într-o parcare din faţa unei taverne care se lăuda cu cele mai bune aripioare din Virginia de Vest. Instalaţiile de Crăciun luminau ferestrele negre ca noaptea. La intrare era statuia uriaşă a unui alpinist.

Părea incredibil de normal.

L-am bombănit în sinea mea pe Daemon fiindcă m-a făcut să mă îndoiesc de Blake, mi-am băgat telefonul în geantă şi ne-am îndreptat împreună spre restaurant.

Cina a fost ciudat de tensionată. Nu se compara deloc cu primele două întâlniri ale noastre. Am încercat să-l fac să vorbească despre surfing, dar era ca şi cum aş fi încercat să storc o sticlă – dureros şi inutil. Am vorbit eu despre cât de mult îmi lipsesc blogul şi lectura, în timp ce el continua să scrie un mesaj pe mobil. Sau se juca, nu ştiu exact ce făcea. La un moment dat mi s-a părut că aud un guiţat de porc. Până la urmă nu am mai zis nici eu nimic şi mi-am concentrat atenţia pe jupuirea aripioarelor de piele.

Era trecut de şase, şi noi tot stăteam la masă, cu a treia porţie de suc în faţă, când mi-am pierdut răbdarea.

— Eşti gata?

— Doar câteva minute.

Era a doua oară când îmi spunea să mai stăm doar câteva minute. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am expirat adânc, după care am început să număr pătratele roşii de pe geaca unui tip. Deja învăţasem pe dinafară cântecul de Crăciun pe care îl puneau întruna.

M-am uitat la Blake.

— Eu *chiar* sunt gata să plecăm.

Am văzut cum iritarea îi colorează ochii căprui cu nuanţe de maro-închis.

— Credeam că o să-ţi placă să ieşi şi să te relaxezi.

— Îmi place, dar stăm aici, fără să vorbim măcar, în timp ce tu te joci pe telefon nu ştiu ce joculeţ cu porci care guiţă. Serios, asta nu e foarte amuzant pentru mine.

Şi-a pus coatele pe masă şi şi-a rezemat obrajii în palme.

— Despre ce vrei să vorbim, Katy?

Când i-am auzit tonul, am devenit şi mai iritată.

— O oră întreagă am încercat să vorbesc cu tine despre tot felul de chestii.

— Deci, ai ceva planuri pentru Crăciun? a întrebat el.

Am respirat adânc şi am reuşit să îmi stăpânesc furia.

— Da, de data asta mama o să fie liberă ca niciodată. Aşa că o să facem ceva împreună cu Will.

— Doctorul? Se pare că e ceva destul de serios.

— Da, e. Mi-am tras mai bine puloverul pe mine, tremurând de la aerul rece care intrase pe uşa deschisă. Sunt sigură că ăsta-i singurul motiv pentru care…

Telefonul lui Blake a scos un clinchet, iar el s-a uitat repede la el. Enervată, am închis gura şi am început să mă uit la masa goală din spatele lui.

— Eşti gata? m-a întrebat el.

Slavă Domnului.

Mi-am luat geanta, m-am ridicat şi am plecat înainte, fără să mai aştept să achite nota. Ghetele mele scârţâiau pe stratul gros de zăpadă. De cum se terminase luna noiembrie, nu trecea nicio zi fără să mai ningă puţin, la fiecare câteva zile se mai depuneau vreo doi centimetri de zăpadă. Era ca un preludiu gigantic al unui viscol serios.

Blake m-a ajuns din urmă peste vreo două minute,

încruntat.

— N-ai răbdare să mă aştepţi.

Mi-am dat ochii peste cap dar nu am spus nimic şi m-am urcat în maşină. Ne-am înscris pe autostradă în tăcere.

Stând aşa cu braţele încrucişate la piept, mă simţeam ca o iubită supărată, ceea ce nu era deloc în regulă. Nu eram iubiţi, dar era ca şi cum aş fi venit de la o întâlnire de rahat.

Şi ca să fie şi mai rău, el conducea ca o bunicuţă. Îmi legănam picioarele de enervare şi plictiseală. Voiam doar să ajung acasă. În seara asta nu mai făceam niciun antrenament. Aveam să iau o carte oarecare şi să citesc de *plăcere.* Apoi aş putea să intru pe blog. Şi o să uit de Blake şi de puterile astea idioate, tâmpite de extraterestru. Privirea mi-a alunecat spre ghete. Pe podeaua maşinii era ceva, tare şi subţire, după cum simţeam sub talpă. Mi-am mişcat piciorul într-o parte, iar luminile de pe autostradă s-au reflectat în ceva auriu şi strălucitor. Curioasă, m-am aplecat.

Sub pulover, obsidianul a început să ardă brusc exact în momentul în care Blake a scos maşina de pe şosea şi a băgat-o intr-un şanţ. M-am întors spre el, şi inima îmi bubuia, în timp ce obsidianul îmi ardea pielea.

— E un aram în apropiere.

— Ştiu. A oprit motorul, cu fălcile încleştate. Dă-te jos din maşină, Katy.

— Ce? am ţipat eu.

— Dă-te jos din maşină! S-a întins spre mine şi mi-a desfăcut centura de siguranţă. Ne antrenăm.

Am înţeles cu greu, şi m-am speriat. Am respirat întretăiat, în timp ce obsidianul ardea tot mai tare.

— Special m-ai scos de sub protecţia beta-cuarţului!

— Dacă abilităţile tale cele mai puternice sunt legate de emoţii, atunci trebuie să vedem cum putem să ajungem la ele când eşti copleşită de emoţii, şi să vedem ce poţi să faci, după care o să încercăm să facem asta şi fără emoţii. Aşa cum am făcut cu cuţitul şi cu pernele. S-a întins peste mine şi a deschis portiera. Arumii ne simt mai repede pe

noi decât pe luxeni. E o chestie care ţine de ADN. Luxenii au un ADN cumva mascat. Noi nu.

Pieptul meu se ridica şi se lăsa repede.

— Nu mi-ai spus niciodată asta.

— În raza de acţiune a beta-cuarţului erai în siguranţă. N-avea niciun rost să-ţi spun.

M-am holbat la el, îngrozită. Dacă aş fi plecat cu mama la cumpărături în afara zonei protejate, iar eu habar n-aveam de asta? Am fi fost atacate. Oare lui Blake chiar îi păsa de siguranţa mea?

— Acum ieşi afară, a spus el.

Clar nu.

— Nu! În niciun caz n-o să ies când acolo e un arum! Eşti nebun…

— O să fie bine, a spus, cu aerul că mă încurajează să ţin un discurs în faţa clasei, nu să înfrunt un arum criminal. N-o să las să ţi se întâmple nimic.

Apoi s-a dat jos din maşină şi a dispărut printre copacii deşi, lăsându-mă singură în maşină. Prea şocată ca să mă mai pot mişca, mă uitam în întunericul din jurul meu. Nu-mi venea să cred că a putut să facă aşa ceva.

Dacă scap cu viaţă din chestia asta, o să-l omor pe Blake.

Pe drum am văzut alunecând o umbră de cerneală, ducându-se pe urma lui Blake. A urmat o explozie de lumină care a umplut cerul, dar s-a stins repede şi apoi am auzit ţipătul îndurerat al lui Blake.

Am coborât clătinându-mă din maşină, am trântit portiera şi am început să scrutez întunericul.

— Blake?

După câteva clipe fără răspuns, panica începuse să mă strângă de gât.

— Blake!

M-am oprit la marginea pădurii, fiindcă îmi era prea frică să intru acolo. Tremuram toată şi mi-am strâns puloverul mai bine, iar în jurul meu domnea o tăcere nefirească. M-am întors şi m-am îndreptat spre maşină. O s-o sun pe mama. Sau aş putea să-l sun pe Daemon. Nu era

nicio…

Până să mai fac un pas, am văzut o umbră chiar în faţa portierei. Întunecată şi uleioasă, se ridica din ea însăşi până când în faţa mea a apărut silueta unui bărbat.

— Rahat, am şoptit eu.

Luase acum înfăţişarea unui bărbat care semăna izbitor cu cel pe care îl văzusem la reşedinţa lui Vaughn.

— Bună, micuţo. Dar ce… specială eşti tu!

M-am întors repede şi am luat-o la fugă cu puloverul fluturând pe lângă mine ca nişte aripi. Am fugit repede – mai repede decât am alergat vreodată în viaţa mea. Aşa de repede încât micii fulgi de zăpadă pe care vântul rece îi sufla în obrajii mei se simţeau ca nişte pietricele. Nici măcar nu eram sigură că picioarele mele mai ating pământul.

Dar oricât de rapidă aş fi fost eu, arumul era şi mai rapid.

Am văzut lângă mine o umbră întunecată şi lipicioasă, apoi a trecut în faţa mea. Am alunecat pe zăpadă şi pe gheaţă şi mi-am strâns obsidianul în mână. Eram gata să înfig capătul lui ascuţit oriunde s-ar fi nimerit.

Anticipându-mi mişcarea, s-a format un braţ care s-a întins spre mine. M-a lovit în stomac. Am sărit în aer, după care am aterizat într-o parte. Oasele mele au fost străbătute de o durere atroce. M-am rostogolit pe spate, clipind des să scap de zăpada care îmi intrase în ochi.

Acum ştiam de ce Daemon se împotrivise cu atâta încăpăţânare să mă duc şi să mă bat cu arumii. Eram deja praf şi nici măcar nu începuse lupta.

În faţa mea a prins contur o umbră întunecată. Fără forma umană, vocea lui era acum un murmur ameninţător care se strecura printre gândurile mele. *Nu eşti un luxen, dar eşti ssspecială. Ce puteri ai tu?*

Puteri? Aveam puterile pe care mi le dăduse Daemon când mă transformase în mutant. Arumul putea să le ia după ce mă omora. Dar mai omorâsem un arum înainte, când am apelat la puterile lui Daemon şi ale lui Dee. Blake credea că abilitatea asta – Sursa aceea – încă mai există în

mine. Era musai să existe, fiindcă dacă nu exista, muream.

Şi îmi doream să fiu capabilă să mă apăr singură. Nu să zac acolo. Nu să aştept să vină cineva să mă salveze.

Ce zicea Blake să-mi imaginez? Un fulger prin vene şi celule înfăşurate în lumină?

Arumul s-a aplecat deasupra mea; tentaculele de întuneric erau mai groase şi mai reci decât pământul îngheţat. Am văzut şi un zâmbet fumegos. *Mai sssimplu decât credeam.*

Am strâns tare din ochi şi mi-am imaginat toate celulele ciudate pe care le-am văzut la biologie înconjurate de lumină, şi m-am gândit la momentul acela – prima oară când am simţit fulgerul trecându-mi prin vene. Am păstrat imaginea aceea, în timp ce prima atingere a arumului m-a făcut să-i simt degetele reci pe obraz. M-am agăţat cu mintea de lava groasă şi incandescentă care îmi curgea prin vene.

La început a fost un pârâit – o mică lumină ardea în spatele pleoapelor mele strânse. O senzaţie ciudată care mi se întindea de-a lungul braţelor, extraordinar de fierbinte. Lumina din spatele pleoapelor era roşu-albă; sursa puterii mele era esenţial distructivă, complexă şi nimicitoare.

O simţeam cum arde în venele mele, şoptindu-mi parcă mii de promisiuni. Mă chema, îmi ura bun venit. Mă aşteptase, întrebându-se când îi voi auzi chemarea.

Când m-am ridicat, vântul a zburat zăpada de sub mine. Când am deschis ochii, arumul se trăgea înapoi, când în formă umană, când în forma lui adevărată.

Acum eram în picioare şi aproape nu respiram. O simţeam şi asta era minunat şi înfricoşător. Fiecare nerv din corpul meu se trezise la viaţă şi fremăta de energie. Voia să fie folosită, puterea asta. Părea cel mai firesc lucru dintre toate. Degetele mele s-au strâns. Lumea din jurul meu era roşu-albă.

Distruge.

Arumul a trecut iar în forma lui adevărată, întinzându-se la nesfârşit ca şi cerul nopţii.

S-a auzit un plesnet din interiorul meu, iar Sursa s-a repezit din degetele mele, lovindu-l pe arum cu o viteză uluitoare.

El s-a rotit în aer, dar Sursa l-a urmat. Sau eu am făcut-o să-l urmeze. Dar el îşi schimba tot timpul forma, mă ameţea. Apoi a îngheţat şi s-a spart în milioane de particule de umbră sticloasă.

Obsidianul s-a răcit pe pielea mea.

— Perfect, a spus Blake, bătând din palme. Asta a fost o chestie al dracului de incredibilă. Ai ucis un arum dintr-o singură lovitură!

Valurile de electricitate s-au întors la mine, iar lumina roşu-albă a început să pălească. Când Sursa a dispărut, dispăruse aproape toată energia mea. M-am întors spre Blake, simţind că Sursa a fost înlocuită de altceva.

— Tu… m-ai lăsat singură cu un arum.

— Da, dar uite ce ai făcut.

S-a apropiat de mine, zâmbindu-mi ca unui copil care luase premiu.

— Ai ucis un arum, Katy. Şi ai făcut asta singură.

Am tras aer în piept şi m-a *durut.* Toate mă dureau.

— Şi dacă n-aş fi putut să-l omor?

Expresia lui era confuză.

— Dar l-ai ucis.

Am făcut un pas înapoi, am clipit şi mi-am dat seama că pantalonii mei sunt uzi şi că atârnă pe mine, iritându-mi pielea îngheţată.

— Şi dacă n-aş fi putut s-o fac?

Blake a clătinat din cap.

— Atunci…

— Atunci aş fi fost moartă.

Mi-am pus mâna în şold, şi simţeam cum tremură. Tot spatele mă durea de la căzătură.

— Îţi pasă măcar?

— Bineînţeles că îmi pasă!

A venit spre mine şi mi-a pus mâna pe umăr.

Am ţipat fiindcă durerea mi-a săgetat tot braţul.

— Nu… nu pune mâna pe mine.

Într-o clipă, toată tulburarea lui a fost înlocuită de furie.

— Tu exagerezi aşa când ar trebui să te bucuri. Ai făcut ceva… uluitor. Înţelegi asta? Nimeni nu ucide un arum dintr-o singură lovitură.

— Nu mă interesează. Am început să şchiopătez spre maşină. Vreau acasă.

— Katy, nu te mai purta aşa. Totul e în regulă. Ai făcut…

— Du-mă acasă şi taci! am ţipat eu, gata să izbucnesc în lacrimi, gata să mă închid în mine complet.

Fiindcă era clar ceva în neregulă cu el.

— Vreau doar să merg acasă.

Capitolul 25

Era ultima oră de trigo de dinainte de vacanţă şi întârziasem, aşa că m-am strecurat în banca mea şi am clipit des. Cred că era foarte posibil să-mi fi rupt fundul noaptea trecută. Mă durea foarte tare când stăteam pe scaun. Lessa s-a uitat la mine cum mă chinuiesc să-mi găsesc o poziţie confortabilă şi a ridicat din sprâncene.

— Te simţi bine? m-a întrebat Daemon, făcându-mă să tresar.

— Mdaa. Am respirat cu mare grijă şi m-am întors pe jumătate spre el, surprinsă că nu m-a împuns întâi cu pixul. Doar că nu am dormit bine.

Ochii lui mă priveau atent.

— Ai dormit pe podea sau ce?

Am râs sec.

— Cam aşa ceva.

Daemon nu m-a lăsat să mă întorc la bancă.

— Kat…

— Ce?

M-a cuprins neliniştea. Când se uita la mine, parcă mă vedea până în măduva oaselor.

— Nimic. S-a rezemat de scaunul lui, cu ochii îngustaţi, după ce şi-a încrucişat mâinile la piept. Rămâne stabilit pentru diseară?

Mi-am muşcat buzele şi am dat din cap, făcându-mi o notă mentală să-mi cumpăr nişte băuturi energizante în drum spre casă. Aseară, după ce am ajuns acasă, am dat iama prin rezerva secretă de ciocolată a mamei. Dar nu m-a ajutat deloc să-mi recapăt energia. M-am întors încet cu spatele la el, cu dinţii încleştaţi, încercând să ignor durerea. Putea să fie şi mai rău. Puteam să fiu moartă acum.

Statul la ore a fost cea mai naşpa chestie posibilă. Corpul mă durea de la izbitura puternică de pământul îngheţat şi rece de azi-noapte. Singura mea mulţumire a fost că Blake a lipsit de la ora de bio, dar nu prea ştiam ce să cred despre asta. Azi-noapte am stat trează, rememorând tot ce se întâmplase. Oare Blake m-ar fi lăsat să fiu rănită grav sau ucisă de arum dacă n-aş fi putut să folosesc Sursa ca să-l omor? Nu aveam niciun răspuns, iar asta mă tulbura.

După ce s-a terminat ora de bio, m-a strigat Matthew. A aşteptat până au ieşit toţi copiii din clasă înainte să-mi vorbească.

— Cum te simţi, Katy?

— Bine, am răspuns eu, surprinsă. Tu?

Matthew a zâmbit strâmb şi s-a rezemat de catedră.

— Mi s-a părut în timpul orei că ai dureri. Sper că nu din cauza lecţiei mele.

Am roşit.

— Nu, nu din cauza lecţiei. Am dormit prost azi-noapte. Şi acum mă doare tot corpul.

El s-a uitat în altă parte.

— Nu vreau să te ţin prea mult, dar cum e…

Acum înţelegeam adevăratul motiv pentru care mă abordase. M-am uitat spre uşa deschisă.

— Daemon e OK. Adică, e atât de OK cât se poate în situaţia asta, presupun.

Matthew a închis o clipă ochii.

— Băiatul ăla îmi e ca un fiu – la fel şi Dee. N-aş vrea să-l văd că face vreo prostie.

— N-o să facă, i-am spus eu, cu intenţia de a-l linişti.

Şi nici nu voiam ca Matthew să afle că Daemon îl urmărea pe Vaughn. Mă îndoiam că ar fi fost de acord cu asta.

— Sper.

Matthew s-a uitat la mine cu ochii injectaţi.

— Unele lucruri e mai bine să rămână… necunoscute, ştii? Oamenii caută răspunsuri şi nu întotdeauna se bucură de ceea ce află. Uneori, adevărul e mai rău decât o

minciună… S-a întors la catedră şi şi-a făcut de lucru cu un teanc de lucrări. Sper să dormi mai bine, Katy.

Dându-mi seama că m-a eliberat, am plecat din clasă uluită la maximum. Oare Matthew obişnuia să bea şi la şcoală? Fiindcă asta a fost cea mai ciudată conversaţie pe care am avut-o vreodată cu el. Şi era şi cea mai lungă conversaţie pe care o avuseserăm noi doi.

La prânz, m-am dus lângă prietenii mei şi am încercat să uit ce se întâmplase noaptea trecută. Acum mi se părea o distracţie foarte bună să mă uit la Dee şi Adam cum se pupă. În rarele momente în care gura ei nu era lipită de a lui, ea mi-a povestit despre weekendul care urma şi despre Crăciun. De câte ori se uita la mine, însă, în ochii ei apărea o tristeţe. Între noi era acum o prăpastie, şi îmi era dor de ea. Îmi era dor de toţi prietenii mei.

După ce s-au terminat orele, m-am dus la dulapul meu să-mi iau cartea de engleză, fiindcă după vacanţă dădeam lucrare. Exact când o băgăm în rucsac, am auzit că mă strigă cineva.

Am ridicat capul şi m-am încordat toată când l-am văzut pe Blake.

— Hei… n-ai fost la bio.

— Am întârziat azi, a spus el, rezemându-se de dulapul de alături. N-o să pot să vin la antrenamente în seara asta şi nici în vacanţă. Mă duc cu unchiul meu în vizită la nişte rude.

O dulce uşurare m-a cuprins, aproape ameţindu-mă. După noaptea trecută, nici nu eram sigură că mai vreau să continui antrenamentele cu Blake, în ciuda nevoii mele de a mă apăra singură. Acum nici nu mai era cazul să vorbesc despre asta.

— E OK. Sper să te distrezi în vacanţă.

El a dat din cap, dar în ochii lui era ceva distant şi rece. Mi-am dres vocea.

— Ei, eu plec. Ne vedem când…

— Stai. A venit mai aproape de mine. Voiam să vorbim despre noaptea trecută.

Am închis uşor uşa de la dulap, în condiţiile în care aş fi

vrut s-o trântesc.

— Ce-i cu noaptea trecută?

— Ştiu că eşti supărată.

— Dap, sunt.

M-am uitat la el. Oare chiar nu putea să-şi dea seama de ce sunt furioasă?

— Mi-ai riscat viaţa azi-noapte. Şi dacă n-aş fi folosit Sursa? Acum eram moartă.

— Nu i-aş fi permis să te rănească.

Ochii şi cuvintele lui păreau pline de sinceritate.

— Ai fost în siguranţă.

— Vânătăile de pe tot corpul meu mă fac să cred că am fost rănită.

El a expirat cu exasperare.

— Tot nu înţeleg cum de nu eşti bucuroasă pentru ce s-a întâmplat. Puterea pe care ai demonstrat-o a fost uluitoare.

Mi-am ridicat rucsacul pe spatele învineţit.

— Uite, nu vrei să vorbim mai bine despre antrenamente după ce te întorci?

El părea că vrea să mă contrazică, fiindcă steluţele verzi din ochii lui păreau că ard, dar a întors capul şi a respirat greu. Voiam să ies din şcoala asta, să stau acasă în patul meu, să fiu departe de el. Departe de băiatul ăsta despre care odinioară crezusem că e normal, despre care odinioară crezusem că m-ar putea ajuta fiindcă suntem la fel, iar acum nu mai eram aşa de sigură că i-ar păsa vreun pic dacă supravieţuiesc sau nu tehnicilor lui de antrenament.

*

Când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun o pereche de pantaloni largi şi un tricou cu mânecă lungă, m-am băgat în pat şi am dormit până seara. Mama plecase deja când m-am trezit, aşa că mi-am făcut un sandvici şi mi-am adunat pe lângă mine toate cărţile pe care mi le luasem luna trecută.

Mi le-am pus teanc lângă laptop şi tocmai încercam să-

mi fixez webcamul, ca să nu mai stea exact pe nasul meu, când am simţit gâdilătura ca o respiraţie caldă pe ceafă. M-am uitat la ceas. Nu era nici zece.

Am oftat, m-am ridicat din pat, m-am dus la uşă şi am deschis-o înainte ca Daemon să apuce să bată. El era la uşă, cu mâna în aer.

— Cam începe să-mi displacă faptul că tu ştii când vin, a spus el, încruntându-se.

— Credeam că-ţi place. Credeam că te face să te simţi un urmăritor aşa de grozav.

— Ţi-am mai spus o dată. Nu te urmăresc. A venit după mine în sufragerie. Doar te supraveghez.

— E diferenţă?

M-am aşezat pe canapea.

— E o diferenţă.

Daemon s-a aşezat chiar lângă mine, cu coapsele lipite de ale mele.

— Uneori logica ta mă sperie.

Mi-aş fi dorit să mă fi îmbrăcat altfel. Daemon era doar în blugi şi pulover, dar arăta foarte bine. Iar tricoul meu avea pe el nişte căpşuni. Jenant.

— Şi cum de ai venit aşa devreme?

S-a rezemat de perne, iar în felul ăsta era şi mai aproape ca înainte, mirosind ca o dimineaţă proaspătă de toamnă. De ce, of, de ce trebuia să ajungem mereu aşa de aproape unul de celălalt?

— Bill n-a venit în seara asta?

Mi-am dat părul după urechi, încercând să ignor dorinţa nebună de a mă sui în braţele lui.

— Nu. Are program cu familia.

Ochii lui s-au îngustat când a văzut laptopul.

— Ce făceai? Tot un videoclip?

— Aşa aveam de gând. N-am mai făcut de mult, dar ai venit tu. Planul a fost distrus.

El a zâmbit.

— Dar poţi să filmezi acum. Promit să fiu cuminte.

— Mda, nu prea cred.

— De ce nu?

A ridicat mâna, şi prima carte din teanc a venit spre el.

— Hei, am o idee. Aş putea să mă prefac că sunt el.

— Poftim?

M-am încruntat când mi l-a arătat pe blondul de pe copertă.

— Stai. N-ai de gând să…

Daemon a început să se estompeze şi în locul lui a apărut copia perfectă a băiatului de pe copertă, cu zulufi blonzi, ochi albastru-deschis şi privire gravă.

Uau, ce băiat frumuşel.

— Salut…

— O, Doamne.

L-am plesnit uşor peste obrajii bronzaţi. Perfect adevărat. Am râs.

— Nu poţi să faci asta. Îngrozeşti oamenii.

— Dar sigur e ceva care atrage atenţia. A făcut cu ochiul. Ar fi distractiv.

— Dar modelul ăsta de pe copertă – i-am luat cartea din mână şi am legănat-o uşor – e o persoană în carne şi oase care există undeva. Probabil ar fi curios să ştie cum a ajuns în filmul meu de Mailbox.

Şi-a strâmbat buzele.

— Ai dreptate.

Băiatul de pe copertă s-a estompat şi a apărut din nou Daemon.

— Dar nu te opri din cauza asta. Dă-i drumul şi fă-ţi filmuleţul. Eu o să te asist.

Mă uitam la el, încercând să-mi dau seama dacă vorbeşte serios sau nu.

— Nu ştiu ce să zic.

— O să tac ca un şoricel. Doar îţi ţin cărţile.

— Nu cred că ai abilitatea să taci ca un şoricel. Nu cred că o s-o ai vreodată.

— Promit, a spus el, zâmbind.

Eram sigură că o să se termine dezastruos, dar ideea ca el să fie în filmul meu mi se părea amuzantă şi caraghioasă. Am potrivit camera astfel încât să fie şi el în imagine şi am apăsat butonul de înregistrare.

Am respirat adânc şi mi-am început vlogul.

— Salut, sunt Katy, de la *Katy’s Krazy Obsession.* Îmi cer scuze pentru absenţa îndelungată. Şcoala şi… – privirea mi-a fugit o clipă către Daemon – alte chestii m-au împiedicat să mai apar, dar, în sfârşit, acum am şi un invitat. El este…

— Daemon Black, a completat el în locul meu. Eu sunt tipul din cauza căruia nu poate să doarmă noaptea şi cu care are fantezii.

Obrajii mi s-au înroşit şi l-am împins în spate cu cotul.

— Iar asta nu e absolut deloc adevărat. El este vecinul meu…

— Şi tipul de care este complet obsedată.

M-am străduit să-mi compun un zâmbet.

— Este foarte plin de el şi îi place să-şi audă vocea, dar mi-a promis că o să tacă. Nu-i aşa?

El a dat din cap şi a zâmbit angelic la cameră, dar ochii erau plini de veselie. Dap, fusese o idee proastă.

— Eu cred că cititul e sexy.

Daemon a zâmbit cu ochii la cameră.

Am ridicat din sprâncene.

— Aşa crezi tu?

— O, da, şi ştii ce mai cred eu că e sexy?

S-a aplecat înainte, astfel încât faţa lui umplea toată imaginea, şi a făcut un semn din cap spre mine.

— Blogerii ca ea. Supersexy.

Mi-am dat ochii peste cap şi l-am plesnit peste mână.

— Dă-te înapoi, i-am spus eu în şoaptă.

Daemon s-a tras înapoi şi *a încercat* să tacă vreo cinci minute. Îmi dădea în mână fiecare carte, fără să se abţină să facă şi câte un comentariu, acaparându-mi tot filmul. Zicea, de exemplu, „Tipul ăsta arată penibil” sau „Ce-i obsesia asta cu îngerii căzuţi?”. Iar faza cea mai tare a fost când a ţinut cartea în faţa mea, acoperindu-mă, şi a spus „Tipul ăsta, criminalul, e genul meu. Omoară ca să trăiască.”

La sfârşitul înregistrării, n-am mai putut să-mi ascund zâmbetul prostesc care mi se lipise pe faţă.

— Şi asta a fost tot pentru azi! Mulţumim că ne-aţi urmărit!

Daemon m-a desfiinţat practic cu ultimul lui comentariu:

— Şi nu uitaţi. Sunt chestii mult mai tari decât îngerii căzuţi şi morţi. Părerea mea.

A făcut cu ochiul

Mi-am imaginat o armată întreagă de fete care oftau. L-am împins, am clipit şi am închis camera de filmat.

— Îţi place să te vezi pe cameră.

A ridicat din umeri.

— A fost distractiv. Când mai faci alt film?

— Săptămâna viitoare, dacă mai primesc cărţi.

— Alte cărţi?

A făcut ochii mari.

— Ai aici cam zece cărţi pe care zici că n-ai apucat să le citeşti.

— Asta nu înseamnă că n-o să mai cumpăr şi altele.

Am zâmbit când i-am văzut expresia mirată.

— În ultimul timp nu am mai putut să citesc prea mult, dar o să citesc, şi nu vreau să rămân în pană de cărţi.

— N-ai avut timp din cauza lui, iar asta e ridicol. S-a uitat în altă parte, strângând din fălci, apoi a spus: M-am uitat pe blogul tău. În ultima lună ai făcut doar cinci postări.

Mi-a căzut faţa.

— Mă urmăreşti şi pe blog?

— Aşa cum ţi-am mai spus, nu te urmăresc. Doar te supraveghez.

— Şi aşa cum am mai spus, logica ta dă erori. M-am aplecat şi am închis laptopul. Ştii ce am făcut în ultima vreme. Asta mi-a ocupat cam tot timpul…

— Ce naiba e asta? a explodat el, apucându-mă de tricou şi ridicându-l.

— Hei. M-am întors, încercând să nu bag de seamă junghiurile proaspete de durere. Ce faci? Ia mâinile de pe mine, băiete.

El s-a uitat în sus, cu ochii plini de un fel de disperare şi furie.

— Explică-mi de ce spatele tău arată de parcă ai fi căzut pe geam de la etajul doi.

Rahat. M-am ridicat în picioare şi m-am dus la bucătărie să câştig ceva timp. Daemon era fix în spatele meu când am scos din frigider o cutie de cola.

— Am… căzut, când mă antrenam cu Blake. Dar nu e aşa mare chestie.

Părea destul de credibil, şi oricum adevărul i-ar fi stârnit o furie criminală de care n-avea nimeni nevoie în clipa asta. Iar lui Daemon nu-i mai trebuia încă o problemă care să-l preocupe.

— Ţi-am spus că am dormit prost, fiindcă mi-am imaginat că o să faci mişto de mine.

— Da, aş fi făcut mişto de tine un pic… dar, Kat, eşti sigură că nu ţi-ai rupt ceva?

Nu chiar.

— N-am nimic.

M-a urmat spre masă cu o figură îngrijorată, iar ochii lui nici nu mai clipeau.

— În ultima vreme ai avut o grămadă de accidente.

— Nu chiar o grămadă.

— Tu nu eşti o împiedicată, Katy. Deci cum de se tot întâmplă chestiile astea?

Venea spre mine ca un animal de pradă pregătit să sară. În momentul ăla nu ştiam cum e mai rău: să se mişte cu viteza luminii, sau cu paşii ăia lenţi şi calculaţi care îmi dădeau fiori pe şira spinării.

— Şi în noaptea aia când am aflat adevărul despre tine m-am împiedicat şi am căzut în pădure, i-am amintit eu.

— Bună încercare. A clătinat din cap. Alergai zăpăcită în mijlocul unei păduri scufundate în beznă. Chiar şi eu aş fi… Mi-a făcut cu ochiul. Ei, poate eu nu, dar orice om *normal* s-ar fi împiedicat atunci. Eu sunt mult prea grozav.

— Asta e.

Doamne, ce plin era de el.

— Pare dureros.

— Doare un pic.

— Atunci dă-mi voie să te ajut.

A întins mâna şi degetele au început să se estompeze.

— Stai.

M-am dat un pas înapoi.

— Eşti sigur că e bine să faci asta?

— Vindecarea nu îţi face nimic. Acum nu mai contează.

A încercat din nou să mă atingă, dar l-am plesnit peste mână.

— Încerc să te ajut doar!

Mă retrăsesem într-un colţ.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

A strâns din fălci şi a întors capul. Părea că a renunţat, dar apoi mi-a înconjurat şoldurile cu braţul şi o clipă mai târziu el stătea pe canapeaua din sufragerie, iar eu eram în braţele lui. M-am uitat înmărmurită la el.

— Nu e corect!

— Nici n-aş fi făcut-o, dar mă obligi fiindcă eşti al naibii de încăpăţânată şi nu mă laşi să te ajut.

Daemon mă ţinea strâns, ignorând protestele mele, apoi mi-a băgat mâna pe sub pulover, pe mijloc şi a ţinut-o aşa apăsat. Am tresărit din cauza şocului produs de atingerea lui.

— Pot să te ajut să te simţi mai bine. E chiar ridicol să nu mă laşi.

— Avem treabă, trebuie să urmărim nişte oameni, Daemon. Dă-mi drumul.

M-am răsucit în braţele lui, încercând să mă eliberez şi am gemut de durere. Nu-mi dau seama de ce nu voiam să mă vindece; văzusem deja că nu mai căpătam urme din cauza apropierii dintre noi. Dar deja erau parcă prea mulţi care se bazau pe el.

— Nu, a spus el.

Spatele meu s-a înfierbântat de o căldură plăcută şi constantă, care simţeam că începe să mă cuprindă cu totul. A zâmbit cu un colţ al gurii când a auzit respiraţia mea care începea să se liniştească.

— Nu pot să stau cu mâinile în sân când ştiu că te doare, OK?

Am deschis gura, dar n-am spus nimic. Daemon şi-a

mutat privirea de la mine, uitându-se fix într-un punct de pe perete.

— Te deranjează aşa de mult că mă doare? l-am întrebat eu.

— Nu simt durerea ta, dacă asta m-ai întrebat. A făcut o pauză şi a expirat uşor. Dar e destul să ştiu că te doare ca să mă deranjeze.

Am lăsat ochii în jos şi nu m-am mai împotrivit. Doar o mână era pe mine, însă o simţeam în fiecare celulă. Când Blake mi-a spus să mă gândesc la ceva care seamănă cu fierbinţeala unui fulger, mă gândisem la atingerea lui Daemon – la sărutul lui. La fel am simţit când am accesat Sursa şi am distrus arumul.

Toată treaba asta cu vindecarea avea un efect adormitor. Mi să părea că stau la soare sau că mă ghemuiesc sub nişte pături calde. Lipsa somnului din ultimul timp şi atingerea lui îmi aduceau valuri de bine şi de relaxare. M-am abandonat în îmbrăţişarea lui uşoară, mi-am pus capul pe umărul lui şi am închis ochii. Atingerea lui – căldura vindecătoare intra adânc în mine, prin piele, prin muşchii răniţi, până la oase.

După un timp, mi-am dat seama că nu mă mai doare nimic, dar el încă mă mai ţinea în braţe. Apoi Daemon s-a ridicat cu mine în braţe.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

Trupul meu s-a încordat la aceste cuvinte.

— Pot să merg şi singură.

— Dar eu pot să duc mai repede.

Şi m-a dus. Dacă acum eram în sufragerie, în lumina beculeţelor din bradul de Crăciun, în secunda următoare eram în dormitor.

— Vezi?

Eram aproape copleşită de fascinaţie, iar el m-a aşezat pe pat, dând aşternutul la o parte fără să-l atingă. O abilitate foarte utilă când ai mâinile ocupate.

Daemon m-a acoperit cu pătura şi m-a privit puţin nesigur.

— Te simţi mai bine?

— Da, am şoptit eu, fără să pot să-mi iau ochii de la el.

Aşa cum stătea deasupra mea, cu ochii ăia aşa de pătrunzători în întuneric, părea un personaj desprins dintr-un vis… sau din cărţile pe care le citeam eu.

El a înghiţit încet în sec.

— Pot să… A făcut o pauză şi inima mea s-a oprit. Pot să te ţin în braţe? Atât… nu vreau altceva.

Am simţit un nod în gât şi pieptul mi s-a strâns. Nu voiam să plece, aşa că am dat din cap.

Pe faţa lui încordată s-a văzut o uşurare care i-a îndulcit trăsăturile dure, apoi s-a dus pe *partea lui* de pat, şi-a scos tenişii şi s-a strecurat în pat lângă mine. A venit mai aproape, a întins braţul şi eu m-am apropiat de el, ghemuindu-mă la pieptul lui, cu capul între umăr şi piept.

— Îmi place să fiu perna ta, a recunoscut el, şi simţeam din vocea lui că zâmbeşte. Chiar dacă îţi curg balele pe mine.

— Nu îmi curg balele, am zâmbit eu şi mi-am pus mâna pe inima lui. Cum rămâne cu urmărirea lui Vaughn?

— Poate să mai aştepte până mâine. Şi-a înclinat capul şi a şoptit cu buzele în părul meu: Odihneşte-te puţin, Kitten. O să plec în zori.

Simţeam sub mâna mea bătăile inimii lui, aceleaşi cu ale mele, uşor accelerate. Erau aşa din cauza vindecării sau fiindcă eram aşa de aproape? Nu ştiam. Dar pe nesimţite am alunecat în cel mai calm şi mai profund somn pe care l-am avut după multe săptămâni.

Capitolul 26

M-a scos din ceaţa plăcută a somnului o voce iritată care striga KATY ANN SWARTZ! şi un râs răguşit de bărbat. Am deschis ochii încet şi am încercat să-mi amintesc când mă strigase mama ultima dată cu numele complet. O, da, asta fusese cu mulţi ani în urmă, când voiam să mângâi un pui de oposum care nu se ştie cum ajunsese pe terasa noastră.

Mama stătea în uşa dormitorului meu, îmbrăcată în uniformă şi cu gura căscată. În spatele ei stătea Will, cu un zâmbet ciudat şi mulţumit întins pe toată faţa.

— Ce? am bolborosit eu.

Perna mea tare s-a mişcat. M-am uitat spre ea şi am simţit că obrajii îmi iau foc. Daemon era tot în patul meu. Iar eu eram pe jumătate căţărată pe el. Mă ţinea de o mână, pe care o strângea la pieptul lui. *Băga-mi-aş...*

Ruşinată la culme, mi-am eliberat mâna.

— Să ştii că nu e ce pare a fi.

— Nu e?

Mama şi-a încrucişat braţele la piept.

— Sunt copii, a spus Will, zâmbind. Măcar sunt îmbrăcaţi.

— Asta nu-i ajută cu nimic, a replicat mama.

Am început să mă ridic, dar braţul lui Daemon s-a strâns pe mijlocul meu şi el s-a rostogolit spre mine, băgându-şi faţa în părul meu. Am simţit că mor de o mie de ori, şi l-am împins. El nici măcar nu s-a clintit.

A deschis ochii pe jumătate.

— Mmm, ce-ai păţit?

M-am uitat spre uşă cu înţeles. Încruntat, el a întors capul şi a îngheţat.

— O, uau, ce penibil. Şi-a luat braţul de pe mine şi şi-a dres vocea. Bună dimineaţa, doamnă Swartz.

Mama a zâmbit strâmb.

— Bună dimineaţa, Daemon. Cred că e timpul să te duci acasă.

După asta, Daemon a plecat cât de repede posibil pleacă un om. Mama a coborât fără să mai spună o vorbă. Eram sigură că am intrat în belea; pe hol m-am încrucişat cu Will. Era în picioarele goale. Se pare că nu eram singura persoană de sex feminin care a avut un bărbat în pat.

Am găsit-o punând cafea în filtru.

— Mamă, nu e ceea ce crezi. Jur.

Ea s-a întors spre mine cu mâinile în şolduri.

— Era un băiat în dormitorul tău, în patul tău. Ce-ar trebui să cred?

— Mi se pare că şi la tine a dormit cineva.

Am aşezat mai bine cana de la filtru, fiindcă stătea pe jumătate afară.

— Eu sunt adultul în casa asta. Pot să am pe cine vreau eu în pat, domnişoară.

Will a început să râdă din uşă.

— Mă simt obligat să te contrazic. Sper să fiu singurul care doarme în patul tău.

— Îh, am gemut eu, şi m-am dus la frigider să-mi iau un suc.

Mama s-a uitat la prietenul ei cu ochii îngustaţi.

— Asta faci tu când lucrez eu în schimbul de noapte, Katy?

Am oftat.

— Nu, mamă, jur că nu. Doar că... am învăţat împreună şi am adormit.

— Învăţaţi în dormitor? Şi-a dat părul ciufulit pe spate. Până acum n-a fost nevoie să institui nişte reguli, dar se pare că ar trebui s-o fac.

— Mamă..., am mormăit eu, uitându-mă la Will, hai, te rog...

— Să nu mai găsesc vreun băiat în dormitorul tău. Niciodată! A scos tubul de frişcă. Să nu mai găsesc vreun băiat noaptea *nicăieri* în casă.

M-am aşezat şi am început să-mi beau sucul.

— Vrei să nu mai vorbeşti aşa ca şi cum ar fi o groază de băieţi? Doamne.

Ea şi-a turnat nişte cafea în ceaşcă.

— Blake e aici tot timpul. Şi apoi mai e şi Daemon. Deci, da, sunt mai mulţi băieţi.

M-am zbârlit.

— Niciunul nu e iubitul meu.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine după ce l-am găsit pe unul în patul *tău?* A luat o gură de cafea şi a strâmbat dezgustată din nas. Scumpo, până acum nu mi-am făcut griji că o să faci vreo prostie.

M-am ridicat şi i-am dat zahărul, pe care uitase să-l pună în cafea.

— Nu fac nicio prostie. N-am făcut nimic cu niciunul dintre ei. Suntem doar prieteni.

Nu a luat în seamă replica mea.

— Nu pot să fiu prea mult pe aici, aşa că trebuie să am încredere în tine. Te rog, spune-mi că… ai grijă.

— O, Doamne. Mamă, nu fac sex.

Nu părea prea convinsă de ce spun.

— Doar te rog să ai grijă. Nu cred că vrei să fii mamă la vârsta asta.

— Doamne, Dumnezeule, am şoptit eu, acoperindu-mi faţa cu mâinile.

— Şi să ştii că sunt îngrijorată, a continuat ea. Mai întâi a fost Daemon, pe urmă păreai că preferi să ieşi cu Blake, iar acum…

— Nu mă întâlnesc cu niciunul, am spus eu parcă pentru a suta oară.

— Păreaţi destul de apropiaţi, a remarcat Will şi s-a rezemat de chiuvetă, uitându-se la noi. Tu şi Daemon.

— Asta chiar nu e treaba ta, am spus eu, furioasă că asista la o discuţie aşa de neplăcută şi de jenantă pentru mine.

— Katy, s-a răstit mama.

Will a început să râdă.

— Nu. E OK, Kell. Are dreptate. Nu e treaba mea. Doar că pare să fie ceva între voi.

O secundă, mi s-a părut că zâmbetul lui îmi aminteşte de cineva. Fals. De plastic. Nancy Husher. M-am cutremurat. Doamne, deveneam paranoică.

— Suntem doar prieteni.

— Prieteni care se ţin de mână când dorm?

M-am uitat spre mama, dar ea era ocupată să-şi studieze cana ei ciobită de cafea. Mă simţeam groaznic de expusă, şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Mamă, îmi pare rău că te-am supărat. Nu se va mai întâmpla.

— Sper şi eu. Şi-a spălat ceaşca de cafea, uşor încruntată. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să am un nepot.

Considerând discuţia încheiată, m-am strecurat pe lângă Will şi m-am dus în sufragerie. Doamne, maică-mea credea că m-am pus pe făcut copii. Până şi gândul ăsta mă cutremura.

Mi-am luat rucsacul de pe jos şi l-am târât pe canapea. Când am ridicat capul, i-am văzut pe mama şi pe Will în hol. El îi şoptea ceva, iar ea râdea încetişor. Până să întorc capul, el a sărutat-o… dar privirile *noastre* s-au încrucişat.

*

Câteva ore mai târziu, Will era tot acasă – în casa mea. Nu a lui. Oare aşa aveau să fie de acum toate zilele de sâmbătă când mama va fi liberă? Să mă uit la ei cum dezleagă cuvinte încrucişate între două reprize de giugiuleli? Aş fi vrut să-mi lipesc ochii ca să nu-i mai văd.

Felul în care se uita el la mine mă făcea să mă simt de parcă mi se plimbau pe piele mii de carcalaci jegoși. Probabil era paranoia mea, dar nu puteam să ignor factorul „îh”.

Mi-am verificat blogul şi am descoperit că am peste douăzeci de comentarii pe IMM. Curioasă de preocuparea asta subită pentru comentarii, am început să le citesc. Unele băteau câmpii despre cărţile pe care le prezentasem. Altele însă băteau câmpii despre băiatul care fusese lângă mine.

Fir-ar. Îmi capturase şi blogul.

Mi-am pus căştile în urechi şi am ascultat muzică în timp ce îmi făceam tema la engleză. Ceva mai târziu a apărut mama, care mi-a scos căştile, şi eu speram să nu înceapă iar o conversaţie despre sex. Mai ales când ştiam că Will e la bucătărie, simţindu-se ca acasă.

— Scumpo, a venit Dee să te vadă, a spus şi mi-a închis manualul. Şi înainte să spui că eşti ocupată sau ai planuri cu un băiat, trebuie să te duci şi să vorbeşti cu ea.

Am luat ultima bucăţică de plăcintă rece şi m-am încruntat.

— OK.

Şi-a aranjat bretonul.

— Nu poţi să-ţi petreci tot timpul doar cu nasul în carte sau cu Blake sau cine o mai fi.

Sau cine o mai fi? Ca şi cum aş avea o listă lungă de băieţi. M-am ridicat şi am oftat. Până să ies din cameră, am văzut-o uitându-se lung la bradul de Crăciun şi m-am întrebat la ce s-o fi gândind.

Dee mă aştepta afară, ca o arătare albă din poveste. Mi-au trebuit câteva secunde să-mi dau seama că puloverul ei alb se confunda cu peisajul. Ningea abundent, aşa de tare încât abia se mai vedea linia pădurii, care era la doar câţiva metri.

— Hei, am spus eu jenată.

Ea a clipit şi şi-a schimbat imediat privirea.

— Hei, a răspuns cu un entuziasm forţat. Sper că nu te deranjez.

M-am rezemat de uşă.

— Ei, mă apucasem de lucrarea la engleză. Voiam să scap de ea.

— A.

Buzele ei roz au zâmbit.

— Păi, atunci va trebui să mai aştepte. O să mergem la un film.

M-am tras înapoi. Cu toate problemele mele şi cu toate minciunile, mi-era greu să stau cu Dee.

— Poate altă dată, acum sunt chiar ocupată. Ce zici de

weekendul viitor?

N-am aşteptat să-mi răspundă. Am dat să închid uşa.

Dee a făcut porcăria aia ultra-rapidă şi a deschis iar uşa. Arăta ca o fetiţă furioasă.

— Asta a fost extrem de nepoliticos, Katy.

Am roşit. Nu puteam să neg, şi cu toate astea comportamentul meu nu o îndepărtase.

— Îmi pare rău. Dar sunt înecată în teme.

— Asta pot să înţeleg, a răspuns şi a deschis şi mai larg uşa. Dar tot o să vii la film cu Adam şi cu mine.

— Dee…

— Nu-ţi dau voie să refuzi.

Privirile ni s-au întâlnit şi în ochii ei am văzut că suferea. Am înghiţit în sec şi m-am uitat în altă parte.

— Ştiu că tu şi Daemon sunteţi… mă rog, nu ştiu ce e între voi, iar tu faci nu ştiu ce cu Blake şi eu am petrecut foarte mult timp cu Adam, dar asta nu înseamnă că nu putem fi prietene. S-a legănat pe tocuri şi şi-a împreunat mâinile sub bărbie. Hai, Katy, încalţă-te şi hai cu mine la film. Te rog. Mi-e dor de tine. *Te rog.*

Cum puteam să spun nu? M-am uitat pe furiş în spate şi am văzut-o pe mama spionând din uşa bucătăriei. Expresia de pe faţa ei părea că nu îmi sprijină refuzul. Eram prinsă la mijloc, şi niciuna dintre ele nu ştia că eu mă ţineam departe de Dee pentru binele ei.

— Te rog, a şoptit Dee.

Mi-am amintit ce-mi spusese Daemon, că eram o prietenă de rahat. Nu voiam să fiu, iar Dee nu merita asta. Am dat din cap.

— Stai să-mi iau hanoracul şi să mă încalţ.

Ea a sărit pe mine şi m-a îmbrăţişat repede şi strâns.

— Te aştept aici.

Ca să nu fug, presupun. M-am uitat în treacăt la mama, mi-am luat hanoracul de pe spătarul fotoliului şi mi-am pus o pereche de cizme înalte până la genunchi din imitaţie de piele de oaie. Mi-am băgat nişte bani în buzunar şi am ieşit în după-amiaza friguroasă de decembrie.

Zăpada acoperise totul, iar cizmele mele alunecau. Dee

a mers puţin pe lângă mine, dar apoi a luat-o la fugă înainte şi a aterizat în braţele lui Adam. Chicotind, l-a sărutat în creştetul capului blond şi apoi s-a eliberat din braţele lui.

Am rămas în spate, cu mâinile băgate în buzunarul de la hanorac.

— Hei, Adam.

El părea surprins că mă vede.

— Hei, chiar vii la noi?

Am dat din cap.

— Mişto. S-a uitat spre Dee. Dar…

Dee a trecut repede prin faţa maşinii lui Adam şi l-a săgetat cu privirea.

Am urcat pe bancheta din spate.

— Ai mai invitat… şi pe altcineva?

Ea şi-a pus centura de siguranţă, după care s-a răsucit spre mine.

— A, da, o să fie mişto. O să vezi.

Adam a întors maşina, iar eu am simţit gâdilătura caldă pe ceafa. Nu am putut să mă abţin şi m-am întors, dornică să-l văd.

Daemon stătea pe verandă, doar cu blugii pe el, cu toate că era mult prea frig pentru asta. Avea aruncat un prosop pe un umăr. Părea imposibil, dar privirile noastre s-au găsit. M-am uitat la el până când casa nu s-a mai văzut, şi sunt sigură că şi el a rămas acolo până când maşina a dispărut.

*

M-am enervat la culme când am văzut pe cine mai invitase Dee la film. Ash Thompson ne aştepta în faţa cinematografului. S-a uitat la mine cu privirea aia obişnuită de scorpie şi a luat-o înaintea noastră, reuşind cumva să meargă pe gheaţă legănându-şi şoldurile în blugii care plesneau pe ea, şi pe tocuri de zece.

Eu mi-aş fi rupt gâtul.

Fericita de mine, am nimerit la mijloc între Ash şi Dee. M-am scufundat în fotoliul meu, ignorând-o pe Ash, în timp

ce aşteptam să se stingă luminile şi să înceapă filmul.

— Cine a avut ideea să aleagă un film cu zombi? a întrebat enervată Ash, cu o găleată de popcorn mai mare decât capul ei în braţe. Katy l-a ales? Poate fiindcă seamănă puţin cu ea.

— Ha, ha, am bolborosit eu, cu ochii la punga ei de popcorn.

Pun pariu că din ce era între urechile ei nu prea putea supravieţui un zombi.

De partea cealaltă, Dee şi Adam goliseră rafturile de dulciuri. Dee a înmuiat un baton de ciocolată în sos de brânză, iar eu m-am strâmbat cu mâna la gură.

— Asta-i prea greţos.

— Nu mai spune aşa, a zis Dee, umplându-şi gura cu o bucată uriaşă. Ciocolată şi brânză sunt motivul pentru care literele *b* şi *c* sunt preferatele mele din tot alfabetul.

— Ştii ceva, a zis Ash, încreţindu-şi nasul, e incredibil, dar va trebui să fiu de acord cu moarta asta vie de aici. Chiar e dezgustător.

M-am încruntat.

— Adică arăt groaznic, sau ce?

Ash a spus da în acelaşi timp cu Dee care a spus nu. Mi-am încrucişat braţele la piept şi am pus picioarele pe scaunul liber din faţa mea.

— În fine, am mormăit eu.

— Deci, a încercat Adam să facă conversaţie, merge bine relaţia ta cu Blake?

M-am înfundat şi mai mult în fotoliul meu şi mi-am înghiţit o tonă de înjurături.

— Da, merge extraordinar.

Ash a pufnit.

— Păi, petreci foarte mult timp cu el, a remarcat Dee şi s-a uitat la mine, în timp ce înmuia în brânză un alt baton de ciocolată. Probabil că aveţi o relaţie grozavă.

— Uite, va trebui să fiu sinceră aici, a spus Ash, îndesându-şi în gură un pumn de floricele uleioase. Tu l-ai avut pe Daemon – pe *Daemon.* Iar eu ştiu ce bun e. Crede-mă.

Gelozia m-a cuprins imediat, îmi venea să-i îndes cutia de popcorn pe gât.

— Sunt convinsă.

A chicotit.

— În orice caz, nu pot să pricep cum de ai renunţat la el pentru *Blake.* E drăguţel şi restul, dar nu poate fi aşa de bun ca...

— Îh! s-a strâmbat Dee. Am putea să nu mai vorbim despre cât de bun e el la orice care m-ar trimite la psiholog? Mulţumesc.

Ash a chicotit, scuturând cutia de popcorn.

— N-am spus decât...

— Nu mă interesează ce ai vrut să spui, i-am tăiat-o eu şi am luat un pumn de floricele din cutia ei, mai mult ca să văd cum se uită la mine. Nu vreau să vorbesc despre Daemon. Iar Blake nu e iubitul meu.

— Prieteni cu beneficii? a întrebat Adam.

Am scos un geamăt. Cum am ajuns ca toată ziua de azi să vorbească toată lumea despre viaţa mea sexuală inexistentă?

— Nu există niciun beneficiu.

După asta au terminat cu întrebările despre Daemon şi Blake. Pe la jumătatea filmului, cei trei extratereştri au plecat şi s-au întors cu altă mâncare. Am încercat şi eu ciocolata cu sos de brânză şi era la fel de greţoasă pe cât mi-am imaginat. Şi cu toate că a trebuit să stau lângă Ash, m-am distrat bine. În timpul în care m-am uitat cum o grămadă de zombi mâncau diverse părţi din corpul uman, am uitat de toate. Mă simţeam din nou normală. Am plecat zâmbind de la cinema, glumind cu Dee. Apusese deja soarele, iar parcarea era acum luminată difuz de felinare şi de instalaţiile de Crăciun.

Mergeam amândouă în spatele lui Ash şi a lui Adam, braţ la braţ.

— Mă bucur că ai venit, mi-a spus ea în şoaptă. M-am simţit foarte bine.

— Şi eu la fel. Îmi... pare rău că am fost cam retrasă în ultimul timp.

Vântul se juca în buclele ei, aruncându-i-le în faţă.

— E totul în regulă cu tine? Adică, ştiu că s-au întâmplat atâtea chestii de când te-ai mutat aici. Şi mi-e tare teamă că n-o să mai vrei să fii prietenă cu mine din cauza a ceea ce sunt şi toate chestiile care derivă de aici.

— Nu. În niciun caz, m-am grăbit s-o liniştesc. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi o vârcolamă. Tot prietena mea cea mai bună eşti, Dee.

— Nu m-am mai simţit de mult aşa. A zâmbit slab. Apropo, ce înseamnă vârcolamă?

Am râs.

— E o lamă şi o fiinţă umană în acelaşi timp, ca un vârcolac.

Şi-a încreţit nasul.

— Cam bizar.

— Da, este.

Ne-am oprit lângă maşina lui Adam. Ash se juca cu cheile şi îşi studia unghiile. Deja începuse să ningă din nou, şi fiecare fulg care cădea era mai mare decât cel de dinainte. Am închis o clipă ochii, şi când i-am deschis, ninsoarea se oprise. Exact aşa, într-o clipită.

Capitolul 27

Iubeam la nebunie Crăciunul când trăia tata. Amândoi eram genul ăla de oameni care visează tot timpul la sărbătorile de Crăciun. În dimineaţa de Crăciun alergam la brad din zorii zilei şi stăteam aşa, aşteptându-i pe ai mei să se trezească. Era un ritual care a fost întrerupt numai de moartea tatii.

În ultimii trei ani, am făcut singură iepuraşii de turtă dulce cu scorţişoară, care umpleau casa cu mirosul lor dulceag, iar când mama venea de la serviciu făceam schimb de cadouri.

Anul ăsta era altfel.

Când m-am trezit, mirosul de scorţişoară deja plutea în aer, iar Will era jos, îmbrăcat cu un halat de casă în carouri şi bând cafea cu mama din aceeaşi ceaşcă. Rămăsese peste noapte la noi. Din nou. Când m-a văzut stând în uşă, s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat.

Am îngheţat, cu mâinile spânzurate ciudat pe lângă corp.

— Crăciun fericit, a spus el şi m-a bătut uşor pe spate.

Am bolborosit şi eu ceva asemănător, observând strălucirea din ochii mamei, care stătea pe canapea. Am deschis cadourile, aşa cum făceam şi cu tata. Poate asta mi-a creat şi starea ciudată care m-a bântuit toată dimineaţa, la tot pasul, şi care ameninţa să-mi strice toată sărbătoarea.

Mama urcase la etaj să facă un duş, după ce ne-a însărcinat pe mine şi pe Will să pregătim masa. El a scos din cuptor o friptură frumos rumenită. I-am ignorat în mare parte tentativele de conversaţie, până când a abordat subiectul *ăla.*

— Ai mai avut vizitatori de noapte? a întrebat el cu un

zâmbet viclean şi conspirativ.

Am început să strivesc cartofii pentru piure cu şi mai multă forţă, întrebându-mă dacă încearcă să facă pe simpaticul numai ca să n-o bat eu la cap pe mama.

— Nu.

— Nici nu cred că mi-ai spune, nu?

Şi-a lăsat mănuşile cu care scosese tava din cuptor pe dulap şi s-a întors spre mine.

De fapt, de sâmbătă dimineaţa nici nu-l mai văzusem pe Daemon. Trecuseră două zile şi nu mai primisem nicio veste de la el.

— Băiatul ăla pare chiar de treabă, a continuat Will, scoţând din sertar unul dintre cuţitele cu care Blake aruncase în mine. E puţin cam pasional, totuşi. A făcut o pauză, cu cuţitul în mână, şi sprâncenele i se uniseră într-o linie. Apoi a adăugat: Ei, aşa era şi fratele lui.

Aproape că am scăpat spatula din mână.

— Vorbeşti despre Dawson?

Will a dat din cap.

— Era mai sociabil decât ăsta, dar la fel de pasional. Se purta de parcă ziceai că lumea se va sfârşi din clipă în clipă şi fiecare secundă trebuie să fie trăită la maximum. Daemon nu mi-a făcut impresia asta. E mai rezervat un pic, nu?

Rezervat? La început am vrut să-l contrazic, dar într-adevăr Daemon fusese întotdeauna… retras. Ca şi cum ar fi păstrat pentru el ce e mai important.

Will s-a apucat să taie friptura aburindă şi a chicotit.

— Erau foarte apropiaţi unul de altul. Presupun că asta se datora faptului că sunt tripleţi. Ca şi copiii Thompson.

Pulsul meu o luase razna fără niciun motiv. M-am întors iar la cartofii mei.

— Se pare că-i cunoşti destul de bine.

A ridicat din umeri, transferând feliile groase de friptură pe unul dintre platourile elegante de porţelan ale mamei, care nu mai fusese folosit de câţiva ani.

— E un oraş mic. Îi cunosc aproape pe toţi.

— Niciunul nu mi-a spus că te cunoaşte.

Am lăsat castronul pe dulap şi am luat laptele.

— Nu ştiu de ce ar fi făcut-o. S-a uitat la mine dintr-o parte, zâmbind. Nici măcar nu cred că ştiu că Bethany era nepoata mea.

Cutia cu lapte mi-a alunecat din mână, s-a lovit de dulap şi a căzut pe podea. Lichidul alb şi spumos a început să gâlgâie pe gresie. Dar eu rămăsesem înţepenită. Bethany era nepoata lui?

Will a lăsat cuţitul şi a luat mai multe şerveţele.

— Alunecos carton, nu?

Am reuşit să mă adun şi am luat cutia de jos.

— Bethany era nepoata ta?

— Da, o poveste aşa de tristă, probabil ai auzit-o.

— Da.

Am pus cutia înapoi pe dulap şi l-am ajutat să şteargă mizeria pe care o făcusem.

— Îmi pare rău de... ce s-a întâmplat.

— Şi mie... A aruncat şerveţelele la gunoi. Sora mea şi soţul ei au fost distruşi. S-au mutat de aici acum vreo lună. Cred că n-au mai putut suporta să stea intr-un loc unde erau prea multe lucruri care le aminteau de ea. Apoi a mai dispărut şi băiatul ăla, Cutters, la fel ca Dawson şi Bethany. E trist că dispar aşa de mulţi tineri.

Daemon sau Dee nu mi-au spus nici măcar în treacăt că Will ar fi rudă cu Bethany, dar e adevărat că nici nu vorbeau prea des despre ea. Tulburată de relaţia de rudenie a lui Will şi de faptul că îl mai amintise şi pe Simon, mi-am terminat piureul în tăcere. Îi plăcea piureul în stil country, cu coajă cu tot. Câh.

— Aş vrea să te fac să înţelegi ceva, Katy. Will a făcut un gest cu mâna spre sine. Nu încerc să-i iau locul tatălui tău.

M-am uitat fix la el, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

S-a uitat şi el la mine, cu ochii lui deschişi la culoare nemişcaţi, aţintiţi asupra mea.

— Ştiu că e greu când un părinte îşi reface viaţa, dar eu nu sunt aici ca să-i iau locul.

Până să apuc să-i răspund, el m-a bătut uşor pe umăr şi

a ieşit din bucătărie. Friptura se răcea pe dulap. Piureul era terminat, la fel şi macaroanele cu brânză. Până acum muream de foame, dar după ce îl adusese pe tata în discuţie, mi-a pierit pofta.

În adâncul sufletului ştiam că Will nu încearcă să-i ia locul. Nimeni nu i-ar fi putut lua locul, dar două lacrimi mari mi s-au rostogolit pe obraji. În primul an fără el de Crăciun am plâns, dar în anii care au urmat, n-am mai plâns. Poate plângeam acum fiindcă era prima dată când de sărbători apăruse un alt bărbat în viaţa mamei.

Când m-am întors, am atins cu cotul din greşeală castronul de piure, iar el a alunecat de pe dulap. Fără să mă gândesc, am îngheţat castronul, ca să nu ajungă pe podea toată munca mea. L-am luat din aer şi l-am pus iar pe dulap. M-am întors şi am apucat să văd o umbră mişcându-se pe hol, chiar lângă bucătărie. Mi s-a oprit respiraţia în gât când am auzit nişte paşi mai grei decât ai mamei traversând holul şi pornind pe scări. *Will.*

Oare mă văzuse?

Iar dacă mă văzuse, de ce n-a dat buzna peste mine să mă întrebe cum am putut să opresc un castron în aer?

*

A doua zi de Crăciun, când m-am trezit, Will despodobise deja bradul. Numai chestia asta i-a adus în ochii mei nişte puncte negative. Nu era bradul lui, ca să îl desfacă. Iar eu voisem să păstrez globul verde, şi acum el era băgat undeva cu toate celelalte şi depozitat în mansarda în care eu nu îndrăzneam să mă aventurez. Asta s-a adăugat la antipatia mea din ce în ce mai mare pentru tipul ăsta şi am început să întrevăd în viitor probleme serioase.

Oare mă văzuse oprind castronul? Nu ştiam. Era oare o coincidenţă că unchiul fetei care fusese transformată în mutant, exact ca mine, îi făcea acum avansuri mamei? Mi se părea puţin probabil. Dar nu aveam nicio dovadă, şi apoi, cui puteam să-i spun toate astea? Ei, exista *cineva.*

Trecuseră ore bune după ce mama plecase la serviciu şi

după ce am urcat sus au mai trecut câteva momente până când am simţit gâdilăturile calde din ceafă. M-am oprit puţin pe hol şi am aşteptat cu respiraţia tăiată. Am auzit o bătaie în uşă.

Daemon aştepta pe verandă, cu mâinile în buzunare şi cu o şapcă neagră de baseball trasă bine pe ochi, care îi ascundea jumătatea de sus a feţei. Asta nu făcea decât să-i scoată şi mai mult în evidenţă buzele senzuale, întinse acum într-un zâmbet strâmb.

— Eşti ocupată?

Am clătinat din cap.

— Vrei să mergem la o plimbare?

— Sigur. Stai să-mi pun ceva gros pe mine. Mi-am căutat la repezeală cizmele şi hanoracul, apoi am ieşit afară la el. Mergem să vedem ce face Vaughn?

— Nu chiar. Am descoperit altceva.

M-a condus spre SUV-ul lui şi a aşteptat până când ne-am urcat amândoi în maşină.

— Dar, mai întâi, ai petrecut frumos de Crăciun? Am vrut să trec pe la tine, dar am văzut că mama ta e acasă.

— A fost bine. A fost şi Will la noi. Mi s-a părut cam ciudat. Dar tu?

— A fost OK. Dee era gata să dea foc casei când a încercat să facă friptură de curcan. În afară de asta, nimic interesant. A scos maşina de pe alee şi m-a întrebat: Şi ai avut probleme mari după ziua aia de sâmbătă?

Am roşit, fericită că era întuneric.

— Am primit o predică despre cum nu trebuie s-o fac pe mama bunică.

Daemon a râs, iar eu am oftat.

— Acum mi-a făcut şi reguli, dar nimic grav.

— Îmi pare rău pentru asta. A zâmbit şi s-a uitat la mine dintr-o parte. N-am vrut să adorm.

— Nu-i nimic. Deci, unde mergem? Ce-ai descoperit?

— Vaughn a trecut duminică pe acasă pentru vreo zece minute. L-am urmărit până a ieşit din Petersburg, unde s-a dus la un depozit dintr-un parc industrial care n-a mai fost folosit de ani de zile. A stat acolo vreo câteva ore şi apoi a

plecat, dar au rămas doi ofiţeri la depozit. A încetinit maşina, fiindcă trecea o căprioară pe şosea, apoi a adăugat: Au ei ceva acolo.

M-a cuprins agitaţia.

— Crezi că o ţin acolo pe Bethany… sau pe Dawson?

El s-a uitat la mine cu buzele strânse.

— Nu ştiu, dar trebuie să găsesc un mod de a intra acolo, şi am nevoie de cineva care să supravegheze locul cât sunt eu înăuntru.

Am dat din cap, simţindu-mă foarte utilă.

— Şi dacă mai sunt acolo paznicii?

— Atunci nu facem nimic până când nu apare Vaughn. Acum e acasă. Cu Nancy. A zâmbit. Cred că e ceva între ei.

La fel ca între Will şi mama. Greţos. M-am gândit la el şi mi-am adus aminte că trebuie să-l întreb ceva pe Daemon.

— Ştiai că iubitul mamei mele e unchiul lui Bethany?

— Nu. A ridicat din sprâncene cu ochii la drum. Nici nu prea am încercat s-o cunosc, de fapt. La naiba, n-am încercat niciodată să cunosc vreo fată din specia umană.

Am simţit o fluturare ciudată în stomac.

— Deci, n-ai mai avut niciodată… o prietenă pământeană?

— Prietenă? Nu. S-a uitat repede la mine, şi părea că se gândeşte ce să-mi spună. Am mai ieşit cu fete. Da.

Fluturarea se transformase într-un şarpe roşu şi fierbinte care se mişca în mine. A ieşit cu fete – adică *a ieşit* aşa cum crede toată lumea despre mine şi Blake? Îmi venea să dau cu pumnul în ceva.

— În fine, nu ştiam că sunt rude.

Am încercat să-mi reprim gelozia. Nu era momentul acum.

— Nu ţi se pare ciudat? Adică, el e rudă cu Bethany, care acum, într-un fel, e ca mine, şi tot el e încurcat cu mama mea. Noi ştim că cineva i-a trădat pe Dawson şi Bethany.

— E ciudat, dar cum ar putea el să ştie ce s-a întâmplat? Ar fi trebuit să-i spună cineva despre toată povestea asta cu vindecarea, ca să ştie despre ce e vorba.

— Poate lucrează sub acoperire.

Daemon s-a uitat repede la mine, dar nu a spus nimic. Posibilitatea asta era tulburătoare. Will ar fi putut să se folosească de mama ca să mă supravegheze pe mine. Să-i câştige încrederea, să doarmă în patul ei… aş fi fost în stare să-l omor.

După câteva clipe, Daemon şi-a dres vocea.

— M-am mai gândit la ce ne-a spus Matthew, la chestia aia cu contopirea ADN-urilor.

Mi s-au încordat toţi muşchii din corp, şi m-am uitat drept în faţă.

— Da?

— Am mai vorbit cu el după aia şi l-am întrebat despre conexiune, dacă ea ar putea face pe cineva să simtă într-un anumit fel. A spus că nu. Eu ştiam asta dinainte. Credeam că trebuie să afli şi tu.

Am închis ochii şi am dat din cap. Evident, aflasem şi eu asta. Mi-am încleştat pumnii strâns. Eram gata să-i spun că ştiam, dar nu am vrut să îl aduc pe Blake în discuţie, ca să nu stric momentul.

— Şi cu chestia aia, că dacă mori tu, mor şi eu, ce e?

— Ce-i cu ea? a întrebat el, cu ochii pe şosea. Nu avem altceva de făcut decât să avem grijă să nu moară niciunul dintre noi.

— E mai mult de atât, am spus eu, uitându-mă la dealurile albe pe lângă care treceam. Suntem chiar legaţi unul de celălalt, ştii. Cum ar veni, pentru totdeauna…

— Ştiu, a zis el încet.

Nu mai aveam ce să mai adaug la asta.

Am ajuns în parcul industrial abandonat pe la miezul nopţii, şi mai întâi am trecut pe lângă el ca să vedem dacă nu e vreo maşină pe acolo. Erau trei clădiri una lângă alta, pe un câmp acoperit cu zăpadă. Una dintre clădiri era micuţă, alta era o construcţie de cărămidă cu un singur nivel, iar cea de-a treia, din mijloc, era o clădire înaltă de câteva etaje, suficient de mare încât să intre acolo şi un avion.

Daemon a parcat maşina între două hangare mari,

aşezate cu faţa spre singura intrare în depozit. A oprit motorul şi s-a întors spre mine.

— Trebuie să intru acolo. A făcut semn cu mâna spre clădirea înaltă. Dar tu trebuie să stai în maşină în timpul ăsta. Trebuie să supraveghezi şoseaua, şi nici nu ştiu ce poate să fie acolo.

Frica mi-a strâns stomacul.

— Dacă e cineva înăuntru? Vreau să merg şi eu cu tine.

— Pot să am singur grijă de mine. Tu trebuie să stai aici, e mai sigur.

— Dar…

— Nu, Kat, rămâi aici. Dă-mi mesaj dacă apare cineva. A pus mâna pe portieră. Te rog.

Neavând încotro, l-am lăsat pe Daemon să coboare din maşină. M-am răsucit în scaun şi l-am văzut cum dispare după colţul clădirii. Am dat drumul aerului pe care nici nu-mi dădusem seama că-l ţinusem în piept şi m-am întors în faţă, cu ochii la şoseaua principală.

Ce-ar fi dacă Bethany ar fi fost acolo? La naiba, ce-ar fi să fie Dawson acolo? Nici măcar nu puteam să mă gândesc ce-ar fi însemnat asta. Totul s-ar schimba. Mi-am frecat încet mâinile şi m-am aplecat în faţă, ca să văd mai bine şoseaua. Gândurile mele se întorceau întruna spre Will. Dacă era un spion, atunci dădusem de naiba. Aproape sigur mă văzuse folosindu-mi abilităţile, dar atunci de ce n-a anunţat imediat MA-ul?

Ceva nu se lega în teoria mea.

Respiraţia mea a început să facă aburi în maşina care se răcea repede. Nu trecuseră decât zece minute, dar mie mi se părea că fusese o veşnicie. Ce făcea Daemon acolo? Admira priveliştea?

M-am foit pe scaun, încercând să păstrez căldura. În depărtare am văzut nişte faruri care străpungeau întunericul. Mi s-a oprit respiraţia.

Te rog, pleacă. Te rog, treci pe lângă mine.

Maşina a încetinit, apropiindu-se de intrarea în parcul industrial. Inima mea a început să bubuie când mi-am dat seama că este un Ford Expedition.

— Rahat.

Am scos telefonul din buzunar şi i-am trimis lui Daemon un mesaj scurt.

Musafiri.

Când am văzut că nu răspunde şi nici nu iese din depozit, am început să mă neliniştesc. Fordul dispăruse din raza mea, probabil parcând în faţa depozitului. M-am răsucit pe scaun, strângându-l cu putere până au început să mă doară degetele.

Nici urmă de Daemon.

N-aveam de gând să stau fără să fac nimic ca să-l ajut pe Daemon, de frică sau din cauza încercării lui nerezonabile de a mă ţine pe mine la loc sigur.

Am tras în piept o gură de aer rece, am deschis portiera şi am închis-o fără zgomot. Mergând numai prin zonele întunecate, am ajuns la colţul clădirii, după ce am trecut pe lângă uşile mari, închise cu lacăt. Nu era nicio fereastră, doar o uşă de oţel încuiată, pe care am încercat s-o deschid, dar fără nicio şansă. Deasupra uşii era ceva zidit în cărămidă, ceva rotund care strălucea în lumina lunii, dar era prea întuneric să-mi dau seama ce culoare este. M-am uitat iar la porţile alea mari, pe unde probabil se descărca marfa, şi am văzut că deasupra lor era acelaşi obiect rotund zidit în cărămidă.

Am mers cât am putut de încet până la marginea clădirii şi mi-am lungit gâtul să mă uit după colţ. Drumul era liber. Nu foarte liniştită, am dat colţul, mergând chiar pe lângă perete. Departe în faţa mea se vedea o altă uşă. Oare pe acolo intrase Daemon? Mi-am muşcat buzele şi m-am apropiat tiptil de intrare. Cu coada ochiului, am văzut ceva mişcându-se. Mi-am ţinut respiraţia şi m-am lipit de zidul clădirii şi am văzut doi bărbaţi, îmbrăcaţi în negru din cap până în picioare, care veneau exact spre intrare, stând liniştiţi de vorbă. Jarul portocaliu al unei ţigări s-a intensificat, apoi a zburat prin aer şi s-a stins după ce a căzut în zăpadă.

Eram prinsă în capcană. Groaza imensă mi-a scos tot aerul din plămâni, lăsându-mă ameţită. Am întors capul

într-o parte şi mi-a înţepenit gâtul. Bărbatul mai înalt – fumătorul – a ridicat capul. Am ştiut că m-a văzut.

— Hei! a strigat fumătorul. Stai pe loc!

Vezi să nu. M-am desprins de perete şi am luat-o la fugă. După vreo doi paşi am auzit că strigă din nou.

— Stai, sau trag!

M-am oprit şi am ridicat mâinile în sus. Fiecare gură de aer trecea dureros prin plămânii mei. *Rahat. Rahat. Rahat.*

— Întoarce-te la mine cu mâinile sus, a ordonat fumătorul. Acum.

Am făcut ce mi-a spus şi m-am întors. Erau la câţiva paşi de mine, cu nişte pistoale negre şi lucioase în mână, pe care le îndreptau fix spre mine. Erau îmbrăcaţi ca nişte soldaţi din trupele paramilitare, sau ceva de genul ăsta, şi erau înarmaţi până în dinţi. Dumnezeule, ce descoperise Daemon aici?

— Stai pe loc, a spus celălalt bărbat, ceva mai mic de înălţime, apoi s-a apropiat prudent de mine.

— Ce faci aici?

Mi-am încleştat buzele şi am simţit forţa năvalnică a Sursei gonind prin venele mele, din cauza fricii. Sub haine se acumula energie statică, ridicându-mi firele subţiri de păr de pe corp. Cerea să fie chemată, folosită. Dar dacă accesam Sursa, m-aş fi dat de gol şi ar fi văzut ce sunt.

— Ce faci aici? a întrebat iar bărbatul mai scund, care acum era la doar un metru de mine.

— M-am rătăcit… căutam autostrada.

Fumătorul i-a aruncat o privire scurtă ofiţerului mai scund.

— Prostii.

Inima mea bătea aşa de tare, că mi se părea că o să sară din piept, dar am ţinut Sursa blocată în mine.

— Vorbesc serios. Speram să fie aici un fel de centru pentru vizitatori, sau ceva. Am ieşit greşit din autostradă.

Bărbatul care era mai aproape de mine a lăsat pistolul puţin mai jos.

— Autostrada e la mulţi kilometri distanţă de aici. Ai încurcat drumul cam tare.

Am dat din cap docilă.

— Nu sunt de aici. Şi toate drumurile şi semnele mi se par la fel. Nici denumirile oraşelor nu-mi spun nimic, am cotcodăcit eu, făcând pe proasta. Vreau să ajung la Moorefield.

— Minte, a scuipat fumătorul.

Toate speranţele mele s-au prăbuşit brusc. Fumătorul s-a apropiat, cu arma îndreptată spre mine. A întins mâna şi m-a atins pe obraz. Mâna lui mirosea a ţigară şi a dezinfectant.

— Vezi, a spus scundul şi şi-a băgat pistolul în hamul de la centură. S-a pierdut. Ai devenit paranoic. Hai, dragă, pleacă de aici.

Fumătorul a mârâit şi m-a apucat de celălalt obraz, fără să-l ia în seamă pe celălalt. Am simţit că are în mână ceva cald şi ascuţit. Frica mi-a accelerat iar bătăile inimii. Era un cuţit?

— M-am rătăcit. Jur…

O durere ascuţită şi fierbinte mi-a tăiat obrazul, coborându-mi pe gât şi în umăr. Am deschis gura să ţip, dar nu a ieşit niciun sunet. Durerea mă izbea în valuri. Privirea mi s-a întunecat şi m-am încovoiat, fără să văd ce avea în mână.

— Dumnezeule, a spus scundul. Ai avut dreptate. Este una dintre *ei.*

Am căzut în genunchi din cauza durerii care începea să se mai estompeze, devenind mai surdă. Am tras lacom aer în piept şi mi-am pus mâna pe obraz, aşteptându-mă să găsesc acolo o tăietură, dar nu era decât cald.

— Ţi-am zis eu.

Fumătorul m-a apucat de braţ şi m-a tras în sus. Când am ridicat capul, am văzut în faţa ochilor ţeava pistolului.

— Ce am în butoiaşul ăsta o să-ţi facă şi mai rău. Aşa că ai face mai bine să ai grijă ce răspunzi la următoarea întrebare. Cine eşti?

Nu puteam să vorbesc, eram paralizată de frică.

El m-a zgâlţâit.

— Răspunde.

— Eu… eu…

— Ce se întâmplă aici? s-a auzit o altă voce care venea din spatele celor doi.

Fumătorul s-a dat la o parte. Era Vaughn.

— Am găsit-o furişându-se pe aici, a spus fumătorul, cu un ton de parcă ar fi zis că a prins cel mai mare peşte la o partidă de pescuit.

Vaughn s-a apropiat şi s-a încruntat când m-a văzut, mustaţa lui stufoasă se înfoia de parcă ar fi respirat precipitat.

— Ai făcut treabă bună. O iau eu.

Nu puteam să mai respir. Vaughn fusese înăuntru, acolo unde era şi Daemon. Oare îl prinsese pe Daemon, îi făcuse ceva? Dacă se întâmplase aşa, era numai vina mea. Eu am început toate astea, atunci când i-am spus de Bethany. Poate nu am dirijat eu bulgărele care s-a rostogolit, dar eu l-am împins de pe deal.

— Eşti sigur? a întrebat ofiţerul cel scund.

Vaughn a dat din cap şi m-a apucat de celălalt braţ, trăgându-mă în sus.

— Sunt cu ochii pe ea de mai multă vreme.

— Cuştile ar trebui să fie pregătite, a spus fumătorul, dându-mi drumul cam fără voie. Mi-a luat ceva timp să mă ocup de ea. Cred că ar fi cazul să dublezi suma.

Cuşti? Mi se uscase gura.

Scundul s-a uitat la mine cu ochii îngustaţi.

— Dacă am prins-o pe asta, n-ar trebui să primim o recompensă?

— Recompensă? a făcut Vaughn încet.

Fumătorul a început să râdă.

— Păi, da, cum a fost şi cu cealaltă. La aia am primit o recompensă ca lumea. Pe Husher nici n-o interesează, dacă nu stricăm fata.

Până când creierul meu a realizat ce vor să spună, Vaughn m-a împins tare într-o parte şi mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. El a ridicat mâna. Pe braţul lui a trecut un fulger pârâind, strălucind alb-roşu până când i-a cuprins tot corpul şi s-a transformat complet în lumină.

Am rămas cu gura căscată, dându-mi seama că Vaughn era de fapt… Daemon.

— La naiba! a urlat fumătorul, ducându-şi mâna spre pistol.

— Ne-a păcălit!

Pulsând lumină şi putere, Daemon a eliberat energia. Mai întâi l-a lovit pe fumător, aruncându-l câţiva metri mai departe. Lumina s-a arcuit şi l-a lovit şi pe ofiţerul cel scund. A zburat şi el în peretele clădirii. S-a auzit o izbitură urâtă şi a căzut la pământ, cu hainele şi cu pielea fumegânde. Omul s-a cutremurat o dată, apoi faţa lui s-a transformat în… *cenuşă.*

— Doamne Dumnezeule, am şoptit eu.

Pe lângă peretele clădirii s-a stârnit un vânt uşor, care a împrăştiat cenuşa celui căzut. Cenuşa s-a rotit în aer, plutind până când nu a mai rămas nimic. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu fumătorul. Nu mai rămăsese nimic din ei.

Lumina lui Daemon a început să pălească şi, când m-am uitat la el, revenise la forma umană. Mă aşteptam să facă scandal că nu am stat în maşină, dar el doar s-a întins spre mine, m-a apucat de mână şi m-a ridicat uşor în picioare. Şapca de baseball îi ascundea ochii, dar îi vedeam gura cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus el.

Eram de acord.

Capitolul 28

Când am ajuns la mine acasă, ne-am aşezat pe canapea, stând faţă în faţă cu picioarele încrucişate. Aveam în mână o cană de ciocolată caldă pe care el mi-o dăduse, dar nu reuşeam să mă încălzesc. Îmi tot veneau în minte toate chestiile care se întâmplaseră, culminând cu faza în care cei doi se transformau în cenuşă. Îmi amintea de un film despre bomba de la Hiroshima, pe care îl văzusem la televizor. Suflul exploziei fusese aşa de puternic, încât transformase oamenii pe loc în cenuşă, iar conturul corpurilor rămăsese imprimat în ziduri.

Dusesem maşinile lor în pădure, unde Daemon le-a aprins şi au ars până n-a mai rămas nimic din ele. Îndepărtasem orice urmă a prezenţei noastre acolo, dar era evident că până la urmă cineva avea să observe lipsa celor doi şi lumea va începe să-şi pună nişte întrebări, în primul rând familia lor. Fiindcă aveau şi familie…

Şapca de baseball fusese aruncată pe măsuţa de cafea, dar nici acum nu puteam să citesc nimic în ochii lui Daemon. Tot drumul spre casă nu scosese un cuvânt.

Am strâns în palme cana fierbinte.

— Daemon… eşti bine?

El a dat din cap.

— Mda.

Am luat o gură de ciocolată şi m-am uitat la el printre gene.

— Ce era în clădire?

El a închis o clipă ochii şi apoi şi-a frecat ceafa.

— În primele două încăperi nu era nimic. Numai spaţii goale, dar era evident că locul e folosit frecvent. Am găsit acolo pahare goale de cafea, scrumiere pline de ţigări împrăştiate peste tot. Unde am intrat mai departe erau…

cuşti. Vreo zece cuşti; una părea că ar fi fost folosită recent.

Simţeam că mi se face greaţă.

— Chiar crezi că ţin oameni acolo?

— Luxeni? Da. Şi poate şi pe alţii ca tine. Şi-a pus mâinile pe genunchi şi, după o pauză, a continuat: în una dintre cuşti erau urme uscate de sânge. Toate aveau lanţuri şi cătuşe prinse într-o rocă neagră-roşiatică, cum n-am mai văzut până acum.

— Am văzut ceva pe exteriorul clădirii, deasupra uşilor. Era ceva lucios, mie mi se părea negru, fiindcă era întuneric, am spus eu şi mi-am pus cana deoparte. Iar omul ăla mi-a pus ceva pe obraz, care, Dumnezeule, durea ca naiba. Mă întreb dacă ai văzut acelaşi lucru şi tu.

Buzele lui frumoase şi-au lăsat colţurile în jos.

— Cum te simţi acum?

— Acum mă simt perfect. Am făcut un gest cu mâna, adică nu contează asta. Ce-ai mai văzut acolo?

— N-am avut timp să urc la etaj, dar am avut senzaţia că ceva… că era ceva acolo. S-a ridicat cu graţie fluidă şi şi-a prins mâinile la ceafa. Trebuie să mă întorc acolo, a spus.

Îl urmăream cu privirea.

— Daemon, e mult prea periculos. Lumea o să-şi dea seama de dispariţia celor doi ofiţeri. Nu ai cum să te întorci acolo.

El s-a răsucit pe călcâie cu faţa spre mine.

— Fratele meu ar putea să fie acolo sau aş putea să găsesc acolo nişte indicii care să mă ducă la el. Nu pot să abandonez numai fiindcă e prea periculos.

— Asta înţeleg, am răspuns şi m-am ridicat şi eu, cu pumnii strânşi. Dar cum i-ai fi de folos lui Dawson – sau lui Dee – dacă ai fi prins?

Daemon s-a uitat fix la mine câteva clipe lungi.

— Trebuie să fac ceva.

— Ştiu, dar trebuie să gândeşti planul ăsta mai atent decât până acum. M-am făcut că nu văd sclipirea de furie din ochii lui luminoşi şi am continuat: Fiindcă în noaptea asta puteau să pună mâna pe tine.

— Nu de mine mi-e teamă, Kat.
— Atunci e o problemă!
Ochii lui s-au îngustat.
— Nu te-aş mai fi băgat în chestia asta dacă aş fi ştiut că o să te sperii.
— Să mă sperii?
Toate întâmplările din noaptea aia mă copleşiseră şi eram pe punctul de a claca, îmi venea să mă bag undeva într-un colţ. Poate chiar să mă legăn în colţul ăla.
— *Eu* te-am băgat în chestia asta pe tine. Eu am văzut-o pe Bethany.
— Iar eu am acceptat să vii cu mine de la început. Şi-a trecut mâinile prin părul ciufulit, respirând greu, şi a adăugat: Dacă ai fi rămas în maşină, poate aş fi avut timp să văd şi ce e la etaj.
Am rămas cu gura căscată.
— Şi ai fi fost prins acolo. Am coborât din maşină fiindcă tu nu mi-ai răspuns la mesaj! Dacă rămâneam acolo, acum eram amândoi în cuşcă.
S-a uitat în altă parte şi obrajii i s-au înroşit uşor.
— OK. Suntem amândoi nervoşi acum. Ar trebui să o lăsăm baltă în seara asta. Să ne odihnim. În fine.
Nu voiam s-o las baltă, dar avea dreptate. Mi-am încrucişat braţele.
— Bine.
Mi-a mai aruncat o privire, apoi şi-a luat şapca de pe masă şi s-a întors să plece, dar s-a oprit la marginea canapelei. Umerii i se încordaseră şi vocea i se transformase într-o şoaptă.
— N-am mai ucis niciodată un om până acum.
Dintr-odată, iritarea lui căpăta un alt sens. Nu era numai senzaţia de neajutorare că nu putea să facă nimic. Nevoia mea de a-l alina, de a-l atinge, devenise fizică. Am întins mâna şi i-am atins braţul.
— E OK.
Daemon şi-a tras braţul de sub mâna mea şi s-a strâmbat.
— Nu e deloc OK, *Katy.* Am omorât doi oameni. Şi nu

mai face… nu mai încerca să faci ceva.

Am tresărit, mai mult din cauză că a folosit numele meu adevărat, decât din cauza gestului său. Daemon a dispărut într-o clipă, apoi am auzit uşa de la intrare trântindu-se. Mi-am trecut mâinile peste cap, mi-am muşcat buzele cu putere, până când am simţit un gust metalic în gură.

Daemon n-o să se mai ducă vreodată la depozitul ăla. Nici într-un milion de ani.

Nici măcar eu nu puteam să fiu convinsă de asta.

*

Nu m-a luat somnul deloc în noaptea aia, şi a doua zi eram ca o coardă întinsă prea tare. Mă uitam mereu pe alee, să văd dacă maşina lui Daemon era tot acolo. Ar fi putut să se ducă la depozit şi fără SUV-ul lui, dar văzând maşina acolo, parcă eram mai liniştită.

Următoarele două zile de vacanţă au trecut greu. Mai tot timpul aşteptam să dea buzna în casă o trupă antitero care să mă întrebe ce s-a întâmplat cu cei doi ofiţeri. Dar nu s-a întâmplat nimic. În ajun de Anul Nou, a trecut Dee pe la mine.

— Îţi plac cizmele mele?

Şi-a întins spre mine piciorul ei subţire. Cizmele lungi de piele neagră se terminau chiar sub genunchi. Tocul era mortal.

— Daemon mi le-a luat.

— Sunt mişto tare. Ce număr porţi?

Ea a chicotit, apoi şi-a băgat iar în gură acadeaua.

— Bine, înainte să mă refuzi, să ştii că am clarificat deja cu Ash.

M-am încruntat.

— Ce ai clarificat?

— Ash dă o mică petrecere de Revelion acasă la ea. O să fim doar câţiva. Vine şi Daemon.

— A, nici nu mă îndoiesc că Ash n-are nicio problemă să vin şi eu la petrecere.

— N-are.

Dee se plimba prin sufragerie ca un fluture prins intr-un

borcan.

— Mi-a promis că o să se poarte frumos. Cred că i te-ai lipit de suflet.

— Ca mucegaiul, am mormăit eu.

Mă lua ameţeala tot uitându-mă după Dee.

— Nu ştiu ce să zic.

— Hai, Katy, poţi să-l inviţi şi pe Blake, dacă vrei.

M-am strâmbat.

— N-am de gând să-l invit.

Ea s-a oprit brusc, legănându-şi acadeaua în mână.

— Aveţi probleme? a întrebat ea plină de speranţă.

— Ştii, dacă într-adevăr ar fi iubitul meu, chiar aş avea o problemă văzând cât eşti de fericită, dar din moment ce nu e, n-am nimic.

Ea şi-a îngustat ochii, suspicioasă.

— Atunci ce e cu voi?

— Nimic, am oftat eu.

A mai supt câteva clipe din acadea, cu ochii la mine.

— Şi nici cu fratele meu nu e nimic, nu? Dă târcoale pe aici fără niciun motiv.

Mi-am strâns buzele.

— Dee…

— E fratele meu, Katy. Îl iubesc. Iar tu eşti cea mai bună prietenă a mea, chiar dacă în ultimul timp nu prea te-ai purtat ca atare. A zâmbit repede şi apoi a continuat. Aşa că mă simt de parcă sunt prinsă între voi doi. Şi ştiu că niciunul dintre voi nu vrea asta, dar vreau… eu vreau să fiţi amândoi fericiţi.

M-am aşezat cu un oftat, întrebându-mă cum am ajuns la discuţia asta.

— Dee, e o chestie foarte complicată.

— Nu poate să fie chiar aşa de complicată, a replicat ea, aşa cum vorbea Lesa. Vă plăceţi, şi ştiu că Daemon ar risca foarte mult dacă ar vrea să aibă o relaţie cu tine, dar ăsta e un risc pe care merită să ţi-l asumi.

Dee s-a aşezat lângă mine, şi trupul ei zumzăia de atâta energie.

— Oricum, eu cred că voi ar trebui să staţi de vorbă… nu

ştiu. Să vă abandonaţi pasiunii.

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne, tu vorbeşti serios?

A zâmbit.

— Deci vii mâine-seară cu noi?

Oricât de curioasă eram să văd casa Thompsonilor, fiindcă eram convinsă că e elegantă şi modernă, nu eram prea hotărâtă.

— O să mă mai gândesc.

— Promiţi? M-a înghiontit cu cotul. Aş fi foarte fericită dacă ai veni.

Petrecerea lor suna mai bine decât planurile pe care le aveam eu, adică să stau degeaba. Dee a mai stat puţin, a împrumutat vreo două cărţi de la mine şi pe urmă a plecat. Apoi, pe la prânz, a apărut Will cu nişte cutii de mâncare chinezească. Nu am refuzat mâncarea, dar prea mult n-am vorbit cu el. Mama parcă plutea prin bucătărie, într-o stare euforică.

După ce au plecat, mi-am petrecut tot restul serii citind, am terminat o carte pentru un tur de blog şi am început alta, pe care nu o aveam în plan. Faptul că aveam timp să citesc mi se părea plăcut şi relaxant. Începeam să mă simt puţin cam cum eram eu înainte. Nu Katy cea timidă, ci fata care făcea ce-i place.

Aproape de ora zece, am lăsat jos cartea şi m-am gândit să văd ce face Daemon. Avea de gând să se ducă la depozit fără mine? Era foarte posibil să facă asta. Am încercat să-mi distrag atenţia de la asta şi am intrat pe un site local de ştiri, să văd dacă scrie ceva despre cei doi ofiţeri dispăruţi. Căutasem în fiecare seară de atunci, dar nu scria nimic.

Dar în seara asta era ceva.

Pe prima pagină a ziarului *Charleston Gazette* era titlul DOI OFIŢERI DE LA MINISTERUL APĂRĂRII DISPĂRUŢI DUPĂ CE AU FOST VĂZUŢI ULTIMA DATĂ ÎN APROPIERE DE PETERSBURG.

Am citit articolul cu respiraţia tăiată. *Ofiţerii Robert McConnell şi James Richardson au fost văzuţi ultima dată în apropiere de Petersburg în ziua de 26 decembrie şi de*

atunci nu se mai ştie nimic despre ei. Autorităţile nu au dezvăluit care era natura activităţii lor în comitatul Grant, dar au rugămintea ca oricine i-ar fi văzut sau oricine ar avea informaţii despre ei să sune la numărul lor de urgenţă.

Sub articol erau două fotografii. I-am recunoscut imediat. Am închis pagina web şi am început să caut iar pe net. Mai întâi am căutat-o pe Google pe Nancy Husher şi nu am găsit nimic. Fumătorul îi pomenise numele şi spunea că n-o să se supere atâta timp cât eu nu eram… stricată.

M-au trecut fiorii.

Credeam că o să găsesc ceva legat de MA, dar pe internet femeia asta nici nu exista. Următoarea mea ţintă a fost iubitul mamei mele. Erau multe linkuri care trimiteau spre o grămadă de premii câştigate în lumea medicală, dar nimic care să indice relaţia de rudenie cu Bethany.

Dar era ceva care mă punea pe gânduri.

Era un titlu de articol care spunea MEDIC LOCAL ÎNVINGE LEUCEMIA, FONDURI DE CERCETARE PENTRU NOUL TRATAMENT ÎMPOTRIVA CANCERULUI VIN ÎN COMITATUL GRANT. Am citit repede articolul. Despre Will era vorba. Era şi o fotografie cu el, făcută probabil în timpul tratamentului, fiindcă am recunoscut aspectul ăla scheletic.

Nu-mi venea să cred. Oare mama ştia de chestia asta? Vreau să spun, cancerul nu e un motiv să nu te întâlneşti cu cineva, dar după toate lucrurile prin care trecuse cu tata? Ar fi putut să mai treacă o dată prin asta dacă acel cancer ar fi recidivat?

Şi dacă eu aş ajunge să-l simpatizez, şi nu ar fi un agent sub acoperire, aş mai putea să trec o dată prin asta? M-am întors iar la pagina mea, incapabilă să procesez noua descoperire.

M-am oprit să-mi fac o ceaşcă de ciocolată şi m-am întors la investigaţia mea amatoristică.

Degetele mele au ezitat puţin deasupra tastaturii, şi parcă m-a cuprins un sentiment de vinovăţie. M-am chircit

puţin, dar apoi am tastat *Blake Saunders,* spunându-mi că nu voiam decât să-i găsesc blogul pe care îl avea înainte, fiindcă nu-mi spusese niciodată cum se numea.

Primele rezultate m-au direcţionat către un sportiv de la o facultate, dar spre capătul primei pagini am văzut o ştire despre uciderea părinţilor lui. Am intrat pe site şi am citit relatarea extrem de tristă a morţii părinţilor şi surorii lui. Uciderea lor era considerată urmarea unui jaf violent.

Mai erau vreo două articole despre acelaşi lucru, apoi am găsit necrologul părinţilor, care m-a dus pe un site de pompe funebre din Santa Monica. *Sunny Acres.*[2] Cine naiba s-a gândit să boteze un cimitir Sunny Acres? Am clătinat din cap, am luat o gură de ciocolată şi am dat click pe poza cu familia lui. Blake era dulce când era mic, la fel era şi sora lui. Mi s-a strâns stomacul uitându-mă la o fotografie care îi înfăţişa dându-se amândoi în leagăn, fetiţa aia era aşa de mică, iar moartea ei a fost probabil înfiorătoare. Am clipit cu lacrimi în ochi, impresionată de o fetiţă pe care n-o văzusem niciodată. Nu era nici corect, nici normal. Moartea în general nu era nici corectă, nici normală, dar… asta era chiar urâtă.

Am continuat să mă uit pe fotografii, oprindu-mă la una mai veche în care era tatăl lui Blake. Se vedea bine asemănarea dintre ei, în expresia aceea zâmbitoare şi în ochii căprui. Omul de lângă tatăl lui mi se părea ciudat de cunoscut. Semăna puţin cu tatăl lui Blake, dar avea faţa mai rotundă. Unele fotografii aveau şi explicaţii, dar asta nu avea. M-am uitat curioasă la următoarele două fotografii, şi apoi m-am oprit la una care părea să fi fost făcută la o reuniune de familie din preajma sărbătorilor.

M-am apropiat să mă uit mai bine, şi am pus cana jos ca să n-o scap. O gheară ascuţită mi-a tăiat respiraţia când am putut să-l văd bine pe tipul care fusese lângă tatăl lui Blake şi în fotografia cealaltă.

Bărbatul îl ţinea pe după umeri pe micul Blake şi zâmbea la aparat sub o mustaţă blondă, stufoasă. Sub fotografie era şi numele lui, Brian Vaughn.

---

[2] Pământuri însorite.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap şi am deschis din nou necrologul, căutând să aflu dacă se spune ceva despre membrii familiei. Brian Vaughn figura acolo ca frate vitreg al decedatului – al tatălui lui Blake.

Râsul meu surprins suna cam strangulat şi m-am ridicat, uitându-mă atent prin cameră, deşi nu ştiam ce caut. Eram încă şocată şi mă luptam cu furia care mă cuprindea.

Blake era rudă cu un ofiţer din MA.

Ce… coincidenţă.

Am început să mă plimb prin sufragerie, respirând precipitat şi greu. Partea ilogică din creierul meu încerca să mă convingă că era numai o coincidenţă, că era un alt Brian Vaughn care arăta la fel ca ofiţerul MA. Dar realitatea crudă că fusesem aşa de tare prostită… că am permis să fiu păcălită chiar de MA, m-a copleşit. Relaţia lui cu MA-ul era explicaţia faptului că Blake ştia aşa de multe despre luxeni şi despre oamenii cu mutaţii. De-aia mă întreba el mereu cine m-a vindecat. Aşa se explica şi nesăbuinţa şi periculozitatea antrenamentelor lui. Nici măcar nu ştiam unde stă Blake.

Dar ştiam unde stă Vaughn.

M-am oprit puţin înainte de a lua cheile de la maşină. Nu puteam să mă duc acasă la Vaughn. Ce puteam să fac? Să dau buzna peste el? Era un plan şi mai prost decât planurile pe care le făcea Daemon de obicei.

Nu ştiam deloc ce să fac, pe de o parte aş fi vrut să-i spun lui Daemon, dar pe de altă parte mă gândeam să nu-i spun nimic până când nu mi-era şi mie clar despre ce e vorba. M-am aşezat pe canapea şi mi-am strâns genunchii la piept. Aşa de rău fusesem prostită? Tot timpul ăsta am lucrat cu cineva care era în legătură cu MA-ul?

Eram când furioasă, când speriată, fiecare emoţie mă copleşea câteva minute, apoi făcea loc celeilalte emoţii.

Am dat cu ochii de cheile de la maşină. Vaughn nu mai trecuse pe acasă, iar Blake *pretindea* că pleacă din oraş până la începutul şcolii, în vizită la rude cu… *unchiul* lui. Iar asta ar fi fost şansa ideală să aflu sigur dacă Blake e într-adevăr mână în mână cu MA-ul.

— Fir-ar să fie! am explodat eu, sărind în picioare.

Furia parcă era un animal viu în mine, care colora totul într-o lumină roşu-albă. O parte din furie se îndrepta împotriva mea, dar cea mai mare parte avea acum o ţintă. Blake fusese în *casa mea,* vorbise cu *mama mea,* profitase de *încrederea mea* şi *mă sărutase.* O trădare de genul ăsta era aşa de profundă, încât lăsa o urmă permanentă în sufletul meu.

Daemon era ultima persoană la care trebuia să mă duc acum. Dacă Blake chiar lucra pentru MA, trebuia să-l ţin pe Daemon la distanţă de povestea asta. Cel puţin până o să fiu sigură că nu se repede să facă ceva chiar mai stupid decât ce aveam eu de gând să fac.

După ce am terminat de analizat, mi-am luat hanoracul şi l-am tras peste cap. Mi-am luat cheile şi telefonul şi am ieşit din casă.

Am făcut o grămadă de tâmpenii în viaţa mea. O dată când am mângâiat puiul de oposum, altă dată când am ajuns în faţa camionului. La un moment dat eram foarte supărată în legătură cu piratarea cărţilor şi am postat pe blogul meu un manifest care nu avea prea mult sens.

Dar asta probabil că trebuia să fie aşezată în fruntea listei.

Totuşi, când am ajuns pe autostradă, cu mâinile încleştate pe volan, simţeam că acum sunt o cu totul altă persoană. Acum eram în stare să bat pe cineva să-i sune apa-n cap dacă era nevoie, iar Blake n-o să scape cu bine din asta.

Am parcat maşina la două străzi mai departe de locul unde stătea Vaughn şi am ieşit în aerul îngheţat care mirosea a zăpadă. Mi-am pus gluga pe cap, mi-am înfundat mâinile în buzunarul hanoracului şi m-am întors spre casa lui Vaughn. Nu am putut să nu observ ironia sorţii când mi-am amintit cum îi reproşam lui Daemon că n-are niciun plan pregătit, dar acum înţelegeam că pot exista anumite situaţii când e nevoie de un anumit nivel de prostie bine gândită.

Asta era una din acele situaţii.

Casa lui Vaughn părea pustie când m-am apropiat de ea prin spate. Din fericire, cele două case din vecinătate se aflau la o distanţă apreciabilă. Una dintre ele avea un panou în faţă care anunţa că este de vânzare, iar cealaltă era la fel de întunecată ca prima. Au început iar să cadă nişte fulgi micuţi de zăpadă când am ajuns în faţa uşii. Răsuflarea mea făcea aburi care pluteau în aer ca nişte norişori.

Aleea era pustie.

Ştiam că asta nu înseamnă neapărat că în casă nu e nimeni şi m-am gândit ce să fac. Nu bătusem atâta drum până aici doar ca să mă uit la casa lui de afară. Eu voiam să intru. Voiam să găsesc o dovadă care să-mi confirme legătura lui Blake cu Vaughn, şi voiam să văd dacă nu găsesc vreun indiciu despre locul unde ar fi putut să fie Dawson şi Bethany.

M-am dus în spatele casei şi am încercat uşa. Era încuiată, după cum era şi de aşteptat, dar mi-am amintit că şi Blake, şi Daemon mi-au spus că încuietorile erau foarte simplu de manipulat. Ar fi trebuit să fie floare la ureche.

Un sistem de alarmă ar fi fost însă altă poveste.

M-am lipit de uşă, am închis ochii şi am încercat să văd încuietoarea cu ochii minţii. Energia statică mi s-a adunat în braţe, trecând din degetele mele în lemnul uşii. Declicul pe care l-a făcut uşa care s-a deschis a sunat în capul meu ca o bombă nucleară.

M-am oprit o clipă, să mă pregătesc sufleteşte pentru ce ar fi putut să mă aştepte dincolo de uşă. Dacă era cineva acolo, trebuia să mă apăr. Gândul că aş putea răni pe cineva, sau posibilitatea de a-l omorî, pe el sau pe ea, îmi făcea rău, dar ştiam că indiferent cine ar fi acolo nu ar ezita nicio secundă să mă arunce în cuşcă.

Am deschis uşa spunându-mi că pot să fac asta, şi am păşit uşor în bucătărie. Deasupra aragazului era o mică lampă, care împrăştia în toată camera o lumină difuză. Am închis uşa în urma mea şi am respirat adânc. *E o nebunie.* Am înaintat spre hol, recunoscătoare pentru tălpile subţiri ale cizmelor pe care le aveam.

Nu mai eram timida Katy… trecusem deja la minunata pătrundere prin efracţie.

Cu mâinile strânse în mânecile hanoracului, am înaintat pe coridor. Sufrageria era goală, cu excepţia unui sac de dormit care era strâns sul pe podea. În cealaltă cameră erau două canapele lipite de perete. Nu era niciun televizor. Îmi sugera o cameră pregătită ca model, în care toate erau false.

Îmi dădea fiori.

Cu respiraţia tăiată, am urcat încet la etaj. Nimic nu părea real în casa asta. Nu avea niciun miros domestic, de mâncare sau de parfum. Mirosea a pustiu. La capătul scărilor, era o baie care se vedea clar că e folosită. Erau acolo nişte cosmeticale de păr aşezate pe chiuvetă, un tub de pastă de dinţi şi două periuţe.

Când am ieşit din baie, mi s-a strâns stomacul. Toate uşile de la dormitoare erau deschise. Toate dormitoarele aveau numai câte un pat şi un şifonier. Toate erau goale.

Ultima cameră din capătul holului era un fel de cameră de lucru. În mijlocul camerei goale era un birou. Pe birou era un monitor, dar nu exista şi un hard drive. Am trecut în spatele biroului şi am deschis sertarul din mijloc. Nimic. Am verificat şi sertarele din lateral, din ce în ce mai frustrată când nu găseam nimic. L-am deschis şi pe ultimul.

— Jackpot, am şoptit eu.

Am scos de acolo un dosar gros care atârna greu. L-am ridicat cu grijă, l-am pus pe birou şi l-am deschis. Erau fotografii, sute de fotografii.

Au început să-mi tremure mâinile în timp ce le priveam. Urechile îmi vâjâiau întorcând fotografiile una după alta.

Era una cu mine, mergând de la maşină spre şcoală în pantaloni scurţi. Mai multe fotografii făcute din afara restaurantului Smoke Hole, în care mă aflam eu cu Dee, la o masă de lângă geam, apoi una cu noi două îndreptându-ne spre uşă, eu cu mâna în gips şi Dee râzând. Mai multe fotografii ne surprinseseră împreună la şcoală, *pe veranda casei mele*, în maşina ei. Una era cu noi două îmbrăţişate

în faţa magazinului FOOLAND, în ziua în care ne întâlniserăm prima oară.

Apoi erau fotografii cu Daemon, cu ochii îngustaţi şi chipul încordat, mergând spre SUV-ul lui cu cheile în mână. Alta cu el pe verandă, fără cămaşă, doar în blugi, iar eu pe scări, uitându-mă urât la el.

Am luat o fotografie şi m-am dus spre puţina lumină care intra pe fereastră. Eram eu, în costumul meu de baie roşu din două piese, stând în picioare pe malul lacului. Mă uitam într-o parte, iar Daemon se uita la mine zâmbind – zâmbind cu adevărat – ceva ce n-am ştiut niciodată. Nu ştiam că zâmbise vreodată la vremea aceea.

Am dat drumul fotografiei de parcă m-ar fi ars la degete. Şi chiar mă ardea, la modul suprarealist.

Erau o mulţime, fotografii care alcătuiau o adevărată cronică a vieţii mele din clipa în care venisem aici şi până acum câteva zile. Erau fotografii şi cu mama, ducându-se la serviciu, unele cu ea şi cu Will. Dar nu erau fotografii cu mine şi cu Blake.

Dar cea mai greu de suportat, fotografia care m-a făcut aproape să cad jos era cea în care Daemon mă ducea în braţe de la lac în noaptea aceea când am fost bolnavă. Fotografia era întunecată şi neclară, dar distingeam bine cămaşa mea albă de noapte, braţul care îmi atârna flasc pe lângă corp şi aerul concentrat al lui Daemon când păşea pe prima treaptă a scărilor verandei.

La naiba, poate că mă supraveghează şi în clipa asta? Nu puteam să mă gândesc la aşa ceva.

Aveam o senzaţie de viol până în măduva oaselor. M-au supravegheat de la bun început. Aş fi vrut să iau toate fotografiile astea. Voiam să le dau foc. Dacă ar fi trebuit să fiu plină de spaimă, eu eram în schimb plină de furie. Cine le dădea dreptul să facă asta? Cu o furie aşa de puternică încât parcă îi simţeam şi gustul, am adunat fotografiile şi le-am aşezat din nou în dosar. Ştiam. Nu puteam să le iau. Am băgat dosarul înapoi în sertar şi am rămas acolo în picioare, cu mâinile tremurând. Fundul sertarului era puţin ridicat într-un colţ. Am împins mai în spate dosarul, am

băgat mâna înăuntru şi am pipăit până când am putut să apuc marginea aceea. Am tras hârtia de deasupra şi am văzut o grămadă de coli. Multe erau chitanţe, şi mi se părea ciudat locul în care fuseseră ascunse, dacă mă gândeam la situaţia asta. Erau şi chitanţe de la bancă, în care se înregistraseră nişte transferuri de bani. Mi-au ieşit ochii din orbite când am văzut ce sume erau. Una dintre chitanţe avea o adresă şi iniţialele DB scrise sub ea.

Dawson Black? Dee Black? Daemon Black?

Am băgat chitanţa în buzunar, am apăsat la loc hârtia care era lipită de fundul sertarului şi am pus dosarul la locul lui. Am închis uşa, şi m-am ridicat amorţită.

— Ce faci acolo? s-a auzit o voce.

Capitolul 29

Mi-a sărit inima în gât când am auzit întrebarea. Am tresărit, iar energia statică mi-a alergat pe piele, dar în momentul în care am văzut cine stătea în uşă, am rămas cu gura căscată.

Lumina palidă a lunii scălda faţa palidă a lui Bethany în timp ce intra în cameră. O pereche de blugi şi un tricou atârnau largi pe corpul ei subţire. Părul murdar îi cădea în şuviţe încâlcite.

— Ce faci aici?

— Bethany? am hârâit eu.

Ea şi-a lăsat capul pe umăr.

— Katy?

Vocea ei o imita pe a mea. Uluită că ştie cine sunt, am rămas uitându-mă la ea.

— De unde ştii cine sunt?

Un zâmbet slab, aerian, i-a apărut pe buze.

— Toată lumea ştie cine eşti, a spus ea cu o voce aşa de melodioasă, încât te făcea să te gândeşti la un copil. Şi eu ştiu.

Am înghiţit în sec.

— Te referi la cei din MA?

— Mă refer la cine or fi ăştia care ne supraveghează mereu. Ei ştiu întotdeauna. Şi speră întotdeauna. De câte ori ne apropiem. A făcut o pauză, a închis ochii şi a oftat. Ei speră să ne apropiem, a adăugat.

Doamne, fata asta era sonată ca Humpty Dumpty.

— Beth, MA-ul te ţine aici?

— Să mă ţină? A chicotit. Eu nu mai pot fi ţinută. El ştie asta. Dar mereu mă prinde. E aproape ca un joc. Un joc care nu se termină niciodată şi în care nimeni nu câştigă cu adevărat. Am venit aici… familia mea. Familia mea nu

mai e aici… A oftat. Tu chiar n-ar trebui să fii aici, a zis. O să te vadă. O să te ia.

— Ştiu. Mi-am şters palmele transpirate de blugi. Beth, putem să…

— Să nu ai încredere în el, a şoptit ea, uitându-se prin cameră. Eu am avut încredere deplină în el, şi uite ce s-a întâmplat.

— În cine? În Blake?

Ca şi cum mai era nevoie să-mi spună.

— Uite, ai putea să vii cu mine, i-am spus. Noi putem să te ducem undeva în siguranţă.

Ea şi-a îndreptat spatele şi a clătinat din cap.

— Voi nu puteţi face nimic pentru mine acum.

— Ba putem. Am făcut un pas în faţă şi am întins mâna spre ea. Putem să te ajutăm, să te protejăm. Putem să-l aducem înapoi pe Dawson.

— Pe Dawson? a zis ea, făcând ochii mari.

Am dat din cap, cu speranţa că i-am captat atenţia.

— Da, pe Dawson! Ştim că trăieşte…

Bethany a aruncat brusc mâna în faţă şi un vânt de intensitatea unui uragan m-a izbit în piept, luându-mă pe sus. M-am lovit de perete aşa de tare, încât pot să jur că am auzit tencuiala crăpându-se. Şi am rămas acolo, înţepenită la câţiva metri de podea, cu mâinile şi picioarele lipite de perete.

Se pare că n-am făcut bine pomenind numele lui Dawson.

Ea s-a mişcat aşa de repede, încât n-am văzut-o decât când a venit în faţa mea. Şuviţele lungi şi groase de păr s-au ridicat de pe umerii ei, răsfirându-se în jurul capului ca la o Meduza modernă. S-a desprins de pe podea, iar silueta ei s-a estompat, scăldată într-o lumină albăstruie. În câteva secunde, se ridicase la nivelul meu.

Băga-mi-aş… Pe Blake nu l-am văzut niciodată făcând aşa ceva.

— Pentru mine nu mai e nicio speranţă, a spus ea încet, cu vocea aia de copil. Nu sunt prea sigură nici dacă mai e vreo speranţă *pentru tine.* Aşa că pleacă de aici, încearcă-

ţi norocul cu arumii, altfel o să sfârşeşti ca mine.

Fiori de gheaţă îmi treceau pe şira spinării.

— Bethany…

— Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine.

Acum o vedeam deasupra mea, uitându-se în jos la mine, iar capul ei aproape că atingea tavanul boltit.

— *Toţi* mint. MA-ul? A râs cu un chicotit ascuţit. Ei habar n-au ce plănuiesc. Vin încoace.

— Despre cine vorbeşti? Am încercat să mă desprind de perete, dar nu mă lăsa să mă mişc. Beth, cine vine?

Lumina albăstruie o învăluise complet.

— Trebuie să pleci ACUM!

M-am desprins brusc de la perete şi am căzut cu o buşitură zgomotoasă pe podea, în faţa uşii. M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am întors spre ea.

Bethany arăta exact ca un luxen, numai că lumina ei era albastră şi mai puţin intensă. Plutea aproape de tavan şi vocea ei îmi răsuna în cap. *Pleacă. Pleacă până nu e prea târziu. PLEACĂ!*

Un impuls de energie m-a îmbrâncit pe uşă şi apoi pe coridor. Nu-mi lăsa prea multe opţiuni. În capătul scărilor, m-am întors spre ea şi am mai încercat o dată.

— Bethany, noi am putea…

A alunecat pe lângă perete şi a ridicat amândouă mâinile. N-am apucat să ţip, m-am împiedicat de prima treaptă şi m-am dus până jos pe scările abrupte. M-am oprit la vreun metru de podea, pendulând în aer de parcă aş fi fost agăţată de o coardă.

Tălpile mi-au coborât pe palier şi m-am trezit în picioare.

Pleacă, mi-a poruncit vocea ei. *Pleacă departe de-aici.*

Am plecat.

*

Când am ajuns în maşină şi am băgat cheia în contact, mâinile mele erau reci şi tremurau. Ninsoarea cădea întruna, acoperind străzile. Trebuia să plec cât mai repede ca să nu rămân înzăpezită. Aveam cauciucuri proaste, care nu făceau faţă la mai mult de vreo doi centimetri de zăpadă. Şi chiar nu-mi doream să rămân înţepenită în locul

ăsta. Cam asta mă preocupa în momentul ăla. Trebuia să las toate celelalte deoparte ca să pot ajunge acasă şi abia acolo îmi puteam permite să fiu îngrozită cum se cuvine. Acum trebuia doar să ajung acasă fără să derapez de pe şosea şi să intru în copaci.

Pe la jumătatea drumului spre casă, am văzut farurile unei maşini care venea în viteză pe sensul opus, ducându-se spre locul de unde veneam eu. Când maşina s-a apropiat, a început să mă gâdile ceafa. Cauciucurile SUV-ului au scheunat, iar maşina s-a întors şi a pornit în viteză după mine.

— Fir-ar, am şoptit eu, uitându-mă la ceasul de la bord.

Era aproape miezul nopţii.

Daemon m-a urmărit până acasă, sunându-mă întruna la telefon. Nu i-am răspuns, eram atentă la drum, pentru că vizibilitatea scăzuse considerabil din cauza ninsorii. În clipa în care am parcat pe aleea din faţa casei, el îmi deschidea portiera.

— De unde dracu’ vii? m-a întrebat el.

M-am dat jos din maşină.

— Dar tu unde te duceai?

S-a uitat urât la mine.

— Am senzaţia că în acelaşi loc din care vii tu, dar îmi tot spun că n-ai fi chiar atât de proastă.

M-am uitat la el cu aceeaşi expresie ca a lui şi am început să merg spre casă.

— Păi, din moment ce şi tu te duceai acolo, înseamnă că eşti la fel de prost.

— Chiar ai fost acolo pe bune, nu? A intrat după mine în casă şi părea că nu-i vine să creadă. Te rog, spune-mi că n-ai fost acolo. Spune-mi că ai fost doar la o plimbare cu maşina în miezul nopţii.

M-am uita la el peste umăr fără nicio expresie.

— Am fost acasă la Vaughn.

El a rămas uitându-se la mine câteva clipe. Fulgii de zăpadă se topiseră în părul lui, iar acum şuviţele ude îi atârnau pe obraz.

— Eşti nebună.

Mi-am scos hanoracul ud şi l-am aruncat pe fotoliu. Nu aveam pe dedesubt decât un tricou, aşa că imediat mi s-a făcut pielea de găină.

— Şi tu la fel.

Buzele lui pline au făcut o grimasă.

— Eu pot să am grijă de mine, Kitten.

— Şi eu pot. Mi-am dat părul pe spate. Nu sunt o neajutorată, Daemon.

El a rămas o clipă nemişcat, apoi s-a cutremurat. În clipa următoare era în faţa mea, ţinându-mă de obrajii îngheţaţi.

— Nu eşti neajutorată, dar sunt nişte lucruri pe care eu pot să le fac şi tu nu. Lucruri cu care nu cred că ai putea să te împaci vreodată, dar eu pot. Ce te făceai dacă te vedea cineva? Ce mă făceam *eu* dacă ei te-ar fi prins sau…

Daemon n-a mai terminat propoziţia, dar ştiam ce vrea să spună. În seara asta aş fi putut să fiu prinsă şi chiar mai rău, iar el nu era îngrijorat de faptul că acea conexiune dintre noi l-ar fi omorât şi pe el. Era îngrijorat pentru mine.

Nu ştiu de ce am făcut ce am făcut în clipa următoare. Poate din cauza celor întâmplate în noaptea aceea. Sau poate din cauza tonului vocii lui – din frica pe care o simţisem în spatele cuvintelor lui. Prea multe emoţii se adunaseră în mine. Simţeam că alunec dintr-o emoţie în alta.

I-am apucat obrajii în palme. Erau calzi, ca întotdeauna – o atingere solară. Pielea lui era fină şi zumzăia sub mâinile mele. M-am apropiat de el şi el nu s-a mişcat… nici n-a respirat. Adică, deloc. Faptul că pot să-i fac asta m-a umplut de un sentiment de putere. Am închis ochii şi l-am sărutat uşor.

— Kitten, a spus el răguşit.

L-am sărutat delicat, strecurându-mi mâinile prin părul lui mătăsos, lăsând şuviţele să-mi treacă printre degete. Am simţit în el aceeaşi dorinţă, aceeaşi nevoie şi acelaşi fior în inimă. Pasionant. Înfricoşător. M-am tras înapoi.

— Kitten, a spus el iar, cu vocea sugrumată. Nu poţi să faci asta şi apoi să te opreşti. Nu se face aşa.

M-am uitat lung la el, cu respiraţia blocată în plămâni.

— Nu atunci când eşti a mea. Daemon s-a desprins de zid şi m-a tras spre el. Iar tu eşti a mea.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui iar el mi-a tras capul spre gura lui. A fost un sărut lent, ca o explorare… şi senzual. Pentru prima dată nu mă mai împotriveam sentimentelor pe care le aveam în adâncul meu. L-am primit cu braţele deschise, pierdută în căldura care îmi cuprinsese tot corpul. *Eu* l-am sărutat mai profund. El a scos un geamăt şi m-a strâns mai tare în braţe, la pieptul lui.

Degetele mele i-au întâlnit părul de pe ceafă şi l-am strâns în mână. Nu mă mai săturam de el – niciodată nu mă săturam de el. Nu-mi aminteam să fi simţit vreodată ceva asemănător pentru vreun băiat. Nu-mi aminteam să fi fost sărutată aşa de altcineva. Nu ştiu cât a durat sărutul acela, dar mie mi s-a părut o eternitate, deşi, în acelaşi timp, mi se părea prea puţin.

— Stai. Stai. Am respirat şi l-am împins uşor. Am închis ochii şi am tras adânc aer în piept. E ceva important.

El şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi m-a tras din nou spre el.

— *Asta* e important.

— Ştiu, am suspinat eu când mâinile lui s-au strecurat pe sub tricoul meu, atingându-mi uşor coastele. Dar asta e o chestie chiar importantă. Am descoperit ceva în casa lui Vaughn.

Daemon a înlemnit şi a deschis ochii. Erau luminoşi. Superbi. Erau ai mei.

— Ai fost *în* casa lui Vaughn?

Am dat din cap.

— Da, am intrat în casă.

— Eşti infractor de profesie? m-a întrebat el încet.

Când am clătinat din cap, colţurile gurii lui s-au dus în jos.

— Sunt curios cum ai reuşit să intri în casă, Kitten.

Mi-am muşcat buzele, pregătindu-mă.

— Am descuiat uşa.

— Cu ce…?

— Aşa cum ai fi descuiat-o şi tu.

Muşchii obrazului i-au tresărit.

— N-ar trebui să faci chestii de-astea.

Nu mă simţeam în largul meu şi am vrut să mă îndepărtez de el. M-a strâns mai tare. Dacă începeam acum să ne certăm despre ce eram eu şi ce ar trebui sau nu să fac, nu ajungeam nicăieri.

— Am găsit nişte chestii. Şi am întâlnit şi pe cineva.

Am încercat să mă ridic, dar mâinile lui s-au strâns mai tare.

— N-ai de gând să-mi dai drumul?

El mi-a zâmbit strâmb.

— Nup.

Am oftat şi mi-am strâns mâinile în spaţiul îngust dintre noi.

— Ne-au supravegheat, Daemon. Din clipa în care m-am mutat aici.

Din felul în care i-au sclipit ochii, mi-am dat seama că o să suporte bine ce aveam să-i spun. I-am povestit despre fotografii, despre chitanţe şi despre transferurile de bani.

— Dar nu e tot. A apărut acolo şi Bethany.

— Ce?

Brusc, amândoi eram în picioare. El s-a dat un pas înapoi, simţea nevoia de spaţiu.

— Ţi-a spus ceva despre Dawson?

— Ăăă, păi, ştii… nu a reacţionat prea bine când i-am pomenit numele.

El s-a uitat la mine cu o privire rece, calculată.

— Explică-te.

— S-a repezit la mine ca un ninja extraterestru.

Mi-era foarte cald, aşa că am luat un elastic şi mi-am prins părul.

— M-a înghesuit la perete.

El a ridicat sprâncenele curios.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu în felul ăla, perversule. E tunată ca o mutantă sinistră. Face chiar şi chestia aia cu lumina.

Daemon şi-a frecat bărbia.

— Ţi-a spus ceva util?

I-am povestit tot ce îmi spusese ea, insistând pe faptul că nu prea avea logică.

— Cred că e cam razna. Iar când i-am pomenit de Dawson, şi-a ieşit din minţi. N-am avut şanse să-i pun prea multe întrebări. M-a dat afară din casă.

— Fir-ar să fie, a spus el încet, întorcându-se. Sperasem că de la ea o să aflu unde e Dawson, era singura mea speranţă, în afară de capturarea vreunuia de la MA.

— Am mai găsit ceva. M-am scotocit în buzunar şi am scos chitanţa. Am găsit asta.

Daemon a luat-o şi a făcut ochii mari.

— Crezi că DB vine de la Dawson Black?

— S-ar putea. A strâns hârtia în pumn. Pot să intru pe laptopul tău? Aş vrea să văd unde e adresa asta.

— Normal.

Am trecut la măsuţă, am deschis laptopul şi am închis repede site-ul pe care intrasem mai devreme. Nu voiam să-i spun despre posibila implicare a lui Blake în toată povestea asta. Nu când Daemon arăta aşa de fioros iar eu nici măcar nu ştiam cât de implicat este Blake.

Daemon s-a aşezat lângă mine şi a tastat repede adresa pe Google Maps. Tehnologia asta modernă era ceva de speriat. Nu numai că ne-a dat indicaţii până în faţa casei, dar puteai să vezi şi imaginea din satelit, iar de acolo ne-am dat seama că era o clădire de birouri din Moorefield.

Mi-am ros unghiile în timp ce el îşi nota indicaţiile.

— Te duci?

— M-aş duce chiar acum, dar mai întâi trebuie să explorez puţin zona. O să verific mâine, şi mă duc mai târziu.

A băgat foaia de hârtie pe care scrisese în buzunar şi s-a întors spre mine. În ochii lui licărea speranţa.

— Îţi mulţumesc, Kat.

— Într-un fel îţi eram datoare, nu? Mi-am frecat braţele tremurând. Mi-ai salvat fundul de mai multe ori.

— Şi ce fund drăgălaş, dar ai riscat mult prea mult cu

asta. S-a întins în spatele meu, a luat cuvertura şi mi-a pus-o pe umeri. A strâns capetele cuverturii în mâinile lui şi m-a privit atent. De ce ai făcut asta? m-a întrebat.

Am lăsat ochii în jos.

— Aşa, mă gândeam la toate astea şi am vrut să văd ce era acolo.

— Ai riscat nebuneşte, Kitten. Să nu mai faci niciodată aşa ceva. Promite-mi.

— OK.

M-a prins cu mâna de bărbie şi mi-a ridicat capul spre el.

— Promite-mi.

Am lăsat umerii în jos.

— Nu mai fac. OK. Promit. Dar şi tu trebuie să-mi promiţi acelaşi lucru. Ştiu că nu poţi să o laşi baltă. Înţeleg asta, dar trebuie să ai grijă şi să nu te mai furişezi acolo fără mine.

Daemon s-a strâmbat.

— Asta nu trebuie să fie treaba ta.

— Dar este, am insistat eu. Şi să ştii că nu sunt o fiinţă umană fragilă, Daemon. Şi apoi, amândoi suntem băgaţi într-asta.

— Amândoi? A părut că reflectează asupra acestui cuvânt, apoi a început să zâmbească. OK.

I-am zâmbit uşor.

— Deci asta înseamnă că merg şi eu cu tine când te duci să verifici.

A dat din cap cu un zâmbet resemnat. Am vorbit despre fotografii şi despre cât ştiu probabil cei de la MA. Nu era aşa afectat ca mine de violarea intimităţii, dar mi-am dat seama apoi că el era obişnuit ca alţii să-şi bage nasul în treburile lui.

— Ce crezi că a vrut să spună Bethany când mi-a zis „Ei vin încoace”? l-am întrebat eu.

El stătea rezemat pe canapea, imaginea perfectă a aroganţei leneşe şi indiferente, dar ştiam că e încordat ca un arc.

— Nu ştiu.

— Poate nici nu înseamnă ceva. Adică, ţi-am zis, părea cam sonată.

Daemon a dat din cap, uitându-se drept în faţă. A trecut ceva timp până să vorbească iar.

— Nu pot să nu mă gândesc cum o fi acum fratele meu. O fi şi el aşa? Cu minţile rătăcite? Nu cred că aş putea… să suport aşa ceva.

Mă durea inima de disperarea pe care o simţeam în vocea lui. Ziua de mâine ar fi putut aduce orice, iar între noi lucrurile rămâneau tot în aer, dar… avea nevoie de mine. M-am apropiat puţin de el. Încrederea mea s-a spulberat când i-am văzut privirea sălbatică. M-am apropiat şi mai mult, m-am lipit de el şi mi-am pus capul pe umărul lui. El a inspirat adânc, iar eu am strâns ochii.

— O să te descurci, chiar dacă e… rătăcit. O să te descurci cu toate. Eu nu mă îndoiesc de asta.

— Nu?

— Nu.

Cu mişcări foarte lente, mi-a înconjurat umerii cu braţele. I-am simţit bărbia rezemată pe creştetul meu.

— Ce-o să ne facem, Kitten?

Mi s-au strâns degetele de la picioare când i-am auzit vocea profundă.

— Nu ştiu.

— Eu am câteva idei.

Am zâmbit.

— Sunt sigură că ai.

— Vrei să ţi le împărtășesc? Deşi aş putea mai degrabă să-ţi arăt decât să-ţi spun.

— Nu ştiu de ce, dar te cred.

— Dacă nu m-ai fi crezut, aş fi putut să te seduc. A făcut o pauză, şi simţeam din vocea lui că zâmbeşte. Vouă, amatorilor de cărţi, vă plac seducătorii, nu?

Am râs.

— Ai intrat iar pe blogul meu ca să studiezi problema?

— Poate, a răspuns el. Ţi-am mai spus, trebuie să te supraveghez, Kitten.

Capitolul 30

În dimineaţa următoare am fost împreună cu Daemon să căutăm clădirea de birouri din Moorefield. Credeam că o să fie pustie, având în vedere că era cam vacanţă, dar parcarea era plină de maşini.

Daemon şi-a tras şapca pe ochi şi a sărit din maşină, ducându-se să se uite mai de aproape la clădire. Când s-a întors, mi-a zâmbit şi a pornit imediat maşina.

— Seamănă cu un birou de avocatură. Are cel puţin trei etaje. Este închis de Anul Nou şi duminică, evident. Partea proastă e că au sistem de alarmă.

— Rahat. Şi ai vreo metodă să treci peste el?

— Pot să-l ard. Şi dacă o fac destul de repede, ar trebui să nu se declanşeze. Dar asta nu e tot. Deasupra intrării şi a ferestrelor e aceeaşi piatră rotundă roşie-neagră. A zâmbit: Dar e bine, totuşi. Indiferent ce pietre ar fi alea, trebuie să aibă o semnificaţie.

Sigur aveau. Dawson putea să fie acolo chiar acum.

— Şi dacă au şi paznici?

Nu a răspuns.

Ştiam ce înseamnă asta. Ar fi fost în stare de orice să-şi recupereze fratele. Poate unii oameni ar spune că asta nu e bine, dar eu îl înţelegeam. Dacă ar fi fost vorba despre mama, nimeni n-ar fi fost în siguranţă cu mine.

— Când vrei să te întorci?

Iar a tăcut. Şi ştiam ce înseamnă şi asta, însemna că voia să se ducă singur. Am insistat tot drumul, dar nu a cedat deloc.

— Deci vii la petrecerea lui Ash? m-a întrebat el în cele din urmă, ca să schimbe subiectul.

— Nu ştiu. Mă jucam cu nasturele de la pulover. Nu pot să-mi imaginez că ar vrea să fiu şi eu acolo, dar să ne

întoarcem la...

— Eu vreau să fii acolo.

M-am uitat la el, şi pieptul parcă era gata să-mi plesnească. Ştia cum să-mi distragă atenţia într-un fel minunat de tandru.

Ochii lui Daemon s-au întors spre mine.

— Kitten?

— OK. O să vin.

Măcar acolo puteam să-l am sub ochi, fiindcă ştiam că n-o să aibă răbdare să treacă noaptea asta fără să se ducă să cerceteze clădirea. Sau cel puţin aşa îmi spuneam eu. Faptul că el îşi dorea să fiu acolo nu era mai important decât nevoia mea de a-l supraveghea.

Petrecerea începea abia la nouă, dar el se ducea acolo mai devreme, să-l ajute pe Adam la ceva. Stabilisem să mă duc acolo cu Dee şi apoi, mi-a făcut el cu ochiul şmechereşte, aveam să mă întorc cu el.

După ce am ajuns acasă, am mai stat puţin de vorbă cu mama, înainte să plece la serviciu. Când a auzit că fac Revelionul cu Dee, mi s-a părut bucuroasă. Evident că nu i-am mai spus că Daemon urma să mă aducă acasă.

Am luat o carte de pe dulap şi am urcat în camera mea să mă relaxez. Surprinzător, după vreo douăzeci şi cinci de pagini din romanul ăla fantasy am adormit.

După un timp, am fost trezită de zgomotul uşii de la dormitorul meu. M-am rostogolit pe o parte, m-am uitat spre uşă încruntată, apoi spre uşa de la garderob, după care spre şifonier până am ajuns la silueta ţeapănă şi tăcută a lui Blake.

Blake?

Am sărit în sus, dar el s-a repezit la mine cu o viteză uimitoare şi m-a apucat de braţ. Groaza muşca din mine cu colţi ascuţiţi. M-am tras înapoi şi i-am aruncat mâna de pe mine, m-am răsucit şi m-am dat jos din pat.

— Hei, hei, calmează-te, Katy. Blake a trecut pe partea cealaltă a patului, cu mâinile ridicate intr-un gest care voia să-mi arate că e inofensiv. N-am vrut să te sperii.

Pulsul meu o luase razna şi m-am tras înapoi spre biroul

meu, cu inima bubuind. Eram şocată şi îngrozită să-l văd în dormitor la mine.

— Cum… cum ai intrat aici?

El a clipit şi şi-a trecut mâna prin părul ţepos.

— Am ciocănit la uşă vreo două minute, şi n-ai răspuns. Am… intrat singur în casă.

Aşa cum intrasem şi eu în casă la Vaughn. Stăteam cu ochii la uşa din spatele lui şi nu puteam să-mi scot din cap cine era unchiul lui, că era mână în mână cu MA-ul… şi cât de periculos putea să fie.

— Katy, îmi pare rău, a spus şi s-a apropiat de mine.

Am simţit energia statică plimbându-mi-se de-a lungul braţelor ca reacţie la frica resimţită. Şi-a dat seama cumva de asta şi a pălit.

— OK. Ce ai? Nu-ţi fac nimic.

— Mi-ai făcut deja, am spus eu, înghiţind în sec.

Şi-a lăsat mâinile în jos, cu un aer rănit.

— De-asta am şi venit la tine imediat ce m-am întors în oraş. Am avut o săptămână întreagă la dispoziţie să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci cu arumul, şi îmi pare rău. Înţeleg de ce eşti supărată. A făcut o pauză, şi părea că se simte prost. Apoi a zis: De-asta am venit. Voiam să vorbesc cu tine.

Oare spunea adevărul? Pumnii mei se încleştau şi se desfăceau spasmodic pe lângă corp. Mă simţeam ca un animal prins într-o cuşcă, fără şanse de scăpare.

— E clar că nu a fost o idee prea bună să intru aşa în casă, a zâmbit Blake. Dar voiam neapărat să vorbesc cu tine.

M-am chinuit să mă liniştesc.

— OK. Ăăă, acum poţi să mă laşi singură câteva clipe?

Blake a dat din cap şi a ieşit cu spatele din cameră, iar eu m-am lăsat pe marginea biroului, ameţită de atâta adrenalină. Nu ştia că aflasem de relaţia lui cu Vaughn, iar asta însemna că am un avantaj asupra lui. Iar dacă într-adevăr lucra pentru MA, trebuia să fiu al dracului de calmă. Dacă el credea în continuare că nu ştiu mai nimic despre toate astea, nu ar trebui să fie periculos.

M-am schimbat repede cu nişte blugi şi un pulover pe gât. Cât am coborât scările, am respirat adânc şi egal. Blake mă aştepta în sufragerie, aşezat pe canapea. I-am zâmbit forţat.

— Scuză-mă. M-ai luat prin surprindere. Nu-mi place ca cineva… să apară aşa în dormitorul meu.

— E de înţeles. S-a ridicat încet şi abia atunci am observat paloarea feţei lui, care îi accentua cearcănele. Nu o să mai fac aşa ceva.

Ochii mi-au fugit spre laptop şi am regretat că nu am şters arhiva căutărilor. Am intrat în cameră cu senzaţia că mergeam pe nisipuri mişcătoare. Nu ştiam ce aş putea să vorbesc cu el, nici nu ştiam cum să mă uit la el. Acum pentru mine era un străin. Cineva în care nu puteam să am încredere, chiar dacă în clipa asta părea aşa de inofensiv. Pe de o parte voiam să mă reped la el, iar pe de altă parte voiam să fug.

— Trebuie să stăm de vorbă, a spus el cu un ton ciudat. Poate ar fi mai bine dacă am ieşi undeva să mâncăm?

M-a cuprins neîncrederea.

El a râs amar.

— Mă gândeam la restaurantul Smoke Hole.

Am avut o ezitare, nu voiam să mă duc cu el nicăieri, dar nici nu voiam să stau singură cu el în casă, parcă în public ar fi fost mai bine. M-am uitat spre ceasul din perete. Era aproape şapte.

— Trebuie să mă întorc într-o oră.

— Se face.

A zâmbit.

Mi-am pus cizmele şi mi-am luat telefonul. Afară tot mai ningea, aşa că am decis să mergem cu maşina lui. Am aruncat o privire spre casa lui Daemon când am urcat în maşină. SUV-ul lui nu era acolo, şi nici maşina lui Dee. Parcă mi-a zis ceva despre nişte cumpărături pentru petrecere.

— Ai avut un Crăciun frumos? m-a întrebat el, băgând cheile în contact.

— Da, tu?

Centura de siguranţă era blocată, ca de obicei, şi a trebuit să trag de ea.

— Ai făcut ceva interesant?

Cum ar fi o misiune sub acoperire pentru MA?

— Am stat cu unchiul meu. Plictisitor.

Am îngheţat când a pomenit de Vaughn şi centura mi-a zburat din mână, izbindu-se de suport.

— Te simţi bine, Katy?

— Da, am spus eu şi am respirat adânc. S-a înţepenit centura asta nenorocită. Nu ştiu de ce am întotdeauna probleme cu centurile astea, mereu mă enervează.

Am tras iar de ea, înjurând încet. Am reuşit în sfârşit s-o deblochez, am închis-o şi m-am întors în scaun.

Privirea mi-a alunecat peste bord, şi apoi în jos. Sub colţul mochetei se vedea ceva care lucea în lumină. Am scos centura şi m-am aplecat, luând în mână o brăţară de metal rece, în timp ce Blake se chinuia să cureţe cu ştergătoarele zăpada depusă pe parbriz.

Am rămas cu ochii la fâşia aceea de metal albastru aurit, fiindcă mi se părea foarte cunoscută. O mai văzusem undeva, la cineva. Am întors-o şi am văzut că pe spatele ei era gravat conturul statului. Nişte urme roşcate de substanţă, asemănătoare cu rugina, acopereau jumătate din desen şi literele care erau gravate acolo. Mi-am trecut degetul peste pată şi a ieşit la iveală numele scris pe tăbliţă. Mi s-a părut că înţeleg foarte greu, poate din cauza faptului că nu-mi venea să cred, fiindcă ştiam a cui fusese jumătatea asta de ceas.

Simon... Simon Cutters...

L-am văzut la mâna lui, ceasul ăsta. Iar petele alea... nu erau de rugină. Stomacul mi s-a strâns brusc şi m-a străbătut un cutremur violent. Era sânge. Sângele lui Simon, după toate probabilităţile. Inima mi se urcase în gât şi am strâns brăţara de metal în mână, sperând din tot sufletul că Blake nu m-a văzut când am ridicat-o.

Când m-am uitat la el, mi s-a tăiat respiraţia.

Blake se uita fix la mine. S-a uitat în jos spre mâna mea, apoi din nou în ochii mei. Ne-am uitat unul la altul. Eram

cuprinsă de o adevărată groază.

— Rahat, am şoptit eu.

A zâmbit slab, nesigur.

— Fir-ar să fie, Katy…

M-am întors în scaun şi am întins mâna spre mânerul portierei. Am dat-o de perete şi apucasem să ies pe jumătate afară din maşină când m-a prins strâns de mână.

— Katy! Stai! Pot să-ţi explic.

Nu era nimic de explicat. Ceasul plin de sânge era al lui Simon – Simon care era dat dispărut. Dacă mai adăugam şi asta la toate celelalte, era clar că trebuia să plec naibii de acolo. M-am tras cu toată puterea şi mi-am eliberat braţul din strânsoarea lui. Am sărit în picioare şi am ajuns în faţa maşinii.

Blake a fost mai rapid decât mine şi m-a ajuns din urmă înainte să apuc să urc treptele verandei. M-a prins de umeri şi m-a răsucit spre el. Am început să-l lovesc. El s-a ferit, mi-a prins mâinile şi mi le-a strâns pe lângă corp, într-o strânsoare brutală ca de urs.

— Dă-mi drumul! am ţipat eu, ştiind că nu e nimeni care să mă audă.

Nu mă puteam baza decât pe mine ca să ies din mizeria asta.

— Dă-mi drumul, Blake!

— Pot să-ţi explic. A icnit când am reuşit să-i trag un cot în stomac, dar nu mi-a dat drumul. Nu l-am omorât pe Simon!

Mă luptam cu el, zbătându-mă cu toată puterea. Normal că n-ar recunoaşte.

— Dă-mi drumul!

— Tu nu înţelegi.

Energia statică a reacţionat imediat la această ameninţare, în colţul ochilor vedeam lumina roşu-albă. Ochii lui Blake s-au lărgit uşor.

— Nu face asta, Katy.

— Dă-mi drumul, am mârâit eu, simţind explozia fulgerului zăngănindu-mi prin vene.

— Nu vreau să te rănesc, dar o s-o fac, m-a avertizat el.

— Şi eu ia fel.

Şi aş fi făcut-o – *puteam* s-o fac.

Blake mi-a dat drumul şi m-a împins. Cizmele mi-au alunecat pe zăpadă şi pe gheaţă, şi braţele mi-au zburat în aer. Apoi m-a atacat. O lumină albastră intensă m-a orbit. Am simţit cum durerea îmi reverberează în cap, apoi coboară în tot corpul, tăindu-mi contactul cu Sursa. Am ţipat, simţind cum mi se înmoaie picioarele.

El s-a repezit la mine şi m-a prins înainte de a cădea, târându-mă pe scări.

— Ţi-am spus să n-o faci. N-ai vrut să mă asculţi.

Se întâmplase ceva cu capacitatea mea motrică. Am deschis gura, dar nu a ieşit decât un fel de suspin. Nu puteam să-mi mişc picioarele. Nici nu mi le mai simţeam. În gură aveam un gust metalic, îmi curgea sânge din nas şi am impresia că şi din urechi.

Uşa s-a dat de perete în faţa noastră şi el m-a târât înăuntru. Apoi s-a trântit puternic, iar tablourile de pe pereţi au început să se clatine. Tot încercam să vorbesc, dar nu ieşea decât o bolboroseală. Ce îmi făcuse oare?

— O să treacă, mi-a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Doare, nu? Una din primele chestii pe care ne învaţă e cum să putem controla o explozie concentrată a Sursei, aşa că e ca şi cum ai fi fost lovită de o armă cu electroşocuri supraîncărcată. Toţi am primit lovitura asta, numai ca să ne dăm seama cum e.

M-a lăsat pe canapea, mâna mea atârna moale într-o parte, iar eu doar clipeam. Faţa lui dispărea şi apărea din nou, apoi s-a stabilizat. Părea trist când s-a aplecat deasupra mea şi mi-a dat părul de pe faţă. Am vrut să-l împing la o parte, dar mâna mea nu coopera.

— Ştiu că mă auzi. Mai ai răbdare vreo două minute, şi o să treacă.

S-a aşezat lângă mine, mi-a tras cu mâna piciorul care nu era pe canapea, şi l-a aşezat lângă celălalt. Inima îmi bubuia şi am început să plâng.

El a clătinat din cap, a băgat mâna în buzunarul de la hanorac şi mi-a luat telefonul. L-a ţinut puţin între noi, iar

Sursa a strălucit în mâna lui, distrugând pe loc micul aparat electronic. A aruncat resturile telefonului pe jos.

— Acum ascultă-mă, Katy.

Am închis ochii şi i-am strâns cu putere, fiindcă simţeam că mă năpădesc lacrimile. Aşa de repede mă doborâse. Iar eu îmi făceam planuri să mă lupt cu arumii – şi cu MA-ul? Eram aşa de ridicolă.

— Nu l-am omorât pe Simon. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, dar tu – *tu* nu mi-ai dat nicio alternativă, a spus el cu voce gravă. A trebuit să curăţ de pe urma ta, să mă asigur că nu te expui înainte ca ei măcar să-şi dea seama ce să facă cu tine. Dacă n-ai fi aruncat în aer ferestrele alea în faţa lui, acum ar fi bântuit în continuare pe aici, visând la facultate. Nu mi-ai dat de ales.

— Nu, am hârâit eu, îngrozită de cuvintele lui.

— Ba da! Ar fi spus la toată lumea.

— Eşti… eşti nebun. Tu… nu trebuia să-l omori.

— Ascultă-mă! a ţipat el, trecându-şi degetele prin păr, cu ochii ieşiţi din orbite. După ce am plecat de la petrecere, am rămas acolo şi l-am văzut cum pleacă după ce ai spart geamurile. L-am urmărit până acasă, era aşa de beat încât s-a oprit cu maşina pe marginea drumului. O luase razna şi a trebuit să-l predau. Nu ştiu ce i-au făcut.

— Era… sânge pe ceasul lui.

— Simon a ripostat, dar era în viaţă când l-am văzut eu ultima oară.

Dar cei care aflau adevărul despre luxeni *dispăreau.* Simon… Simon nu se va mai întoarce vreodată. Şi în cameră nu era destul aer. Pieptul meu se ridica şi cobora, dar simţeam că nu pot să respir. Mă uitam fix la el şi lacrimile mi se adunau în ochi.

— Ascultă-mă, Katy. Asta e o chestie mai mare decât îţi imaginezi tu. Mi-a cuprins faţa în palme, obligându-mă să mă uit la el. Tu n-ai idee cine e implicat în asta, câte minciuni şi alte lucruri ar face oamenii pentru putere. *Nu* am avut încotro.

Simţeam că încep să-mi recapăt puterile. Doar câteva clipe…

— M-ai minţit.

— Nu tot ce ţi-am spus a fost minciună! A început să mă strângă mai tare, până când pielea a început să mă doară şi am scăpat un ţipăt sugrumat. El a respirat greu. Ştii, nu trebuia să se întâmple aşa. Trebuia doar să te pregătesc, să mă asigur că eşti un subiect viabil. Şi apoi trebuia să te predau. Dacă nu aş fi făcut asta, l-ar fi ucis pe Chris. Iar eu nu pot – n-o să permit să se întâmple asta.

Chris? Cred că neuronii mei erau oarecum afectaţi fiindcă mi-a luat câteva secunde bune să-mi amintesc cine era Chris.

— Prietenul tău – cel care te-a vindecat?

Blake a închis ochii şi a dat din cap.

— Îl au pe Chris. Şi dacă eu nu dau rezultate, îi fac rău. O să-l omoare. Iar eu nu pot să permit asta. Nu pentru ce ar însemna asta pentru mine, fiindcă ştiu – *ştiu* că dacă îl omoară o să mor şi eu, dar lucrurile alea pe care le fac ei…

Ei ştiau… Nu putea să supravieţuiască unul dacă celălalt murea. Dumnezeule, ei ştiau. Puterea pe care o aveau ei ştiind asta era groaznică.

— Ştiu că înţelegi cât de puternică este legătura asta, a spus Blake şi a deschis ochii. Nu vrei să-mi spui cine te-a vindecat, dar ai face orice să-l protejezi pe luxenul ăla, nu-i aşa? Orice. Chris… Este singura familie adevărată pe care o mai am. Şi nu-mi pasă ce îmi vor face mie, dar lui?

Mă uitam în ochii lui Blake şi am simţit un firicel subţire de simpatie care îşi făcea loc în mine. Dacă MA-ul îl ţinea prizonier pe Chris, folosindu-se de el ca să-l forţeze pe Blake să facă tot felul de chestii pentru ei, atunci el era într-o situaţie fără ieşire. Am avut un moment de claritate perfectă. Înseamnă că Dawson şi Bethany erau în aceeaşi situaţie?

Dar mai era ceva. Blake şi cu mine mai aveam ceva în comun. El ar fi făcut orice pentru Chris. Iar eu aş fi făcut orice pentru Daemon.

Adunându-mi puterile, m-am împins în el, încercând să-l dau la o parte. Mi-a prins mâinile şi m-a aruncat de pe canapea. Am căzut pe podea într-o parte şi am rămas fără

aer. El m-a rostogolit şi a încălecat peste şoldurile mele, ridicându-mi mâinile deasupra capului.

S-a lăsat greu peste mine.

— N-am vrut să fac asta. N-am vrut să fac nimic din toate astea.

M-am străduit din răsputeri să-mi păstrez furia care fierbea în mine, ştiind că dacă mă abandonez spaimei – sau chiar mai rău, compasiunii – aş fi absolut inutilă.

— Să faci ce, mai precis? Să mă minţi? Să lucrezi pentru MA – pentru unchiul tău?

Blake a clipit repede.

— Ai aflat de Brian? De când?

Nu l-am onorat cu un răspuns.

Mă strângea din ce în ce mai tare de încheieturi, ajunsesem să simt cum mi se freacă oasele unul de altul.

— Spune-mi!

— Am văzut necrologul părinţilor tăi! N-a fost greu să pun lucrurile cap la cap.

— Când? M-a scuturat, aruncându-mi capul pe spate. De cât timp ştii asta? Cui i-ai mai spus?

— Nimănui! am ţipat eu slab, ameţită. Nu i-am spus nimănui.

S-a uitat la mine lung vreo câteva secunde, apoi a slăbit strânsoarea.

— Sper să fie aşa, pentru binele lor. Lucrurile astea sunt mai mari decât poţi să-ţi dai tu seama. Nu tot ce ţi-am spus a fost o minciună. MA-ul chiar vrea oameni ca noi. Ăsta-i planul lor suprem.

Deşi se mai relaxase puţin, tot aveam senzaţia că o să mă strivească sub greutatea lui.

— Ştiu ce faci, Katy. Nu chema Sursa. Sunt mai puternic decât tine. Data viitoare n-o să-ţi mai revii aşa de repede. O să-ţi fac rău.

— Asta ştiam deja, am scuipat eu.

— Îmi placi. Chiar îmi placi. Şi mi-aş dori ca situaţia să fie altfel. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult aş vrea ca situaţia să fie alta, Katy. Blake a închis o clipă ochii şi când i-a deschis, străluceau de lacrimi. Tot ce ţi-am spus despre

prietenul meu este adevărat, dar ştiam despre luxeni de când eram copil. Tatăl meu lucra cu MA-ul ca genetician. Şi, în fine, mai era şi unchiul meu. Nici măcar nu sunt sigur că accidentul ăla al meu n-a fost cumva înscenat. A râs cu amărăciune. Ei ştiau că eu şi Chris suntem foarte apropiaţi, aşa că probabil se aşteptau să mă vindece. Iar arumii chiar mi-au găsit familia. Nimic din astea nu a fost minciună.

— Dar în afară de asta? Toate au fost minciuni.

— Familia mea nu mai era, Katy. Nu mai era decât unchiul meu. Ei m-au antrenat şi, pentru că sunt tânăr, m-au trimis în zone în care presupuneau că există tineri de vârsta mea care au suferit mutaţii.

— Dumnezeule… Îmi era rău şi voiam să se dea jos de pe mine. Voiam să plece. Deci cu asta te ocupi tu? Te duci în diferite locuri şi pretinzi că eşti prieten cu cineva? Să-i pregăteşti pe alţii?

— Treaba mea e să-mi dau seama dacă pot fi salvaţi.

— Salvaţi? am şoptit eu, ştiind prea bine la ce se referă. Iar dacă nu pot fi salvaţi, sunt eliminaţi.

A dat din cap.

— Sau mai rău, Katy… Există lucruri şi mai rele decât moartea.

M-am cutremurat. Avea logică ce spunea, obsesia lui de a mă face să pot controla Sursa, nesăbuinţa lui tot mai mare.

— Am venit aici ca să văd dacă poţi controla Sursa. Dacă o să fii un câştig pentru MA sau o pierdere, dar te verificasem deja înainte să ajung aici, te-am urmărit, am văzut cât eşti de apropiată de cei doi Black. Am auzit chiar că ţi-au înscenat şi un atac al arumilor, sperând că va interveni unul dintre ei ca să te vindece.

Am rămas cu gura căscată. Deci tot ce mi se întâmplase până acum era un soi de *experiment?* Dacă muream?

— Şi dacă nu supravieţuia niciunul atacului arumilor ca să mă vindece?

Blake a râs.

— Crezi că pentru oamenii ăştia contează foarte mult

încă un luxen mort? Dar atunci când au bănuit că ai fost vindecată, au pus mâna pe telefon şi au sunat unde trebuia, şi am fost adus eu. A lăsat capul în jos şi a spus cu voce scăzută: Mai voiau să afle şi cine te-a vindecat. Fără bănuieli. Fără presupuneri. Va trebui să le spui.

Inima mea bătea nebuneşte.

— N-o să spun niciodată.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet trist.

— O, ba o să spui. Au ei metode să te facă să vorbeşti. Deja au nişte suspiciuni. Părerea mea e că a fost Daemon. E atât de evident, dar ei vor dovezi. Iar dacă nu le faci jocul, o să găsească o metodă să faci cum vor ei.

Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, iar ochii erau acum întunecaţi şi bântuiţi.

— Aşa cum au făcut şi cu mine.

Am înghiţit în sec, speriată de durerea din ochii lui.

— Aşa a fost cu Bethany şi Dawson?

Blake a lăsat genele în jos şi a dat din cap.

— Sunt foarte mulţi, Katy. Tu… n-ai cum să ştii… dar nu contează. Probabil că o să-l vezi curând. Nu trebuie decât să mai dau un telefon, iar unchiul Brian şi Nancy vin imediat. Nancy va fi extaziată. A râs urât, hârâit. Unchiul Brian a ţinut-o departe de desfăşurarea evenimentelor. Nici nu ştie ce bine te descurci. Şi o să te ia. O să aibă grijă de tine… dacă te porţi frumos. Trebuie doar să te porţi frumos.

O clipă mi s-a golit creierul, iar panica a luat locul calmului pe care abia îl câştigasem. M-am zvârcolit cu putere, încercând să ies de sub el, dar el mă ţinea cu mare uşurinţă.

— Îmi pare rău, a şoptit el răguşit, şi, Doamne, chiar credeam că îi pare rău. Dar dacă nu fac asta, îi vor face rău lui Chris, iar eu nu pot…

A înghiţit cu greu.

În momentul acela, frica mea nu mai avea limite. Blake într-adevăr nu avea de ales. Era viaţa lui şi a prietenului lui sau a mea. Nu. Nu, nu era drept. Avea de ales, fiindcă eu nu aş trăda niciodată pe cineva ca să supravieţuiesc.

Dar oare aş face-o pentru Daemon?

Inima mea s-a oprit o secundă, apoi a început să bată mai tare şi ştiam răspunsul la întrebarea asta. Nuanţe de gri... o uriaşă suprafaţă gri la care nu mă puteam gândi chiar acum.

— Nu. Ai de ales, am insistat eu. Poţi să lupţi împotriva lor. Fugi! O să găsim noi un mod de a-l elibera...

— Noi? A râs din nou. Care *noi,* Katy? Daemon? Dee? Tu şi cu mine? La naiba, ar putea să încerce oricare dintre noi să se lupte cu MA-ul, şi niciunul n-ar reuşi. Iar cei din familia Black ar fi dispuşi să mă ajute pe mine? Ştiind că lucrez pentru cei care le-au luat fratele?

Stomacul mi s-a strâns.

— Tot mai ai o şansă. Nu trebuie să faci asta. Te rog, Blake, nu trebuie să faci asta.

S-a uitat în altă parte, cu fălcile încleştate.

— Ba da. Şi ai să vezi că într-o zi o să fii şi tu în aceeaşi situaţie ca şi mine. Atunci o să înţelegi.

— Nu. Am clătinat din cap. Eu n-aş face niciodată cuiva aşa ceva. Aş găsi o scăpare.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai mei. Erau goi şi nesfârşiţi.

— O să vezi.

— Blake...

O bătaie în uşă m-a întrerupt. Inima mea şi-a triplat ritmul, iar Blake a îngheţat deasupra mea, cu ochii îngustaţi şi suflând greu. Mi-a apăsat mâna pe gură.

— Katy? a strigat Dee. E timpul să petreceeem. Grăbeşte-te! Adam ne aşteaptă în maşină.

— Ce caută ea aici? a întrebat el în şoaptă.

Am început să tremur, uitându-mă la el cu ochii lărgiţi de groază. Cum aş fi putut să răspund când îmi astupa gura cu mâna?

Dee a bătut iar la uşă.

— Katy, ştiu că eşti acolo. Deschide uşa.

— Spune-i că te-ai răzgândit.

Mâna lui mă apăsa şi mai tare pe gură.

— Spune-i sau mă jur pe Dumnezeu că o trimit direct în Calea Lactee. Nu vreau s-o fac, dar am s-o fac.

Am dat din cap şi Blake şi-a luat mâna de pe gura mea şi m-a tras în picioare. M-a împins din sufragerie spre uşa de la intrare.

— Haide, se lamenta Dee. Nu răspunzi nici măcar la telefon. Spune-i lui Blake că trebuie să plecăm. Ştiu că e şi el acolo. Maşina lui e în faţa casei. A chicotit uşor: Deci, da, salut, Blake!

Am strâns ochii ca să-mi îndepărtez lacrimile.

— M-am răzgândit.

— *Poftim?*

— M-am răzgândit, am repetat eu prin uşă. Nu vreau să mai ies în seara asta. Vreau să stau acasă.

Te rog, am implorat-o eu în gând. *Te rog, pleacă. Nu vreau să te bag şi pe tine în chestia asta. Te rog.*

A urmat o pauză grea, apoi Dee a început să bată şi mai tare în uşă.

— Nu fi fraieră, Katy, vii cu mine în seara asta. Aşa că deschide naibii uşa!

Blake s-a uitat urât la mine, iar eu am ştiut că ea o să intre pe uşă. Am respirat adânc şi m-am înecat cu un plâns sec.

— Nu vreau să vin cu tine! Nici nu vreau să mai stau cu tine, Dee. Pleacă şi lasă-mă naibii în pace.

— Fir-ar, a şoptit Blake.

— Katy? a întrebat Dee cu voce aspră. Ce se întâmplă acolo? Tu… nu vorbeşti deloc aşa.

Mi-am rezemat fruntea de uşă. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji.

— Ba eu sunt. De-asta n-am mai vrut să mai ies cu tine. OK? Nu mai vreau să fiu prietenă cu tine. Aşa că, te rog, lasă-mă. Du-te şi deranjează pe altcineva. Eu n-am timp pentru asta.

Nu s-a mai auzit altceva decât tropăitul tocurilor ei pe scări. Blake s-a apropiat de fereastră şi s-a uitat după ei cum urcă în maşina lui Adam. Când s-a auzit zgomotul cauciucurilor pe alee, a venit la mine şi m-a prins de braţ. M-a tras înapoi în sufragerie, obligându-mă să mă aşez pe canapea.

— O să-i treacă, a spus el, scoţându-şi telefonul din buzunar.

— Nu, am şoptit eu, uitându-mă cum formează un număr pe telefon. N-o să-i treacă.

Acum că Blake era aşa atent la telefon, mi-am dat seama că era singura mea şansă. Nu era nicio părticică din mine care să nu ştie măcar o secundă care o să fie următorul meu pas, când am accesat Sursa. Furia îmi întunecase orice cod moral. Acum totul era dat peste cap. Nu mai exista nici bine, nici rău.

Un vânt fioros a început să urle prin casă. Tablourile de pe hol s-au clătinat şi au căzut pe jos, spărgându-se. Dulapurile se cutremurau, uşile s-au dat de perete, iar cărţile au căzut grămadă.

Blake s-a răsucit spre mine, lăsând telefonul jos, cu ochii plini de uimire.

— Tu mă uimeşti de-a dreptul.

Şuviţele de păr zburau în jurul capului meu, iar degetele mă dureau de atâta energie câtă trecea prin mine. Am simţit că vârfurile picioarele se ridică de la podea.

El a închis telefonul şi a aruncat mâna spre mine. Vântul pe care îl provocasem s-a întors spre mine, izbindu-mă de perete. Uimită, am încercat să mă lupt cu forţa care mă ţinea ţintuită de perete, dar, la fel cum mi se întâmplase şi cu Bethany, nu puteam s-o dobor.

— Nu eşti complet pregătită. Blake înainta spre mine, zâmbind viclean. Ai o groază de potenţial, să nu mă înţelegi greşit, dar nu poţi să te lupţi cu mine.

— Du-te dracului, am scuipat eu.

— Ai vrea tu.

Şi-a retras mâna spre el, şi parcă mă legase cu o sfoară invizibilă de ea. Fără să vreau, corpul meu s-a dus direct spre el şi am rămas suspendată în faţa lui, dând din mâini şi din picioare în aer.

— N-ai decât să oboseşti. Oricum nu mai contează.

— O să te omor, i-am promis eu, simţind cu bucurie că iar se acumulează în mine furia.

— N-ai puterea asta. A făcut o pauză, lăsându-şi capul pe

umăr, apoi a adăugat: Cel puţin deocamdată.

Telefonul lui a sunat, iar el l-a deschis, zâmbind.

— Vine unchiul Brian. Aproape s-a terminat.

Am ţipat, simţind energia pulsând în jurul meu. Viziunea mi s-a înceţoşat iar şi am *simţit* fiecare celulă din trupul meu cum se încălzeşte. Furia alimenta latura mea extraterestră, dându-i putere. Am concentrat-o asupra lui Blake.

El s-a dat înapoi, cu sprâncenele ridicate.

— Hai, dă ce ai mai bun. O să ţi-o arunc înapoi în faţă.

Sus s-a auzit o fereastră spărgându-se, ca o explozie stridentă.

Blake s-a răsucit, iar eu am ridicat capul. Două fulgere de lumină au ţâşnit de sus pe scări, s-au împrăştiat şi s-au dus spre Blake. Una mai mică şi mai slabă a început să capete contur.

Lumina a pâlpâit şi a apărut Dee, care se uita la mine cu gura căscată.

— Tu… străluceşti.

Cealaltă lumină s-a izbit în Blake, trimiţându-l la vreo câţiva metri în spate. M-am întors, dându-mi seama că încep să cobor pe podea. Blake a urlat şi a împins lumina de la el, începând şi el să strălucească, la fel ca Bethany. O lumină albastră intensă l-a înconjurat, iar el s-a retras şi a trimis un impuls de lumină.

Dee s-a repezit înainte, estompându-se în timp ce încerca să-l ridice pe Adam. Impulsul de lumină i-a lovit pe amândoi şi au îngheţat. Pentru o fracţiune de secundă, amândoi şi-au reluat înfăţişarea umană. Din nasul şi din gura lui Dee curgea un şuvoi de lumină.

Am înaintat spre ea clătinându-mă şi am strigat-o. Blake m-a apucat din spate şi m-a trântit pe jos.

Ea a cedat prima. Cu lumina sclipind intermitent, s-a prăbuşit la pământ, cu ochii închişi. Mă zbăteam sub Blake şi reuşisem să mă ridic în coate. Am ţipat iar, dar vocea părea că nu e a mea.

Adam… Adam era mult mai rău. Din gura lui, din ochi şi din urechi ieşea un râu de lumină. Forma lui umană s-a

dezintegrat. Pe podea s-a împrăştiat un lichid strălucitor. Era scăldat în lumină, dar sclipirea lui era haotică. A făcut un pas înainte, cu mâna ridicată.

— Nu! am ţipat eu.

Blake s-a îndepărtat de mine şi l-a lovit pe Adam cu un alt fulger.

Adam a căzut la pământ.

Blake mă apăsa cu mâna pe cap, ca să mă oblige să ţin faţa în pământ, iar cu genunchiul îmi fixase spatele.

— Fir-ar să fie, a făcut el răguşit. Fir-ar să fie!

Nu puteam să respir.

— Nu am… nu am vrut să se întâmple asta, a spus el, aplecându-se peste mine. Îşi pusese capul pe umărul meu şi corpul îi tremura. O, Doamne, n-am vrut să fac rău nimănui. S-a cutremurat şi a ridicat capul şi a început să râdă spart şi răguşit. Ei, cel puţin acum ştiu că nu ei te-au vindecat. Sunt sigur că sunt amândoi morţi.

Capitolul 31

Ultima oară când am mai plâns aşa de tare a fost când un angajat al spitalului m-a obligat să plec de lângă tata în ultimele lui clipe. Nu era prea plăcut să mă uit la el cum îşi trage ultima suflare.

— Ea n-a murit, mi-a spus Blake, părând uşurat. Încă mai trăieşte.

Pe faţa mea se amestecau sângele şi lacrimile. Suspinele mi se adunau în gât şi nu mai puteam să vorbesc. Dee trăia. Aproape. Lumina ei continua să pâlpâie uşor, dar Adam… O, Doamne. Lumina lui Adam scăzuse de tot şi era acum ca lumina slabă a unui bec. Puteam să-i văd forma picioarelor şi a mâinilor. Faţa lui nu avea formă, şi nici restul corpului. Era ca o carcasă palidă şi translucidă de om. O reţea de vene argintii se vedea sub carcasa transparentă. Semăna cu o meduză.

Adam era mort.

Sughiţurile mute de plâns erau aşa de puternice şi dureroase, încât abia puteam să respir. Era vina mea. Eu avusesem încredere în Blake atunci când Daemon practic mă implora să nu am. Mă împrietenisem cu Dee, şi ea ajunsese să-şi dea seama că ceva nu e în regulă, fiindcă *mă cunoştea.* Nu îl omorâsem eu pe Adam, dar din cauza mea se ajunsese aici. A murit încercând să mă protejeze pe mine.

— Ssst, a făcut Blake şi m-a ridicat de jos, întorcându-mă cu faţa în sus. Trebuie să te linişteşti. Şi-a trecut mâna pe obrazul meu. O să ţi se facă rău.

— Nu mă atinge, am hârâit eu, îndepărtându-mă de el. Nu… te apropia de mine.

El s-a lăsat pe vine şi s-a uitat la mine cum mă târâm lângă Dee. Voiam s-o ajut, dar nu ştiam cum. Privirea mi-a

alunecat spre Adam şi m-am înecat de plâns. Neştiind ce altceva să fac, m-am aşezat în faţa ei, ca să nu-l mai vadă pe Adam. Doar atât puteam să fac.

N-au trecut mai mult de cinci minute şi s-a auzit afară o portieră. Blake s-a ridicat uşor în picioare şi a păşit spre mine. Şi-a pus mâna pe umărul meu, apoi telefonul a scos un bip. M-am cutremurat, ştiind cine era în spatele uşii.

Dar ce nu mă aşteptam era fierbinţeala care începuse să radieze din obsidianul meu. Am ridicat capul.

— Arum…

El mi-a strâns umerii.

— Nu te mişca.

O, Doamne… m-am uitat jos la Dee. Era aşa de vulnerabilă, o pradă aşa de uşoară. Uşa din faţă s-a deschis. Zgomotul unor paşi grei a umplut holul, iar obsidianul îmi ardea pielea. L-am apucat cu mâinile tremurânde şi am scos piatra.

Primul a intrat Vaughn. A ridicat mirat sprâncenele şi privirea i-a alunecat pe lângă mine.

— Blake, ce s-a întâmplat aici?

Am simţit cum Blake înţepeneşte, dar stăteam cu ochii pe cei doi arumi din spatele lui Brian. Unul era Residon, iar celălalt semăna foarte bine cu el. Ochii lor lacomi nu erau acoperiţi de ochelari şi s-au îndreptat direct spre Dee. M-am întors, simţind cum mi se ridică părul de pe ceafă.

— M-au surprins. A trebuit să mă lupt cu ei, altfel m-ar fi doborât. Nu am avut de ales. Blake şi-a dres vocea, şi când a vorbit din nou, părea confuz. Unde e Nancy?

— N-are nicio treabă Nancy cu asta. Vaughn şi-a frecat fruntea cu degetul lui lung. Şi tu, Blake, spui prea des asta. Întotdeauna ai de ales. În fine, văd că nu te pricepi aşa bine să-i distrugi. S-a întors spre arum: Ia-l pe ăla care a murit. Vezi dacă poţi să mai scoţi ceva de la el.

— De la mort? s-a strâmbat Residon. Noi îl vrem pe ăla viu.

— Nu.

Vocea mea a sunat hodorogită şi groasă.

— Nu! Nu au voie să ia pe niciunul. Nu au voie nici să-i

atingă.

Residon a râs.

Vaughn a îngenuncheat în faţa mea, şi acum, că eram aşa de aproape, vedeam foarte bine asemănarea.

— Aici nu sunt decât două variante. Ori vii cu noi de bunăvoie, ori îi dau pe cei doi pe mâna ăstora. Înţelegi?

Ochii mei au fugit spre arumi.

— Vreau să plece ei mai întâi.

— Negociezi cu mine? Vaughn a râs şi s-a uitat în sus la nepotul lui. Vezi, asta se întâmplă când te laşi luat prin surprindere.

Blake s-a uitat în altă parte, strângând din fălci.

— Cum adică Nancy n-are nicio treabă cu asta? a întrebat.

— Exact aşa cum ai auzit.

Corpul tensionat al lui Blake s-a cutremurat.

— Dacă nu o predăm, o să-l omoare…

— Ţi se pare că mă interesează asta? Pe bune? Vaughn a început să râdă, s-a ridicat şi s-a uitat spre mine. Şi-a tras haina şi şi-a scos pistolul. Residon, ia-l pe mort. Faci ce vrei cu el.

Să-i ia trupul, iar Ash şi Andrew să treacă prin ce trecuseră Dee şi Daemon? Niciun corp. Nicio încheiere. Creierul meu parcă s-a blocat. Ceea ce începea să crească în mine, dând la o parte tristeţea şi neputinţa, era ceva primitiv şi străvechi. Nu numai extraterestru, ci o combinaţie de străin şi organic. Am tras aer în piept, dar era ceva… *mai mult.*

Toate particulele din jur – atomi minusculi, dar puternici, prea mici ca să poată fi văzuţi cu ochiul liber – s-au aprins plutind prin aer şi apoi au îngheţat. Erau de un alb orbitor, ca milioane de steluţe strălucitoare.

Am tras aer în piept, şi ele au venit spre mine în grabă, alunecau ca nişte stele căzătoare. Se lipeau unele de altele şi se învârteau, în jurul corpului meu şi al celor de pe podea. M-am ridicat, în timp ce ele se formau, se aşezau pe pielea mea, scufundându-se în ea până când se contopeau cu celulele mele. Tot corpul mi s-a încălzit, iar un val de

emoţii se aduna în mine.

Nu era numai Katy acum. Ceva – altcineva – se mişca în mine. O altă parte din mine, care fusese separată de mine cu luni în urmă, de Halloween, acum se întorsese.

Primii care au simţit au fost arumii. Ei şi-au luat forma adevărată, nişte umbre înalte şi masive, groase şi uleioase ca o noapte mlăştinoasă. Aveau să moară.

— Nu o omorâţi, a strigat Vaughn, cu pistolul îndreptat spre mine. Măi, fetiţă, nu cred că vrei să faci vreo prostie. Gândeşte-te bine.

Şi el va muri.

Blake s-a tras înapoi, uitându-se când la unchiul lui, când la mine.

— Dumnezeule…

Undeva în fundul creierului ştiam că era altceva care îmi alimenta această putere – *altcineva,* din afară. Era ca în noaptea aceea din luminiş. Ceea ce exista în mine se completa perfect cu cealaltă jumătate. M-am ridicat în aer, şi nu-i mai vedeam în culori, ci numai în alb, cu un uşor contur roşu.

— Rahat, a bolborosit Vaughn.

Degetul lui a tresărit pe trăgaci.

— Nu mă obliga să fac asta, Katy. Faci o grămadă de bani.

Bani? Ce legătură aveau toate astea cu banii? Dar nu mă mai interesa. Am primit cu bucurie senzaţia care mă cuprinsese. Vederea mea s-a schimbat, s-a înceţoşat şi am simţit furnicăturile. Am lăsat capul pe umăr. Energia statică umpluse aerul şi devora oxigenul. Blake s-a lăsat în genunchi, înecat.

Arumii s-au ridicat învârtindu-se şi s-au repezit la uşă. Tentaculele lor negre zburau în toate părţile, lovindu-se de mobilă şi dărâmând tablourile de pe pereţi. N-au reuşit să fugă.

— Plecaţi aşa de repede? s-a auzit din uşă o voce joasă şi plină de furie. Mă simt jignit.

Daemon a trecut în forma lui adevărată şi l-a doborât dintr-o lovitură pe primul arum, apoi a urmat încă un

fulger, şi încă unul… S-au desprins din el bucăţele, care au început să plutească tot mai sus, dezintegrându-se în particule minuscule până să ajungă la tavan. Eu l-am tras spre mine pe Residon, cel care ar fi vrut-o pe Dee. Era prins între mine şi Daemon, şi plutea ca o minge de ping-pong. Lumina mea pulsa. A lui Daemon ardea.

Residon a urlat.

Spune-mi ce s-a întâmplat, mi-a şoptit vocea lui Daemon printre gânduri.

I-am spus totul despre Blake şi Vaughn în timp ce îl lichidam pe Residon, făcându-l bucăţi. Dar mi-a atras atenţia o mişcare. Vaughn încerca să deschidă geamul. Dacă a văzut că nu reuşeşte, a apucat lampadarul şi s-a repezit cu el spre geam.

Am îngheţat lampadarul şi apoi i l-am smuls din mâini. Vaughn s-a răsucit, repezindu-se în spatele lui Daemon. În haosul creat, Blake reuşise să iasă cumva afară. Tot afară erau Daemon cu Residon. Trei forme s-au strecurat în casă. Am auzit un vaier, care mi-a pătruns până în adâncul inimii, întunecând o parte din mine. S-a auzit un pârâit şi un stejar mare a căzut la pământ, aterizând lângă alee.

Ash era în forma ei umană, strângând la piept corpul lipsit de viaţă al fratelui ei. Avea capul dat pe spate şi gura deschisă, plângea şi se jelea. Dee începuse să se mişte alături de ea, devenind tot mai puternică. Şi ştiam că va începe şi ea să plângă alături de Ash.

Vaughn? Blake? Nu aveau cum să scape. Am alunecat din sufragerie, cu picioarele pe pământ, deşi nu simţeam nimic sub ele. Am trecut pe lângă Matthew, care se repezise în sufragerie; ţipătul lui speriat mi-a frânt inima.

Daemon ardea mai tare decât îl văzusem vreodată. S-a repezit spre alee, acolo unde se adunau umbrele, ca o lumină albă pură şi concentrată, tivită cu roşu. Lumina lui ardea intens, iar eu am ridicat mâna şi mi-am acoperit ochii. Am crezut că cei de la MA s-au făcut cenuşă… şi iar m-am gândit la o bombă atomică.

Aşa de intensă devenise lumina.

Dinspre Daemon a ţâşnit un fulger care l-a lovit pe

Residon, învârtindu-l în aer. Suspendat, arumul îşi schimba intermitent forma, după care a îngheţat, partea de sus a corpului era umană, iar partea de jos nu era decât fum.

Apoi a explodat în mii de fărâme, cu un bubuit puternic ca un tunet.

Ningea din ce în ce mai tare.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Vaughn strecurându-se prin spatele maşinii mele – locul în care se *ascunsese.* Cu pistolul în mână, s-a repezit spre Fordul lui exact în clipa în care Blake a dispărut în pădure.

Până să apuc să fac o mişcare, Daemon a aruncat un braţ incandescent spre maşină iar Fordul a sărit în aer din faţa lui Vaughn, descoperindu-l. Capota s-a turtit. Cioburile geamurilor explodate au zburat în toate direcţiile, odată cu bucăţile de metal.

Am îngheţat, uluită de atâta putere. Daemon s-a repezit după Blake şi l-a prins de gât. O fracţiune de secundă mai târziu îl trântise pe capota maşinii mele, şi acum, în forma lui umană, era la fel de înfricoşător şi de puternic.

— Nici nu poţi să-ţi imaginezi câtă durere te aşteaptă, a spus Daemon, cu ochii ca nişte globuri de lumină albă. Pentru fiecare vânătaie pe care i-ai făcut-o lui Kat, am să-ţi plătesc de zece ori mai mult.

L-a ridicat pe Blake de pe capotă. Picioarele lui atârnau în aer.

— Şi o să-mi placă mult să fac asta.

Atunci a intrat şi Vaughn în acţiune. S-a repezit înainte şi a ridicat pistolul

— Daemon!

M-am repezit spre el.

Vaughn a apăsat pe trăgaci. O dată. De două ori. De trei ori.

Daemon şi-a tras rapid capul într-o parte şi a zâmbit – chiar a zâmbit. Iar gloanţele… se opriseră la câţiva centimetri de el. Pluteau acolo, în aer, de parcă apăsase cineva butonul de pauză.

— N-ar fi trebuit să faci asta, a mârâit Daemon.

Pe faţa palidă a lui Vaughn s-a văzut că începe să

înţeleagă.

— Nu… nu!

Gloanţele s-au dat peste cap şi s-au întors la expeditor cu o viteză uluitoare. L-au lovit în piept pe Vaughn şi asta a fost tot. Nu a mai avut nicio reacţie. Picioarele i s-au înmuiat şi a căzut ca un manechin fără viaţă lângă fiarele contorsionate ale Fordului.

Pe zăpadă s-a ivit un şuvoi roşu de sânge.

Blake reuşise să scape, căzuse pe portbagajul maşinii mele, dar apoi se ridicase în picioare şi fugise spre pădure. Era rapid. Dar nu aşa de rapid ca Daemon şi nu aşa de rapid ca mine. Când am pornit în urmărirea lui, vântul şi zăpada mă izbeau în faţă. Nu sângele pompa în vene – lumina.

L-am prins pe Blake lângă un pin. El s-a întors şi a trimis un fulger de lumină spre mine. M-a lovit în piept, aruncându-mă câţiva paşi în spate. Durerea mi se împrăştia prin corp, dar m-am îndreptat… şi am continuat urmărirea.

A mai aruncat un fulger de lumină.

A ricoşat din umărul meu. Am simţit un lichid cald curgând în valuri pe braţ în jos, dar am continuat să îl presez, să-l urmăresc, să-l persiflez. Un alt fulger mi-a îngenuncheat piciorul, dar m-am ridicat iar.

Îi tremurau mâinile.

— Îmi pare rău… a spus el. Katy, îmi pare rău. N-am avut de ales.

Întotdeauna ai de ales. Şi eu făcusem o grămadă de alegeri proaste. Dar măcar puteam să recunosc. Într-un fel, îmi părea rău de el. Era produsul familiei sale, dar avusese de ales. Doar că alesese greşit.

Ca mine.

Ca mine?…

O lumină frumoasă se apropia din spate şi a venit în dreapta mea. Revenise la forma lui adevărată. *Ce vrei să faci cu el?* m-a întrebat Daemon calm.

El… el l-a ucis pe Adam. Puterea mea a început să pălească atunci când am spus asta, acum pielea mea

devenise vizibilă. Mâinile mele erau pline de sânge. Parcă s-a răsucit un buton în mine. Toată energia a dispărut şi am aterizat la pământ, iar cizmele mi s-au înfundat în zăpadă. Nu mai puteam să fac asta.

— L-a omorât. Şi a rănit-o pe Dee.

Silueta lui Daemon ardea ca soarele şi o clipă am crezut că se repede la Blake, dar el a pălit uşor şi a trecut în formă umană. Mutant sau nu, Daemon ar fi avut probleme dacă ar mai fi ucis un om, mai ales după Vaughn. Ştiam asta. Rana lăsată de doborârea celor doi ofiţeri încă mai durea. Dacă se mai adăuga şi Blake la lista asta, poate nu şi-ar mai fi revenit vreodată. Rana ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Am luat o gură de aer şi am spus:

— Au murit aşa de mulţi în noaptea asta.

Ochii lui Blake s-au îndreptat repede spre mine.

— Îmi pare rău… îmi pare aşa de rău. N-am vrut nicio clipă să se întâmple toate astea. Eu am vrut doar să-l protejez pe Chris. A respirat greu şi şi-a şters sângele de sub nas. Îmi…

— Taci din gură, a mârâit Daemon. Pleacă. Pleacă până nu-ţi mai dau de ales.

Se vedea pe faţa lui Blake cât e de şocat.

— Mă laşi să plec?

Daemon s-a uitat la mine, iar eu am lăsat capul în jos, epuizată şi ruşinată. Dacă l-aş fi ascultat de la bun început pe Daemon, dacă aş fi avut încredere în instinctul lui în privinţa lui Blake… Dar nu o făcusem.

— Du-te şi să nu te mai întorci aici vreodată, a spus Daemon, iar vorbele lui au zburat pe vânt. Dacă te mai văd vreodată, o să te omor.

Blake nu a avut decât o secundă de ezitare, apoi s-a răsucit şi a luat-o la fugă. Mă îndoiam că avea să ajungă prea departe, fiindcă imediat ce Nancy – cine o fi fost ea în realitate – şi cei de la MA aflau că ratase misiunea, aveau să-l ucidă pe Chris, aşa cum se temea şi Blake. Iar acest lucru însemna şi sfârşitul lui. Poate de-asta îl şi lăsase Daemon să plece. Blake era oricum ca şi mort.

Sau niciunul dintre noi nu mai putea să mai omoare. Eu eram terminată. Daemon era terminat. Prea mulţi muriseră în noaptea asta. Mi s-au înmuiat picioarele şi am îngenuncheat în zăpadă. Folosirea Sursei mă epuizase, iar lupta cu Blake, rănile pe care le căpătasem îmi răvăşeau gândurile şi îmi provocau un şuvoi nesfârşit de confuzie şi regret. Mă îndoiam că o să-mi mai revin vreodată.

Îmi pierdeam cunoştinţa intermitent, dar îmi dădeam seama totuşi că mă ţine cineva în braţe. Era o căldură incredibilă care îmi alerga prin vene ca o cascadă. Când am deschis din nou ochii, eram scăldată în lumină.

Daemon?

Am auzit zumzăitul conexiunii noastre şi apoi... *Ţi-am spus eu că nu trebuie să avem încredere în el.*

Durerea pe care o simţeam nu putea fi vindecată de atingerea lui, nu putea fi ştearsă de lumina lui. Am strâns tare din ochi, dar lacrimile tot şi-au făcut loc. *Îmi pare rău... Am crezut că dacă învăţ cum să lupt, o să pot să te protejez, să vă protejez pe toţi.*

Lumina lui s-a retras şi era iar acelaşi Daemon care se uita în jos spre mine, iar ochii lui aveau o urmă strălucitoare de diamant. Trupul lui se scutura de forţa furiei pe care o simţea, ceea ce era absolut contrastant cu îmbrăţişarea lui tandră.

— Daemon, eu...

— Nu te mai scuza. Te rog, nu te mai scuza. Daemon m-a ridicat din poala lui şi m-a aşezat pe pământul rece. S-a sculat în picioare şi a respirat greu. Ai ştiut tot timpul că el lucra cu cei de la MA?

— Nu.

M-am ridicat şi eu în picioare, clătinându-mă, de parcă picioarele mele învăţau abia acum să meargă. El a întins mâna spre mine, m-a prins de cot şi m-a oprit, apoi mi-a dat drumul.

— N-am ştiut până acum câteva seri. Şi nici atunci nu eram sigură.

— Fir-ar, a scuipat el şi a făcut un pas înapoi. Nu cumva în noaptea aia când te-ai dus singură acasă la Vaughn?

— Ba da, dar nu eram sigură.

Am ridicat mâinile şi am fost uimită să le văd pline de sânge. Era al meu? Al altcuiva?

— Trebuia să-ţi fi spus atunci, dar nu eram sigură şi nu voiam să-ţi mai dau încă un motiv de îngrijorare.

Vocea mi-a hârâit.

— Nu ştiam.

El s-a uitat departe, cu fălcile încleştate.

— Adam e mort. Sora mea aproape şi-a pierdut viaţa.

Am tras o gură dureroasă de aer.

— Îmi pare aşa…

— Nu! Să nu îndrăzneşti să te scuzi! a ţipat el, întorcând privirea cu ochii care străluceau în întuneric. Moartea lui Adam o va *distruge* pe sora mea. Ţi-am spus că nu putem avea încredere în Blake, că dacă vrei să înveţi să te lupţi, pot să îţi arăt eu! Dar tu n-ai ascultat. Şi ai băgat MA-ul în viaţa ta, Kat! Cine ştie câte au aflat ei acum.

— Dar eu nu i-am spus nimic!

Pieptul mi se ridica repede. Respiraţia se scurtase.

— Nu i-am spus niciodată că tu m-ai vindecat.

Ochii lui Daemon s-au îngustat.

— Şi crezi că el n-a avut nicio bănuială?

Am clipit repede, neştiind ce să spun.

— Îmi pare rău, am şoptit.

El a tresărit.

— Şi atunci când erai plină de vânătăi? El era de vină, nu-i aşa? El te rănea la antrenamente, nu-i aşa? Şi nu ţi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu el? La naiba, Kat! M-ai minţit. N-ai avut încredere în mine!

— Ba am încredere…

— Pe naiba! Daemon era în faţa mea. Să nu spui că ai încredere când este evident că nu ai avut vreodată!

Nu mai puteam să spun nimic.

O explozie de energie a ieşit din el şi s-a izbit de un stejar bătrân. S-a crăpat cu un zgomot puternic şi apoi a căzut peste un alt copac de sub el. Am sărit speriată, respirând precipitat.

— Toate astea ar fi putut să fie prevenite. De ce n-ai putut să ai încredere în mine?

Vocea lui era acum stridentă, iar sunetul acela a reverberat prin mine ca plesnitura unui bici cu sârmă ghimpată.

Aş fi vrut să fi avut încredere în el. Trebuia să-i acord încrederea mea singurei persoane în care am crezut vreodată cu adevărat. Fusesem păcălită. Mai rău, m-am lăsat păcălită. Lacrimile îmi şiroiau pe obraz, un râu nesfârşit de remuşcări.

Daemon a mai respirat o dată greu şi a pornit spre mine, dar s-a oprit brusc.

— Eu aş fi avut grijă de tine.

Apoi a dispărut, într-un fulger de lumină roşu-albă. Iar eu eram singură în noaptea îngheţată, singură cu alegerile mele, cu greşelile mele… şi cu vina mea.

Capitolul 32

Când am ajuns acasă, plecaseră toţi, în afară de Matthew, care rămăsese să mă ajute la… curăţenie. Cineva luase de acolo corpul lui Vaughn, plus maşina lui şi a lui Blake. Peste tot erau tablouri sparte. Măsuţa de cafea era zgâriată ca naiba. Nu aveam idee cum o să explic fereastra spartă de pe holul de la etaj.

Dar pata din locul unde zăcuse Adam era cea mai urâtă.

Lichidul strălucitor se adunase în două bălţi mari. Matthew încerca să îl şteargă, dar mâinile şi fălcile îi tremurau. Am luat nişte prosoape din debara şi am îngenuncheat alături de el.

— Mă ocup eu de asta, am şoptit.

Matthew s-a retras, a ridicat capul şi a închis ochii. A respirat întretăiat.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple.

Lacrimile mi se adunau iar în ochi în timp ce ştergeam ce mai rămăsese din Adam.

— Ştiu.

— Toţi sunt ca şi copiii mei. Acum am mai pierdut încă unul, şi pentru ce? N-are niciun sens.

I s-au cutremurat umerii.

— Niciodată n-are sens.

— Îmi pare rău.

Obrajii îmi erau uzi, şi mi i-am şters de umăr.

— Este vina mea. A vrut să mă protejeze pe mine.

Matthew n-a mai spus nimic minute lungi. Eu tot curăţăm petele acelea, şi murdărisem deja două prosoape, când Matthew şi-a pus mâna pe mâna mea.

— Nu eşti numai tu de vină, Katy. Este lumea asta în care ai nimerit tu, o lume plină de trădare şi lăcomie. Nu erai pregătită pentru asta. Nici ei nu sunt pregătiţi pentru

asta.

Am ridicat capul, clipind printre lacrimi.

— Am avut încredere în Blake când ar fi trebuit să am încredere în Daemon. Eu am permis să se întâmple toate astea.

Matthew s-a răsucit spre mine şi mi-a luat obrajii în mâini.

— Nu poţi să-ţi asumi responsabilitatea pentru toate. Nu ai făcut tu alegerile. Blake le-a făcut. Nu i-ai forţat tu mâna.

Suferinţa mă copleşea, iar sughiţurile de plâns mă înecau. Cuvintele lui nu au reuşit să mă facă să mă simt mai puţin vinovată, şi el ştia. Apoi s-a întâmplat un lucru ciudat. M-a tras în braţele lui, iar eu am izbucnit. Plânsul îmi zgâlţâia tot corpul. Mi-am înfundat capul în umărul lui şi corpul lui se cutremura de zgâlţâielile corpului meu, sau poate îşi plângea şi el durerea. A trecut un timp, şi a venit Anul Nou. L-am întâmpinat cu şuvoaie de lacrimi pe obraz şi cu inima sfâşiată. Când lacrimile s-au uscat în sfârşit, ochii mei erau umflaţi.

El s-a îndepărtat uşor şi mi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Pentru tine… şi pentru Daemon, ăsta nu e un final. Este doar începutul, iar acum ştiţi cu adevărat ce aveţi de înfruntat. Să nu sfârşiţi ca Bethany şi Dawson. Amândoi sunteţi mai puternici decât au fost ei.

*

Tot restul nopţii nu am făcut decât să încerc să-i ascund mamei ce s-a întâmplat. La un moment dat va trebui să-i spun. Nici nu mă îndoiam că sateliţii înregistraseră toate evenimentele din noaptea aceea. Şi mai era şi chestia aia pe care o spusese Vaughn şi care părea că are sens, şi senzaţia de care nu puteam să scap, că ce e mai rău de-abia acum urma să vină. Probabil că peste câteva zile, sau săptămâni. Şi vor mai fi şi întrebări despre Adam.

Dar în momentul ăsta nu era cazul ca mama să ştie.

Am reuşit s-o conving că vântul aruncase o creangă în

geam. Era credibil, mai ales că Daemon rupsese o grămadă de copaci. Cu tablourile era ceva mai greu.

Apoi toată ziua din noul an am dormit, şi m-am trezit duminică dimineaţă numai ca să mănânc o plăcintă, apoi m-am culcat la loc, ca să nu mai văd întunericul acela copleşitor. Chiar şi în somn eram măcinată de sentimentul de vinovăţie. I-am visat pe Blake şi pe Adam, ba chiar şi pe Vaughn. Erau toţi deasupra mea, iar eu înotam în lac, şi ei voiau să mă bage la fund.

Aşa că a fost destul de ciudat că în seara aia, după ce m-am trezit, am făcut un duş, am strâns nişte rufe din uscător şi am pornit spre locul acela care îmi bântuia visele. Mama plecase la serviciu, şi parcă îmi aminteam vag că îl auzisem şi pe Will mai devreme.

Ninsoarea continua să cadă, dar fiindcă ieşise luna, lumina ei se reflecta pe întinderea imaculată, aşa că am găsit uşor drumul spre lac. Am stat acolo lângă întinderea perfect netedă care era lacul îngheţat, înfofolită cu un pulover şi cu fularul pe care mi-l cumpărase mama de Crăciun. Îmi luase chiar şi nişte mănuşi care se asortau cu el.

Aici parcă lucrurile erau mai clare. La fel de dureroase, dar mai uşor de gestionat. Adam era mort, iar la un moment dat cei din MA vor veni să-l caute pe Vaughn. Şi căutarea lor îi va conduce spre mine… şi spre Daemon.

Iar eu am ucis. Nu cu mâna mea, dar eu i-am împins pe toţi pe drumul ăsta. Au murit oameni – şi inocenţi, şi mai puţin inocenţi. Daemon avea dreptate – o viaţă e o viaţă. Aveam mâinile pătate de sânge, şi asta nu se putea curăţa, nu contează dacă e sânge de inamic sau nu, el intră adânc în piele şi lasă urme întunecate.

Şi de câte ori închideam ochii, vedeam cadavrul lui Adam. Simţeam o strângere de inimă care probabil nu va dispărea niciodată.

Nu eram sigură dacă aveam să mă duc mâine la şcoală. După toate câte se întâmplaseră, mi se părea lipsit de sens. Nici acum nu ştiam cine i-a trădat pe Bethany şi pe Dawson, şi erau o grămadă de persoane sub acoperire

peste tot, urmărindu-mă – urmărindu-ne pe toţi. Parcă apăruse un ceas invizibil, care ticăia apropiindu-se de apocalipsa mea personală, şi nu puteam să învinovăţesc pe nimeni, decât pe mine.

După vreun minut, am simţit gâdilătura caldă de pe ceafa. Respiraţia parcă mi s-a oprit şi nu puteam să îi comand corpului meu să se întoarcă. De ce era el aici? Eram sigură că mă urăşte. Şi Dee la fel.

Zăpada scârţâia sub paşii lui, ceea ce mi s-a părut ciudat. El putea să se mişte aşa de uşor când voia. Fierbinţeala trupului său m-a încălzit ca o pătură când s-a oprit exact în spatele meu. Nu puteam să îl ignor la nesfârşit, şi ştiam că el ar putea să stea aşa cât de mult voia. Uimită şi precautã, m-am întors cu faţa la el.

— Ştiam că eşti aici. Se uita în altă parte, şi muşchiul obrazului îi tresărea. Aici vin eu când simt nevoia să gândesc.

Am spus primul lucru care mi-a venit în minte:

— Dee cum e?

— O să supravieţuiască, a spus el, cu ochii întunecaţi. Trebuie să vorbim. Daemon s-a aplecat spre mine înainte ca eu să răspund. Eşti ocupată acum? N-aş vrea să te întrerup. Privitul lacului poate presupune o groază de concentrare.

Nu puteam să-mi dau seama în ce stare e din cuvintele sau din expresia lui.

— Nu sunt ocupată.

Privirea lui ultra-luminoasă s-a fixat pe mine.

— Atunci ne întoarcem?

Eram copleşită de nelinişte. Avea de gând să mă omoare şi să mă facă să dispar? Cam drastic, dar perfect posibil după ceea ce făcusem. Am plecat împreună spre casa lui, în tăcere, iar gâtul meu era uscat. Am intrat după el în casă, cu mâinile moi şi tremurătoare.

— Ţi-e foame? m-a întrebat el. Eu n-am mâncat nimic toată ziua.

— Da, puţin.

S-a dus la bucătărie şi a scos din frigider un pachet de

şuncă. M-am aşezat la masă, iar el a făcut două sandviciuri cu şuncă şi caşcaval. A pus mai mult muştar la mine, ştiind că aşa îmi place, şi din cauza asta eram gata să izbucnesc iar în plâns. Am mâncat într-o tăcere tensionată.

În sfârşit, după ce a strâns masa, m-am ridicat.

— Daemon, eu…

— Nu încă, a spus el.

Şi-a şters mâinile, apoi a ieşit din bucătărie fără să mai spună nimic. Am respirat adânc şi mi-am târât picioarele după el. Când am văzut că urcă scările, pulsul meu a luat-o razna.

— De ce mergem sus?

Daemon s-a uitat la mine peste umăr, cu mâna pe balustrada de culoarea mahonului.

— De ce nu?

— Nu ştiu. Doar că mi se pare…

El a continuat să urce, aşa că nu am avut ce să fac. Am trecut pe lângă dormitorul gol al lui Dee. Era un adevărat talmeş-balmeş acolo. Mai era un dormitor, la care uşa era închisă. Mi-am imaginat că era dormitorul lui Dawson, probabil neatins de când dispăruse. După ce a murit tata, au trecut luni de zile până ce eu şi mama am început să strângem din casă lucrurile lui.

— Unde e Dee? am întrebat eu.

— E cu Ash şi cu Andrew. Cred că se simte mai bine dacă stă cu ei…

Am dat din cap. Îmi doream mai mult decât orice să mă pot întoarce în timp, să pun mai multe întrebări şi să nu mai fiu aşa de idioată.

Daemon a deschis o uşă, iar inima mea a început să ticăie mai tare. S-a dat într-o parte ca să-mi facă loc să trec.

— Camera ta?

— Dap. Cel mai bun loc din toată casa.

Camera lui era spaţioasă, uimitor de curată şi ordonată. Pe pereţii albaştri erau lipite nişte postere cu formaţii. Jaluzelele erau trase, la fel şi draperiile. Cu o fluturare a mâinii, a aprins o veioză de pe noptieră.

Erau acolo o mulţime de aparate electronice scumpe: un televizor cu ecran mare, un Mac care m-a umplut de invidie, un sistem stereo şi un alt calculator. Privirea mi-a alunecat spre patul lui.

Era mare.

Iar cuvertura albastră de pe el părea moale şi tentantă. O grămadă de loc să te rostogoleşti… sau doar să dormi. Nu semăna deloc cu patul meu de copil. Mi-am luat cu greu ochii de la patul lui şi m-am uitat la Mac.

— Frumos computer.

— Este.

Daemon şi-a scos tenişii din picioare.

Abia puteam să mai respir.

— Daemon…

Arcurile patului au scârţâit sub greutatea lui, iar eu mi-am trecut degetele peste capacul Macului.

— Îmi pare aşa de rău pentru toate astea. Nu trebuia să am încredere în el – trebuia să te ascult. Nu am vrut să sufere nimeni.

— Adam nu a suferit. A murit, Kat.

M-am întors spre el cu un nod în gât. Ochii lui sclipeau.

— Eu… dacă aş putea să mă întorc în timp, aş schimba totul.

Daemon a clătinat din cap şi şi-a privit mâinile. Apoi a strâns pumnii.

— Ştiu că nu ne-am înţeles întotdeauna, şi ştiu că toată faza asta cu conexiunea te-a speriat, dar ştiai că poţi să ai mereu încredere în mine. În clipa în care ai început să bănuieşti că Blake lucrează pentru MA, trebuia să vii la mine.

Vocea îi era gâtuită de neputinţă.

— Aş fi putut împiedica toate astea.

— Am încredere în tine. Mi-aş pune şi viaţa în mâinile tale, am spus eu, apropiindu-mă puţin. Dar când am bănuit că ar putea să lucreze pentru ei, nu am vrut să te implic pe tine. Blake ştia şi bănuia deja prea multe.

A clătinat din cap, ca şi cum nici nu m-ar fi auzit.

— Trebuia să fac mai mult. Atunci când a aruncat cuţitul

ăla nenorocit în tine, trebuia să pun piciorul în prag şi să nu cedez, dar eram mult prea furios.

Mi-au dat lacrimile. Cum de mai puteam oare să plâng şi cum puteam să cred că plânsul ăsta o să mă facă să mă simt mai bine? Nişte hârtii de pe biroul lui au început să fluture în spatele meu.

— N-am vrut decât să te protejez.

A ridicat ochii şi parcă m-a străpuns cu privirea.

— Ai vrut să mă protejezi pe mine?

— Da. Am înghiţit nodul din gât. Nu că în final am reuşit, e adevărat, dar când am aflat că Blake şi Vaughn sunt rude, n-am putut să mă gândesc decât la faptul că m-a păcălit – că m-am lăsat păcălită de el. Şi el ştia cât de apropiaţi suntem. Ţi-ar fi făcut şi ţie acelaşi lucru pe care i l-au făcut lui Dawson. Şi n-aş fi putut să suport asta.

A închis ochii şi a întors capul.

— Când ai ştiut sigur că Blake lucrează pentru MA?

Era a doua oară când îi spunea pe nume. Aşa de serioasă era situaţia.

— În noaptea de Revelion – vineri. Blake a intrat peste mine în dormitor, în timp ce dormeam, şi în maşina lui am găsit ceasul lui Simon. El spunea că Simon trăieşte, că a fost luat de cei din MA, dar… ceasul lui Simon era plin de sânge.

Daemon a înjurat şi apoi m-a întrebat:

— Când dormeai? Făcea des chestia asta?

Am clătinat din cap.

— Din câte ştiu eu, nu.

— Niciodată n-ar fi trebuit să-ţi faci griji pentru mine, a spus şi s-a ridicat în picioare, apoi şi-a trecut amândouă mâinile prin păr. Ştii că pot să am grijă de mine. Ştii că pot să mă descurc singur.

— Ştiu, am spus. Dar n-am vrut să te expun în mod conştient unui pericol. Însemni prea mult pentru mine.

A întors repede capul spre mine, privindu-mă foarte atent.

— Şi ce înseamnă asta, mai exact?

— Eu… Am clătinat din cap. Nu mai contează acum.

— Cum să nu mai conteze? a spus el. Ai fost pe punctul de a-mi distruge familia, Kat. Era gata să murim amândoi, şi încă nu s-a terminat. Cine ştie cât mai avem până apare MA-ul? L-am lăsat să fugă pe nemernicul ăla. El încă mai bântuie pe undeva, şi oricât de groaznic sună asta, sper să i se întâmple ceea ce oricum urmează să i se întâmple, înainte să apuce să mai raporteze la MA. Daemon a tras o înjurătură, apoi a continuat: M-ai minţit! Acum îmi spui că toate astea s-au întâmplat fiindcă însemn eu ceva pentru tine?

Obrajii mi-au luat foc. De ce mă obliga să fac asta? Nu mai conta acum ce simţeam eu pentru el.

— Daemon…

— Răspunde-mi!

— Bine! Am ridicat exasperată mâinile. Da, însemni ceva pentru mine. Ce ai făcut pentru mine de Ziua Recunoştinţei… m-a făcut…

Vocea mi-a devenit brusc răguşită.

— M-a făcut *fericită.* Tu m-ai făcut *fericită.* Şi încă mai ţin la tine. OK? Însemni ceva pentru mine – ceva ce nu pot nici măcar să exprim prin cuvinte, fiindcă mi se par prea sărace. Te-am dorit întotdeauna, chiar şi când te-am urât. Te-am dorit chiar dacă mă speriai ca naiba. Şi ştiu că am stricat totul. Nu numai pentru mine şi pentru tine, ci şi pentru Dee.

M-am înecat de plâns. Cuvintele s-au îngrămădit să iasă, unul după altul.

— Şi nu am simţit aşa ceva pentru nimeni. Ca şi cum mă îndrăgostesc de tine de fiecare dată când te văd, ca şi cum nu pot să respir, şi mă simt *vie* – nu mai simt că stau pur şi simplu şi viaţa trece pe lângă mine. N-am simţit niciodată toate astea pentru altcineva.

M-am tras înapoi şi lacrimile au început iar să curgă. Pieptul mi se umfla aşa de tare, încât mă durea.

— Dar astea nu mai contează acum, fiindcă ştiu că mă urăşti cu adevărat. Şi înţeleg asta. Aş vrea doar să mă pot întoarce în timp ca să pot schimba toate astea! Eu…

Daemon a apărut brusc în faţa mea şi mi-a cuprins

obrajii în mâinile lui calde.

— Niciodată nu te-am urât.

Am clipit des, ca să-mi opresc lacrimile.

— Dar…

— Nu te urăsc, Kat. M-a privit cu intensitate. Sunt supărat pe tine – şi sunt supărat pe mine. Sunt aşa de furios, încât aproape că pot să simt gustul acestei furii. Aş vrea să-l găsesc pe Blake şi să-l fac bucăţi. Ştii la ce m-am gândit ieri toată ziua? Şi toată noaptea? Care a fost gândul de care n-am putut să scap, oricât de supărat sunt pe tine?

— Nu, am şoptit eu.

— M-am gândit că sunt norocos, că persoana pe care nu pot să mi-o scot din cap, persoana care înseamnă pentru mine mai mult decât pot eu suporta, e în viaţă. Este încă acolo, undeva. Şi persoana aia eşti tu.

Alte lacrimi mi-au alunecat pe obraz. Speranţa mă cuprindea aşa de repede, încât ameţisem şi mi se tăiase respiraţia. Mi se părea că fac un pas pe marginea unei prăpăstii, fără să mă uit măcar cât de adâncă e. Periculos. Incitant.

— Ce… ce înseamnă asta?

— Chiar nu ştiu. A zâmbit slab şi mi-a şters cu degetul o lacrimă. Nu ştiu ce o să aducă ziua de mâine, cum o să fie anul care a început. La naiba, s-ar putea să ajungem săptămâna viitoare să ne omorâm unul pe altul pentru ceva stupid. E o posibilitate. Dar singurul lucru pe care îl ştiu sigur e că ceea ce simt pentru tine nu se va schimba.

Ceea ce auzeam mă făcea să plâng şi mai tare. El a aplecat capul, sărutându-mi lacrimile, până când ele s-au uscat sub respiraţia lui. Apoi buzele lui mi-au găsit gura şi toată camera a început să se învârtă cu mine. Toată lumea a dispărut în clipele acelea minunate. Voiam să mă abandonez cu totul în sărutul acela, dar nu puteam. L-am împins uşor şi am respirat întretăiat.

— Cum poţi să mă mai vrei după toate astea? am întrebat eu.

Daemon şi-a lipit fruntea de fruntea mea.

— O, tot mai vreau să te strâng de gât. Dar sunt nebun.

Şi tu eşti nebună. Poate tocmai de-asta. Suntem amândoi nebuni.

— Asta n-are niciun sens.

— Într-un fel are, cel puţin pentru mine. M-a sărutat din nou. Poate are legătură cu faptul că ai recunoscut în sfârşit că eşti îndrăgostită nebuneşte şi iremediabil de mine.

Am râs încet, printre sughiţuri.

— Ba n-am recunoscut aşa ceva.

— Nu ai spus cuvintele astea, dar ştim amândoi că ăsta e adevărul. Şi pentru mine e OK.

— Este?

Am închis ochii şi am respirat de parcă era prima oară când respiram cu adevărat după mai multe luni. Sau ani.

— Dar tu ce simţi?

Răspunsul lui a fost un sărut... şi apoi un altul. Când a ridicat capul în cele din urmă, eram amândoi în pat, iar eu eram în braţele lui. Nu-mi aminteam să ne fi mişcat. Aşa de bune erau săruturile lui. A trebuit să stau puţin ca să mi se liniştească bătăile inimii.

— Asta nu schimbă cu nimic ce am făcut. Toate astea s-au întâmplat tot din vina mea.

Daemon era pe partea lui de pat, cu mâna pe stomacul meu.

— Nu e numai vina ta. E vina noastră, a tuturor. Şi suntem implicaţi cu toţii în asta, o să înfruntăm împreună tot ce o să avem de înfruntat.

Inima mea dansa de bucurie la cuvintele lui.

— Noi?

A dat din cap, în timp ce îmi descheia nasturii de la pulover, şi a râs uşor când a ajuns la nasturii care erau încheiaţi greşit.

— Dacă există ceva cu adevărat, acest ceva e noi.

Am ridicat umerii şi el m-a ajutat să-mi scot puloverul.

— Şi ce înseamnă de fapt „noi”?

— Tu şi eu. Daemon s-a lăsat mai jos şi mi-a tras cizmele din picioare. Nimeni altcineva.

Mi-am scos şosetele cu inima bubuind şi m-am întins iar în pat.

— Cred… că îmi cam place cum sună asta.
— Cam?
Mâna lui era pe stomacul meu, şi apoi s-a strecurat pe sub tricou.
— Cam nu e de ajuns.
— OK. Am tresărit când degetele lui mi-au atins pielea şi am şoptit: Îmi place asta.
— Şi mie. A aplecat capul şi m-a sărutat uşor. Pun pariu că-ţi place şi asta.
Am zâmbit cu gura pe gura lui.
— Îmi place.
Daemon a continuat să mă sărute pe obrajii încă uzi, şi sărutul lui îmi încălzea pielea şi aprindea în mine un foc, iar el gemea. Ne-am şoptit cuvinte, iar cuvintele acelea parcă închideau rana pe care o aveam în piept. Cred că şi el simţea la fel. I-am povestit tot ce mi-a spus Blake şi tot ce a făcut. El mi-a povestit cât de furios fusese fiindcă stăteam în preajma lui Blake, cât fusese de tulburat şi chiar rănit. Momentele acestea de sinceritate se adunau direct în inimă.
Simţeam în atingerea uşoară şi delicată a degetelor lui toată frica pe care o simţise atunci când îi văzuse în casa mea pe arumi şi pe Blake. Poate cuvintele acelea minunate nu erau rostite, dar iubirea se simţea în fiecare atingere a lui, în fiecare geamăt uşor. Nu simţeam nevoia să rostească acele cuvinte, fiindcă eram înconjurată de iubirea lui pentru mine.
Timpul se oprise în loc pentru noi. Tot universul şi tot ceea ce trăisem exista doar în spatele uşilor închise de la dormitor, dar aici, înăuntru, eram numai noi. Şi pentru prima oară nu mai stătea nimic între noi. Eram deschişi, vulnerabili unul în faţa celuilalt. Hainele dispăreau pe rând. Tricoul lui. Al meu. Un nasture deschis la blugii lui… şi un nasture deschis la blugii mei.
— Nici nu ştii cât de mult îmi doresc asta.
Vocea lui şoptea răguşit pe obrazul meu. Sinceră.
— Cred că am şi visat asta.
Degetele lui alunecau uşor pe pieptul meu, pe stomac.

— E o nebunie, nu?

Totul mi se părea o nebunie. Să fiu acum în braţele lui, când eu credeam că nu mă va ierta niciodată. Am ridicat mâna şi i-am mângâiat obrazul. El a întors capul şi mi-a sărutat palma. Iar când faţa lui s-a aplecat din nou peste mine, am tresărit vie sub el, numai pentru el.

Săruturile noastre deveneau tot mai profunde şi ne căutam tot mai mult, ne-am pierdut în mişcarea trupurilor noastre care se strângeau unul în altul, şi parcă tot nu eram suficient de aproape. Hainele care mai rămăseseră pe mine le simţeam ca pe nişte bariere de care voiam să scap, fiindcă eram gata să trec la pasul următor, şi ştiam că şi Daemon este gata. Ziua de mâine sau săptămâna următoare nu era deloc sigură. Nu că până acum ar fi fost, dar pentru noi, situaţia nu părea deloc roz. Exista cu adevărat numai clipa de acum şi eu voiam să opresc clipa asta şi s-o trăiesc. Voiam s-o împart cu Daemon – să împart totul cu el.

Mâinile lui, săruturile lui... mă copleşeau. Şi când mâinile lui au coborât mai jos de stomac, am deschis ochii şi i-am şoptit numele de-abia auzit. Trupul lui avea un uşor contur luminos alb-roşu, care arunca umbre pe pereţii dormitorului. Era ceva aşa de frumos, îmi ardea sufletul starea asta în care eram pe punctul de a-mi pierde controlul, gata să mă prăvălesc în necunoscut, şi voiam să cad şi să nu mai ies niciodată la suprafaţă.

Dar Daemon s-a oprit.

M-am uitat la el, mângâindu-i muşchii fermi ai abdomenului.

— Ce?

— Tu... n-ai să mă crezi, a spus şi a mai depus pe buzele mele un sărut dulce şi tandru. Dar vreau să fac asta aşa cum trebuie.

Am început să zâmbesc.

— Mă îndoiesc că n-ai putea s-o faci cum trebuie.

Daemon a zâmbit uşor, plin de el.

— Da, nu mă refer la *asta.* Asta pot s-o fac perfect, dar vreau să... vreau să avem ceea ce are orice cuplu normal.

Ale naibii lacrimi prosteşti, iar voiau să curgă din ochii mei, şi am clipit des, ca să le opresc. Doamne, Dumnezeule, începeam să bocesc ca un copil.

El mi-a prins obrajii în palme şi a gemut înăbuşit.

— Şi ultimul lucru pe care mi l-aş dori acum e să mă opresc, dar vreau mai întâi să te scot în oraş – să avem întâlniri, şi aşa mai departe. Nu vreau ca asta, ce eram noi gata să facem, să fie umbrită de nimic.

Daemon s-a ridicat de pe mine şi s-a întors pe o parte, părând că face un mare efort. Mi-a strâns mijlocul cu braţul şi m-a tras spre el. Buzele lui îmi mângâiau tâmpla.

— OK?

Mi-am dat capul pe spate şi m-am uitat în ochii lui verzi ca smaraldul. Asta… era mai mult decât OK. Şi a trebuit să fac mai multe încercări ca să pot vorbi în sfârşit, fiindcă gâtul îmi ardea de emoţie.

— Cred că s-ar putea să te iubesc.

Braţul lui Daemon s-a strâns mai tare pe mijlocul meu şi m-a sărutat pe obrajii roşii.

— Ţi-am spus eu.

Nu mă aşteptam chiar la răspunsul ăsta.

El a chicotit, mişcându-se puţin – peste mine, de fapt.

— Pariul meu – l-am câştigat. Ţi-am spus că de Revelion o să-mi spui că mă iubeşti.

L-am apucat cu mâinile de gât şi am scuturat din cap.

— Nu. Ai pierdut.

Daemon s-a încruntat.

— Cum adică?

— Uită-te la ceas. Am arătat cu bărbia spre ceas. E trecut de miezul nopţii. E deja 2 ianuarie. Ai pierdut.

El s-a uitat câteva clipe la ceas, de parcă era un arum pe care voia să-l arunce dintr-o lovitură în alt district, apoi s-a uitat spre mine. A zâmbit.

— Nu. N-am pierdut. Tot eu am câştigat.

Capitolul 33

M-am strecurat înapoi în casa mea cu puţin înainte de ora şase dimineaţa, simţindu-mă aeriană şi… fericită. Trebuia să fac un duş şi să mă pregătesc de şcoală. Pe de o parte, mi se părea că nu e în regulă să am zâmbetul acela pe faţă. Puteam să fiu bucuroasă după toate cele întâmplate? Nu eram prea convinsă. Nu mi se părea corect.

Şi trebuia s-o văd pe Dee.

După ce am ieşit din baia aburită, îmbrăcată în halat, nici măcar nu am tresărit când l-am văzut pe Daemon lungit în patul meu, spălat şi schimbat. Îl simţisem mai devreme.

M-am apropiat de pat.

— Ce faci aici?

El a bătut cu palma în pat, lângă el, şi eu m-am aşezat acolo în genunchi.

— Vreo două săptămâni de acum încolo va trebui să ţinem aproape unul de altul. Nu m-ar surprinde să-şi facă apariţia cei de la MA. E mai sigur să fim împreună.

— Asta-i singurul motiv?

Un zâmbet leneş şi indulgent a început să-i joace pe buze în timp ce m-a apucat de cordonul halatului şi m-a tras spre el.

— Nu e singurul motiv. Probabil e cel mai deştept, dar cu siguranţă nu e şi cel mai presant.

Relaţia noastră se schimbase doar în câteva ore. Stătuserăm mult de vorbă noaptea trecută… şi ne sărutaserăm şi mai mult, până am adormit unul în braţele celuilalt. Acum eram deschişi, eram ca doi parteneri. El făcea în continuare pe deşteptul. Şi, da, zâmbetul lui arogant încă mă mai irita.

Dar îl iubeam.

Şi ticălosul mă iubea şi el.

Daemon s-a ridicat şi m-a tras la pieptul lui. Mi-a sărutat fruntea.

— La ce te gândeşti?

Mi-am îngropat capul în spaţiul dintre umărul şi gâtul lui.

— La multe lucruri. Tu crezi că… nu e normal să fim fericiţi în momentul ăsta?

Braţele lui s-au încordat.

— Ei, nu m-aş apuca acum să anunţ asta în gura mare.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Şi nici nu sunt total fericit. Nu cred că încă m-am împăcat cu toate câte s-au întâmplat. Adam era…

N-a mai continuat, a înghiţit în sec.

— Îmi plăcea Adam, am şoptit eu. Nu mă aştept ca Dee să mă ierte vreodată, dar trebuie s-o văd. Trebuie să mă asigur că e OK.

— O să te ierte. Are nevoie de ceva timp. Vorbea cu buzele pe tâmpla mea, şi inima mea s-a strâns ascultându-l. Dee ştia că ai încercat s-o avertizezi. M-a sunat după ce i-ai spus tu să plece şi i-am zis să aştepte acolo cu Adam, să nu facă nimic, dar ei au parcat maşina puţin mai departe şi s-au întors. Ei au ales să facă asta, şi ştiu că la fel ar face şi acum.

Mă simţeam gâtuită.

— Sunt aşa de multe lucruri pe care eu nu le-aş mai face la fel.

— Ştiu. M-a apucat cu două degete de bărbie şi mi-a dat capul pe spate. Nu e momentul să ne gândim acum la asta. Nu ne ajută cu nimic.

M-am întins spre el şi l-am sărutat.

— Vreau s-o văd pe Dee după ore.

— Ce faci la prânz?

— Altceva decât să mănânc? Nimic.

— Bine. Atunci sărim peste prânz.

— Mergem s-o vedem pe Dee, da?

Zâmbetul lui a devenit uşor pervers.

— Mda, dar mai întâi aş mai avea nişte chestii de făcut, iar acum n-avem suficient timp.

Am ridicat o sprânceană.

— Încerci să bagi în ora aia o cină şi un film?

— Kitten, mintea ta este un loc groaznic şi murdar. Mă gândeam să ne plimbăm, ceva de genul ăsta.

— Glumeţule, am murmurat eu şi am vrut să mă ridic, dar m-a ţinut pe loc.

— Spune-o.

— Ce să spun? am întrebat eu.

— Spune-mi ce mi-ai spus mai devreme.

Inima mi-a sărit în gât. Îi spusesem multe lucruri, dar ştiam ce vrea să audă.

— Te iubesc.

Ochii lui s-au întunecat o secundă, înainte de a mă săruta, şi eram gata să spun că de fapt nu mă interesează toată chestia aia cu s-o-facem-aşa-cum-trebuie.

— Asta mi-am dorit întotdeauna să aud.

— Cuvintele astea două?

— Mereu cuvintele astea două.

*

Vestea despre moartea lui Adam nu ajunsese încă la şcoală, şi nu am vorbit cu nimeni în afară de Lesa şi de Carissa. Varianta oficială era că murise într-un accident de maşină. Varianta asta ar fi fost plauzibilă şi în cazul în care ar fi venit poliţia să pună întrebări. Prietenele mele s-au comportat exact cum mă aşteptam. Au fost o grămadă de lacrimi, şi am fost din nou surprinsă că ochii mei încă mai puteau să plângă.

Daemon m-a împuns o dată cu pixul în timpul orei, ca să-mi reamintească de planurile pentru prânz, şi altă dată fiindcă aşa a vrut. Valuri de sentimente de vinovăţie m-au urmărit toată dimineaţa, alternând cu scurte momente de fericire. Ştiam că şi dacă Dee m-ar ierta, tot nu s-ar schimba nimic. Trebuia să mă împac eu însămi cu rolul pe care îl jucasem în povestea asta.

Dar mai ştiam că nu pot nici să nu mai trăiesc.

Când am intrat la ora de bio, am întâlnit privirea lui Matthew. Buzele i-au tresărit uşor înainte de a deschide manualul. Lesa mi se părea exagerat de afectată de ceea ce îi spusesem. Pe la jumătatea orei, s-a auzit difuzorul şcolii.

Vocea secretarei a răsunat în clasă.

— Domnule Garrison, Katy Swartz este chemată în biroul directorului.

Un fior de nelinişte mi-a înţepat stomacul în timp ce îmi luam rucsacul. Când s-a uitat Lesa la mine, am ridicat din umeri, dar lui Matthew i-am aruncat o privire aproape îngrozită în timp ce ieşeam pe uşă. I-am trimis lui Daemon un SMS de pe telefonul pe care mi-l dăduse mama în dimineaţa aceea şi i-am spus că sunt chemată la director. Nu mă aşteptam să-mi răspundă. Nici măcar nu ştiam dacă are la el telefonul.

Secretara cea căruntă avea o coafură gen Brigitte Bardot şi un pulover de un roz strident. M-am sprijinit de biroul ei, aşteptând să se uite la mine. Când s-a uitat, m-a privit foarte atent prin ochelari.

— Cu ce pot să te ajut?

— Eu sunt Katy. Am fost chemată la director?

— A! A, da, dragă, hai cu mine.

S-a ridicat şi în tonul cu care îmi vorbea am simţit compasiune. S-a îndreptat spre biroul directorului Plummer.

— Pe aici.

Nu se vedea nimic prin gemuleţele din uşă, aşa că nu aveam idee ce mă aştepta acolo; secretara s-a împins în uşă cu toată puterea, ca s-o poată deschide. Am eliminat din viitorul meu eventualitatea oricărui serviciu în cadrul învăţământului, dacă ea nu reuşise să se pensioneze la vârsta asta.

Directorul Plummer stătea la birou, zâmbind cuiva care era aşezat în faţa lui. I-am urmărit privirea şi am fost şocată să văd că era Will.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, aranjându-mi cureaua rucsacului pe umăr.

Will s-a ridicat repede în picioare şi s-a grăbit să vină spre mine. Mi-a prins mâna pe care o aveam liberă.

— Kellie a avut un accident.

— Nu, cred că am gemut. Mă uitam la el cuprinsă de panică. Ce înseamnă asta? Este bine?

A evitat să se uite la mine, cu o expresie îndurerată şi obosită.

— Dimineaţă a plecat de la serviciu şi se pare că a dat peste o porţiune cu gheaţă.

— Cât de grav e?

Vocea îmi tremura. Nu vedeam altceva în faţa ochilor decât pe tata – tata într-un pat de spital, palid şi slăbit, mirosul acela de moarte care atârna de pereţi şi vocile şoptite ale asistentelor… şi apoi manechinul din sicriu, care aducea puţin cu tata, dar nu putea fi el. Şi acum toate amintirile astea să fie despre mama. *E imposibil să se întâmple aşa ceva.*

Will mi-a pus mâna pe după umeri şi m-a întors delicat spre uşă. Am ieşit din birou, dar mi se părea că nu sunt conştientă de nimic.

— E la terapie intensivă. Asta-i tot ce ştiu.

— Trebuie să ştii mai mult de atât. Nici eu nu-mi recunoşteam vocea. E conştientă? Vorbeşte? Are nevoie de operaţie?

El a clătinat din cap şi a deschis uşa. Afară ninsoarea se oprise şi în parcare plugurile curăţau zăpada. Aerul era geros, dar nu îl simţeam. Eram amorţită. Will m-a condus spre un Yukon închis la culoare, pe care nu îl mai văzusem. M-a cuprins o nelinişte şi apoi mi-a trecut prin minte un gând groaznic. M-am oprit la câţiva metri de portieră.

— Ţi-ai luat maşină nouă? am întrebat eu.

El a deschis portiera şi s-a încruntat.

— Nu, dar o folosesc numai iarna. E perfectă pentru drumurile acoperite de zăpadă. Am încercat s-o conving şi pe mama ta să-şi ia una ca asta, în loc de cutia aia afurisită de chibrituri pe care o conduce ea.

Am dat din cap, mă simţeam paranoică şi idioată. Era plauzibil ce spunea el. Multă lumea avea o maşină „de

iarnă” pe aici. Şi cu toate câte se întâmplaseră în ultimul timp, uitasem ce descoperisem despre Will – boala lui.

Am urcat şi după ce mi-am pus centura de siguranţă mi-am strâns rucsacul la piept. Apoi mi-am amintit de Daemon. M-am uitat la telefon şi am văzut că nu-mi răspunsese la mesaj. I-am mai trimis un mesaj scurt în care i-am spus că mama a avut un accident. Că o să-l sun şi o să-i spun mai multe când o să aflu… cât de gravă e situaţia.

Gândul că aş putea s-o pierd îmi tăia respiraţia.

Will şi-a frecat întâi mâinile, apoi a întors cheia în contact. Radioul a pornit imediat. Era o prognoză meteo. Vocea crainicului răsuna veselă din difuzoarele maşinii. Îl uram. Meteorologii urmăreau un front de aer care se forma în sud şi avansa spre nord-est, şi care era aşteptat să intre în Virginia de Vest săptămâna viitoare.

— La ce spital e? am întrebat eu.

— Winchester, a spus el şi s-a întors să ia ceva de pe bancheta din spate.

Mă uitam drept în faţă, încercând să nu intru în panică. O *să fie OK. Trebuie să fie. O să fie OK.* De ce naiba nu ajunseserăm nici acum pe şoseaua principală?

— Katy?

M-am întors spre el.

— Ce?

— Îmi pare tare rău pentru asta, a spus el, cu o figură lipsită de expresie.

— O să fie bine, nu?

Respiraţia mi se tăiase din nou. Poate nu voia să-mi spună cât e de grav. Poate ea a…

— Mama ta o să fie bine.

Nu am avut timp să mă simt uşurată sau să pun la îndoială ce mi-a spus. S-a întins spre mine şi am văzut un ac lung şi sinistru. M-am tras repede spre marginea scaunului, dar nu suficient de repede. Will reuşise să-mi bage acul în gât. Am simţit înţepătura, apoi am simţit o răceală prin vene, după care o senzaţie de arsură.

I-am dat mâna la o parte, sau mi s-a părut că i-am dat-o.

În orice caz, acul nu mai era în mâna lui, iar el se uita la mine plin de curiozitate. Am dus încet mâna la gât. Nu-mi simţeam pulsul, dar bătea nebuneşte în mine.

— Ce… ce-ai făcut?

Cu mâinile pe volan, el a ieşit din parcarea şcolii fără să-mi răspundă. L-am întrebat încă o dată. Cel puţin aşa cred, nu sunt sigură. Şoseaua o vedeam ca prin ceaţă, într-un fel de caleidoscop alb şi cenuşiu. Degetele mi-au alunecat de pe mânerul portierei. Nu puteam să le mai mişc, şi nu mai puteam nici să-mi ţin ochii deschişi.

Nici nu se punea problema să chem Sursa. Vederea a început să mi se întunece şi mă luptam cu toate puterile pe care le mai aveam. Dacă îmi pierdeam cunoştinţa, ştiam că s-a terminat, dar capul îmi cădea mereu pe umăr.

Ultimul gând care mi-a trecut prin minte a fost *Sunt agenţi peste tot.*

Capitolul 34

Când am început să-mi revin, mi se părea că am în cap un toboşar, iar gura mi se uscase. Mai simţisem ceva asemănător o dată, când m-am dus să dorm la o prietenă de-a mea şi am băut amândouă o sticlă întreagă de vin ieftin. Numai că atunci eram înfierbântată şi transpirată, iar acum îngheţam.

Am ridicat capul de pe pătura aspră pe care stăteam culcată şi am deschis puţin ochii. Câteva minute nu am putut să disting decât nişte forme înceţoşate. M-am sprijinit în mâini şi m-am ridicat, dar un val de ameţeală m-a copleşit.

Mâinile şi picioarele mele erau goale. Cineva îmi luase puloverul, cizmele şi şosetele şi mă lăsase doar în blugi şi în tricou. Pielea mi se făcuse de găină fiindcă acolo unde mă aflam eu era o temperatură la limita îngheţului. Îmi dădeam seama că sunt undeva înăuntru. Un fel de bâzâit al becurilor şi nişte voci îndepărtate mă făceau să-mi dau seama măcar de asta.

Într-un târziu mi s-au limpezit şi ochii, şi aproape că mi-am dorit să fi rămas în continuare tulburi.

Eram într-o cuşcă, una care semăna cu un coteţ din ăla mare unde se ţin câinii. Barele groase de metal negru erau aşa de dese, încât printre ele încăpea doar o mână. Poate. M-am uitat în sus, şi mi-am dat seama că nu puteam nici să mă ridic în picioare, şi nici să mă întind complet fără să ating gratiile. Din tavan atârnau cătuşe şi lanţuri. Două dintre ele erau prinse de gleznele mele amorţite şi îngheţate.

Am simţit cum mă cuprinde panica, cu ghearele ei ascuţite, şi am aruncat în jurul meu priviri disperate. Eram înconjurată de cuşti. O substanţă roşu-închis strălucitoare

acoperea partea interioară a zăbrelelor şi cătuşele de la gleznele mele.

Tot încercam să îmi spun că trebuie să rămân calmă, dar nu prea avea efect. M-am tras în spate şi m-am aşezat în fund cât de departe am putut şi am întins mâna, încercând să-mi scot chestiile alea de la glezne. În clipa în care am atins metalul, prin braţe mi-a trecut un curent roşu de durere, care mi-a ajuns până în fundul capului. Am ţipat şi mi-am tras mâinile înapoi.

Groaza mă copleşise cu forţa unui talaz. Am întins mâna spre gratii, şi aceeaşi durere atroce mi-a străbătut tot corpul, aruncându-mă în spate. M-am crispat şi din gât mi-a ieşit un urlet, apoi mi-am strâns mâinile la piept. Recunoşteam durerea. Acelaşi lucru îl simţisem când fumătorul mă atinsese pe obraz cu obiectul ăla.

Am încercat să chem puterea pe care o aveam în mine. Aş fi putut să distrug cuştile astea fără să le ating măcar. Dar în mine nu era nimic. Parcă eram goală, sau desprinsă de Sursă. Neputincioasă. Prizonieră.

În cuşca de lângă mine am văzut cum se răscoleşte şi se ridică o grămadă de material. Nu era un material, era o persoană – o fată. Când s-a aşezat în fund şi şi-a dat la o parte de pe faţa palidă şuviţele lungi şi murdare de păr blond, am crezut că inima o să-mi spargă pieptul.

S-a întors spre mine. Era cam de vârsta mea, poate mai mică sau mai mare cu un an. De la linia părului cobora o vânătaie roşu-albastră urâtă, care îi acoperea tot obrazul stâng. Ar fi fost drăguţă dacă n-ar fi fost aşa de slabă şi de murdară.

A oftat şi a lăsat faţa în jos.

— Eram chiar drăguţă odată.

Îmi citise gândurile?

— Eu…

— Da, îţi pot citi gândurile.

Vocea ei era groasă şi răguşită. S-a uitat în jur, la cuştile goale, apoi şi-a fixat privirea pe uşile duble.

— Tu eşti ca mine, presupun – în proprietatea lui Daedalus. Cunoşti vreun extraterestru? Apoi a râs,

lăsându-şi bărbia ascuţită pe genunchii strânşi la piept. Habar n-ai de ce eşti aici.

Daedalus? Ce dracu' mai era şi asta?

— Nu. Nici măcar nu ştiu unde sunt.

Ea a început să se legene uşor.

— Eşti într-un depozit. E un fel de punct de livrare. Nu ştiu în ce stat e. Când m-au adus aici eram leşinată. A făcut un gest spre vânătaia de pe obraz cu degetele ei subţiri. Nu mă *integram.*

Am înghiţit în sec.

— Eşti o fiinţă umană, nu?

A hohotit iar, sec şi fără veselie.

— Acum chiar nu mai sunt aşa de sigură.

— MA-ul e băgat în chestia asta? am întrebat eu.

Să vorbesc mereu. Dacă vorbesc mereu, n-o să-mi pierd complet minţile.

A dat din cap.

— Da şi nu. Ăia de la Daedalus sunt băgaţi, dar şi ei fac parte din MA. Iar ei se ocupă doar de mine, dar tu…

Ochii ei s-au îngustat. Erau căprui-închis, aproape negri.

— N-am prins decât câteva frânturi de gânduri de la ăia care te-au adus aici. Pe tine te-au adus cu un alt scop.

Asta era foarte reconfortant.

— Cum te cheamă?

— Mo, a hârâit ea, atingându-şi buzele uscate. Toată lumea îmi spune Mo… sau îmi spunea. Pe tine?

— Katy.

M-am târât mai aproape de ea, cu grijă să nu ating gratiile.

— Şi în ce trebuia să te integrezi?

— Nu cooperam. Mo a lăsat capul în jos, ascunzându-şi faţa în părul murdar. Ei nici măcar nu cred că fac ceva rău. Ca şi cum ar fi într-o zonă gri. A ridicat bărbia şi a adăugat: Au mai avut unul aici. Un băiat, dar el nu era ca noi. L-au mutat de aici imediat după ce te-au adus pe tine.

— Cum arăta? am întrebat eu, gândindu-mă că ar fi putut să fie Dawson.

Până să răspundă, s-a auzit o uşă închizându-se undeva

în afara camerei mari şi reci. Mo s-a tras înapoi şi şi-a strâns genunchii la piept cu braţele subţiri.

— Să te faci că dormi când vin ei aici. Cel care te-a adus nu e la fel de rău ca ceilalţi. E mai bine să nu-i provoci.

M-am gândit la fumător şi la partenerul lui. Mi s-a strâns stomacul.

— De…

— Sssst, a şuierat ea. Vin. Fă-te că dormi!

Neştiind ce altceva aş putea face, m-am întors la locul în care mă trezisem şi m-am întins, după care mi-am aşezat braţul peste faţă, ca să pot trage cu ochiul fără ca ei să mă vadă.

Uşa s-a deschis şi am văzut două perechi de picioare în pantaloni negri. Au venit spre cele două cuşti în care eram noi fără să spună un cuvânt. Inima începuse iar să-mi bată cu putere, iar durerea de cap mi se accentua. S-au oprit în faţa cuştii lui Mo.

— Te porţi frumos azi? a întrebat unul dintre ei.

În vocea lui se simţea râsul.

— Sau trebuie să te luăm tare?

— Tu ce zici? s-a stropşit Mo.

Bărbatul a râs şi s-a aplecat. În mâinile lui se legănau nişte cătuşe negre.

— Nu vrem să-ţi stricăm şi partea ailaltă a feţei, drăguţo.

— Vorbeşte în numele tău, a spus piţigăiat celălalt. Javra asta era gata să mă facă să nu mai pot avea copii.

— Mai atinge-mă o dată, a spus Mo, şi n-o să mai poţi.

El a deschis cuşca şi ea s-a repezit imediat la el. Dar nu se putea pune cu ei. Au apucat-o de picioare, au tras-o din cuşcă şi au aşezat-o pe podeaua rece de ciment. Cel care îi vorbise urât a rostogolit-o pe podea şi a izbit-o cu faţa de ciment. A icnit când el i-a pus genunchiul în spate şi i-a tras braţele înapoi. Când i-a pus cătuşele, ea a scos un ţipăt slab.

Nu puteam să stau aşa şi să mă uit. M-am ridicat, încercând să ignor greaţa pe care o aveam.

— Opreşte-te! Nu vezi c-o doare?

Cel care era în spatele ei s-a uitat spre mine şi s-a încruntat când m-a văzut.

— Ia uită-te, Ramirez. Aia s-a trezit.

— Iar aia trebuie să fie lăsată în pace, a replicat Ramirez. Ne dau destui bani ca să ne prefacem că nici nu e aici, Williams. Pune-i alea şi hai să mergem.

Williams a lăsat-o pe Mo, s-a apropiat de cuşca mea şi a îngenuncheat ca să fie la acelaşi nivel cu mine. Era destul de tânăr – poate vreo douăzeci şi ceva de ani. Expresia care se putea citi în ochii lui de un albastru spălăcit m-a îngrozit mai mult decât cuştile. Ce să-mi pună?

— Asta-i frumuşică.

M-am tras înapoi şi mi-am încrucişat mâinile la piept peste materialul subţire al tricoului meu.

— De ce sunt aici?

Vocea mi-a tremurat şi mai tare când i-am văzut privirea.

Williams a râs şi s-a uitat peste umăr.

— Ia uite la asta, pune întrebări.

— Las-o în pace.

Ramirez a ridicat-o de jos pe fata care nu mai zicea nimic. Capul îi atârna în jos, cu părul căzut peste faţă.

— Trebuie s-o ducem pe asta înapoi la centru. Hai.

— Dar am putea să-i curăţăm niţel creierul. Să ne distrăm şi noi puţin.

Am tresărit când am auzit ce a spus. Oare puteau face asta? Puteau să-mi şteargă memoria? Amintirile erau tot ce aveam eu mai de preţ. Ochii mei treceau speriaţi de la unul la altul.

Ramirez a înjurat încet.

— Fă-o, Williams.

Când Williams a început să se ridice, m-am târât mai în spate.

— Stai! Stai! De ce sunt eu aici?

Williams a deschis uşa cuştii cu o cheie mică şi a prins în mână lanţurile. A tras tare de ele, iar eu am căzut pe spate.

— Chiar nu ştiu ce vrea să facă el cu tine, şi nici nu mă

interesează. A început iar să tragă de lanţ. Acum fii cuminte.

Am dat din picioare, ca să-i arăt cât de mult apreciam sfatul lui. Dacă aş fi putut să trec de el… l-am nimerit în bărbie cu piciorul, şi lovitura i-a aruncat capul pe spate. Williams a răspuns cu un pumn în stomacul meu, care m-a făcut să mă încovoiez. Când m-a apucat de încheieturi abia mai respiram, iar el a tras în jos cătuşele din tavanul cuştii, până au ajuns pe podea.

— Nu! a strigat Mo. Nu!

Frica din vocea ei m-a îngrozit şi mai tare, şi am început iar să mă zbat. Era inutil. Williams mi-a prins cătuşele la mâini şi tot universul meu a explodat de durere. Am început să ţip.

Şi nu m-am mai oprit.

*

Ţipetele mele au încetat în momentul în care n-am mai putut să mai scot decât o şoaptă hârâită. Îmi simţeam gâtul ca o rană vie. Acum nu mai ieşeau din mine decât suspine şi gemete necontrolate.

Trecuseră ore bune de când cei doi bărbaţi o luaseră pe Mo. Ore în care nu am simţit altceva decât o durere fioroasă, vie, care îmi străbătea braţele şi îmi reverbera în cap. Aveam impresia că pielea îmi era biciuită permanent, sfâşiată, pentru a ajunge la *ceva* de sub ea.

Din când în când îmi pierdeam cunoştinţa. Momentele acelea în care nu mai ştiam nimic erau o adevărată binefacere, o scurtă relaxare care lua sfârşit repede. Mă trezeam aruncată într-un univers în care durerea ameninţa să-mi ia minţile. De multe ori am crezut că o să mor. Că e imposibil să nu se sfârşească totul la un moment dat, dar valurile de durere veneau întruna, se rostogoleau peste mine, sufocându-mă.

Când au încetat ţipetele, mi s-au oprit şi lacrimile. Am încercat să nu mă mai mişc şi să nu tresar când durerea mă înjunghia. Dar era şi mai rău. Nu mi se mai părea frig. Poate fiindcă nu mai puteam să simt nimic altceva în afară

de suferinţa pe care mi-o provoca lucrul acela care se propaga prin intermediul cătuşelor.

Dar cu toată durerea asta, nu voiam să mor. Voiam să supravieţuiesc.

La un moment dat, s-au deschis uşile. Prea sfârşită ca să mai pot ridica ochii, am privit în gol la gratiile de metal ale cuştii. Oare îmi vor scoate cătuşele? Nu aveam prea mari speranţe.

— Katy…

Am ridicat încet privirea şi am văzut părul grizonant, figura frumoasă şi zâmbetul fermecător cu care îşi făcuse loc în viaţa mea şi în patul mamei mele. Iubitul mamei mele – primul bărbat la care se uitase după moartea tatălui meu. Cred că îl iubea. Asta nu făcea decât să fie şi mai rău. Nu îmi păsa ce însemna pentru mine. Avusesem bănuielile mele mai demult, şi oricum îl antipatizam fiindcă îi luase locul tatălui meu, dar mama… Asta o s-o distrugă.

— Cum te simţi tu atârnată acolo? a întrebat el, de parcă i-ar fi păsat cu adevărat. Am auzit că e dureros – materialul ăla – pentru luxeni şi pentru cei ca tine. E cam singura chestie care poate incapacita complet atât un luxen, cât şi un mutant. Onixul în amestec cu alte câteva pietre, cum ar fi rubinul, poate să provoace asemenea reacţii stranii. Ca şi cum doi fotoni s-ar respinge unul pe celălalt şi ar vrea să iasă afară. Asta se întâmplă în celulele tale mutante.

L-am văzut cum îşi potriveşte zâmbind cravata şi îi slăbeşte uşor nodul.

— Eu sunt ceea ce MA-ul numeşte o cârtiţă, dar sunt convins că ţi-ai dat seama de asta până acum. Eşti o păpuşă isteaţă, dar probabil te întrebi cum mi-am dat seama. În noaptea aia când te-au adus la terapie intensivă după ce ai fost atacată, ţi-ai revenit mult prea repede. Iar MA-ul deja era cu ochii pe tine fiindcă erai aşa de aproape de cei doi Black.

Şi doctor fiind – uau, şi-ar da seama din prima când cineva se vindecă anormal de repede. Dezgustul mă cuprinsese ca o boală. A trebuit să mă chinui mult până când am putut să scot din gură nişte cuvinte hârâite.

— Tu ai început… să te întâlneşti cu mama… mea… ca să mă… supraveghezi? Când am văzut că face cu ochiul, am crezut că o să vomit. Nenorocitul… dracului.

— Ei, am avut şi ceva avantaje din întâlnirile cu mama ta. Să nu mă înţelegi greşit. Eu chiar ţin la ea. E o femeie tare drăguţă, dar…

Voiam să-l bat. Rău de tot.

— Tu… le-ai spus lor… de Dawson şi de Bethany?

El a zâmbit larg, dând la iveală un şir de dinţi perfecţi.

— MA-ul îi monitoriza deja. De câte ori un luxen se apropie de o fiinţă umană, ei îi monitorizează, fiindcă speră ca luxenul să aducă mutaţii omului. Eu locuiam cu părinţii ei atunci când s-a întors din excursia aia. Am avut o bănuială, iar bănuiala s-a confirmat.

— Tu ai fost… bolnav.

A trecut o umbră întunecată prin ochii lui.

— Hmm, ai făcut ceva cercetări. Când a văzut că nu spun nimic, a rânjit. Şi nu voi mai fi niciodată bolnav.

Am clipit des din ochi. Îşi vânduse propria familie.

— Eu i-am adus aici iniţial… şi, în fine, mai departe ştii şi tu. A îngenuncheat, cu capul aplecat într-o parte. Dar cu tine e altceva. Ai făcut febră mai mare, ai răspuns miraculos la ser, şi eşti mai puternică decât Bethany.

— La ser?

— Da. Se numeşte Daedalus, e numit aşa după o divizie din cadrul MA-ului care se ocupă de oamenii cu mutaţii. Au lucrat la el ani de zile – e un amestec de ADN uman şi extraterestru. Ţi l-am injectat prima oară când te-ai îmbolnăvit… Will a râs. Haide, doar nu credeai că ai fi putut să supravieţuieşti unei mutaţii de o asemenea magnitudine fără un pic de ajutor?

Doamne, Dumnezeule…

— Vezi tu, nu toţi oamenii care suferă mutaţii supravieţuiesc schimbărilor sau infuziei de putere care le dezvoltă abilităţile. Asta încearcă şi Daedalus să afle. De ce numai unii – ca tine, ca Bethany şi Blake – reacţionează pozitiv la mutaţie, şi alţii nu. Iar tu, am auzit că tu eşti chiar uimitoare în privinţa asta.

Mi-a injectat ceva? Mă simţeam violată acum la un alt nivel. Furia continua să se acumuleze în mine, punând în umbră durerea.

— De ce? am hârâit eu.

Will părea încântat. Excitat.

— E chiar simplu. Daemon are ceva ce vreau eu, iar tu o să fii garanţia că el o să se poarte frumos destul de mult timp astfel încât această întâlnire să aibă un sfârşit avantajos pentru toate părţile implicate. Şi în afară de tine, mai am ceva pentru care ar face *orice.*

— El… o să te omoare, am spus eu răguşit, strângând din ochi.

— Mă îndoiesc. Iar tu chiar n-ar trebui să vorbeşti, a sporovăit el binedispus. Cred că ţi-au fost afectate corzile vocale pentru totdeauna. Eu am fost jos un timp şi am tot aşteptat să te opreşti din ţipat.

Jos? Mi-am dat seama că e foarte probabil să ne aflăm în depozitul pe care Daemon încercase să-l inspecteze în noaptea aceea când dădusem peste cei doi ofiţeri. El a fixat cătuşele ca să facă mai bine contact cu pielea mea, în timp ce eu mă zbăteam fără odihnă şi suspinam. Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa câteva clipe, fiindcă atunci când am deschis ochii, Will se aplecase mai aproape de mine.

— Ştiai că luxenii pot să vindece mai bine atunci când persoana este rănită mai recent, şi cu cât trece mai mult timp între momentul rănirii şi cel al vindecării, cu atât efectul e mai slab? Aşa că, după mine, el n-o să poată să-ţi rezolve problema asta cu vocea.

Am respirat chinuit şi dureros, şi am simţit că mi se jupoaie gâtul.

— Du-te… dracului.

Will a râs.

— Nu fi supărată, Katy. Chiar nu vreau să-i fac niciun rău. Nici ţie. Dar trebuie să fii docilă cât timp negociez eu cu Daemon. Iar dacă face cum spun eu, o să plecaţi amândoi teferi de aici.

Un curent neaşteptat de durere m-a zguduit, tot corpul mi-a înţepenit şi am rămas fără aer. Într-adevăr, mi se

părea că celulele mele se izbesc una de alta, încercând să scape.

El s-a ridicat, cu pumnii strânşi.

— Eram gata să cred că în weekendul ăsta am pierdut totul. Pot să-ţi închipui ce m-am enervat când am auzit că Vaughn a murit. Trebuia să mi te aducă de atunci. Amărâtul ăla de băiat habar n-avea că exact unchiu-său îi sabota toată treaba pe care i-o dăduse Nancy. Will a râs şi şi-a trecut degetele peste gratii. Destul de încurcată situaţia, dacă stai să te gândeşti. Vaughn ştia că Nancy se va enerva, şi cel mai probabil îl va elimina pe micul prieten extraterestru al lui Blake. Deşi nu ar fi cazul să vorbesc tocmai eu, când şi eu i-am turnat pe Bethany şi pe Dawson. Trebuia să fi încercat să fac şi cu ei asta, dar nu m-am gândit. Dawson seamănă foarte bine cu frate-său. Ar fi făcut orice pentru Bethany.

Furia mea a izbucnit mai puternică decât durerea, şi mă ardea la fel de tare.

— Tu…

El s-a oprit în faţa cuştii.

— Din câte ştiu eu, deocamdată nu a mers.

Chiar nu aveam idee despre ce vorbeşte, dar lucrurile începeau să se lege. Will îşi trădase propria nepoată. Chitanţele de bancă pentru transferurile de bani erau acum clare. Will îl plătise pe Vaughn, dar pentru ce? Nu ştiam. Indiferent ce ar fi fost, se pare că fusese de ajuns ca să îl facă pe Vaughn să lucreze împotriva MA-ului, asta explica şi faptul că Vaughn îl împiedicase pe Blake să îi spună lui Nancy despre progresele mele.

— Nu-ţi face probleme. Daemon e deştept. Will răsucea în mână telefonul meu. O să-ţi răspundă la mesaje. Şi hai să spunem că răspunsul meu o să-l aducă aici.

Am încercat să mă concentrez, cu toată durerea, să înţeleg ce spune.

— Ce vrei… de la el?

Will a pus deoparte telefonul şi s-a prins cu mâinile de gratiile care mă torturau. S-a uitat la mine şi am văzut în ochii lui aceeaşi excitaţie, o încântare copilărească.

— Vreau să mă facă mutant.

Capitolul 35

M-aş fi aşteptat la orice. Puteam să cred că vrea să-l pună pe Daemon să distrugă un oraş întreg sau să jefuiască o bancă pentru el, dar să-l facă mutant? Dacă durerea nu mi-ar fi sfâşiat trupul, aş fi râs la o asemenea absurditate.

Will probabil că mi-a intuit gândurile, fiindcă s-a strâmbat.

— Tu nici măcar n-ai idee ce chestii ai putea să faci. Dacă ai puterea să-i faci pe oameni să facă ce vrei tu, atunci banii şi prestigiul nici nu mai contează. Când ai putea să nu te mai îmbolnăveşti niciodată? Când niciun extraterestru şi nicio fiinţă umană nu te-ar mai putea opri? Îşi încleştase mâinile aşa de tare, încât i se albiseră încheieturile. Tu nu înţelegi, fetiţo. Da, bine, l-ai văzut şi tu pe taică-tău murind de cancer, şi sunt convins că a fost groaznic pentru tine, dar tot nu-ţi dai seama cum este când propriul tău corp se întoarce împotriva ta, când fiecare zi e o luptă pentru supravieţuire… S-a îndepărtat de cuşcă şi a continuat: Boala şi apropierea de moarte schimbă omul, Katy. Aş face orice ca să nu mai fiu niciodată aşa de slab şi neajutorat cum am fost. Şi cred că şi tatăl tău, dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut la fel.

M-am cutremurat.

— Tatăl meu… niciodată… n-ar fi făcut rău cuiva…

Will a zâmbit.

— Naivitatea ta n-are limite.

Nu era naivitate. Îl cunoşteam bine pe tata şi ştiam ce ar fi putut să facă. Un alt val de durere cumplită m-a silit să închid ochii. Când s-a mai liniştit, am perceput o altă senzaţie.

Daemon era acolo.

Ochii mei s-au îndreptat spre uşă, iar Will s-a întors şi el spre uşă plin de speranţă, chiar dacă nu se auzise niciun zgomot.

— E aici, nu-i aşa? Tu poţi să-l simţi.

Din voce se vedea că e uşurat.

— Toată lumea a bănuit că el e, dar nu puteam să ne pripim. Abia când Blake l-a omorât pe Adam şi era gata s-o omoare şi pe Dee am avut confirmarea că e Daemon. S-a uitat iar la mine. Ar trebui să fii mulţumită că lanţul probelor se încheie cu mine. Când se rezolvă chestia asta, o să ne vedem cu toţii de drum. Dacă Nancy ar şti ce facem noi aici, niciunul n-ar mai pleca în seara asta. S-a uitat peste umăr, apoi mi-a spus: Trebuie să ţii minte o adresă: Strada Speranţelor numărul 1452, Moorefield. Acolo o să găsească ce caută. Are timp până la miezul nopţii, după aia nu mai e valabil.

Mi-am amintit adresa pentru că era scrisă pe chitanţa pe care o găsisem la Vaughn, dar discuţia asta mi se părea fără rost. Eram convinsă că Daemon o să-l trimită direct în viaţa lui viitoare. Chiar atunci s-au deschis uşile duble, izbindu-se de pereţii albi de ciment. Daemon a intrat în cameră, cu capul uşor aplecat şi cu ochii ca nişte globuri de lumină. Chiar şi în starea în care eram puteam simţi puterea care iradia din fiinţa lui. Nu era o putere de luxen, ci una *umană* – una născută din disperare şi durere.

S-a uitat la Will şi l-a abandonat rapid. Privirea lui m-a căutat pe mine şi m-a găsit. Pe chipul lui se puteau citi o mulţime de emoţii. Aş fi vrut să spun ceva, dar trupul meu a vrut să se apropie de el. A fost o mişcare inconştientă, şi din cauza asta cătuşele de onix au intrat şi mai mult în contact cu pielea mea. Căzută acolo pe podeaua cuştii, am deschis gura într-un urlet mut.

Daemon s-a repezit spre mine. Nu aşa de repede cum se putea el mişca. A apucat în mână gratiile cuştii şi a sărit înapoi cu un şuierat.

— Ce-i *asta*?

S-a uitat la mâinile lui şi apoi din nou la mine. Durerea estompase lumina din ochii lui.

— Onix amestecat cu rubin şi hematit, a răspuns Will. O frumoasă combinaţie care nu e prea bună pentru luxeni şi hibrizi.

Daemon s-a uitat la Will.

— O să te omor.

— Nu, nu prea cred. Will s-a dat totuşi un pic mai în spate, demonstrând că nu era chiar aşa de sigur pe planurile lui. Onixul acoperă toate intrările în clădirea asta, aşa că ştiu că nu poţi să-ţi foloseşti puterile şi lumina. Tot eu am şi cheile de la cuşcă şi de la cătuşele alea. Şi numai eu pot să le ating.

Daemon a scos un sunet ca un mârâit.

— Poate nu chiar acum, dar o s-o fac. Fii convins de asta.

— Iar tu trebuie să fii convins că în ziua aia o să fiu pregătit. Will s-a uitat la mine, cu o sprânceană ridicată. Ea stă de ceva timp aici. Cred că înţelegi ce înseamnă asta. Nu vrei să grăbim puţin lucrurile?

Fără să-l ia în seamă, Daemon s-a apropiat de cuşcă din cealaltă parte şi a îngenuncheat. Am întors capul spre el, iar el s-a uitat la mine cu intensitate.

— O să te scot de acolo, Kitten. Îţi jur.

— Oricât de dulce e declaraţia asta a ta, trebuie să ştii că n-ai s-o poţi scoate de acolo decât dacă faci ce zic eu, şi nu avem decât… – s-a uitat la Rolexul lui – cam treizeci de minute până să vină ofiţerii din celălalt schimb, şi dacă eu intenţionez să vă dau drumul, ei n-o să facă la fel.

Daemon a ridicat capul, cu muşchii obrazului tresărind.

— Ce vrei?

— Vreau să mă transformi în mutant.

El s-a uitat la Will un moment, apoi a râs sumbru.

— Eşti nebun?

Ochii lui Will s-au îngustat.

— Nu sunt obligat să-ţi dau ţie explicaţii. Ei i-am spus. O să-ţi povestească. Vreau să mă schimbi. S-a întins spre cuşcă, apucând lanţurile în pumn. Vreau să mă faci aşa ca pe ea.

— Nu-ţi imaginezi că pot să fac asta doar strâmbând

niţel din nas.

— Ştiu cum funcţionează chestia. A rânjit. Trebuie să fiu rănit. Iar tu trebuie să mă vindeci, după care mă ocup eu de ceea ce urmează.

Daemon a scuturat capul.

— Adică ce urmează?

Will s-a uitat iar la mine şi a zâmbit.

— O să-ţi spună Katy.

— O să-mi spui tu chiar acum, a spus el ameninţător.

— Sau nu.

Will a tras de lanţuri, iar eu m-am încovoiat de durere.

Ţipătul meu nu era decât un vaier slab, dar Daemon a sărit în sus.

— Opreşte-te! a urlat el. Lasă lanţurile.

— Dar nici măcar n-ai auzit ce ofertă îţi fac.

A tras iar de lanţuri, iar eu înotam în valuri de durere.

Mi-am pierdut cunoştinţa pentru câteva clipe, iar când mi-am revenit, Daemon era în faţa cuştii, scos din minţi, cu ochii holbaţi.

— Lasă lanţurile, a spus el. *Te rog.*

Mi s-a rupt inima. Daemon nu se ruga niciodată de cineva.

Will a dat drumul lanţurilor, iar eu m-am prăvălit pe podea. Durerea era tot acolo, dar nu se compara cu cea pe care o simţisem cu câteva secunde în urmă.

— E mult mai bine aşa.

Will s-a apropiat de cuşca în care fusese Mo.

— Uite care-i treaba. Tu mă faci mutant, iar eu îţi dau cheia de la cuşcă, dar să ştii că nu sunt prost, Daemon.

— Nu eşti? a scrâşnit Daemon.

Colţurile gurii lui Will au tresărit nervos.

— Trebuie să mă asigur că nu vii după mine după ce plec de aici, şi sunt convins că imediat ce ai elibera-o pe ea din cuşcă ai face asta.

— Sunt aşa de previzibil? A zâmbit plin de el şi şi-a luat şi postura aia arogantă pentru care era celebru, dar eu ştiam că este încordat ca un arc. Poate o să vreau să fac alt joc.

Will a oftat exasperat.

— Când o să plec de aici, tu n-o să vii după mine. Avem mai puţin de douăzeci de minute să facem asta, iar apoi o să ai la dispoziţie doar o jumătate de oră ca să ajungi la adresa pe care i-am dat-o lui Katy.

Daemon s-a uitat repede la mine.

— E o vânătoare de oameni? Mă înnebunesc după asta.

Întotdeauna face pe deşteptul, m-am gândit eu, *chiar şi în cele mai groaznice situaţii.* Cred că de fapt îl iubeam pentru asta.

— Posibil.

Will s-a apropiat cu băgare de seamă de el şi a scos un pistol de la spatele pantalonilor. Daemon a ridicat doar din sprânceană, dar inima mea a început să bubuie.

— După ce îi dau drumul din cuşcă, o să ai de ales. Ai putea să vii după mine, sau ai putea să te duci să obţii ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna.

— Ce? Un tatuaj pe fund cu faţa ta?

Obrajii lui Will s-au înroşit de furie.

— Fratele tău.

Toată aroganţa lui Daemon a dispărut. A făcut un pas înapoi.

— Ce?

— Am plătit o groază de bani ca să-l ţin undeva de unde ar putea „să scape”. În plus, mă îndoiesc că se vor apuca să-l caute. Will a zâmbit rece. S-a dovedit că e inutil. Dar tu… tu, în schimb, eşti mai puternic. O să reuşeşti ce n-a putut el să facă niciodată până acum.

Mi-am umezit buzele.

— Ce… n-a reuşit?

Daemon a tresărit auzindu-mă şi a întors repede capul spre mine, cu ochii îngustaţi, dar Will a început să vorbească.

— Ani de zile l-au obligat să transforme oameni. N-a mers. Nu e aşa de puternic ca tine, Daemon. Tu eşti altfel.

Daemon a luat o gură de aer. Will îi oferea tot ce îşi dorise vreodată – i-l oferea pe fratele lui. Era imposibil să refuze această ofertă. Şi se lupta să pară în continuare

impasibil. Pentru Will, faţa lui era lipsită de expresie, dar eu ştiam ce simte, din felul în care îşi încleştase fălcile, din sclipirea pe care o aveau ochii lui, din buzele strânse. Era prins între bucurie şi frica de a crea pe cineva care în cele din urmă ar putea să-i distrugă pe toţi cei pe care îi iubea. Cineva care ar fi rămas pentru totdeauna lipit de el – şi de mine. Dacă Daemon îl vindeca pe Will, vieţile lor ar fi fost legate pentru totdeauna.

— Aş prefera să te vânez pe tine şi să-ţi rup toate oasele pentru ce ai făcut, a spus Daemon într-un târziu. Să-ţi sfâşii carnea bucată cu bucată şi să ţi-o bag pe gât pentru ce i-ai făcut lui Kat. Dar fratele meu e mai important decât răzbunarea.

Vizibil speriat de vorbele lui, Will a pălit.

— Speram şi eu că asta o să fie decizia ta.

— Ştii, trebuie să fii rănit ca să pot să te vindec.

Will a dat din cap şi a îndreptat pistolul spre picior.

— Ştiu.

Daemon părea dezamăgit.

— Speram să-mi dai voie să te rănesc cu mâna mea.

— Da, dar nu cred că o să se întâmple asta.

Ce s-a întâmplat apoi a fost de-a dreptul macabru. Pe de o parte aş fi vrut să nu mă uit, să-mi văd de durerea mea, dar nu am rezistat. L-am privit pe Will cum îşi trage uşor mâna înapoi şi după un minut s-a împuşcat în picior. N-a scos niciun sunet. Mi se părea ceva în neregulă, nu mă refer la situaţia mea, dar apoi Daemon şi-a pus mâna pe braţul lui Will. Onixul nu îi blocase puterea de vindecare. Ar fi putut să-l lase acolo, să sângereze până la moarte, dar n-ar fi putut să treacă de bariera de onix ca să mă poată elibera.

Mi-am pierdut din nou cunoştinţa, nu mai puteam să mă lupt cu durerea. După ce mi-am revenit, l-am văzut pe Will descuind uşa cuştii. S-a întins peste mine, sănătos şi întreg, şi a descuiat şi lanţurile. Cătuşele au alunecat de pe încheieturile mele, şi eram gata să încep să plâng când am văzut asta.

Ochii lui Will s-au întâlnit cu ai mei.

— Te sfătuiesc să nu-i povesteşti mamei tale nimic despre *asta.* La urma urmelor, aş putea s-o ucid. A zâmbit, fiindcă obţinuse ce voia. Poartă-te frumos, Katy.

Apoi a ieşit din cuşcă şi apoi din încăpere. Nu ştiam cât timp mai aveam. Nu putea fi mai mult de zece minute. Am încercat să mă ridic în fund, dar braţele nu mă ascultau.

— Daemon…

— Sunt aici. Şi chiar era. A intrat cu prudenţă în cuşcă şi m-a ajutat să ies. Gata, Kitten, am eu grijă de tine. S-a terminat, mi-a spus.

Căldura vindecătoare era în mâinile lui, ajutându-mă să-mi recapăt forţa. Când m-a ridicat şi am putut să stau în picioare, i-am îndepărtat uşor mâinile. După ce trebuise să-l vindece şi pe Will, ştiam că nu mai are aşa de multă putere. Iar ofiţerii trebuiau să apară de acum, aşa că nu aveam prea mult timp să ajungem la Dawson.

— Mă simt bine, am şoptit eu cu voce răguşită.

El a scos un sunet ciudat din gât, mi-a cuprins obrajii în palme şi şi-a pus buzele pe buzele mele. Am închis ochii, scufundându-mă în atingerea lui. Când s-a retras, amândoi rămăseserăm fără aer.

— Ce ai făcut? am spus eu, clipind nedumerită la auzul propriei mele voci.

Daemon şi-a lipit fruntea de fruntea mea şi am simţit cum zâmbeşte cu gura pe buzele mele.

— Ca să se producă o mutaţie, ambele părţi implicate trebuie *să vrea* asta, Kitten. Îţi aminteşti ce spunea Matthew? Nu m-am implicat prea mult, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ca să nu mai zic că el ar fi trebuit să fie mult mai rănit, aproape să moară. Aşa că mutaţia probabil n-o să se producă. Cel puţin nu aşa cum crede el.

Am râs, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră, iar râsul meu a sunat gâjâit.

— Eşti un geniu malefic.

— Cred şi eu, a spus el, cu ochii la mine şi cu degetele împletite cu ale mele. Eşti sigură că te simţi bine? Vocea ta…

— Da, am şoptit eu. O să fiu OK.

M-a sărutat din nou, delicat şi apăsat, şi parcă a şters cu totul orele alea pe care le petrecusem aici, deşi eram sigură că o să le ţin minte multă vreme, ca pe cele mai întunecate momente din viaţa mea. Dar pentru o clipă am fost departe de locul ăsta groaznic şi nu am mai auzit ticăitul ameninţător al timpului deasupra noastră, iar eu eram în siguranţă în braţele lui. Preţuită. Iubită. Eram împreună. Două jumătăţi ale aceluiaşi atom lipite la loc pentru a crea unul care era infinit mai puternic.

Daemon a suspinat cu gura lipită de a mea şi am simţit că zâmbeşte cu adevărat.

— Acum hai să-l recuperăm pe fratele meu.

Capitolul 36

Cizmele şi puloverul meu erau „dispărute în misiune”, aşa că Daemon şi-a scos puloverul lui şi a rămas numai într-un tricou de bumbac şi în blugi. Cu încălţămintea nu se putea face nimic. Dar puteam să supravieţuiesc şi aşa, totuşi. Nişte picioare îngheţate erau chiar o plăcere în comparaţie cu ceea ce trăisem mai devreme.

Fără să mai pierdem timpul, Daemon m-a luat în braţe şi ne-am grăbit să ieşim din depozit. De cum am ieşit afară şi nu am mai fost afectaţi de onix, am simţit vântul rece care îmi muşca obrajii, fiindcă Daemon se mişca rapid spre maşină. Câteva secunde mai târziu îmi fixa centura de siguranţă.

— Pot s-o fac şi eu, am bolborosit eu, apucând închizătoarea de metal.

El a avut o ezitare văzând cât de tare îmi tremură mâinile, dar apoi a dat din cap. Într-o clipită a fost la volan şi a întors cheia în contact.

— Eşti gata?

După ce am reuşit să fixez centura, m-am lăsat pe scaun, cu respiraţia tăiată. Onixul făcuse ceva mai mult decât să blocheze Sursa. Mă simţeam de parcă aş fi urcat pe Everest cu cincizeci de kilograme atârnate în spate. Nu puteam să-mi dau seama cum de avea încă Daemon aşa de multă putere, mai ales după ce îl vindecase pe Will, chiar dacă numai pe jumătate.

— Puteai să mă laşi pe mine, mi-am dat eu seama deodată. Ai fi mai rapid… fără mine.

Daemon a ridicat sprâncenele, în timp ce încetinea ca să ocolească marile containere de gunoi.

— Nu te las.

Ştiam cât de nerăbdător era să ajungă la clădirea de

birouri – la Dawson.

— O să fiu OK. Pot să stau în maşină şi… tu poţi să faci chestia aia cu super-viteza.

El a clătinat din cap.

— Nicio şansă. Avem timp.

— Dar…

— Nu fac asta, Kat. A ţâşnit în viteză din parcare. Nu te las singură. Nici măcar o secundă, OK? Avem timp. Şi-a dat cu mâna de pe frunte şuviţele negre de păr, şi a strâns fălcile, apoi a spus: Când am primit mesajul despre mama ta, şi am văzut că nu îmi mai răspunzi, m-am gândit că poate eşti deja la spital în Winchester, aşa că am sunat acolo şi mi-au spus că mama ta nu era internată.

M-am simţit uşurată. Deci mama era bine.

Daemon a scuturat capul.

— M-am gândit la ce poate fi mai rău – că au pus mâna pe tine. Şi eram gata să rup în bucăţi tot oraşul ăsta nenorocit. După aia am primit SMS-ul de la Will… aşa că, nu, nu te scap nicio secundă din ochi.

Mă durea sufletul. Cât timp am fost în cuşcă, din cauza panicii, nu am avut timp să mă gândesc deloc dacă Daemon ştie ce se întâmplă, dar acum ştiam că orele acelea trebuie să fi fost pentru el un adevărat iad şi o amintire a zilelor care trecuseră după presupusa moarte a lui Dawson. Inima mea plângea pentru el.

— Sunt OK, am şoptit eu.

El s-a uitat la mine dintr-o parte, în timp ce gonea pe autostrada care ducea spre est. Dacă nu îl oprea poliţia din cauza vitezei, era un miracol.

— Eşti sigură?

Am dat din cap, ca să nu mai vorbesc fiindcă intuiam că vocea mea afectată îi va atrage atenţia.

— Onix, a zis el, strângând mai tare volanul. Nu l-am mai văzut de ani buni.

— Ştiai ce proprietăţi are?

Am vorbit încet, ca să nu se audă aşa tare hârâitul vocii.

— Atunci când eram în perioada de integrare, am văzut că l-au folosit cu unii care le făceau probleme, dar eram

mic. Ar fi trebuit totuşi să îl recunosc atunci când l-am văzut prima dată. Numai că nu am crezut că poate să aibă o asemenea putere şi folosit la gratii şi lanţuri. Şi nu ştiam că are efect şi asupra ta.

— A fost…

Am renunţat să mai continui şi am respirat adânc. Fusese cea mai groaznică durere pe care o simţisem în viaţa mea. Cred că era ca durerile naşterii plus cele de la o operaţie fără anestezie. Ca şi cum celulele mutante din mine încercau să se elibereze, izbindu-se unele de altele. Ca şi cum eram sfâşiată pe dinăuntru – cel puţin asta era senzaţia.

Iar gândul că mai sunt şi alţii care au suferit ca mine făcea să mi se strângă stomacul. În felul ăsta îi controlau pe luxeni, pe cei care le făceau probleme? Era inuman şi atroce. Nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie ca să-ţi dai seama că aşa îl controlaseră şi pe Dawson… şi pe prietenul lui Blake. Pe Dawson îl ţineau captiv de mai bine de un an, iar pe Chris, cine ştie de când?

Ore – eu nu am stat decât câteva ore în cuşca de onix. Ore pe care n-o să le uit până la moarte, dar fuseseră numai ore, iar alţii au trăit asta ani de zile, probabil. În acele ore, părţi din sufletul meu se întunecaseră… se împietriseră. Au fost momente în care aş fi făcut *orice,* numai să se oprească. Ştiind toate astea, nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce se întâmplase cu ceilalţi – ca Dawson.

Eram cuprinsă de nelinişte. Nu puteam să suport ideea că Daemon ar fi putut să treacă prin asta. Prins în cuşcă cu nişte dureri care par fără sfârşit – neputinţa care s-ar fi insinuat încet-încet în el, durerea care l-ar fi transformat într-o cu totul altă persoană. N-aş fi putut să trăiesc cu asta.

— Kat?

Se simţea îngrijorare în vocea lui.

Acele ore, tot ce aflasem în orele alea, mă schimbase. Nu. Începusem să mă schimb dinainte – de la cineva care ura confruntările, în cineva care voia să se antreneze ca să

capete putere să lupte… şi să ucidă. Cât de cinstită eram eu înainte, acum ajunsesem să-i mint cu uşurinţă pe cei la care ţineam. Sigur, îi minţeam ca să-i protejez, dar minciuna e tot minciună. Acum eram mai îndrăzneaţă, mai curajoasă. Erau şi schimbări în bine.

Şi nu mă îndoiam nicio secundă că aş fi fost în stare să ucid fără nicio ezitare ca să-l protejez pe Daemon sau pe cei pe care îi iubeam. Vechea Katy nici nu şi-ar fi imaginat una ca asta.

Acum eram scufundată complet într-o zonă gri – busola mea morală era ambiguă.

Trebuia să-i spun neapărat ceva.

— Blake şi cu mine nu suntem chiar aşa de diferiţi.

— Ce?

Daemon s-a uitat la mine aspru.

— Tu n-ai nimic în comun cu jigo…

— Ba da. Am, i-am spus şi m-am întors spre el. El a făcut tot ce a putut ca să-l protejeze pe Chris. A trădat oameni. A minţit. A ucis. Şi acum înţeleg. Nu spun că e bine că a făcut aşa, dar înţeleg perfect. Eu… şi eu aş face *orice* ca să te protejez pe tine.

S-a uitat la mine ca şi cum ceea ce n-am spus rămăsese suspendat cumva în aer şi a trebuit să treacă ceva timp până să înţeleagă. Nu eram sigură dacă ceea ce eram acum era o versiune îmbunătăţită a mea. Şi nu eram sigură că asta nu va schimba felul în care Daemon m-a privit până acum, dar trebuia să ştie.

Daemon a întins spre mine mâna, împletindu-şi degetele cu ale mele. A rămas cu ochii la drumul întunecat, lipindu-mi mâna strâns de coapsa lui.

— Tot nu eşti ca el, fiindcă tu nu ai răni totuşi pe cineva nevinovat. Ai face alegerea corectă.

Nu eram prea convinsă de asta, dar convingerea lui a stârnit iar lacrimile din ochii mei obosiţi. Am clipit, încercând să le opresc, şi i-am strâns mâna. Daemon nu spusese asta, dar ştiam că nici el n-ar fi făcut „alegerea corectă” dacă cineva drag ar fi fost în pericol. Nu făcuse „alegerea corectă” atunci când ne-au prins la depozit cei

doi ofiţeri.

— Şi cu Will? Ce… ce crezi tu că o să se întâmple cu el?

Daemon a mârâit.

— Doamne, chiar vreau să-l distrug, dar uite care-i chestia, în cel mai rău caz, o să vină după noi în momentul când o să vadă că urmele mutaţiei încep să dispară, şi asta o să-l înfurie. Dacă o să se întâmple aşa, o să am atunci grijă de el.

Am ridicat o sprânceană. Pentru mine, cel mai rău caz era dacă se întorcea sub orice formă – normal sau mutant sau cum o fi – şi se apropia iar de mama.

— Şi tu crezi că mutaţia nu poate să aibă loc?

— Dacă Matthew are dreptate, nu. Adică, am vrut s-o fac, ca să te scap pe tine de acolo, dar asta n-a fost o voinţă reală şi profundă. Atinsese o arteră, dar nu era pe moarte. Mi-a aruncat o privire. Ştiu la ce te gândeşti. Că dacă s-ar fi produs mutaţia, acum am fi conectaţi cu el.

Vindecarea lui Will fără să ştie sigur care va fi rezultatul fusese un mare risc şi sacrificiu pentru Daemon.

— Da, am recunoscut eu.

— Acum nu mai e nimic de făcut, trebuie să aşteptăm şi să vedem.

— Mulţumesc. Mi-am dres vocea, dar nu s-a schimbat nimic. Îţi mulţumesc că m-ai scăpat de acolo.

Daemon nu a răspuns, dar degetele lui s-au strâns în jurul degetelor mele şi parcă m-au adus la realitate. I-am povestit de Daedalus şi, aşa cum mă şi aşteptam, nu auzise de asta. Mica discuţie pe care am purtat-o în drum spre clădirea de birouri mi-a slăbit şi mai mult vocea, şi de fiecare dată când cuvintele mele se încheiau cu un hârâit, Daemon tresărea. Mi-am rezemat capul pe spătarul scaunului, forţându-mă să-mi ţin ochii deschişi.

— Te simţi bine? m-a întrebat Daemon când ne-am apropiat de strada Speranţelor.

Mi se părea că zâmbetul meu e cam nesigur.

— Da, sunt bine. Nu-ţi face probleme în legătură cu mine acum. Totul…

— Totul se va schimba.

A tras maşina în spatele pieţei şi a frânat. Şi-a eliberat mâna din mâna mea şi a oprit motorul. A respirat adânc şi s-a uitat la ceasul de la bord. Mai aveam cinci minute.

Cinci minute să-l scoată pe Dawson de acolo, dacă întradevăr Will spusese adevărul.

Cinci minute nu erau nici pe departe suficiente pentru a pregăti o acţiune de felul ăsta.

Mi-am scos centura de siguranţă, ignorând slăbiciunea care îmi înmuia oasele.

— Hai să facem asta.

Daemon a clipit.

— Nu trebuie să vii şi tu cu mine. Ştiu… eşti obosită.

Nici nu îmi trecea prin cap să-l las pe Daemon să treacă singur prin asta. Niciunul dintre noi n-avea habar ce ne aştepta înăuntru, sau în ce situaţie se afla Dawson. Am deschis portiera şi am clipit de durere când am simţit în picioare mii de ace.

Daemon a fost în secunda următoare lângă mine, mi-a luat mâna şi s-a uitat în jos spre mine, căutându-mi ochii.

— Mulţumesc.

Am zâmbit chiar dacă simţeam că mi se întoarce stomacul pe dos. În timp ce ne îndreptam spre uşile din faţă, am început să spun o mini-rugăciune, pentru oricine ar fi putut s-o asculte. *Te rog, nu lăsa să se termine prost. Te rog, nu lăsa să se termine prost.* Fiindcă în realitate toată chestia asta ar fi putut să se termine prost în atâtea feluri, încât mi-era groază să mă gândesc.

Daemon a întins mâna spre mânerul uşilor duble de sticlă şi, surpriză, surpriză, nu erau încuiate. Mi s-au trezit toate suspiciunile. Mult prea uşor, dar acum, dacă ajunsesem până aici…

M-am uitat în sus şi am văzut o bucată de onix încastrată în cărămidă. Odată ce intram înăuntru, nu mai aveam nicio putere, în afară de puterea de vindecare. Dacă era o capcană, atunci n-aveam nicio şansă.

Am intrat înăuntru. În dreapta, sistemul de alarmă era luminat verde, ceea ce înseamnă că nu fusese pornit. Câţi bani o fi investit Will în toată povestea asta? Gardienii de

la depozit, Vaughn şi toţi ceilalţi pe care a trebuit să-i plătească să lase clădirea de birouri nepăzită?

Înseamnă că banii nu erau deloc o problemă pentru el. La naiba, o turnase şi pe nepoată-sa.

Holul de la intrare semăna cu toate holurile dintr-o clădire de birouri. Birouri în formă de semicerc, plante artificiale şi gresie ieftină. Era o uşă care ducea spre scări şi care, ce să vezi, fusese lăsată deschisă. M-am uitat la Daemon şi l-am strâns de mână. Nu îl văzusem niciodată aşa de palid, cu faţa aşa de dură încât putea sparge o bucată de marmură.

Într-un fel, destinul lui îl aştepta sus. Viitorul lui.

Şi-a îndreptat umerii, am pornit spre uşă şi am început să urcăm scările cât de repede puteam. Când am ajuns sus, picioarele îmi tremurau de oboseală, dar frica şi nerăbdarea îmi umpluse sângele cu adrenalină.

La ultimul etaj era o uşă închisă. Deasupra ei era iar o piatră de onix – un semn clar. Daemon mi-a dat drumul la mână şi a apucat mânerul cu mâna tremurând uşor.

Mi se oprise respiraţia când a deschis uşa. Prin capul meu treceau imagini ale reuniunii imediate. O să fie lacrimi şi strigăte de bucurie? Oare Dawson va fi capabil să-şi recunoască fratele? Sau era doar o capcană care abia aştepta să se închidă în urma noastră?

Camera era întunecată, doar o rază de lună pătrundea printr-o fereastră. La perete erau două fotolii, un televizor într-un colţ şi o cuşcă imensă în mijlocul camerei, dotată cu acelaşi gen de cătuşe care fuseseră şi în cuşca mea.

Daemon a păşit încet în cameră, cu mâinile căzute pe lângă corp. Spatele i s-a îndreptat şi din el au ieşit aburi fierbinţi.

Cuşca… cuşca era goală.

Pe de o parte, nici nu voiam să procesez ce însemna asta, nu puteam să las gândul ăla groaznic să se nască şi să crească. Mi s-a strâns stomacul, iar lacrimile au început să-mi ardă gâtul.

— Daemon, am hârâit eu.

El a mers către cuşcă, a stat acolo un moment, apoi a

îngenuncheat, punându-şi fruntea pe mână. Corpul i se scutura de un cutremur. M-am dus repede lângă el şi i-am atins cu mâna spatele rigid. Muşchii lui s-au încordat sub atingerea mea.

— El… m-a minţit, a spus Daemon, cu voce răguşită. Ne-a minţit.

Era aşa de dureros, să ajungi aşa de aproape, să speri că în câteva secunde o să-ţi revezi fratele. Era genul acela de suferinţă din care nu mai poţi să-ţi revii. Nu era nimic de spus. Niciun cuvânt n-ar fi ajutat în situaţia asta. Sentimentul de pustietate din sufletul meu nu era nimic în comparaţie cu ce simţea Daemon.

Mi-am înghiţit plânsul, am îngenuncheat lângă el şi mi-am pus obrazul pe spatele lui. Oare Dawson fusese vreodată aici? Era foarte posibil să fi fost la depozit, din ce îmi spusese Mo, dar dacă fusese acolo, acum sigur nu mai era.

Iar nu mai era.

Daemon a sărit în sus. Luată prin surprindere, m-am dezechilibrat, dar el s-a răsucit repede, m-a prins înainte de a cădea şi m-a tras în picioare. Inima mi s-a oprit şi apoi a început să bată mai tare.

— Daemon…

— Scuză-mă.

Vocea lui era aspră.

— Trebuie… trebuie să ieşim de aici.

Am dat din cap şi am făcut un pas înapoi.

— Îmi pare… tare rău.

El a strâns buzele.

— Nu e vina ta. Tu nu ai nicio legătură cu asta. Ne-a păcălit. A minţit.

Pe cuvânt dacă nu-mi venea să mă aşez jos şi să plâng. Era aşa de incorect.

Daemon m-a prins de mână şi ne-am întors la maşină. Am urcat şi mi-am pus centura cu degete amorţite şi cu inima grea. Am ieşit din piaţă şi ne-am înscris tăcuţi pe autostradă. După ce parcursesem mai mulţi kilometri, au trecut pe lângă noi două Forduri Expedition. M-am răsucit

pe scaun să mă uit după ele, convinsă că o să facă o sută optzeci de grade şi o să vină după noi, dar ele au mers mai departe. M-am întors şi m-am uitat la Daemon – faţa lui ziceai că era sculptată în gheaţă. Ochii îi sclipeau ca diamantele din momentul în care ieşisem din clădirea de birouri. Aş fi vrut să spun ceva, dar chiar nu existau cuvinte care ar fi putut să-i aline acum durerea.

Daemon îl pierduse încă o dată pe Dawson. Nedreptatea asta mă măcina.

Am întins mâna spre el şi l-am strâns de braţ. El s-a uitat scurt la mine, dar nu a spus nimic. M-am lăsat pe spătarul scaunului, uitându-mă la peisajul care începea să se piardă în umbre. Dar ţineam în continuare mâna pe braţul lui, sperând că gestul meu poate să-l aline puţin, aşa cum mă alinase şi pe mine mai devreme atingerea lui.

Când am ajuns la drumul principal care mergea spre casa noastră, abia mai puteam să-mi ţin ochii deschişi. Era târziu, trecuse de miezul nopţii, şi singurul lucru bun era că mama mea era de fapt la serviciu, aşa că nu avea de ce să se întrebe unde naiba umblasem toată ziua. Poate îmi dăduse ceva mesaje, şi n-o să fie prea fericită când o să-i răspund cu cine ştie ce scuză jalnică.

Trebuia neapărat să stau de vorbă cu mama. Nu chiar acum, dar curând.

Am intrat cu maşina pe aleea din faţa casei lui Daemon şi SUV-ul s-a oprit. Jetta lui Dee era pe alee, lângă maşina lui Matthew.

— I-ai chemat tu, le-ai spus ce s-a întâmplat… cu mine?

El a tras o gură de aer şi abia atunci mi-am dat seama că nu respirase deloc în tot acest timp.

— Au vrut să mă ajute să te găsesc, dar le-am spus să rămână aici, în caz că…

În caz că lucrurile mergeau prost. O mişcare foarte deşteaptă. Cel puţin Dee nu a trebuit să treacă şi ea prin experienţa groaznică prin care trecuse Daemon, de la speranţă la disperare.

— Dacă mutaţia n-o să ţină, o să-l găsesc pe Will, a spus el, şi o să-l omor.

Iar eu probabil o să-l ajut, dar până să-i răspund, Daemon s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat.

Atingerea asta delicată era aşa de şocantă după cuvintele pe care le spusese înainte. Mortal şi dulce – aşa era Daemon; în el erau două suflete complet diferite, care fuzionaseră.

Daemon s-a tras înapoi cutremurat.

— Nu pot… nu pot s-o văd pe Dee chiar acum.

— Dar nu o să fie îngrijorată?

— O să-i dau mesaj imediat ce te aranjez pe tine.

— OK. Poţi să stai la mine.

Întotdeauna, aş fi vrut să adaug.

Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet viclean.

— O să plec înainte de a veni mama ta. Jur.

Era o idee bună. Mi-a spus să aştept, iar el s-a dat jos şi a venit în dreptul portierei mele, mult mai încet decât se mişca el de obicei. Întâmplările din noaptea asta îşi spuneau cuvântul. A deschis portiera şi s-a întins spre mine.

— Ce faci?

El a ridicat o sprânceană.

— Ai fost desculţă tot timpul, aşa că nu mai mergi pe jos.

Am vrut să-i spun că puteam să merg, dar un fel de instinct interior mi-a spus că nu e cazul să-l provoc. Daemon avea nevoie de asta, simţea nevoia să aibă grijă de cineva în clipa asta. Am cedat şi am venit la marginea scaunului.

Uşa casei lui s-a deschis brusc, lovindu-se de perete cu o detunătură ca de puşcă. Am îngheţat, dar Daemon s-a răsucit cu pumnii strânşi, pregătit să înfrunte orice şi aşteptându-se la ce e mai rău.

Dee venea în fugă. Şuviţele părului ei întunecat îi zburau în spate. Chiar şi din locul în care eram, puteam să văd lacrimile care străluceau pe obrajii ei palizi, sub ochii umflaţi. Dar râdea. Zâmbea, bolborosea nişte cuvinte aiurea, dar *zâmbea.*

Am coborât din maşină, clipind des când am simţit frigul muşcându-mi din carne. Când uşa aproape s-a închis,

Daemon a făcut un pas înainte, dar s-a oprit. O siluetă înaltă şi subţire s-a profilat în lumină, legănându-se ca o trestie. Când silueta s-a mişcat greoi în faţă, Daemon s-a împiedicat.

O, Doamne, Daemon nu se împiedica niciodată.

Parcă începeam să înţeleg, şi am clipit des – prea speriată să cred ceea ce vedeam. Părea absolut ireal. Ca şi cum aş fi adormit pe drumul de întoarcere şi visam ceva mult prea perfect.

Fiindcă sub becul care lumina veranda era un băiat cu păr negru şi bogat care se ondula pe lângă pometţii laţi, cu buze groase şi expresive, cu ochii obosiţi, dar la fel de izbitor de verzi. O replică perfectă a lui Daemon stătea acolo pe verandă. Era slab şi palid, dar tot mi se părea că-l văd pe Daemon în două locuri deodată.

— *Dawson,* a hârâit Daemon.

Apoi a rupt-o nebun la fugă, cu picioarele bubuind pe zăpada îngheţată şi apoi pe trepte. Ochii mi s-au umezit imediat şi lacrimile au început să-mi curgă pe obraji în timp ce mă uitam la Daemon cum îşi întinde braţele şi cum silueta mai subţire a acestuia dispare acoperită de umerii largi ai lui Daemon.

Cumva, nu ştiu cum, Dawson era acasă.

Daemon l-a tras spre el pe fratele său, dar Dawson… Stătea acolo, pur şi simplu, cu braţele atârnate pe lângă corp, cu faţa la fel de frumoasă ca a fratelui său, dar dureros de goală.

— Dawson?

Daemon s-a tras puţin înapoi, cu voce nesigură, iar eu am simţit în stomac nişte noduri nervoase care parcă îmi urcau în gât şi mă sufocau.

În timp ce fraţii se uitau unul la altul, iar vântul ridica zăpada de pe jos şi o trimitea spre cerul întunecat al nopţii, mi-am amintit ce spusese Daemon mai devreme. Avusese dreptate. În clipa aceea, chiar se schimba totul… în bine sau în rău.

Mulţumiri

Din toată treaba asta cu scrisul de cărţi, probabil că cel mai greu e să scrii mulţumirile. De fiecare dată am senzaţia că uit pe cineva teribil de important şi, cum ar spune Katy, asta m-ar face să fiu o mare nesimţită.

Vreau să mulţumesc familiei şi prietenilor fiindcă nu m-au urât atunci când zile la rând nu i-am mai băgat în seamă ca să termin o carte. Un uriaş „ura” şi un mare „mulţumesc” iubitorilor de carte şi bloggerilor de peste tot. Simpatia voastră pentru seria Lux… şi pentru Daemon mă uimeşte.

Un mare „mulţumesc” şi lui Liz Pelletier, editorul care a stat în spatele seriei Lux şi care m-a rugat ca în *Onix* să pun mai mult Daemon. Da, ei ar trebui să-i mulţumiţi. Mulţumesc şi fantasticei Misa şi celorlalţi membri din echipa de redacţie de ia *Entagled.* Şi, evident, nu aş putea să-l uit pe agentul meu minunat, Kevan Lyon, sau pe agentul care se ocupă cu drepturile pentru străinătate, Rebecca Mancini, pentru toată munca lor dificilă.

Îţi mulţumesc şi ţie, Deborah Cooke!

Mulţumiri şi pentru Cindy, Carissa, Lesa şi Angela, pentru că au citit cu adevărat acest text înainte să intre în acţiune pixul roşu.